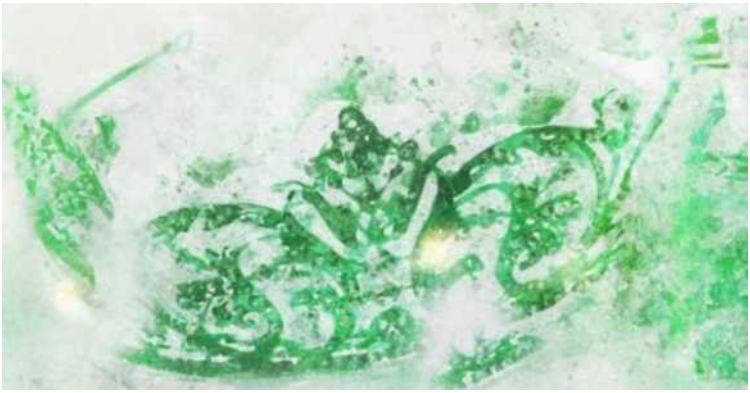

My bodyguard. My protoctor. My ultimata sin.

THORNE PRINCESS

***USATODAY* BESTSELLING AUTHOR**

L.j. SHEN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

L.j. SHEN

Prințesa Thorne Drepturi de autor © 2023 de L.J. Shen. Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin niciun mijloc, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin alte metode electronice sau mecanice, fără acordul prealabil al editorului, cu excepția unor scurte citate incluse în recenzii critice și a altor utilizări necomerciale permise de legea drepturilor de autor.

Asemănarea cu persoane și lucruri reale, vii sau moarte, cu locuri sau evenimente este în întregime întâmplătoare.

CUPRINS

Pagina de titlu
Epigraf de
Copyright
Despre această carte
Dedicaţie

Prolog
Capitolul I
Capitolul I
Capitolul II
Capitolul ID_
Capitolul IV
Capitolul V_
Capitolul V
Capitolul VL
Capitolul VIL
Capitolul VEL
Capitolul ¡X
Capitolul *X*_
Capitolul 20.
Capitolul XII
Capitolul XHL
Capitolul XTV_
Capitolul XV
Capitolul XV
Capitolul XVI
Capitolul XVII
Capitolul XVIII
Capitolul XIX
Capitolul XX
Capitolul douăzeci şi unu_____Capitolul douăzeci şi doi

Capitolul douăzeci şi trei Capitolul douăzeci şi patru Capitolul douăzeci şi cinci Capitolul douăzeci Si Sase

Epilog

Recunoştinţe Rămâi conectat

Lista cărţilor scrise de L.J. Shen

Previzualizare a Prologului hoţului de săruturi Capitolul I

„Iadul ne-a trimis cea mai malefică boală, iar noi, oamenii, am numit-o iubire.” **-Conny Cernik**

L.J. Shen ne oferă o carte de sine stătătoare, încărcată şi captivantă, despre o prinţesă a tabloidelor care este disperată să se autodistrugă... şi despre bodyguardul morocănos care o salvează.

Am ajuns în apă fierbinte cu tabloidele de prea multe ori.

Ce pot să spun? Sfârcitul meu a vrut să iasă şi să salute paparazzi.

După aceea, tatăl meu mi-a dat un ultimatum – fie îmi taie din bani şi nu-mi mai plăteşte stilul de viaţă luxos, fie sunt de acord să am un bodyguard care să locuiască în casă.

Şi prin gardă de corp, mă refer la o dădacă sexy, formidabilă, care se întâmplă să fie bună la rupt coloana vertebrală.

Ransom Lockwood, doamnelor şi domnilor.

Acum mă forţează să încerc tot felul de lucruri ciudate. Să nu mă mai distrez, să mă curăţ, să-mi iau o slujbă...

O parte din mine vrea să-i spună să dispară. Nu mai pot fi salvată.

Dar cealaltă parte? Cealaltă parte vrea *să-l* salveze.

Pentru Pang, care a cerut această carte. Și pentru toți cei care nu au cerut-o, dar au nevoie de ea.

Nota autorului

Această carte conţine teme întunecate şi câteva scene supărătoare şi incomode, pe care unii le pot considera declanşatoare. Vă rugăm să reţineţi că această carte tratează următoarele subiecte: viol, non-con, dub-con şi CNC (consensual nonconsent).

Vă mulţumesc că aţi încercat şi sper să vă bucuraţi.

HALLION THORNE, PRINS ÎN FLAGRANT DELICT!

De Anna Brooks, Colaborator *Yellow Vault*

Ea a păstrat un profil înalt de la controversa legată de ultimul ei iubit, balerinul Kieran Edwards, care a ieşit brusc din dulap în urmă cu două luni. Acum, Hallie Thorne dă frâu liber la tot ce se întâmplă într-o noapte în oraŞ. AŞa este, micuţii mei Vaulters ! Vedeţi corect. Iată-o pe Hallie Thorne arătându-Şi sfârcul. **Şi** cu nimeni altul decât cel mai iubit tip de la televiziunea prin cablu la braţ.

Următoarea staţie? A fost Celeb Rehab, dacă mă întrebi pe mine.

Poate că are succes printre bărbaţii de la Hollywood, dar Şoaptele de pe stradă spun că Daddy Dearest nu o suportă.

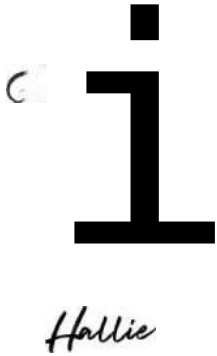

Hallie

Bine. Stai puţin. Pauză. Nu judeca.

Ştiu că arată foarte rău. Nu sfârcul meu – sânii mei sunt grozavi, sunt probabil cea mai bună caracteristică a mea – dar jur că pot explica toate celelalte lucruri.

Aşadar, aceasta este povestea căderii mele.

Despre cum fiecare casă din America a ajuns să-mi vadă sfârcul.

Intoarceţi-vă în urmă cu un an, când poza mea cu sfârcurile a fost împrăştiată pe toate site-urile de internet, revistele, tabloidele şi conturile de socializare. La un moment dat, m-am întrebat dacă nu ar trebui să-i iau un agent şi o pereche mică de ochelari de soare întunecaţi de film noir. Atât de nebuneşte au devenit lucrurile.

Nu că aş fi avut ceva de ascuns. Eram, aşa cum a subliniat presa, *curvylicious*. Cu Şolduri largi, sâni cupa D şi un fund demn de fiecare dintre poeziile sfâşietoare ale lui Lil Wayne.

Problema era că... sfârcul meu nu era doar un sfârc.

A fost mamelonul primului copil de la Casa Albă. Am fost Prima Fiică din mai multe puncte de vedere.

America era obsedată de faptul că eu, Halbe Margaret Thorne, primul copil născut de un preşedinte în exerciţiu, eram şi eu o ratată regală.

Tatuajele, părul roşu vişiniu, eyelinerul gros şi colegiul comunitar pe care îl abandonasem după un semestru de studii îmi ofereau o anumită optică uşor de urât...

Toată lumea credea că mi-a fost uşor. Tot ce trebuia să fac era să nu o dau în bară. Dar am greşit. în mod constant.

Şi ultima dată? Făcusem un pas prea departe.

Yellow Vault nu mintea. Părinţii mei se săturaseră de mine. Vremuri disperate cereau măsuri disperate pentru drăguţa lor, un tun liber care avea nevoie de protecţie, o palmă mentală şi un apel la trezire.

Intră Ransom Lockwood.

Formidabilă, interzisă, înfricoşătoare şi... scuză-mă, dar *fututăă* până la refuz. Noua mea gardă de corp.

Scuze, ofiţer de protecţie apropiată.

Diavolul care mi-a aruncat în aer viaţa şi mi-a anihilat tot ce mai rămăsese din stima de sine.

Protectorul nesuferit care mi-a furat inima, mi-a zdrobit-o în bucăţi, apoi mi-a dat înapoi cioburile sparte cu un zâmbet strâmb.

I se spunea „*Robotul*", dar eu nu credeam că asta era.

Avea o inimă, undeva sub toate acele straturi. Prafată şi plină de cicatrici, dar încă bătea.

Deci tot ce trebuie să ştii este *că,* într-un fel, acea alunecare mi-a distrus viaţa. Dar m-a salvat şi pe mine. Sau cel puţin, o parte din mine.

Partea care merita să fie salvată. Partea care a supravieţuit.

<u>Când prinţesele cad</u>

Rochiţa mea neagră cu corset a fost o greşeală.

Am ştiut de îndată ce m-am strecurat pe bancheta din spate a Cadillac-ului meu de Şofer, cu faţa acoperită de o mască de mascaradă roşie cu paiete.

Cel mai bun prieten al meu, Keller, era deja cocoţat pe partea opusă a scaunului, rearanjându-şi un fir de păr rătăcit din coama sa blondă perfectă, camera telefonului său servind drept oglindă. Avea o mască

romană frumoasă, aurie, pe care o purta.

„Hei, Den! La Chateau Marmont”, i-am spus Şoferului meu, rearanjându-mi armele de sub rochie.

Keller şi-a băgat telefonul în buzunarul costumului său Prada, aruncându-mi o privire. „Dragă, corsetul arată de parcă ar fi pe cale să se lanseze din Calea Lactee. Ce mărime are rochia asta?”

Aşezându-mă în picioare, i-am aruncat o privire jignită. Acest articol de îmbrăcăminte era genul de claustrofobă strâmtă, care mai târziu ar fi trebuit să fie îndepărtată chirurgical.

„Balmain nu face lucruri decât până la mărimea 12", am mormăit eu în defensivă.

„Ei bine, fermoarul este probabil la un hors d'oeuvre distanţă de a depune un ordin de restricţie împotriva ta, aşa că îţi sugerez să te întorci şi să te schimbi." Keller şi-a netezit un rid invizibil de pe pantalonii de ţigară.

Dennis a aruncat o privire în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă ar trebui să se întoarcă şi să conducă înapoi la mine acasă. Am clătinat din cap. Categoric nu. Aveam mărimea 12. Uneori purtam chiar şi mărimea zece (deşi cu siguranţă nu între Ziua Recunoştinţei şi Crăciun. Sau de Paşte. Sau în timpul sindromului premenstrual).

Problema cu numerele de designer era că acestea erau făcute exclusiv pentru persoanele cu siluete. Eu îmi *iubeam* corpul. Fiecare curbură şi celulită dobândită cu greu. Ştiam, în mod logic, că designerii rareori făceau articole de îmbrăcăminte care să se potrivească perfect cu mărimea. Cei 10 erau 8, cei 12 erau 10, iar cei 14 erau... ei bine, *inexistenţi*. Dar nu am cumpărat niciodată nimic de pe raft. Pentru a fi prietenoasă cu mediul înconjurător, am cumpărat întotdeauna rochii de la magazinele second-hand, dar asta mi-a limitat destul de mult opţiunile.

„Rochia rămâne", am anunţat.

„Nu pentru mult timp, dacă sânii tăi au ceva de spus", a murmurat Keller. „Eşti

doar amărât pentru că ai ochii umflaţi."

„Ochii mei sunt plini de pungi?" a tunat Keller, smulgându-Şi privirea din telefon.

Zâmbind, am ridicat din umeri. „Nu, dar acum ştii cum e să fii desfiinţat de cel mai bun prieten al tău. Nu te simţi prea bine, nu-i aşa?"

Douăzeci de minute mai târziu, Dennis s-a oprit la The Chateau. Am strâns umărul Şoferului meu din spate, strivindu-mi obrazul de al lui. „Mulţumesc, Den! Poţi să-ţi iei liber în seara asta. O să mă duc acasă cu Uber".

„Cred că voi rămâne", a spus Dennis, în vârstă de Şaizeci şi cinci de ani, obosit. „Părinţilor tăi nu o să le placă ideea cu Uber." îmi fusese Şofer de când aveam opt ani şi îi cunoştea pe părinţii mei mai bine decât mine.

Domnului şi doamnei Thorne nu le-a plăcut când am plecat din casă – nu pentru că se bucurau *atât de* mult de compania mea. Simpla şi imperfecta mea existenţă le provoca jenă prin procură. Cel mai drăguţ lucru pe care mama mea îl spusese vreodată despre mine într-un interviu fusese c ă adăugam textură familiei. *Textura.* Ca şi cum aş fi fost un tapet decorativ. Şi astfel, nu-mi păsa în mod deosebit de ceea ce ar fi aprobat ei.

I-am făcut semn lui Dennis să plece. „Keller va fi chiar aici cu mine. O să mă ţină departe de probleme. Nu-i aşa, Kel?”

„Atât cât se poate.” Keller s-a strecurat afară din Cadillac, privind cu nerăbdare intrarea arcuită. „Cu excepţia cazului în care cel care vă atacă este înarmat. Ştii că *nu pot* cu sângele. Sau dacă mă loveşte cineva sexy. Dar mă refer la Zac Efron în rolul lui Ted Bundy. Dacă e vorba doar de Zac Efron în *High School Musical*, îţi acopăr eu spatele, fato.”

„Dacă îl găseşti pe Zac Efron al tău în *High School Musical*, nu te scot pe cauţiune pentru acte obscene cu un minor”, am ripostat.

Keller şi-a ridicat degetul mare. „Sunt sigur că această conversaţie este total liniştitoare pentru Dennis. Acum are încredere în tine că nu vei avea probleme.”

Mi-am dus mini-smartphone-ul la buze. „Siri, aminteşte-mi să fac o păpuşă voodoo cu cea mai bună prietenă a mea şi să o folosesc mâine dimineaţă pe post de pernuţă de ace.”

„Eveniment adăugat în calendar”, a răspuns Siri cu amabilitate.

Coborând din maşină, i-am arătat lui Dennis un zâmbet angelic, *„voifi bună”* şi mi-am strâns palmele. „Serios, Den. O să mă port frumos. Du-te acasă. Sunt sigur că Ethel te aşteaptă cu prăjiturile ei speciale de turtă dulce.”

Şi-a mângâiat bărbia. „A spus că face o nouă porţie în această dimineaţă...”

în multe privinţe, Dennis şi Ethel au fost mai mult o familie pentru mine decât mama şi tata. Am petrecut mai multe sărbători cu ei, au avut grijă de mine când eram bolnav şi au venit la Şedinţele cu părinţii şi profesorii mei ori de câte ori mama şi tata erau ocupaţi la un summit privind schimbările climatice sau la o discuţie cu un frate tehnologic din Congres.

Dennis şi-a rotit privirea de la zâmbetul meu forţat la fălcile deschise ale lui The Chateau. Mă dusese aici de destule ori ca să ştie că mă voi îmbăta, voi plăti o notă de plată şi voi sfârşi noaptea vomitând pe bancheta din spate Şampanie mai scumpă decât costumul lui.

Nu a vrut să aibă de-a face cu mine. Cine putea să-l învinovăţească? Abia mă puteam tolera pe mine. De aceea am plănuit să mă înec în alcool în seara asta.

A suspinat, frecându-şi tâmpla. „Ai grijă, bine? Şi du-te acasă devreme.” „Eşti

cel mai bun, Den. Transmite-i lui Ethel dragostea mea!”

Şi-a înclinat pălăria de pânză în jos. „Ce-ai zice să-i faci o vizită cândva şi să-i spui chiar tu?”

Dennis şi Ethel au lâncezit în Los Angeles doar din cauza mea. îşi doreau să se întoarcă pe Coasta de Est, la familia lor. Nu-mi plăcea că eram părtaşă la suferinţa lor, motiv pentru care nu m-am târât niciodată până la bungalow-ul lor din Encino şi nu am îndurat un ceai slab şi *Jeopardy*\ în buclă, în timp ce Ethel îşi scotea albumele cu fotografii pentru a-mi arăta poze cu nepoţii pe care nu-i puteau vedea... din cauza mea. Prea deprimant. Nu găsisem o băutură suficient de puternică pentru a contracara *acea* vină. încă nu.

„Aşa voi face, Den.”

A plecat cu maşina, lăsându-ne într-un nor de fum de eşapament. *Ugh*. Trebuia să discutăm despre trecerea la o Tesla.

Keller şi-a împletit braţul în al meu, privind infamul morman alb de cărămizi cu ochi sclipitori. „în sfârşit, ne aflăm în habitatul nostru natural.”

Balul mascat a fost organizat ca o strângere de fonduri de către o clinică de chirurgie plastică din vale pentru veteranii care au suferit arsuri. Keller şi cu mine am pus amândoi 5.000 de dolari în plicuri, dar niciunul dintre noi nu a apărut la cina de dinaintea balului. Lui Keller nu-i plăcea să mănânce în public (poveste adevărată), iar mie nu-mi plăcea să fiu bombardat cu întrebări şi cereri despre familia mea.

„Ştii...” Mi-am răsucit părul vopsit în părul meu vopsit burgund în timp ce ne îndreptam spre bar, ocolind clopotarii mascaţi, recepţionerii

şi maître d's. „Chateau Marmont este cunoscut pentru faptul că este populat de oameni care fie urcă, fie coboară. În ce categorie crezi că ne încadrăm noi?”.

„Nici una, nici alta.” Keller m-a condus la barul roşu şi stejar al hotelului, cu scaunele familiare de culoare maro şi candelabrele de deasupra capului asortate. „Suntem doar nişte odrasle frumoase. Născuţi în înalta societate şi cu aşteptări scăzute. Nu mergem nicăieri.”

Keller era fiul lui Asa Nelson, liderul trupei She Wolf şi cea mai mare legendă rock n' roii încă în viaţă. Ambele nume de familie ne-au deschis uşi – nu toate bune.

Ne-am aşezat la bar. Fără să vorbească, barmanul Frederik, mi-a strecurat un cocktail Marmont Muie, pregătindu-i lui Keller un cocktail obişnuit, Bleu Velvet. Frederik purta o mască de iepure complet albă care îi scotea în evidenţă ochii albaştri pătrunzători.

„Ar trebui să-l duc acasă”, a murmurat Keller,

dându-mi un cot. „Mi se pare o idee proastă.”

„Tipul meu preferat”, a replicat cel mai bun prieten al meu. „Şi al tău.”

Nu am recunoscut ultima parte. Nu era vina lui Keller că el credea că mă culcam cu orice avea puls – o vibraţie generală comună pe care o dădeam oamenilor. Dar niciodată nu m-am simţit bine când mi s-a amintit că îmi minţeam cel mai bun prieten.

Chiar înainte de a ajunge la prima înghiţitură, eram înconjuraţi de două actriţe în devenire, o vedetă de reality TV şi un antrenor de viaţă despre care eram sigură că a lucrat ca ospătăriţă la The Ivy. Toată lumea stătea în picioare, faţărnicindu-se, în timp ce încerca să-i convingă pe cei cu care se amestecau că marea lor Şansă era chiar după colţ. Aşa ne petreceam nopţile eu şi Keller. Fiecare dintre ele. Petrecând, bând, amestecându-ne, prefacându-ne că lumea este o piñata mare şi grasă, gata să se spargă şi să ne plouă în cap cu contracte de modă, coperte *Vogue* şi Oscaruri.

Eram mondene. Tineri, bogaţi şi plictisiţi.

Nu răspundeam în faţa nimănui şi eram căutaţi de toată

lumea. Practic, Keller şi cu mine aveam amândoi o slujbă.

La douăzeci şi Şapte de ani, Keller era proprietara Main Squeeze, un magazin de sucuri de lux din West Hollywood, cunoscut pentru pachetul său de detoxifiere, preferat de modelele Victoria's Secret şi de soţiile Real Housewives.

Eram o persoană Instagram, adică eram plătită în produse de lux şi complimente, făcând reclamă produselor pentru cei opt sute de mii de urmăritori ai mei. Orice, de la haine şi genţi de mână până la tampoane. Aşa-zisa mea „muncă" îmi lua două ore pe săptămână, dar eram ciudat de protectoare cu ea. Poate pentru că ştiam că era singura parte din mine pe care nimeni nu avea voie să o invadeze sau să o modeleze. Era numai a mea. Treaba mea, responsabilitatea mea, mica mea victorie în această lume.

„Nu e amuzant?", am meditat cu voce tare, învârtind beţişorul în băutura mea. „Cum putem să ne prefacem că suntem membri productivi ai societăţii, iar tabloidele se ocupă de asta?"

Cele două actriţe, vedeta de reality-show şi antrenorul de viaţă s-au evaporat de la locul nostru de la bar în momentul în care au observat o vedetă Netflix care intrase în sală purtând o mască de doctor de ciumă medievală.

Asta era Şmecheria cu L. A. Era un loc grozav pentru a aduna oameni, atâta timp cât nu urmăreai o prietenie adevărată.

Keller mi-a aruncat o privire încruntată. „Vorbeşte în numele tău. Eu am o slujbă. Deţin o fabrică de sucuri. îmi procur singur toate ingredientele."

„Oh, Keller." I-am bătut mâna pe bar şi i-am ridicat băutura. „Mă „aprovizionez cu ingrediente locale" chiar acum. Nu mă înţelege greşit, este un hobby extraordinar, dar niciunul dintre noi nu are nevoie de bani."

Nu am vorbit niciodată despre asta, dar întotdeauna am presupus că şi Keller primea o sumă mare de bani de la tatăl său în fiecare lună.

„Nu, Hal, tu nu înţelegi. *Am* o slujbă.” S-a încruntat, ridicându-şi capul pe spate. „Cu oameni pe statul meu de plată, întâlniri trimestriale cu contabilul meu, bugete, tot tacâmul. Dacă eu nu fac lucrurile, nu se fac.”

Era adânc în negare. Amândoi ne bazam pe părinţii noştri pentru a ne plăti chiria, leasingul auto şi cheltuielile vieţii. Cel puţin eu aveam demnitatea să recunosc asta.

Am luat o înghiţitură din băutura mea, luptându-mă să respir în rochia strâmtă.

„Adică, sigur.

Ceea ce am vrut să spun este că avem slujbe foarte distractive, aşa că nu se *simt* ca nişte slujbe.” Keller şi-a dat ochii peste cap. „Nu asta ai vrut să spui.”

Avea dreptate. Nu a fost. Dar eram prea obosită de la curăţarea facială de devreme ca să mă cert.

„Tocmai am observat că Perry Cowen este aici.” Keller şi-a înclinat capul în spatele umărului meu. „Noul ei balayage este feroce.”

Nu m-am întors să mă uit. „Nu sunt sigur că un balayage bun va repara urâtul care este sufletul ei.”

„Aww. Când Dumnezeu te-a făcut frumoasă, a uitat de R.” Keller a sărit de pe scaun. „Mă duc să-l salut.”

„Dar este *atât de* simplă, Kel.” Mi-am strâmbat nasul.

„Poartă-te frumos cât timp sunt plecat.” Ochii lui Keller s-au îndreptat spre propria-i reflexie care dansa de-a lungul unui bol de vin din oţel inoxidabil înainte de a se îndrepta spre ţinta sa.

Perry Cowen era o creatoare de modă în devenire şi o femeie care nu-mi plăcea. Mai ales pentru că ea a creat rochia de repetiţie a surorii mele Hera. Şi oricine care era prieten cu sora mea era un duşman pentru mine.

Perry vânduse, de asemenea, un articol despre mine la *The Mail*, după un incident nefericit în care am fost implicată eu, o rochie de domnişoară de onoare şi un sos de pizza neaşteptat de picant. Ştiam că era ea, pentru că nimeni altcineva din încăpere nu ar fi divulgat-o. Mama era îngrozită de faptul că eram rude, tata nu era un măgar, iar Hera... ei bine, ura faptul că mereu eram pe prima pagină a ziarelor din motive greşite.

I-am făcut semn lui Frederik, comandând încă două cocktailuri şi un shot. Aveam nevoie de ceva curaj lichid pentru a trece peste noapte. Chiar dacă mă aflam într-o cameră plină de oameni, mă simţeam disperat de singură.

Perry mi-a amintit că la un zbor distanţă de mine, în Dallas, trăia cea mai perfectă primă fiică care a existat vreodată pe faţa pământului.

Sora mea de 29 de ani.

O creatură androgină, asemănătoare unui silfidă. Genul pe care îl vezi pe coperta

revistei *Vogue.*

revistă. Bine pusă la punct, inteligentă şi cu maniere impecabile.

Hera a terminat facultatea de medicină la Universitatea Stanford împreună cu logodnicul şi iubitul ei din liceu, Craig, şi în prezent plănuia nunta lor viitoare, în timp ce făcea un stagiu la Centrul Medical al Universităţii Baylor.

întreaga viaţă a lui Hera a fost planificată meticulos.

Nici măcar nu-mi puteam controla sânii (care încă se luptau cu Sifonul corsetului, încercând să se elibereze).

Am dat pe gât cele două cocktailuri şi shot-ul, apoi m-am uitat pe furiş la Keller Şi Perry, care stăteau într-un colţ al camerei, râzând. Perry s-a lovit în piept. în jurul meu, oamenii mascaţi se învârteau şi dansau. Unii se sărutau în colţuri întunecate ale camerei. Asta era viaţa mea. Stilettos şi băuturi la suprapreţ. Un conac gol, un cont bancar plin şi un carnet de dans gol. Era o gaură în pieptul meu care continua să crească, să ocupe tot mai mult spaţiu, până când am simţit că acea

gaură era reală şi vizibilă Şi transparentă.

I-am făcut semn lui Frederik să mai tragă o dată. Băutura mea a sosit prompt. Din păcate, la fel şi Wes Morgan, antrenorul extraordinar al celebrităţilor.

Wes a fost co-prezentatorul emisiunii *Big hat Laser*, un show TV la fel de oribil ca şi numele său. El a „ajutat" celebrităţi să slăbească, în mod normal ţipând la ele în timp ce alerga fără tricou alături de ele, în timp ce se prăbuşeau şi vomitau în mijlocul exerciţiilor. încercase să mă recruteze pentru sezonul trei al emisiunii sale,

promiţându-mi că mă va face să ajung la mărimea patru în două luni. I-am închis telefonul în nas, dar nu înainte de a-l ţine la telefon timp de cincisprezece secunde, în timp ce eu alternam între râs şi ronţăit zgomotos o manşetă de Thin Mints.

Se pare că ultima noastră interacţiune îl lăsase cu poftă de mai mult.

„Salutare, Hallion.” Şi-a sprijinit cotul pe bar, lângă băutura mea, arătându-mi un zâmbet orbitor de alb. Hallion era porecla pe care mi-o dădeau tabloidele pentru poznele mele. „Ţi-am spus vreodată că şi eu sunt un conaţional texan?”.

Avea destulă ceară în păr cât să sculpteze o figurină Madame Tussaud. Nu mă refeream nici la tânăra Dakota Fanning. Mai degrabă de Dwayne Johnson.

„Nu ai mască”, am comentat cu blândeţe.

„Nu am nevoie de unul.” A ridicat din umeri, zâmbind mai larg, încă. „Te uiţi la un om care tocmai a donat 10.000 de dolari pentru a ajuta un veteran să se opereze.”

Am examinat vopseaua de pe tavan, aşteptând să plece. „Ai auzit ce am spus?”

„Da.” Am luat o cireaşă din paharul meu de cocktail gol, sugând-o de alcool. „Ai spus-o acum o secundă.”

„Mă refeream la faptul că amândoi suntem texani.”

„Nu sunt texan”, am spus categoric, legându-mi în gură codiţa cireŞei şi lăsând- o să cadă înapoi în mână.

„Oh, da?” S-a aplecat mai aproape, pentru ca eu să pot aprecia cu adevărat mirosul de apă la ochi al celor cinci litri de apă de colonie în care se scăldase. „Aş fi putut să jur că preşedintele Thorne era...”

„Din Dallas, da. Dar m-am născut în D.C. şi mi-am petrecut acolo primii opt ani din viaţă. Apoi părinţii mei m-au aruncat într-un internat din New York, în tabere de vară elveţiene, tabere de iarnă britanice Şi serate franceze. Texan, nu sunt. O cultură mogul, totuşi...”

Mi-am dat seama după privirea goală a lui Wes că nu-l mai luasem la „cultură”. Poate chiar şi la „serate”.

Am petrecut ceva timp în Texas de-a lungul anilor, dar niciodată din proprie iniţiativă. Părinţii mei mă implorau, negociau şi mă târau „acasă”, încurajându-mă să merg la Şcolile locale, să rămân aproape de familie. întotdeauna m-am ferit de eforturile lor. Texasul era prea cald, prea sănătos. Per total, nu mă consideram texan mai mult decât mă consideram neurochirurg. Şi, în plus, Ştiam de ce mă voiau prin preajmă – era o imagine mai bună pentru ei. Arătau că măcar încercau să-şi ţină în frâu copilul sălbatic.

„Tsk.” Wes a strâmbat din limbă, cu zâmbetul său megawatt intact. Dinţii lui nu puteau fi reali. De fapt, aş paria că nici bicepşii lui nu erau reali. „Aş fi fericit să vă fac un tur cândva. Deşi m-am născut şi am crescut în Houston, cunosc bine Dallas- ul pe de rost.”

„Nu plănuiesc nicio călătorie acolo.” M-am uitat la fundul paharului meu de cocktail gol.

„Atunci poate ne putem întâlni aici, în L.A.” Cotul lui l-a atins pe al meu. M-am dat imediat înapoi.

„Program încărcat, mâncând toate plăcintele alea.”

„Nu fi atât de susceptibil, Hallion. Afacerile sunt afaceri, da?” Şi-a trecut o mână prin păr, dar chestia aia era mai rigidă decât betonul. „M-am gândit că ai fi un concurent grozav.”

„Ai face o taxidermie grozavă”, am trasat eu.

„Să-ți spun ceva. Voi lucra în funcție de programul tău. Chiar cred că am putea beneficia unul de celălalt.”

Era doar o altă persoană care mă vedea ca pe un tichet de masă ambulant şi vorbitor. Era doar un alt utilizator şi, posibil, un abuzator. Oameni ca Wes mi-au

amintit de ce am renunțat la bărbați. Toți voiau ceva, iar acel ceva era să nu aibă niciodată o relație reală cu mine. Eu eram piciorul lor. Cheia lor pentru a debloca o oportunitate.

Stomacul mi s-a învârtit.

Vreau să mă duc acasă.

în mod tragic, nu am avut unul. Conacul era un morman de cărămizi scumpe şi nimic mai mult.

„îl voi pune pe asistentul meu să ia legătura cu dumneavoastră." Am sărit de pe scaun. „Nu am un asistent personal", a spus el, confuz.

Nici eu. Ăsta e întregul exerciţiu, Einstein.

I-am făcut semn lui Frederik pentru nota de plată. La naiba cu Keller. Am fost la robinet. Putea să se amestece cu Perry, care, de fapt, avea nişte reflexii noi şi minunate care îi completau pometii. Le-am aruncat o ultimă privire. Prietenii lui Perry îi puneau acum lui Keller tot felul de întrebări despre fabrica lui de sucuri. El se bucura de asta. Eram oare singurul care era sincer în legătură cu slujba lui falsă?

Am plătit, i-am dat lui Frederik un bacşiş de 40 la sută şi am plecat, trecând printre oamenii care încercau să mă oprească pentru o discuţie. Wes m-a urmat cu nerăbdare. Trecuse oficial de la o pacoste la un hărţuitor.

„Stai, unde te duci?" A încercat să-mi pună mâna pe umăr. Am Şuierat, scuturându-l aproape violent.

Nu mă atinge. Nu mă atingeţi. Nu mă atingeţi niciodată.

„Acasă." Mi-am accelerat paşii. Tocurile mele au lovit podeaua întunecată.

M-am urât pentru că am uitat să-mi iau o jachetă când am ieşit din casă. M-ar prinde bine ceva cu care să-mi acopăr sânii, să mă asigur că sânii mei nu ies la iveală din corset. Deşi, acum că mă gândeam la asta, sânii respectivi nu se mai simţeau atât de constrânşi. Doar ciudat de reci. M-am uitat în jos şi mi-am dat seama de ce – sânul meu drept se rupsese prin ţesătură. Era literalmente atârnat afară. Fluturând în vânt ca un steag pe jumătate arborat, exact când eram pe punctul de a ieşi din hotel şi de a chema un Uber.

Gâfâind, am încercat frenetic să o bag înapoi în rochie.

„Omule, oh, omule." Wes a chicotit, sprijinindu-se de un perete din apropiere. „Se pare că doamnele au ieşit să ia puţin aer proaspăt."

„Taci din gură."

M-am îndreptat spre recepţia hotelului pentru a vedea dacă pot împrumuta geaca cuiva. Erau atât de mulţi oameni. *Peste tot.* Iar masca făcea imposibil să văd ceva. Mi-am smuls-o de pe faţă şi am aruncat-o pe podea. Gâfâind, m-am uitat în jurul meu.

Jachetă. Aveam nevoie de o jachetă. Dar eram în L.A. Oamenii nu prea umblau în straturi. O voce de lângă mine m-a liniştit: „Nu fi atât de supărat, Hallion. Lasă- mă să te conduc acasă." „Nu, mulţumesc." Mi-am încrucişat braţele peste piept şi am mers mai repede. Aproape că ajunsesem la recepţia.

„Dacă îi ceri o jachetă portarului, va şti ce s-a întâmplat şi va vinde povestea." M-am oprit brusc în mijlocul holului. Wes ştia că mi-a atras atenţia.

„Chiar vrei să fii umilită din nou? Mai ales după povestea cu pata de

pizza pe care *Page Six a* publicat-o despre tine.” Vocea lui s-a strecurat în spatele meu, afundându-se în pielea mea ca nişte gheare.

Avea dreptate. Dacă recunoşteam că rochia mea a explodat, putea să se scurgă. Hera ar fi făcut o criză, iar părinţii mei... Dumnezeu ştia ce aveau de gând să facă. Mi-ar fi tăiat alocaţia. M-ar fi forţat să mă mut în Texas.

Nu aveam nicio abilitate reală de viaţă, în afară de cea de a curăţa mandarine dintr-o bucată lungă. Ceea ce era impresionant, dar nu era chiar genul de lucruri pe care să le pui în CV.

M-am răsucit şi l-am măsurat pe Wes, protejându-mi încă modestia prin aşezarea braţelor pe piept.

„Nu am încredere în tine.” Am întredeschis ochii.

Şi-a ridicat palmele în sus. „Ar trebui. Eşti fiica preşedintelui Thome. O eroină naţională. Nu ţi-aş face rău niciodată. Crezi că sunt atât de prost?”

Răspunsul, din păcate pentru Wes, a fost da. Dar din moment ce el şi-a acordat mai mult credit, poate că şi eu ar trebui să fac la fel. Doar pentru seara asta.

Fiecare os din corpul meu îmi spunea că este o idee proastă, dar nu prea aveam multe opţiuni.

„Promiteţi-mi că nu vă faceţi de cap.”

„Promite-mi o Şedinţă foto şi ai obţinut o înţelegere. Trebuie să mă întorc pe prima pagină a ziarelor înainte de premiera sezonului cinci.”

Am închis ochii, am respirat greu. Eram furios.

„Nu ar fi contraproductiv să fii văzut cu o fată cu forme, când treaba ta este să faci oamenii să slăbească?”. Am deschis ochii, zâmbind inocent.

„Deci, despre asta.” Wes a lăsat să iasă un oftat exagerat. „S-ar putea să fi căpătat o reputaţie de fobie la grăsimi după ce unul dintre episoadele mele a devenit viral. Îţi vine să crezi că e o prostie de trezit?”

E minunat. Deci eram oficial simbolul lui „unii dintre cei mai buni prieteni ai mei”. Am vrut să ţip.

„O cafea pe Rodeo Drive.” Am ridicat degetul în semn de avertisment. „Asta e tot ce primeşti.”

„Bine, dar nu poţi să arăţi ca şi cum ai fi revoltat de mine”, a negociat el. „Oamenii trebuie să creadă că te simţi bine”.

„Dacă aş fi avut astfel de talente actoriceşti, aş fi câştigat Oscaruri, nu aş fi făcut reclamă la creme pentru acnee pe Instagram.” Am lăsat să iasă un râs sarcastic.

„Haide, Halbe.”

Am suspinat. „O să comand o prăjitură.”

„Îi voi spune valetului să-mi aducă maşina.” A făcut cu ochiul şi a arătat spre mine. Eu, în schimb, i-am făcut semn cu mâna.

Wes a ieşit din hol, clătinându-se ca şi cum locul ar fi fost al lui. Câteva minute mai târziu, s-a întors la locul în care stăteam eu, ascunsă într-o nişă discretă, nu prea departe de intrare. Era un loc destul de izolat. Inima îmi bătea cu putere, ameninţând să-mi sfâşie pielea.

Nimeni nu trebuie să ştie despre defecţiunea mea vestimentară.

„La naiba, cât o să mai dureze?” Wes şi-a întors gâtul pentru a vedea dacă maşina lui a ajuns. „întâlnirea mea de pe Tinder mă aşteaptă în josul străzii.”

Telefonul meu a început să bâzâie în pumnul meu. Keller, fără îndoială. Nu am putut răspunde, pentru că îmi acopeream cu fermitate sânii cu braţele şi, de asemenea, pentru că încă mai călăream trenul de furie meschină de la el vorbind cu Perry Cowen până la Beefville.

A durat mult timp – mai mult decât ar fi trebuit – până când a ajuns maşina lui Wes. De fiecare dată când încerca să înceapă o conversaţie, îl blocam cu „Nu putem?”.

în cele din urmă, Wes a anunţat că maşina lui ne aşteaptă afară. M-a apucat de cot Şi m-a îndrumat spre intrare.

„Nu mă atinge!” Am scâncit, urându-mi vocea, cât de jalnică şi plângăcioasă suna în urechile mele.

Totul s-a întâmplat atât de repede din momentul în care am ieşit în aer liber. Mi- am dat drumul la sân, îndepărtându-i mâna. Flash-urile camerelor de luat vederi m- au lovit deodată.

Instinctiv, am ridicat mâna ca o vizieră pentru ochii mei. Sânul meu drept s-a balansat în aer şi am salutat cei vreo zece fotografi paparazzi pe care Wes îi invitase în mod clar aici pentru a ne surprinde plecând împreună.

Oh, la naiba.

Aveam de gând să mă iau la mişto de la al 49-lea preşedinte al Statelor Unite. AKA, tata.

Anthony John Thorne.

% %
\ /
* *

'y^nionr

CUJţţprQw,

„Vreau să te întreb ceva şi nu poţi refuza.”

Tom a intrat în forţă în biroul meu, aruncând o revistă lucioasă pe

biroul meu. Genul pe care îl vezi în sala de aşteptare a unui dentist de mâna a doua.

„Nu”, am trasat, tară să mă deranjez să ridic privirea de pe ecranul Apple. Râzând, partenerul meu de afaceri a căzut pe scaunul de vizavi de mine, desfacându-şi cămaşa cu guler.

„Te-am invitat să iei loc?” Am întrebat, tot tastând.

„Este important”, a spus el cu blândeţe. Totul la nenorocitul ăla era blând – firea lui, înfăţişarea, tonul lui. Mi se părea îngrozitor de mediocru. Mai puţin decât populaţia în general, dar totuşi suficient de enervant încât să nu-mi doresc compania lui decât dacă o ceream în mod expres. Ceea ce nu se întâmpla niciodată. Asta a dus la întrebarea – de ce naiba era aici?

„Afară.” Mi-am strivit capătul stiloului cu dinţii.

„Nu înainte de a vorbi.”

„Vorbirea este supraestimată. Tăcerea este de aur.” Am scuipat stiloul pe birou. S-a rostogolit şi a căzut în poala lui Tom.

Probabil că voia să mă invite la o cină în familie sau, mai rău, la golf. Din motive care mă depăşesc, partenerul meu de afaceri nu a înţeles faptul că nu dădeam doi bani pe socializare şi minus cincisprezece bani pe iubitul său sport geriatrie. Printre hobby-urile mele se numărau CrossFit, păsărică şi carnea roşie. Mai presus de toate – să fiu lăsat în pace. Nu aveam o familie şi îmi plăcea aşa. încercarea de a mă băga în a lui nu i-a adus niciun punct.

Insistenţa lui de a valida trecutul nostru comun nu a făcut decât să mă încurajeze

să cheltui *mai puţin*

timp cu el. Ne-am petrecut deja tinereţea împreună. Şi niciunul dintre noi nu s-a

bucurat de asta. „E muncă." A luat o minge antistres de pe biroul meu,

strivindu-o în palmă.

Mi-am smuls privirea de pe ecran cu reticenţă, luându-mi o pauză de la trimiterea unui e-mail unui client pentru a-l anunţa că era la trei secunde distanţă de a fi jefuit violent dacă continua să-şi etaleze colecţia de Rolex pe Instagram.

Am fost coproprietar al Lockwood and Whitfield Protection Group. în această calitate, îmi petreceam ziua explicându-le oamenilor proşti şi bogaţi de ce trebuie să înceteze să mai facă prostii care îi puteau pune în pericol. în acest caz, moştenitorul în cauză nu respecta contractul companiei mele. Agentul pe care îl numisem pentru a-l proteja s-a plâns că Vasily şi-a informat cei 2,3 milioane de urmăritori în ce hotel din New York stătea, inclusiv la ce etaj.

Omul nu-şi merita averea, ca să nu mai vorbim de oxigenul pe care îl consuma.

Să am grijă de idioţi bogaţi nu era un vis devenit realitate. Era bine plătit, totuşi, şi cu siguranţă depăşea orice altceva pe care un om cu abilităţile mele îl putea face pentru un loc de muncă. Cealaltă opţiune era un asasin plătit. Deşi nu-mi plăceau oamenii, nu tânjeam în mod deosebit după închisoare.

Tom a aruncat revista pe biroul dintre noi.

„La ce mă uit?" Am apucat tabloidul. O tânără cu faţa de rahat şi părul ca o sirenă Disney se uita la mine. Sânii i se revărsau din rochia ei ruptă. Sfârcurile îi erau acoperite cu o mică steluţă galbenă. Titlul scria: *Hallion are probleme! O petrecăreaţă suferă o alunecare de sfârcuri.*

„Nu contează." Am aruncat revista înapoi în poala lui Tom. „Mi-am primit răspunsul – un dezastru nenorocit."

„Un dezastru *fierbinte*", a corectat Tom, zâmbind. „în interior apar imagini necenzurate".

„Veşti grozave pentru mine, care aveam treisprezece ani. Eu, cea mare, vreau să ştiu ce legătură are ea cu noi?"

„Hallie Thorne." Tom a aruncat revista înapoi în mâinile mele. „îţi sună cunoscut?"

„Ar trebui?" M-am aşezat pe spate, deja plictisit de conversaţie. Nu mă uitam niciodată la televizor. Era plin de oameni şi, aşa cum am stabilit mai înainte, îi uram. De asemenea, televizorul îmi amintea că alţi oameni aveau lucruri pe care eu nu le aveam – prieteni, familie, hobby-uri. Femeia asta părea genul de femeie care ar fi făcut cuiva o schimbare mediocră de look la o emisiune pe cablu.

„Fiica preşedintelui Anthony Thorne."

Am mai aruncat o privire dezinteresată asupra revistei. „Cred că s-a luat după băiatul de la piscină.”

Nu semăna deloc cu tatăl ei. Dar nici tatăl ei nu semăna cu o fată de pin-up de la OnlyFans.

„Oricum”, a continuat Tom, „tocmai am vorbit la telefon cu fostul Şef al securităţii lui Thorne, Robert McAfee. Mă cunoaşte de la o gaură în perete. Thorne vrea să angajeze agenţi de pază pentru ea după acest incident.”

„Vrei să spui indecenţă publică.”

„Tomayto, to-ma-to.” A râs. „McAfee ne-a recomandat pe baza experienţei

noastre cu oligarhi, actori şi personaje politice. Thorne pare interesat, cu condiţia să semnăm toate actele pentru a asigura confidenţialitatea."

„N-ar putea să tragă câteva sfori ca să-i aducă pe cineva din D.C.?" M-am încruntat.

Din punct de vedere tehnic, doar foştii preşedinţi în viaţă şi soţiile acestora aveau dreptul la o garanţie pe viaţă din partea guvernului. Dar existau modalităţi de a ocoli acest lucru. De exemplu,

dacă această puicuţă Thorne locuia acasă, ceea ce trebuie să fie, din moment ce părea să aibă Şaptesprezece ani, putea „împrumuta” securitatea părinţilor ei cât timp aceştia se aflau în incinta lor.

De asemenea, faptul că-ţi arăţi sânii în public nu te punea în pericol de securitate, ceea ce îmi spunea că tata Thorne avea nevoie în principal de cineva care să aibă grijă de copilul său cu probleme.

Nu mă ocupam cu schimbarea de scutece.

„Pare hotărât să urmeze calea sectorului privat. Vrea să fie foarte discret în această privinţă”, a explicat Tom.

„Mult noroc dacă o faci pe această femeie să facă ceva discret.” Mi-am trecut o mână peste păr. îi creştea prea mult. Probabil că ar fi trebuit să îl tai deja.

„McAfee este încă Şeful securităţii la Casa Albă.” Tom şi-a mângâiat bărbia.

„Medalia lui este pe drum.” Am băgat în gură două gume de mentă.

„Vorbesc serios, Ran. Acesta este un post imediat. Pentru suma de 250.000 pe lună.”

„E o slujbă de babysitter”, i-am replicat. „Exact. Zero muncă. Toată gloria.”

Am înţeles de ce Tom avea o erecţie pentru această misiune. Dacă ne jucam bine cărţile cu Anthony Thorne şi Robert McAfee, puteam câştiga clientela din D.C., iar *asta* era o perspectivă interesantă.

Deşi atât eu, cât şi Tom eram foşti ofiţeri de contrainformaţii, era aproape imposibil să intri pe uşa federală. Washingtonului nu-i plăcea să externalizeze securitatea. Preferau să-şi instruiască proprii agenţi, apoi să-i pună pe statul de plată al guvernului, ticăloşii ăia ieftini. Dar, odată ce îţi croiai drum înăuntru, te aşteptau salarii grase, contracte permanente şi mult prestigiu, toate acestea din confortul de a-ţi conduce propria afacere.

Ca să nu mai vorbim de faptul că eu şi Tom urma să lansăm un departament de securitate cibernetică anul viitor. Ne-ar prinde bine nişte legături guvernamentale.

„E în Texas?” Mi-am amintit de limbajul de Dallas al preşedintelui Thome, care îi adusese votul gospodinei din suburbii şi care a schimbat câteva state purpurii în timpul realegerii sale.

Tom a clătinat din cap. „Los Angeles.”

Locul pe care l-am urât cel mai mult. Ce potrivit.

„Bine. Procesează-l.” Am ridicat din umeri. „Pune-l pe Max să se ocupe de caz.

Familia lui e din Oceanside.

„Nenorocitului palid i-ar prinde bine un bronz.”

Max semăna cu toţi copiii emo din spectacolele de maturitate. Eram, de asemenea, destul de sigură că un tip ca el nu s-ar fi atins de această grămadă de fuste de designer şi probleme cu tata nici cu un băţ de trei metri. Ar fi o influenţă bună pentru ea.

Tom îşi frecă ceafa, mişcându-se inconfortabil.

„Max este bun, dar este un începător. El poate fi ofițerul de rezervă. Va trebui să fie asociat cu cineva care are mai multe ore de zbor. Aceasta este marea noastră descoperire. Fă-o pe fata asta prezentabilă şi obţine toate legăturile. Este doar pentru Şase luni”.

„Pune-l pe Jose în schimbul de zi.”

„Jose este încă în Scoţia, îţi aminteşti?”

Bineînţeles că nu mi-am amintit. Ce eram eu, mama lui?

„Cum rămâne cu Kent?” Am mârâit.

Tom a clătinat din cap. „Concediu de paternitate.”

„L-au lăsat *tată* ceva?” M-am încruntat. Kent avea o tendinţă sadică lungă de o milă şi lată de cinci kilometri. Odată, lovise cu pumnul în faţă un fotograf de paparazzi pentru că îi ceruse ora.

„Nu ceva, cineva. Am fost împreună la botezul fiului său.”

Am văzut încotro se îndrepta şi nu mi-a plăcut. Cu trei săptămâni în urmă, îmi terminasem ultima slujbă în domeniu – un membru al familiei regale britanice – şi îi spusesem lui Tom că nu mă mai întorc să urmăresc funduri celebre.

Probabil că mi-ar fi lipsit păsărică internaţională – cu siguranţă avioanele private – dar nimic nu merita să suport rahatul altcuiva 24 de ore din 24, 7 zile din 7. Mai ales femeile tinere.

întotdeauna au fost cele mai rele.

în plus, eu eram responsabil cu verificarea personalului nostru de securitate cibernetică, ceea ce însemna două slujbe şi jumătate.

în plus, la ce naiba se gândea Tom, să mă trimită la Los Angeles?Ultima dată când am fost acolo, s-au întâmplat nişte lucruri urâte. Chestii pecare nici nu le puteam înghiţi.

Dar atunci nu i-ai spus lui Tom toată povestea. Cum ar putea să Ştie ce te-a determinat să renunţi Şi să devii privat?

După ochii de căţeluş pe care mi-i arunca Tom, bănuiesc că voia ca eu să fiu cel care se asigura personal că Titty McFlash nu va mai arăta lumii nimic din părţile ei intime.

„Eşti drogat”, am spus hotărât.

„Vrei să spui practic.” Tom s-a ridicat în picioare, pregătit pentru o ceartă. Am adulmecat aerul. „Miroşi asta?”

„Ce să miroasă?”

„Mirosul acela de pârţ pe care îl provoacă toate luminile tale de gaz.”

A chicotit. „Uite, ştiu că nu e ceea ce am discutat...”

„Cum rămâne cu unitatea de securitate cibernetică?” Am sărit în picioare, gata să îi sucesc gâtul. „Cine o va deschide? Ne-am luat angajamente verbale faţă de clienţi. Nu poţi face nici măcar o prezentare PowerPoint”.

îl văzusem pe tipul ăsta luptându-se cu telefonul pentru a găsi emoji-ul cu rahat.

„Poate aştepta până când terminăm cu treaba asta. Avem nevoie de clienţi pe Deal atunci când ne vom lansa”, a argumentat Tom.

„Punem căruţa înaintea boilor, nu-i aşa?” Mi-am descheiat butonii de la manşete şi mi-am suflecat mânecile până la coate. „Nu am obţinut încă slujba, ca să nu mai vorbim de relaţii.”

„Thome ne vrea pe noi. Pe *tine*, în special. Ransom Lockwood. Robotul. Fără inimă, fără sentimente, tară sfori. Ştie că te-ai ocupat de chestii strict secrete. Ştie că l-ai salvat pe Prinţul Pierre de câteva ori din situaţii de viaţă şi de moarte. Ai un palmares impecabil şi nu vei fi tentat să i-o tragi fiicei lui.”

„Poţi să mai spui o dată.”

Sexul obişnuit mă plictisea şi mă frustra, iar majoritatea femeilor erau... ei bine, *obişnuite.* îmi plăcea să fie dur, neconvenţional şi cu oameni care erau dispuşi să semneze un lung contract cu ce trebuie şi ce nu trebuie

făcut. Gusturile mele se aflau în partea întunecată a spectrului. Mai exact, CNC. Consensual Non- Consensual. Fantezii de viol, dacă vreţi.

Partenerelor mele sexuale le plăcea să fie luate cu forţa – şi mie îmi plăcea să forţez. Acest tip de joc de gen – jocul primar – era despre putere. Ca să fie clar, nu am vrut să *violez pe* nimeni. îmi plăcea fiorul urmăririi, anticiparea care venea cu pericolul de a ne depăşi limitele şi graniţele. Toate partenerele mele erau femei

consimţite, inteligente şi puternice, care împărtăşeau acelaşi fel de a fi.

M-am bucurat de sofisticat. Femeile ascuţite care, ca şi mine, se bucurau să se joace cu demonii lor.

Nici o parte din mine nu tânjea să-mi bage puia într-o adolescentă vanilată, în căutare de atenţie.

„Thome ne va deschide uşile.” Tom şi-a apăsat buzele într-o linie subţire. „Nu”, am spus categoric.

„Nu ai de ales!” Tom a dat cu palma deschisă peste masă.

„E o noutate pentru mine.” Am arcuit o sprânceană. „PriveŞte-mă cum părăsesc această conversaţie, chiar acum.”

Mi-am luat telefonul de pe birou şi m-am îndreptat spre uşă. Tom m-a prins de mânecă. „Ran, *te rog.*”

Întorcându-mă cu faţa la el, i-am spus: „Am spus că nu mai vreau adolescenţi. Ultimul a încercat să mă lege de pat în mijlocul nopţii şi să mă violeze.”

A trebuit să sparg căpătâiul pentru a slăbi curelele de piele pe care le folosise. Singurul motiv pentru care nu am depus plângere a fost pentru că tatăl ei era al treilea cel mai bogat om de pe planeta Pământ şi am fost plătit generos pentru tăcerea mea.

Tom a râs nervos. „Să fii chipeş este un risc profesional cu care nu m-ar deranja să am de-a face.”

„Ai uitat ce s-a întâmplat ultima dată când am fost în L.A.?” Mi-am măcinat molarii până la un punct de praf. Nu ştia toată povestea, dar ştia suficient cât să ghicească faptul că locul nu era pe lista mea de vizitat.

„S-au întâmplat o mulţime de lucruri.” Tom şi-a curăţat gâtul. „Dar au trecut ani de zile. Nu poţi evita oraşul la nesfârşit.”

Bineînţeles că aş putea. Los Angeles nu avea nimic de oferit decât poluare, filme proaste de la Hollywood şi mâncare gourmet la supraprepţ.

„Fă-o tu.” Am înfipt un deget în pieptul lui Tom.

„Eu aş vrea. într-o clipă. Dar săptămâna viitoare încep o misiune cu primarul Fems.”

A obţinut un post local la primarul din Chicago.

„Dacă nu cumva vrei să joci un joc de schimb? Mă duc în L.A. Să-mi iau Lisa şi copiii şi să locuiesc într-o McMansiune.”

M-am gândit puţin la asta. Primarul Fems avea destui duşmani cât să vândă Wrigley Field, dar nu asta mă îngrijora.

Faptul că i-am tras-o cu ambele fiice – simultan – cu nici două luni în urmă, a făcut-o. în apărarea mea – nu că aş fi avut nevoie de una – nu ştiam nimic despre pedigree-ul lor când una îmi sugea boaŞele în timp ce cealaltă se apleca pe o bară pentru mine, lăsându-mă să-mi bag degetele în ea.

Ne-am despărţit pe cale amiabilă, dar am ştiut că nu trebuie să mă joc cu Lady Luck. Să mă pun din nou într-o situaţie cu amândoi nu însemna să cer probleme, ci să le cerşesc.

Cel puţin nu era niciun pericol să mă joc cu fata lui Thorne. Nu m-am culcat cu gardianul. Asta era regula, în plus, ea nu era genul meu. în plus, ea era... ce? Şaptesprezece ani?

în plus, Tom avea dreptate. Dădeam Los Angeles-ului o putere asupra mea pe care nu o merita. Era doar un oraş. Unul urât, murdar şi scump, dar totuşi un oraş.

Nu am vrut să lucrez pentru o femeie cu capul în nori, nu am vrut să mă mut în Los Angeles şi nu am vrut să vorbesc cu oamenii decât dacă era absolut necesar.

Dar nu întâlnisem niciodată o provocare pe care să nu o anihilez, iar puştiul ăsta nu avea de gând să creeze un precedent.

Tom a clipit la mine, aşteptând un răspuns.
„Cu ce avem de-a face aici?” Mi-am sprijinit un umăr de perete.

A cedat uşurat, dându-mi drumul la mânecă.

„Este o muncă cu risc scăzut. Este foarte activă pe reţelele de socializare. Informează des oamenii despre locul unde se află. Dar, la sfârşitul zilei, este doar fiica cuiva, ştiţi. Nu este atât de vizibilă, separată de tatăl ei. Principalele preocupări pe care Thorne le are pentru ea în ceea ce priveşte siguranţa sunt agresiunea şi jaful. Pare o ţintă deosebit de uşoară după ce părea atât de beată şi de distrasă, fiind pipăită de către un cap sec de carne din reality show-ul ăla."

Am tras aer în piept şi mi-am înfipt degetele în orbite. Ar fi bine ca puştiul ăsta să nu mă lege de un pat cu curele de piele.

„Vreau o linie directă cu Thorne dacă fac asta."

„A fost deja de acord cu asta", m-a surprins Tom spunând.

Ei bine, la naiba.

Anthony Thorne chiar nu era mulţumit de adolescenta lui cu capul în nori.

„Şi o întâlnire despre lansarea unităţii noastre cibernetice, cu acest tip McAfee, după ce se termină postul. Va trebui să îşi ia nişte angajamente."

„Cu mult înaintea ta, Ran. I-am spus deja." Tom a dat din cap cu entuziasm.

„Aceasta este ultima mea misiune pe teren", am Şuierat.

„Promisiunea Pinky." Tom mi-a oferit degetul lui mic. L-am smuls şi l-am îndoit, până aproape de a-l rupe, în timp ce îl trăgeam aproape de mine. Pieptul lui s-a lovit de al meu.

„Ultima. Fucking. Ultima oară." L-am privit cum se

zvârcolea de durere. „Aw."

I-am dat drumul la deget. Atingându-mi umărul de al lui, am ieşit din birou.

„Unde te duci?", a strigat după mine.

„Să mă înjunghii în gât."

QMftpr"[w

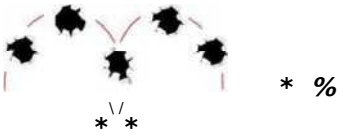

Nu m-am înjunghiat în gât.

O parodie, mi-am dat seama la douăzeci şi patru de ore după conversaţia cu Tom, în timp ce îmi croiam drum printr-un LAX supraaglomerat şi murdar.

Ultima dată când am fost aici, cu câţiva ani în urmă, în calitate de agent de contrainformaţii, s-a vărsat mult sânge. Vorbesc de rahaturi de nivelul *jocului Squid Game.* A fost unul dintre motivele pentru care am plecat. Mi-a devenit clar că riscam să-mi pierd şi puţina umanitate pe care o mai aveam în mine dacă nu demisionam.

Nu-mi păsa prea mult să fiu uman. Principalul stimulent era să nu mă transform într-un ucigaş cu mácete, care să sfârşească prin a se dezlănţui.

Viaţa în închisoare părea neinspirată, iar mâncarea de acolo lăsa mult de dorit.

De asemenea, a ajutat şi faptul că, în calitate de agent CI, banii nu erau nici măcar la jumătate faţă de cei pe care i-ar fi adus o companie privată. Nu e o problemă.

Apropo de lipsa de creier, a trebuit să ajung acasă la Halbe înainte ca aceasta să se decidă să îşi documenteze călătoria la ginecolog pe TikTok. Cum fusesem sfătuit de McAfee că puştoaica avea nu mai puţin de patru maşini în garajul cu Şase locuri al vilei sale din Hollywood Hills *şi* un Şofer, am luat un taxi.

Privind pe fereastră, cu geanta mea de voiaj aşezată în poală, m-am minunat din nou de cât de urât era Los Angeles-ul. Clădiri dărăpănate, bodegii mizerabile, străzi murdare, poduri pline de graffiti şi mai multe cărucioare de cumpărături pe stradă decât în Costco.

în plus, aerul era atât de poluat, încât să trăiești în această groapă de rahat era ca și cum ai fuma două pachete pe zi. Trebuia să fii foarte prost ca să te muți aici de bună voie.

întâmplător, aveam foarte puţine aşteptări de la Hallie Thome.

Deşi nu avusesem niciodată o casă adevărată, consideram Chicago ca fiind baza mea. Chicago era locul în care lucram, unde mă jucam, unde făceam sex şi unde locuiam într-o clădire de maximă securitate, într-un penthouse de trei milioane de dolari.

Eu, un băiat care a fost nevoit să mănânce resturi de la coşul de gunoi din spatele magazinelor alimentare.

„Asta eşti tu." Taximetristul a oprit motorul în faţa unui conac hidos care arăta ca un origami asamblat de un copil cu zece degete mari. Un gest arhitectural falie dacă am văzut vreodată unul. Un pătrat negru deasupra unui pătrat alb, care reprezentau etajele casei, cu numeroase ferestre din podea până în tavan care dezvăluiau „promiţătorul" interior:

Tapet de epocă, artă de prost gust şi un candelabru imens şi de prost gust. I-am dat bacşiş Şoferului şi am trântit uşa pasagerului în urma mea.

Deoarece McAfee mă avertizase că copilul Thorne era dificil şi indisciplinat, nu m-am deranjat să mă învârt prin preajmă după ce am sunat de două ori la uşă. Mi- am scos cablul de declanşare, am umblat la gaura cheii şi m-am văzut înăuntru.

Avea un sistem de securitate de ultimă generaţie, dar, aşa cum bănuiam, nu se deranja să îl folosească.

Casa, ca şi chiriaşul ei, era o mizerie. O serie de măşti de mascaradă erau împrăştiate pe mobila din sufragerie, împreună cu ţesături-cămăşi. Grămezi de pungi de cadouri nedeschise şi cutii de cadouri, cu etichetele încă intacte. Televizorul era deschis. O dramă coreeană plină de tineri îmbufnaţi, în uniforme Şcolare. Un printţ pe pânză cu prinţesa Thome ocupa un perete întreg din sufragerie. întinsă pe pervazul unei ferestre în alb şi negru, cu vedere la orizontul Manhattanului, purtând doar Şosete negre până la genunchi şi un voal negru de pasăre pe ochi.

Mi-am întors privirea (avea Şaptesprezece, poate optsprezece ani), îndreptându- mă spre rafturile cu cărţi din sufragerie, fără să mă grăbesc să mă întâlnesc cu noul meu client. Puteai să afli multe despre o persoană după cărţile din biblioteca sa.

Rafturile erau agresiv actualizate cu toate cărţile de bază ale cluburilor de lectură ale lui Oprah şi Reese. Am luat una şi am răsfoit-o. Paginile erau crocante, cu aceeaşi cerneală şi miros lemnos care persistau din librărie. încă se agăţau unele de altele, rigiditatea spinării dezvăluind mai mult decât titlurile:

Acestea erau de recuzită. Micuţa prinţesă nu a citit nici măcar o foaie din cărţile pe care le deţinea.

După o inspecţie rapidă a locului, am urcat pe scări fără grabă. Nici la etajul doi nu era nici urmă de fata Thome. Singurul indiciu al ei era o dâră de haine care ducea din hol spre dormitorul principal.

Ultimul articol – un sutien roz, din dantelă – a fost aruncat lângă uşile duble de la balcon. Unde fata pe care o văzusem pe coperta revistei zăcea pe un Şezlong, goală ca în ziua în care s-a născut, cu un

prosop aruncat pe faţă.

Este alergică la haine?

Fără să mă opresc să verific marfa, m-am îndreptat spre ea. Avea douăzeci şi unu de ani, aflasem în timpul zborului meu până aici. Aşa cum bănuiam – un copil, mai ales pentru mine, care aveam 29 de ani. Ca să nu mai spun că a fura o privire era de prost gust. Eram un profesionist – şi nu aveam nevoie să mă furişez pe femei

care dormeau. O singură ciudăţenie era de ajuns.

Am stat chiar deasupra ei, blocând soarele. Pielea i s-a înţepenit, transformându-se în piele de găină în timp ce îi ofeream puţină umbră şi răcoare. Nemişcat, am aşteptat să fiu recunoscut tară să o ating. Ca regulă generală, nu-mi atingeam clienţii.

Nu am atins pe nimeni, dacă am putut să mă abţin.

Cu excepţia cazului în care, desigur, a făcut parte dintr-o fantezie bine pusă la punct şi controlată pentru toate variabilele.

Şi-a aruncat prosopul de pe faţă, întinzându-şi membrele.

„Keller? Mi-ai adus kombucha? Sunt *atât de* deshidratată. Sunt încă supărat...”

Ultimele cuvinte i-au murit în gât. Ochii ei s-au mărit când m-a privit pentru prima dată.

Un zâmbet impersonal mi-a atins buzele. „Bună, Halbe.”

Ca răspuns, rahatul ăla mic a luat cel mai apropiat lucru de ea de pe podea – o sticlă de San Pellegrino – a izbit-o de marginea Şezlongului şi a încercat să mă înjunghie cu ea în partea laterală a coapsei. A ajuns la câţiva centimetri de genunchiul meu când i-am prins încheietura cu uşurinţă, răsucind-o. Nu îndeajuns pentru a o rupe, dar suficient pentru a arăta că nu excludeam această opţiune dacă se purta urât.

„Nu sunt aici ca să-ţi fac rău, dar o voi face dacă nu mă laşi. să plec.”

Sticla spartă a căzut pe podea. Am lovit-o cu piciorul în cealaltă parte a balconului. Ea a tresărit, iar ochii ei mari şi albaştri – inocenţi ca prima privire a unei căprioare la mama ei – s-au lipit cu disperare de faţa mea.

„Eu... eu... eu...”, s-a bâlbâit ea. „Vă rog. Eu... îţi voi da bani. Bijuterii. Orice ai nevoie.”

Orice lucru care să nu o oblige să dea socoteală nimănui. La urma urmei, era o

puştoaică tipică.

Părinţii ei trebuie să o fi avertizat că nu voi accepta prostiile ei.

„Nu vreau nimic din ceea ce ai de oferit”, am spus încet. Declaraţia subîntţeleasă a secolului.

„Voi lupta.” A încercat să-şi îndepărteze încheietura mâinii, clătinându-se în locul ei. „O să ţip şi o să te muşc.”

Nu mă ameninţa cu distracţia.

Mi-am slăbit strânsoarea de încheietura ei. 'Hai să punem puţin frână. Vrei să...”

Halbe a început să ţipe. Strigăte asurzitoare şi disperate după ajutor. Nu am avut de ales decât să o fac să tacă, punându-i palma peste gură. A încercat să mă muşte în timp ce îşi lovea frenetic picioarele în aer, încercând să se elibereze. Iisuse, dacă făcea un scandal atât de mare cu mine, cum reacţionase cu tatăl ei când acesta îi spusese că primeşte un nou bodyguard?

Unghiile ei s-au înfipt în mâna mea, rupându-mi pielea, până când sângele meu s-a scurs pe bărbia ei. A trebuit să mă uit în altă parte. îmi amintea prea mult de activităţile mele extracurriculare.

„Poţi să te lupţi cât vrei. Vei obosi înaintea mea”, am spus, cu o voce plată şi plictisită. Muşchii mei abia se flexau în timp ce o imobilizam pe Şezlong. „Asta e o afacere încheiată, domnişoară Thome.”

Apoi a început să plângă.

Prima din multe crize dramatice, tară îndoială. A *vrut să* fie jefuită şi ucisă? Nu toate odraslele clienţilor mei au vrut protecţie apropiată, dar niciuna nu a încercat să mă atace în mod activ până acum.

A fost norocoasă că am avut o erecţie pentru legătura cu Anthony Thome, altfel aş fi plecat de la ea de acasă chiar atunci.

Lacrimile ei au curs pe dosul mâinii mele, dispărând în sacou.

„Termină.” Am evitat să ating orice altceva în afară de faţa şi umerii ei. Sau să mă uit altundeva decât de la gât în sus. „Asta e pentru binele

tău.”

Printre hohotele înăbuşite de plânsul meu, am auzit-o sughiţând: „Te rog, nu mă

viola”.

Mi s-a răcit sângele. Bila mi-a ajuns în fundul gâtului.

Să o violeze?

Când mi-am dezlipit mâna de gura ei, dându-mă înapoi, ea a profitat că nu mai era ţinută în braţe şi a sărit de pe Şezlong, împiedicându-se pe parchet spre dormitorul ei.

Nu m-aş atinge de ea nici dacă viitorul acestei planete ar depinde de asta. La naiba cu urşii polari şi pădurile tropicale. „Tocmai ai spus *viol?*"

Din greşeală am reuşit să mă uit bine la fundul ei în timp ce se târa pe podea ca o actriţă de pe lista D într-un film de groază. Acum am înţeles pe deplin de ce preşedintele Thorne a vrut să p u n ă pază pe acel fund. Invita la probleme. Rotund şi neted, cu un tatuaj cu iederă care se târa pe picior, legându-se în jurul coapsei interioare. Un bărbat mai puţin important s-ar fi întrebat cum se simţea să o frământe în timp ce el o apleca pe una dintre credenţele ei ridicole de designer şi se cufunda în ea fără milă în timp ce ea îl implora să se oprească.

Unul mai mic, dar nu eu.

Pe îndelete, am urmărit-o în timp ce se izbea de mobilă, mângâind cu disperare noptierele şi lenjeriile. Plângea prea tare ca să vorbească.

„Asta e ceea ce căutaţi?" Am ţinut telefonul ei în palmă, ridicându-l în aer. Puţina culoare de pe faţa ei se stinsese complet. Părea atât de sincer speriată, încât începusem să urăsc în mod activ situaţia în care ne aflam amândoi.

„Data viitoare nu-ţi mai lăsa telefonul la primul etaj. Acum că v-am captat atenţia, să fie clar – nu am de gând să te ating, nu am de gând să te hărţuiesc şi cu siguranţă nu am de gând să te violez. Pune-ţi ceva pe tine şi ne întâlnim jos, domnişoară Thome. O să avem o mică discuţie. *îmbrăcată complet.*"

Cu asta, am ieşit din cameră şi am coborât să mă plimb prin bucătăria ei. Nu mai mâncasem nimic de la micul dejun. Nimic nu părea să fie cât de cât comestibil. Erau numai sucuri curate, salate preambalate şi batoane organice care puteau fi folosite ca hrană pentru cai.

Hallie mi s-a alăturat în bucătărie douăzeci de minute mai târziu. Era îmbrăcată într-un fel de rochie croşetată şi avea ochii mari şi tremura. Nasul ei era roz. Plânsese mult înainte de a veni aici.

Care a fost ideea ei cu histrionismul? A fost de ajuns doar acest lucru pentru a face ca paznicii mai slabi să fugă de treabă?

Am luat o înghiţitură din Nespresso-ul meu, singurul lucru bun din această casă până acum. „Stai jos", am ordonat, sprijinindu-mă de insula

ei de granit verde închis.

Aşa a făcut, cu ochii ei aţintiţi asupra mea, ca şi cum ar fi fost o situaţie de ostatici în loc de o conversaţie între adulţi.

„Vreau doar să ştii..." A respirat sacadat în timp ce a închis ochii.

Am ridicat o sprânceană. „Asta nu este o propoziţie completă, domnişoară Thorne. Credeţi că puteţi să mă scoateţi din mizerie şi să o terminaţi?"

A fost esenţial să mă asigur că am avut un avantaj în dinamica noastră, chiar dacă în ciuda strategiilor mele neortodoxe.

Avea de gând să-mi facă probleme şi să mă pună în rahat ca să vadă cât de departe putea să meargă înainte de a mă întrece. Văzusem filmul ăsta de multe ori înainte. Mai bine stabileam clar acum, că răbdarea mea nu avea să fie pusă la încercare.

Sau în existenţă, de altfel.

Anthony Thorne însuşi îmi dăduse undă verde să folosesc dragostea dură şi să

stabilesc limite clare pentru a o forța să revină pe calea cea dreaptă atunci când am vorbit la telefon. A funcționat pentru mine... nu fac mănuși pentru copii.

„Uite, Lockwood, Știu de ce ți se spune Robotul. Au spus că ești pragmatic. îți faci treaba cu greșeli minime, nu lași niciodată emoțiile să te conducă. Vreau ca ea să învețe să fie mai mult ca tine. Fiica mea, binecuvântată să fie, este un copil bun.

Dar este nesăbuită Şi nu vreau ca următoarea ei greşeală să o coste mai mult decât demnitatea ei."

Prinţesa nesăbuită de aici se holba acum la mine, cu ochii roşii de furie, nu de acceptare.

„Vreau să ştii că mi-am folosit laptopul de sus înainte de a coborî aici." Vocea ei a tremurat. „Am trimis un mesaj la poliţie. Sunt pe drum. Şi agenţii de pază ai tatălui meu... şi ei ştiu. Nu ştiu cum ai intrat, dar asta e ultima ta Şansă să fugi şi să nu te mai întorci niciodată."

Telefonul meu a început să explodeze în buzunar, semnalând că într-adevăr a cerut ajutor. Şi am observat când a coborât scările că avea un cuţit elveţian băgat la brâu.

Apoi mi-am dat seama. Dintr-o dată.

Singurul lucru la care nici măcar
nu m-am gândit. Ea habar n-avea.
Habar n-avea.
Habar n-avea că sunt noul ei
protector. A crezut că am
intrat în casa ei.
Preşedinte Thorne, sac de rahat în flăcări...

„Toată lumea ştie. Timpul a expirat. Pleacă", mi-a străpuns gândurile.

Nu se deranjase să-i spună. Bănuiesc că a fost pentru că îi era frică de ea. Părinţii erau o afecţiune debilitantă. Omul condusese lumea liberă timp de opt ani şi nu-şi putea face fiica să-şi ţină sânii în topuri.

Zâmbind cordial, i-am spus: „Mă bucur să aud că ai făcut un
lucru inteligent". „Poftim?" Şi-a înclinat capul într-o parte.

„Mă bucur că ai anunţat că am sosit la serviciul de pază al tatălui tău, pentru că ei au fost următoarea *mea vizită.* El a fost cel care m-a angajat."

Gura ei a rămas deschisă. Era fără cuvinte.

în cele din urmă, a clipit. „Dar eu... eu... nu am nevoie de o gardă de corp."

„Nu sunt un bodyguard." Am aruncat ceaşca de cafea în chiuvetă, aruncându-i frigiderul. „Termenul este ofiţer de protecţie apropiată. Gărzile de corp sunt nişte dobitoci fără creier care le cară iubitelor tale genţile Gucci în timp ce li se fac fotografii." Adevărul era că nu dădeam doi bani pe titlul meu. Am vrut doar să stabilesc că nu eram unul dintre Şobolanii de sală cu chihuahua pe care ea era obişnuită să îi aibă ca agenţi de securitate. Testarea răbdării mele nu avea să se termine la fel. Dar, din nou, acest dezastru nu părea să fie o problemă, ca un început tipic pentru ea.

Frigiderul a fost umplut la maxim cu frunze verzi, pizza organică, fără gluten şi prăjituri colorate.

„Unde e mâncarea adevărată pe aici?" Am întrebat.

„Definiţi mâncarea adevărată." Şi-a masat tâmplele, încă procesând.

„Ceva care a fost cândva viu, sau un produs al acestuia. Ceva care nu este făcut din carbohidraţi inutili."

„Sunt vegetariană", a anunţat ea.

Bineînţeles că este.

„Bineînţeles că da.”

„Carnea este o crimă”, a spus ea cu convingere. Chiar dacă încă arăta de parcă ar fi vrut să mă omoare, umerii ei s-au lăsat în jos. S-a relaxat vizibil, înţelegând că,

cel puțin, nu mă aflam acolo ca să o omor.

„Este, de asemenea, delicioasă. Mâine voi aproviziona casa.”

Am smuls un castron de cereale sănătoase care arăta suspect de asemănător cu ceva ce ai da papagalului tău de companie şi am făcut un pas înapoi.

Şi-a încrucişat braţele peste piept, înclinându-şi bărbia în sus, sfidător. „Nu te vei aproviziona cu nimic, ceea ce mă aduce înapoi la conversaţia noastră iniţială – nu am nevoie de un bod... *protecţie apropiată, indiferent ce ar fi.* Pleacă."

„Ghinion că tati crede altceva şi el plăteşte pentru toate prostiile astea." Am închis frigiderul cu piciorul, făcând semn cu furculiţa în jurul nostru.

„Nu poţi face asta." Şi-a arătat dinţii la mine, gata pentru runda a doua. Ştiam deja că era pregătită să se bată dacă va fi nevoie.

„Pot, şi o fac", am spus în timp ce mâneam o salată de quinoa şi năut. „Aceasta

este o încălcare a intimităţii mele!" A plesnit insula de granit din bucătărie între

noi.

Am înghiţit mai multă mâncare pe furculiţă. „Fără supărare, puŞtiule, dar nu ţi-ai

putut găsi

intimitate dacă v-ar fi fost livrat manual de Amazon. Şi, ca să ştii", am făcut o pauză pentru a înghiţi din gură, „nu vreau să fiu aici mai mult decât vrei tu să fiu. Dar tatăl tău mi-a oferit un post de Şase luni şi nu am de gând să-l dezamăgesc."

„Asta e o porcărie." Şi-a aruncat braţele în aer.

„Asta se întâmplă când te hotărăşti să arăţi lumii sânii tăi", am replicat eu.

„*Un* sân", a corectat ea.

„Să ne propunem să nu avem niciunul în următoarea jumătate de an. Acum, fa faţă consecinţelor comportamentului tău şi înghite. Va trebui să te schimbi, altfel tatăl tău va prelungi contractul şi îmi voi dezlănţui colegul Kent asupra ta. Un avertisment corect: dacă crezi că sunt un ursuleţ de pluş, aşteaptă până când îl vei întâlni pe acest grizzly."

„*Eşti cea* mai oribilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată." A sărit în sus de pe scaun. „Şi vreau să pleci din casa mea."

„Eu nu lucrez pentru tine. Lucrez pentru tatăl tău."

„Nu aşa funcţionează nimic din toate astea. Suntem în secolul XXI!" S-a apropiat de mine, atât de mult încât îi puteam mirosi respiraţia – piersici – şi am observat că ochii ei aveau o nuanţă interesantă de turcoaz. Puncte argintii se învârteau în jurul irisului ei. Era ceva destul de inocent la ea. Ceva care îmi spunea că nu era pe deplin coaptă. Că lumea nu o pătase complet.

„Suntem în secolul XXI, iar oamenii sunt în continuare răi prin moştenire şi vor să facă rău şi/sau să se folosească de persoanele dragi ale oamenilor influenţi. De aceea sunt aici să ajut", i-am reamintit calm, terminând bolul cu mâncare pentru păsări Şi aruncându-l într-unul

dintre cele *cinci* nenorocite de coşuri de gunoi. Femeia asta nu se dădea în vânt când venea vorba de reciclare.

„Ai folosit o cutie greşită!” Aproape că m-a lovit cu fotbalul în drum spre coşul de gunoi, ridicând castronul şi aruncându-l în coşul negru, nu în cel verde. „Data viitoare, clăteşte-l şi usucă-l, *apoi* îl poţi pune în cel verde”.

„Ce naiba...”

S-a întors la locul ei din spatele insulei, acum că omenirea nu mai era în pericol din cauza lipsei mele de reciclare. „Credeam că ai de gând să mă violezi.”

Avea încă briceagul elveţian înghesuit aproape. Am apreciat ingeniozitatea ei.

„Stai liniştit, nu am nicio intenţie de a te atinge vreodată.”

Am început să mă îndrept spre geanta mea de la intrare. Miza mult pe acest post

Hallie Thome. De aici aveam să câştig o întâlnire cu Anthony Thome în persoană. Mi-a spus că se va întâlni cu Tom şi cu mine pentru a discuta despre compania noastră dacă va fi mulţumit de munca mea.

Şi, deşi era adevărat că nu plecasem din Los Angeles cu amintiri dulci şi pufoase, Tom avea dreptate. Trecuseră ani de zile şi trebuia să trec peste ceea ce se întâmplase, chiar dacă asta mă ţinea trează noaptea, în fiecare noapte.

Mi-am luat geanta de voiaj, urmând să urc la etaj pentru a despacheta. O bătaie în uşă m-a oprit. Hallie s-a aruncat la ea, aruncând-o în gol, dezvăluind doi ofiţeri LAPD în prag.

Practic, i-a tras înăuntru de uniformele lor.

„Ăsta e tipul!" A arătat spre mine cu un deget tremurând. „A încălcat o proprietate privată. Nu-l vreau aici. M-a văzut dezbrăcată!"

„Cine nu a facut-o?" Mi-am aruncat o privire la ceas.

Ofiţerii au chicotit. Faţa lui Hallie a căzut şi mai mult când unul dintre ei a strâmbat din ochi spre mine. „Lockwood, tu eşti?"

Nu-mi părea cunoscut.

„Mike." A arătat spre el însuşi, râzând. „Mike Slayton. Am fost împreună în tabăra de antrenament din Huntsville?".

„Mike." Am simulat un zâmbet. încă nu aveam nicio idee despre cine era tipul acela. „Nu ne-am mai văzut de mult."

Douăzeci Şi nouă de ani mai exact, Şi nu am nici cea mai vagă idee cine eşti.

A trecut pe lângă ea. La fel a făcut şi colegul său. Ne-am strâns cu toţii mâna. Hallie s-a uitat între noi, cu faţa ei surprinsă, de păpuşă gonflabilă, la vedere.

„Ce cauţi aici? Eşti încă cu...?" Mike a lăsat întrebarea în suspensie. Am dat din cap. „Sectorul privat acum. Tom Whitfield şi cu mine am plecat singuri." „Whitfield!" Mike a pocnit din degete. „Nenorocitul ăla. întotdeauna a fost talentat. Spune-mi, a ajuns să se căsătorească cu... cum o cheamă? Laney? Lila?"

„Lisa. Au gemeni acum. Băieţi." La naiba, dacă îmi aminteam numele lor acum. Ceva cu un S, eram 40% sigură.

„Ei bine, să fiu al naibii." Şi-a rearanjat centura în jurul taliei sale groase. „Ce te aduce în zona noastră de pădure?"

„Mă forţează!", a răcnit puştiul, strecurându-se între mine şi el. Făcea din nou chestia aia ciudată cu dansul, în care dădea din braţe şi sărea dintr-o parte în alta. Trebuia să recunosc că era insistentă. Mai avusesem de-a face cu odrasle de oameni bogaţi şi, în mod normal, nu se împotriveau atât de mult.

„Domnişoară." Şi-a trecut ochii peste decolteul ei, lingându-şi buzele. „Hărţuirea sexuală este o acuzaţie serioasă."

„Ar fi bine să-mi spui asta în faţă. Sutienul meu nu vorbeşte engleză." Mâinile i s-au strâns în pumni strânşi, iar eu aveam sentimentul că prima mea misiune era să o împiedic să-l înjunghie.

„Ruşine." Am cascauit, întorcându-mă în bucătărie şi luând un măr din bolul cu fructe. „Poate că ar fi putut să-ţi spună noaptea trecută să o pui la loc, şi să ne scutească pe amândoi de această situaţie nefericită."

Şi-a întors capul şi m-a fixat cu o privire de moarte. „Te cunosc de numai zece minute şi deja m-ai agresat în propria mea casă şi m-ai insultat ca pe tatăl meu."

Am luat o muşcătură din mărul suculent. „Tatăl ei, fostul preşedinte Thorne şi actualul proprietar al acestei reşedinţe, m-a angajat ca ofiţer de protecţie apropiată, îl pot suna pentru a confirma acest lucru."

Pentru că acum aveam numărul lui pe apelare rapidă. Ceea ce mi-a

întărit ideea inițială.

-Nu plecam nicăieri, indiferent ce voia prinţesa Thome.

„Nu e nevoie.” Mike şi-a ridicat centura peste burtă. „Pare o simplă neînţelegere care a fost clarificată. Nu-i aşa, domnişoară?”

„Îţi baţi joc de mine?”, a ţipat puştiul. „înţeleg perfect situaţia. Cineva ocupă ilegal casa mea, iar tu îl crezi pe cuvânt că are dreptul să fie aici! De ce naiba nu *faci* nimic? Nu sunt un copil care face o farsă telefonică, am douăzeci şi unu de ani!”

„Şi să trăieşti pe banii părinţilor tăi.” Am terminat restul de măr. „Ceea ce mă aduce la ideea mea iniţială: respectă-mi regulile sau pierzi toate privilegiile pe care le ai.”

„Asta-i tot?” a întrebat Mike. Tipul de lângă el se holba la tabloul artistic nud cu Hallie din sufragerie. Un impuls de a-i înfige pumnul în maxilar m-a izbit. Nu-mi plăcea când femeile erau obiectivate.

„Ştii ce? O să mă ocup eu însumi de asta. Mulţumesc pentru nimic.”

A luat-o razna la etaj. „Cu plăcere, dragă.” Evident, Mike nu era bine instruit în sarcasm. El s-a întors spre mine. „Deci? Bei ceva în după-amiaza asta? îmi termin tura la ora trei.”

Mi-am deschis gura să-i spun că în nici un caz nu voi petrece intenţionat timp cu el, când a primit un alt telefon. L-a luat, a oftat, apoi s-a încruntat.

„Se pare că a avut loc un jaf la două străzi mai jos. Deci, băuturi?” Cu un zâmbet rece, i-am răspuns: „O lăsăm pe altă dată.”

Am închis uşa în spatele ofiţerilor şi am lăsat-o pe Brat să se îmbufneze în camera ei pentru o vreme. Dacă aşa se simţea să fii părinte, mă bucur că am renunţat să am copii.

între timp, am urcat la etaj şi mi-am despachetat geanta într-o cameră de oaspeţi cu pereţi burgundia, cu pereţi de culoare burgundă şi lămpi roz neon. Locul arăta de parcă ar fi fost decorat de o doamnă de bordel oarbă. M-am întrebat dacă Anthony Thorne pusese vreodată piciorul în acest conac risipitor, cu cinci sute de camere. Instinctul îmi spunea că răspunsul era nu.

Instinctul meu nu s-a înşelat niciodată.

întrebarea era – a fost alegerea lui să evite acest loc, sau a lui Brat?

Am coborât scările şi am început să dau câteva telefoane. Max trebuia să sosească mâine. Domnişoara Thorne avea nevoie de supraveghere permanentă, aşa că trebuia să facem ture. Am sunat, de asemenea, la un loc local de CrossFit. în mod normal, îmi plăcea să-mi fac antrenamentele în aer liber, dar singurele bucăţi de verdeaţă pe care Los Angeles le avea de oferit erau terenurile de golf.

Am răsfoit e-mailurile, mi-am verificat aplicaţia Kink pentru a găsi persoane atractive din zonă care să aibă aceeaşi părere, apoi m-am întors la sortarea CV- urilor pentru unitatea de securitate cibernetică.

La o oră după plecarea ei dramatică, Brat a reapărut la parter, îmbrăcată în negru din cap până în picioare şi cu ochelari de soare negri, ţinând în mână o valiză de firmă. Şi-a înclinat bărbia în sus.

Arăta ca o actriţă deosebit de proastă într-o telenovelă.

„Plec”, a declarat ea de la locul ei de lângă uşă.
Nu am răspuns.
„Nu poţi face nimic ca să mă opreşti.”
Vrei săpariezi?

„îmi iau doar cheile.” I-a dat drumul valizei şi a înaintat spre bucătărie, apoi s-a întors, cu faţa roşie, la masa de sufragerie unde stăteam eu.

„Unde sunt toate cheile mele?”, a întrebat ea. „Este un *furt.”*

„în buzunarul meu.” Am continuat să scriu un e-mail în timp ce vorbeam. „Iar acele maşini sunt, tehnic, pe numele mamei tale. Ea mi-a confirmat că le pot confisca după cum consider că este necesar din motive de siguranţă.”

„Tu…”

„Atât de mult pentru a fi un ecologist.” Am continuat să scriu la laptop. „Deținând patru mașini.”

„Toți sunt hibrizi.”

„Ești o singură persoană”, i-am reamintit eu. Aveam sentimentul că matematica

nu era punctul ei forte. „Asta pentru că îmi place să sprijin companiile ecologice.”

„Sigur, pe banii tatălui tău.”

„O să-mi sun Șoferul”, a mormăit ea, mai mult pentru ea însăși decât pentru mine.

„Domnul Drischoll se află în concediu plătit cu întârziere”, am anunțat categoric. „Petrece o perioadă de timp în cealaltă parte a țării, alături de familia sa.”

„Dennis!” A oftat, trecându-și o mână peste piept. „Nu a mai avut niciodată o vacanță până acum.”

„Exact ce vreau să spun.”

„Ei bine, o să iau un Uber”, a ripostat ea.

„Te-ar lăsa să plătești în perle de înțelepciune?” Am întrebat sec.

„Ce?”

M-am oprit din tastatură. „Cărțile dumneavoastră de credit au fost anulate. Nu puteam risca să aveți probleme cât timp eu nu eram atent.”

„Îți bați joc de mine.”

„Oh, ar trebui să vă avertizez în avans – nu am simțul umorului. Fără glume în această casă în următoarele Șase luni.” Am dat dublu clic pe unul dintre CV-urile care mă așteptau în e-mail.

„Am de gând să mă răzbun.”

Am bâiguit, întrebându-mă dacă nu cumva toate creaturile unidimensionale ale excesului din L.A. vorbeau în dialoguri prost scenarizate din *Riverdale*.

„Răzbunarea este o recunoaștere a durerii. Pune-ți sentimentele la loc. Toată lumea le poate vedea, iar ceea ce pot vedea, pot exploata.”

„O să găsesc o cale de ieșire din asta.” Acum se plimba de colo-colo, uitându-se la pereți de parcă aceștia se apropiau de ea. Se acomoda cu noua ei realitate. *Bine.*

Am deschis o altă filă de CV-uri în Chrome. O diplomă de licență în securitate informatică, absolvent al taberei de pregătire în domeniul securității cibernetice de la UC Berkeley, cinci ani de experiență în NES SUS, SPLUNK și APP Detective, bla, bla, bla.

Nu este suficient de bun. *Următorul.*

„Eu sunt!” A bătut din picior. „Uită-te la mine.”

Ochii mei s-au ridicat pentru a o întâlni pe a ei.

„Te voi supraveghea, bineînțeles, pentru că Daddy Dearest mă plătește o sumă consistentă pentru asta. Fundul tău este sub supravegherea mea pentru următoarele Șase luni, domnișoară Thorne, fie că îți place sau nu. Uită tot ceea ce știai că este viața ta de dinainte. S-au dus zilele în care ieșeai din baruri și cluburi goală și beată. De acum încolo, va trebui să-mi dovedești că ești suficient de responsabilă

pentru a-ţi opera conturile de socializare, pentru a avea un card de credit şi pentru a socializa cu alţi adulţi. Vei fi abstinent, treaz
-acestea sunt cerinţele părinţilor tăi, şi să te comporţi cât mai bine – acestea din urmă sunt ale mele. Şi până la sfârşitul Şederii mele", aici am ajuns la cireaŞa de pe tort, „vei avea şi tu un loc de muncă remunerat".

„Abstinenţă!”, a strigat spre cer, revoltată. Puteam să înţeleg cam de unde venea. A fi activ sexual nu avea nimic de-a face cu un comportament bun. Dar nu eu făceam regulile – pur şi simplu le aplicam. „*Vei* fi abstinentă?”

N-aŞ paria pe asta.

Aş putea să stau fără săptămâni, uneori luni. Nu a fost uşor să găsesc partenerul potrivit pentru genul meu de perversiune – din fericire, autocontrolul meu era al doilea după rezistenţa mea. Dar Brat şi cu mine nu jucam acelaşi joc.

„Ceea ce fac în timpul meu personal este treaba mea", am tăiat.

„Da, aşa mă gândeam şi eu." A râs fără haz. „Şi treaz? Nici măcar nu beau atât de mult."

„Atunci renunţarea la el nu ar trebui să pună probleme."

A aruncat o privire în jur, căutând modalităţi creative de a ieşi din situaţie. în mod clar, Thomes îi permisese să crească sălbatică şi liberă ca o buruiană până când nu mai avea obiceiul de a răspunde în faţa nimănui.

„O să-ţi fac viaţa un iad", a spus ea cu nonşalanţă.

„PuŞtoaico." I-am afişat un zâmbet nerăbdător. „Am fost făurit în iad. Mă voi simţi ca acasă. Tu, însă, vei avea parte de câteva luni dificile."

„Asta nu s-a terminat", m-a avertizat ea, mişcându-mi un deget în faţă, o explozie de culori şi atitudine. „De fapt, am de gând să ies de aici chiar acum şi să vând povestea asta despre cum ai intrat peste o femeie goală şi dormind..."

Neinteresat să aud restul propoziţiei sau orice altceva ar mai fi ieşit din gura aia isteaţă, m-am ridicat, am luat-o în braţe şi am închis-o sus, în camera ei.

A fost prima dată când am atins un client în mod fizic şi

neprofesional. Dar era timpul ca Brat să primească puţină disciplină.
Mai bine mai târziu decât niciodată.

1

J-jeddM'

Voiam să omor un om. în mod violent.

Nu Ştiam încă cum. La urma urmei, tipul ăsta – cum îl chema? Nenorocitul nu s- a prezentat niciodată – avea cel puţin 1,80 m, dacă nu era mai înalt. Şi plin de piele. Nu în felul în care era Wes Morgan, cu destule vene vizibile cât să arate ca o hartă rutieră. Nenorocitul fără nume avea un corp tonifiat fără să pară că trăia la sală. Părea aproape indecent de masculin. Ca acei ultra-atleţi care supravieţuiau în pădure ani la rând.

Complet cu ochi de culoarea jadului, părul de culoarea funinginii, pomeţii sculptaţi... *bine, de când observi bărbaţii? Mai exact, bărbaţii care dau buzna în viaţa ta, în* timp ce eşti goală?

Oricum, fără a intra în amănunte, nemernicul merita să moară.

Din fericire, încă mai aveam laptopul în cameră. Putea să-mi ia telefonul, dar nu putea să-mi ia niciodată lupta.

Prima mea mişcare a fost să încerc să-mi sun părinţii prin intermediul unei aplicaţii îndoielnice pe care am descărcat-o şi, în acest proces, am instalat probabil cincisprezece viruşi pe computerul meu.

Mi-a intrat căsuţa vocală a mamei – de două ori – în timp ce tata era la un alt apel.

Laşul. Tatăl meu era grozav când îmi trimitea bani şi cadouri, dar oribil când era disponibil pentru mine din punct de vedere fizic sau emoţional. Mă suna frecvent, dar conversaţia era întotdeauna atât de plictisitoare, atât de monotonă, încât îmi doream să nu fi încercat.

Mama mea a fost o altă poveste. Mă resimţea în mod deschis. După părerea ei, nu făceam niciun efort. Mă critica adesea, dar, prin cuvintele aspre, puteam să sesizez mereu subînţelesul unei femei rănite. Asta îmi aducea o plăcere bolnăvicioasă. Să ştiu că ea ura relaţia noastră la fel de mult ca şi mine.

Nu se putea lăsa un mesaj vocal. Nu le ascultau. Aşa că am recurs la apelarea secretarelor respective şi la lăsarea de mesaje, ca un apelant care încearcă să ofere o ofertă de instalare a unui panou solar.

Mi-a făcut sângele să bolborosească la gândul că Nemernicul Fără Nume, care îmi ocupa în acel moment sufrageria, avea acces la tata şi îl putea suna oricând, în timp ce eu trebuia să trec prin echipa lui administrativă.

„Bună, Daphne, sunt Hallie. Poţi să-mi faci o favoare Şi s-o rogi pe mama să mă sune înapoi ? Este important. Da. Foarte important. Nu. Nu e vorba de faptul că Chanel Şi-a mărit preţurile Şi că trebuie să-mi fac provizii de genţi. De fapt, mi se pare foarte declanşator să mi se sugereze să cumpăr produse noi. Nu este deloc ecologic. în plus, există Şi reduceri la magazinele second-hand. Furturi, vă spun eu."

„Hei, Tyrese, ce mai faci? Ce mai face soţia ta? Serios? Acum doi ani? îmi pare foarte rău. Oricum, tata e pe aici? E vreo Şansă să-i las un mesaj? Da. Spune-i că e urgent. Super urgent. Ce anume? Nu, nu am făcut din greşeală ca bancomatul să- mi înghită cârdul de credit! Că ai putea sugera aŞa ceva... nu e de mirare că Beverly te-a părăsit."

După ce am terminat de umilit complet cu personalul părinţilor mei, m-am plimbat prin cameră. M-am gândit să o sun pe Hera, apoi m-am răzgândit repede. în primul rând, probabil că nu avea să răspundă. Lucra în ture de 26 de ore la spital. De asemenea, eram persoana ei cea mai puţin preferată din lume. Şi în cazul improbabil în care ar *fi* răspuns, ar fi petrecut toată convorbirea spunându-mi cât de iresponsabil eram şi cum meritam un bodyguard abuziv şi rece care să mă îndrepte. Hera avea un dar straniu de a mă face să mă simt ca un rahat. Aşa că, deşi ştiam că îi putea suna pe mama şi pe tata într-o secundă, nu am vrut să o sun.

îngheţând în locul meu, o idee bună mi-a asaltat creierul.

Keller.

Keller ar şti ce să facă în această situaţie. A alungat nenumărate dădace când era copil. După ce mama lui a murit din cauza unei supradoze când el avea nouă ani, tatăl său a preluat custodia exclusivă a lui. De fiecare dată când tatăl său punea pe cineva să se ocupe de el, Keller găsea o modalitate fie de a face ca dădaca să fie concediată, fie să fugă urlând. Era un maestru în a-i face pe oameni să renunţe.

Sigur, am fost cam în dezacord cu cel mai bun prieten al meu de când m-a abandonat pentru a se amesteca cu Perry Cowen. Nu i-am mai răspuns la niciun telefon după dezastrul cu alunecarea sfârcului.

Nu contează. Era timpul să înghită şi să se poarte frumos.

L-am sunat pe Keller. A răspuns imediat, în mijlocul unei alergări, camera ricoşând între chipul său frumos şi cerul albastru fără nori.

„Văd că în sfârşit ai coborât din copacul în care te-ai urcat", m-a salutat cu

căldură. „Doar pentru că ramura e pe cale să se rupă într-un râu stâncos", am

murmurat eu,
amintindu-mi de prădătorul mare şi arţăgos care îmi ocupa sufrageria de la parter.

„Jos va veni copilul. Cu leagănul cu tot. Sunt încă în cuŞcă?” A dat colţul străzii sale.

„Depinde dacă mă poţi ajuta sau nu.”

„Ultimatumuri şi Şantaj emoţional. Vorbeşti limba mea de dragoste.” A suspinat. „Să o auzim.”

Am respirat adânc, apoi i-am povestit despre ultimele mele ore. Cum mi-am petrecut dimineaţa lucrând nevinovat la bronzul meu. Cum nemernicul tară nume a dat buzna în casa mea, mi-a furat telefonul şi cheile de la maşină şi mi-a anulat cărţile de credit. Cum a trimis

Dennis – Dennis al *nostru – a intrat în* concediu plătit şi i-a speriat pe ofiţerii de poliţie (e posibil să fi modificat unele detalii pentru a se potrivi cu naraţiunea generală).

Le-am explicat că părinţii mei nu-mi răspundeau, probabil speriaţi de reacţia mea, şi că pur şi simplu nu puteam trăi cu acest păgân de bărbat timp de Şase luni. Sau Şase zile. *Sau* chiar Şase secunde.

Când am ajuns la partea în care Nemernicul Fără Nume m-a luat în braţe de parcă nu cântăream mai mult decât un cardigan şi m-a închis în cameră, Keller a oftat.

„Oribil, nu-i aşa." Am adulmecat.

„Monstruos." A fost o pauză. „Şi fierbinte. Este el...?" *„Keller*| Ce întrebare nepotrivită."

Când a continuat să se uite la mine cu expectativă, mi-am dat ochii peste cap. „Cred că este atrăgător, dacă îl consideri chipeş pe Jason Momoa şi pe ipoteticul copil al iubitului lui David Gandy. Dar asta nu contează. Omul acela îmi distruge literalmente viaţa. Să fii sexy nu înseamnă totul pe lumea asta, să ştii."

„Aveţi dreptate şi îmi cer scuze." Cel mai bun prieten al meu şi-a curăţat gâtul, în cele din urmă, s-a oprit în faţa uşii de la intrare, prăbuşindu-se pe covorul de întâmpinare al clădirii sale. „Deci, cum mă conectez?"

„Vreau să mă ajuţi să îl sperii. Le-ai speriat pe toate fostele tale bone. Nimeni nu este la fel de bun ca tine în a fi insuportabil."

„De fapt, dragă, îmi dai o Şansă." Keller a râs. „În plus, dădacele mele nu erau ameninţătoare, masculi alfa cu un probabil trecut militar."

„Nu mă ajută!" Am gemut, îngropându-mi faţa în mâini.

„În regulă, să facem un plan de joc. Părinţii tăi încearcă să-ţi arate că eşti al lor pentru a te modela şi remodela. Eşecul nu este o opţiune. Eşti o femeie puternică şi independentă."

Am dat din cap, asimilând totul. Voiam să le arăt părinţilor mei că nu puteau să- mi facă aşa ceva, tară să mă consulte. Nu mai vorbisem cu ei de la alunecarea de la sfârc. încercaseră să mă sune de zeci de ori, dar eu nu răspundeam. Eram speriată, şi jenată, şi – bine – mă simţeam puţin vinovată.

Ştiam că mă vedeau ca pe o fată prostuţă, care nu împărţea cu ei decât ADN-ul. Mă priveau aşa de atâta timp, încât până şi eu începusem să cred asta. „De ce am nevoie pentru ca această misiune să aibă succes?" Am întrebat. „Curaj, motivaţie şi un cont Amazon funcţional".

„Am cel puţin două din cele trei." Motivaţia nu era numele meu mijlociu, dar eram entuziasmat de întreaga situaţie.

Keller a râs. „Destul de bine. Ia un pix şi o hârtie şi începe să scrii asta". Aveam de gând să mă lupt cu Nemernicul tară nume.

Şi să câştige.

1

Nu am coborât la cină.

Nu puteam să suport nimic, eram prea speriată să îl revăd şi nu aveam poftă de mâncare.

Oh, şi, de asemenea, uşa mea era încă *încuiată* pe dinafară, deşi habar nu aveam ce truc de magician-slash-gardă de corp a folosit pentru a face asta.

Eram prizonier în propria mea casă. Simplu ca bună ziua.

În acea noapte, somnul nu a venit. Mă tot gândeam la planul pe care Keller şi cu mine l-am pus la cale pentru a scăpa de sergentul Scumbag. Părea pueril, pe jumătate pregătit. Nu eram sigur că va funcţiona. Dar era mai bine să fac ceva decât să nu fac nimic.

Răsăriturile de soare au fost întotdeauna cele mai bune prietene ale mele. însoţitorul meu constant în existenţa singuratică a lui Hallie Thorne. îmi aminteau că fiecare zi era nouă, proaspătă şi că avea oportunităţi nesfârşite.

Dar când soarele a răsărit a doua zi după ce Nemernicul fără nume a intrat în viaţa mea, tot ce am simţit a fost groază şi furie.

Orele se târau succesiv. Am rămas complet nemişcat în patul meu, procesând, complotând, gândind prea mult. Apoi, pentru prima dată în viaţa mea, am auzit semnele revelatoare ale unui alt om în casă.

În ciuda faptului că am crescut în internate, am trăit întotdeauna pe cont propriu. Nu am avut niciodată colegi de cameră. Mama şi tata mi-au interzis asta. Spuneau că confidenţialitatea era esenţială pentru oameni ca noi. Că alţi copii ar ucide pentru a avea propria lor cameră, iar eu ar trebui să fiu recunoscătoare pentru intimitate.

Nu le păsa că îmi doream companie, prieteni, relaţii reale. Relaţiile erau interzise pentru mine. Reprezentau un risc de securitate. Un risc politic.

în fiecare an, părinţii mei îmi trimiteau prin e-mail o listă de persoane din clasa mea cu care puteam să socializez. în fiecare an, alegerile nu numai că erau formate, dar erau limitate la fete care nu voiau să aibă nimic de-a face cu mine.

Brainiacs, cei mai buni, m-au găsit lipsit. Nu suficient de inteligent, nu suficient de interesant, nu suficient de motivat. M-au ignorat, făcând imposibilă sarcina de a trăi o viaţă pseudo-normală.

Nu am mers niciodată la film cu prietenii, nu am participat la petreceri, nu am băut niciodată Şampanie de neon cu un coleg de clasă. Nimeni nu voia să iasă cu fata ciudată Thorne.

De asemenea, bănuiam ceea ce acum ştiam că este adevărat – părinţii mei nu mă izolaseră de ceilalţi pentru binele meu. Nu voiau ca eu să am confidenţi. Oameni cu care să-mi pot împărtăşi viaţa şi secretele. Nu voiau să aibă pe cap un titlu scandalos în cazul în care mi-aş fi pus încrederea în persoana nepotrivită. Lui Anthony şi Julianne Thorne *încă* nu le păsa de sănătatea mea mintală la fel de mult ca de preţioasa lor reputaţie.

Au vrut să mă întorc acasă pentru a mă putea monitoriza, întotdeauna am refuzat. Aveam o idee despre cum era să fiu cu ei în timpul vacanţelor. O adulau pe Hera, copilul lor perfect, în timp ce mă mustrau pentru felul în care arătam şi mă purtam, pentru notele penibile pe care le aduceam acasă.

După ce am absolvit liceul, fără prieteni ca un ambalaj de mâncare nesănătoasă pe o bancă, m-am dus la un colegiu comunitar din Los Angeles. Mama şi tata au fost îngroziţi. Voiau să mă duc la Harvard sau Yale. Cel puţin la Dartmouth. Dar mie îmi plăcea ideea de a mă „băga în mahala cu plebeii" de care ei mă „protejau". Mă gândeam că poate, doar poate, îmi voi găsi, în sfârşit, mulţimea printre oameni care nu aveau un fond de investiţii şi iahturi din umbră.

Părinţii mei îmi închiriaseră această vilă din Hollywood Hills. Condiţiile erau clare
-erau fericiţi să plătească oricât cerea proprietarul, atâta timp cât nimeni altcineva nu locuia aici.

Fără iubit, fără coleg de cameră, fără BFF.

Am plâns şi am implorat, am motivat şi am negociat, dar nimic nu a funcţionat.

Şi astfel, în mod patetic, astăzi a fost prima dată când am auzit zgomotele altcuiva care trăieşte sub acelaşi acoperiş cu mine. Şi faptul că era cineva atât de ostil ca *el mi-a* furat o speranţă preţioasă. Inima mea s-a încolăcit dureros în ea însăşi, iar lianele din jurul ei s-au răsucit. Mă durea pieptul.

Am auzit o uşă de la etajul al doilea deschizându-se cu un vuiet – probabil a dormitorului pe care ticălosul îl revendica acum ca fiind al lui – urmată de paşi care coborau pe scara curbă. Aparatul Nespresso se trezea la viaţă. Draperiile au fost împinse şi deschise. A urmat o convorbire pe difuzor între Nemernicul fără nume şi un bărbat despre

care am presupus că era partenerul său de afaceri.

„Cum e în L.A.?”, a întrebat cealaltă persoană. Părea foarte treaz, aşa că am presupus că Asshole era fie de pe Coasta de Est, fie din Midwest.

„Murdar. Urât. De plastic.” Ticălosul a deschis uşa de protecţie care ducea în curtea din spate.

Dezinvoltura cu care a folosit casa mea ca fiind a lui m-a făcut să-mi fiarbă sângele. „Văd că te distrezi.” Celălalt bărbat a râs. „Ea este...?”

„Suportabil?” Nemernicul fără nume a completat. „Nu. La fel de simpatic ca o

unghie încarnată.”

Nici tu nu eşti o rază de soare.

„Aţi aŞezat-o în faţa contractului nostru?”, a întrebat celălalt bărbat.

Exista un *contract.*

„Nu încă. Am închis-o în camera ei peste noapte ca să o obosesc.”

„Răscumpărare!”, i-a reproşat bărbatul, chicotind.

Răscumpărare? Serios? Ce nume de rahat pentru un nenorocit de clasă mondială. Nu putea fi Earl sau Norman?

„Nu poţi să iei o pagină din cartea lui Moruzzi. Nu mai eşti în Kansas.”

Cine era Moruzzi?

„A încercat să mă înjunghie cu o sticlă. Apoi a sunat la poliţie.” „Pe ea însăşi?”

„Pe *mine*. Puştiul nu are două celule cenuşii de creier care să se frece între ele.” Mă ustura scalpul, ca şi cum insulta ar fi fost turnată peste mine.

Nu prea multe lucruri mă jigniseră în acest stadiu al vieţii mele – presa îmi spunea tot ce era sub soare şi chiar şi propria mea soră. Dar întotdeauna mă durea când oamenii mă făceau proastă.

Poate pentru că i-am crezut. Mă simţeam atât de pierdută, atât de depăşită de situaţie.

Cealaltă persoană a râs cu poftă. Părea o persoană cu adevărat drăguţă, ceea ce m-a surprins, pentru că era în afaceri cu un sociopat. „Pentru prima dată în viaţa ta, ai parte de o dramă feminină şi sunt aici pentru asta, Ran.”

„O să o aduc pe căţea la călcâie”, a tunat Ransom. „O să fac nişte popcorn între timp.”

„Va fi desfigurată, declavată şi va purta o zgardă cu mult înainte ca cuptorul cu microunde să sune.”

Aerul mi-a rămas blocat în gât. Nu mai puteam să respir. Omul era atât de crud, atât de insuportabil de insensibil. Mai avusesem de-a face cu gărzi de corp înainte. Dar numai în scopuri decorative. Avusese dreptate în privinţa lor – existau doar pentru influenţă şi ca standuri de fotografi pentru ocazii întâmplătoare pe Instagram.

Acest om chiar avea putere asupra vieţii mele. O cantitate înspăimântătoare de putere. Şi se pare că abia aştepta să abuzeze de ea.

După ce a terminat de râs de mine, am auzit paşii lui Ransom urcând pe scara plutitoare. Mi-am ţinut respiraţia. A descuiat uşa din exterior. A împins-o până la jumătate, dar a rămas ferm afară, ştiind că nu era invitat. Am îngheţat în lut. Chiar şi după ce îmi explicase că era aŞa-zisul meu protector, tot ce era la el îmi făcea părul de pe braţe să mi se ridice.

„Eşti decent?”, a întrebat el aspru.

„De ce?” „Nu te-a oprit până acum”, am scuipat, înainte de a ofta. „Ba da, sunt.” „Asta e revigorant.” A împins uşa, sprijinindu-şi un umăr de uşa sa. cadru.

M-am hotărât să-l întâmpin apucând primul lucru pe care l-am putut apuca de pe noptieră şi aruncându-l cu putere peste cameră spre el. Ransom a prins-o fără efort, cu un centimetru înainte ca aceasta să-i atingă nasul. Mi-a înclinat bagheta magică – fără să fie spălată – încoace şi încolo. Un rânjet încrezut i s-a conturat pe faţa lui bântuită.

„Nu e prima mea alegere ca armă, dar e mai bună decât banana din

Scary Movie." Am pufnit ca să-mi acopăr jena. Durerea şi ruşinea mi se învârteau ca nişte anghile în stomac. „Dă-mi-o înapoi. A fost o greşeală."

Cred că a crezut că sunt un maniac sexual. Doar un alt zvon pe care nu m-am

deranjat niciodată să-l corectez. Conform tabloidelor, mă culcasem cu mai mult de douăzeci de staruri de la Hollywood. Nimeni, nici măcar Keller, nu ştia adevărul.

Că eram încă virgină.

Că nu am fost niciodată la o *întâlnire*.

Oricum, nu unul adevărat.

Ransom mi-a aruncat vibratorul în spatele umărului, ignorându-mi cererea. „Asigură-te că îl încarci des, pentru că, aşa cum am spus, tară băieţi sub acest acoperiş cât timp sunt eu aici. Ai dormit bine?" S-a deplasat de-a lungul camerei mele ca un demon, părând să plutească deasupra podelei. A deschis toate perdelele. Lumina naturală s-a revărsat în cameră.

Atunci nu e un vampir.

„Nu e treaba ta."

El *a spus „tsked"*. „Unde-ţi sunt manierele, prinţesă?"

Eram pe punctul de a-i spune că se ascundeau în orice gaură în care se târâse decenţa lui, când a ridicat în aer un dosar de manila, aruncându-l cu bumerangul spre mine.

„Contractul companiei mele. Citiţi-l."

Am aruncat-o pe noptieră, fără să clipesc. „îmi pare rău, gusturile mele literare sunt mai sofisticate."

„Nu aş crede asta nici dacă nu ar exista un exemplar din *National Enquirer* pe noptieră."

Touché. L-am cumpărat doar pentru că au publicat o poză cu un sfârc al meu care părea alterată. Oricât de rău ar fi părut, totuşi, un lucru era sigur: Ransom arăta ca un prădător, dar nu ca unul care voia să mă mănânce întreagă. Felul în care se uita la mine, cu atâta dezinteres, îmi spunea că nu avea cum să încerce să mă atingă într-un mod sexual.

Mi-am examinat unghiile cu plictiseală. „S-ar putea să o răsfoiesc în timpul meu liber, dacă îţi joci bine cărţile."

„O vei citi acum." Aciditatea lui glacială mi-a făcut pielea să mi se pietrifice. *„Cu voce tare.* Trebuie să discutăm detaliile."

Inima mi s-a oprit în piept. Am simţit că îmi vine să vomit. Nu am putut să citesc cu voce tare. Nu puteam nici să-i spun asta. Ce fel de lovitură ar fi primit dacă ar fi ştiut adevărul despre mine? Oare tata îl pusese măcar să semneze un NDA? Bineînţeles că da. Niciodată nu ar fi riscat ca adevărul despre fiica lui să iasă la iveală.

Trăgând aer în piept, am zâmbit. „Ştiţi ceva? M-am răzgândit în legătură cu scremutul. Până la urmă nu am chef să citesc manualul tău stupid. Nu acum.

Niciodată." Şi-a sprijinit un umăr de perete, părând morbid de plictisit.

M-am întrebat dacă ceva din lume l-ar putea tulbura. Părea atât de lipsit de inimă, atât de robotizat. Era imposibil ca omul ăsta să aibă un partener. Nimeni nu putea face faţă unui astfel de om impasibil. comportament.

„Ce?" Am lătrat defensiv.

Faţa mea era insuportabil de fierbinte. Transpiraţia mi se aduna sub subsuori. Eram atât de bolnăvicios de aproape de pericol încât gustul metalic al umilinţei mi-a explodat pe limbă.

A scos ceva din buzunarul din spate al blugilor şi l-a ridicat în aer. Telefonul meu. Ecranul era plin de mesaje şi notificări.

Bateria era atât de descărcată, încât linia era roşie.

Un zâmbet i-a descoperit buzele sculptate. „Citiţi contractul, acceptaţi termenii şi condiţiile şi vă puteţi recupera telefonul. Ce zici de asta?”

Divină.

Dar asta nu schimba cu nimic faptul
că nu puteam... Nu fără suficient timp
şi fără să am mintea limpede...
„Nu sunt de vânzare”, am spus cu detaşare. „Şi nu citesc
contractul tău stupid.” „Vrei să joci?” Zâmbetul lui s-a lărgit, şi era
atât de rău, atât de plin de venin, încât am
am simţit-o în oase. „Hai să ne jucăm.”

S-a întors şi a plecat, lăsându-mă să plâng în pernă. *Proastă, proastă Hallie.*

Două ore mai târziu şi o discu[illegible]ă de încurajare, mi-am adunat curajul să ies din cameră, să cobor scările şi să mă aventurez în bucătărie. L-am găsit pe Ransom purtând un pulover de soţie îmbibat de sudoare şi pantaloni de trening gri, pregătindu-şi o omletă cu albuş de ou şi spanac pe aragazul meu.

Muşchii lui străluceau. Fiecare centimetru din el era lung şi suplu. Ochii mei au zăbovit asupra antebraţelor sale venoase. Pe conturul abdomenului său, aşa cum apărea prin ţesătura subţire a cămăşii.

Perfecţiunea lui – atât de acută, atât de apetisantă – m-a deprimat. Ştiam că, în ciuda personalităţii sale oribile, era probabil considerat o mană cerească pentru femei.

Ceea ce m-a surprins, totuşi, a fost că am realizat că nu eram în dezacord cu femeile respective. II găseam atractiv. Şi niciodată nu am găsit pe *nimeni* atrăgător. Târându-mi picioarele spre aparatul Nespresso, mi-am turnat o ceaşcă.

„Vreau şi eu una.” Ransom şi-a întors omleta cu măiestrie.

„Arăt eu ca un Starbucks?” Am muşcat din gură.

S-a oprit cu spatula în mână, încruntându-se. „Scump, supraevaluat, cu un sistem de credinţă obtuz şi post-liberal. Acum că ai adus vorba...”

„Singura băutură pe care sunt dispus să ţi-o servesc este otrava.” Mi-am trântit ceaşca pe granit, iar cafeaua s-a împrăştiat peste tot.

„Veşti proaste pentru telefonul tău, care momentan este încă întreg, dar înţeleg.” „Ţi-a spus cineva vreodată că eşti un tiran?” Puteam să jur că ieşea fum din nările mele.

„Da, de multe ori. Ce vrei să spui?”

A strecurat omleta aerisită şi pufoasă în farfurie. în ciuda tenorului său plat şi răguşit, am recunoscut ceva pe faţa lui pe care nu-l mai văzusem până atunci. Era confuzie, sau poate o uşoară surpriză. Aveam senzaţia că tipul ăsta nu era obişnuit ca oamenii să-i ţină piept. L-am prins cu garda jos. Se aşteptase să mă aclimatizez la noua mea situaţie după ce mă închisese în cameră o noapte întreagă.

Recunoscând că aceasta era o oportunitate, mi-am schimbat tonul.

„Ştii ce? Bine.” Am turnat cafea într-o a doua ceaşcă. Pe furiş, în timp ce el nu se uita, am strecurat sarea roz de Himalaya din spatele lui şi am turnat o cantitate generoasă în ceaşca lui. Cel puţin cinci linguriţe.

I-am înmânat paharul chiar în momentul în care îşi ducea omleta pe insula din bucătărie. S-a cocoţat pe un scaun şi a început să sape în ea. „Ai citit contractul?”

M-am sprijinit de tejghea, ducându-mi cafeaua aburindă la nas.

„Nu.” „E o lectură de cinci minute.”

„încă mai mult timp decât este dispusă *târfa* asta să piardă cu tine.” Mi-am

examinat unghiile cu vârful roşu, dându-i de înţeles că îi ascultasem conversaţia cu partenerul său de afaceri.

A luat o înghiţitură din cafea. L-am privit cu atenţie. La început, ochii i s-au aprins. Apoi i-au întâlnit pe ai mei. Ceva a zvâcnit în ei. O urmă de întuneric. *Scuipă-l,* m-am gândit cu disperare. *Arată-ţi slăbiciunea, la naiba.*

A înghiţit în sec. Genunchii mi-au slăbit. Cum a făcut asta?

„Cum e ceaşca ta de cafea?" Mi-am fluturat genele cu inocenţă.

A scuturat din cap, bătând restul băuturii fără să tresară. „Puţin cam insipidă, dar nu m-aş aştepta la altceva de la tine."

Am tuşit un chicotit. „Eu şi Blând nu ne cunoaştem". „De ce?

Din cauza vopselei tale ciudate de păr şi a tatuajelor tale „îndrăzneţe"?"

„De ce eşti aşa de rea?" Ştiam răspunsul. De ce erau oamenii răi, în general? Pentru că nu erau mulţumiţi de viaţa lor.

în cazul lui, nu m-aŞ mira dacă părinţii mei i-ar spune să fie foarte dur cu mine. „Pentru că cineva trebuie să-ţi dea o lecţie şi, din păcate, pentru amândoi, acel cineva sunt eu."

A golit toată ceaşca de cafea. Chiar dacă avea mai multă sare decât Marea Moartă. Cu cine aveam de-a face aici? Acum nu eram doar îngrozit, ci şi îngrijorat că nu era în întregime uman.

Repede, şi înainte de a mă speria, mi-am luat ceaşca de cafea şi m-am aruncat în faţa lui. „Ascultă, am nevoie de telefonul meu înapoi. E pentru muncă."

„Tu nu lucrezi", mi-a reamintit el, terminându-Şi micul dejun în două înghiţituri. Şi-a luat farfuria şi ceaşca de cafea şi le-a spălat în chiuvetă.

M-am răsucit în scaunul meu. „De fapt, da. Sunt un influencer Instagram, pentru informarea ta."

„Ăsta e un hobby, nu o slujbă." S-a îndreptat spre etaj. Am sărit în sus, alergând după el.

„Bineînţeles, este un loc de muncă. De fapt, mi-am luat angajamentul de a apărea la noua brutărie a cuiva de pe Rodeo Drive cu prietenii mei pentru o gustare astăzi."

Nu le-aş numi peNeNe şi Tara prietene, dar erau persoane pe care le vedeam în mod regulat. în plus, nu ar trebui să-mi justific viaţa în faţa acestui tip.

Ransom a urcat scările cu mine pe urmele lui.

„Fun-fucking-tastic", a spus el sec. „Citeşte contractul, acceptă termenii şi putem participa la obligaţia ta, după ce voi cerceta destinaţia şi voi stabili cum şi când îţi vei face apariţia. Apropo, noul tău buget este de o sută de dolari pe zi. Foloseşte-l cu înţelepciune".

Ce anumel

Ransom şi-a dat jos puloverul transpirat al soţiei apucându-l de spate şi lăsându-l să se lovească de perete cu un *„ thwackV* înainte de a intra în camera lui. Disperată, l-am urmat şi eu acolo. Era pe cale să se dezbrace. Aceasta a fost partea în care am luat-o la fugă, dar, din nou, bărbatul ăsta nu m-a luat împotriva voinţei mele. Era prea mândru pentru aşa ceva.

S-a întors, ridicând o sprânceană. „Ce faci?" „Negociez?" Am tresărit.

„Ieşi afară."

Mi-am înfipt călcâiele mai adânc în podea. „Dă-mi mai întâi telefonul." „Citeşte *mai întâi* contractul", a replicat el.

Am închis ochii. Am respirat adânc. Chiar aveam de gând să-i împărtăşesc cea mai mare nesiguranţă a mea acestui monstru? Nu. Nu aveam cum să vorbesc cu el

despre ceva atât de intim, atât de umilitor.

„I…” Mi-am lins buzele. „Sunt…”

„Nu eşti prea ocupat. Nici măcar nu te preface cu mine.” *Ugh.* „Nu e asta.”

„Este o chestie de autonomie sau o chestie de influenţă despre faptul că eşti prea important ca să te deranjezi să-ţi citeşti propriile e-mailuri?”. Tonul lui batjocoritor m-a străpuns.

„Nu!”

Cuvintele se simţeau ca nişte gloanţe, străpungându-mi pieptul. Aerul mi se părea fierbinte şi încărcat în plămâni.

„Las-o baltă. Nu mă mişc nici un centimetru până nu-mi dai telefonul înapoi.” „Foarte bine.”

Cu asta, şi-a coborât centura pantalonilor de trening gri. Am aruncat o privire asupra V-ului ascuţit care îi delimita abdomenul. Pielea auriu şi netedă a lui şi dâra de păr care se rostogolea de la buric până la...

„Iisuse!” Am privit în altă parte, tuşind pentru a-mi ascunde jena. „Ce faci?”

„Să te fac să fugi. Sau, alternativ, să pregătesc terenul pentru un acord de înţelegere frumos şi amortizat după procesul de hărţuire sexuală pe care îl voi intenta împotriva ta.”

Mi-am strâns ochii. Se juca de-a puiul cu mine. Şi câştiga. Cum aveam de gând să-i supravieţuiesc timp de Şase luni?

Nu eşti. Va trebui să-l faci să renunţe.

„Ei bine?”, a întrebat el. Cu ochii închişi, îi simţeam respiraţia caldă care îmi vântura partea laterală a gâtului. Frisoane mi-au urmărit pe şira spinării. „E rândul tău, Brat.”

El a văzut acest lucru ca pe un joc de Şah, ca pe o simplă distracţie. Asta era *viaţa* mea. „O să citesc blestemăţia aia de carte”, m-am auzit spunând. Am deschis ochii. Din fericire, el nu a putut să citească, pantalonii erau încă pe ei. Din păcate, la fel **şi** un zâmbet condescendent. „Dacă dai peste cuvinte mari **şi** intimidante, anunţă-mă.”

„Du-te naibii, Random.” Cuvintele au ieşit tremurânde şi m-am urât pentru asta. „Este Ransom”, a corectat el.

„Aleatoriu ţi se potriveşte mai bine.”

A făcut o pauză, scrutându-mă prin ochii cu glugă, ameninţători, care mi-au reamintit că era un om care se lupta – proteja – pentru a-şi câştiga existenţa. Buza mea inferioară a tremurat. Arăta ca un prinţ fără inimă, distant şi de neatins.

Orice ar fi văzut în ochii mei, l-a făcut să-şi dea seama că eram o pradă prea uşoară. Maxilarul lui blocat s-a relaxat, iar expresia lui s-a transformat din criminală în gata cu rahatul meu.

„Mă urc în duş. Când ies, ar fi bine să fii gata să semnezi, după ce ai înţeles contractul.” Şi-a aruncat un prosop pe umăr şi a ieşit din cameră.

M-am dus în dormitor şi m-am cocoţat pe saltea, cu degetele strângând teancul de hârtii. Ochii mei au cutreierat paginile.

Cuvintele se lipiseră unele de altele, ca şi cum hârtia ar fi fost udă. Am încercat să iau cuvântul pe rând, dar eram prea supărată pentru a mă concentra. După câteva minute de încercări, m-am ridicat în picioare şi am deschis uşile balconului pentru a încerca să iau suficient aer.

Puteți să o faceți. Ai mai făcut asta înainte. Tot ce trebuie să faci este să te concentrezi.

Până când s-a bătut la uşa mea, am ajuns abia la al doilea paragraf. Ceva legat de răspunderea personală.

Ransom a intrat înăuntru, purtând un costum elegant de la Prada şi mocasini strălucitori, arătând de parcă ar fi participat la Oscaruri. Şi-a butonat butonii de manşetă. Mi-am sprijinit un umăr de tocul uşii de la balcon, prefacându-mă că nu vreau să mă arunc peste el.

„Ei bine?”

„Plictisitor şi neinspirat. Una din cinci stele. Nu aş recomanda.”

M-am îndreptat spre una dintre noptierele mele, luând un stilou dintr-un sertar. Am semnat linia punctată din partea de jos a contractului, chiar dacă nu aveam de fapt nicio idee despre ce presupunea acesta. I-am înmânat dosarul înapoi lui Ransom, arătându-i zâmbetul meu de femeie fatală.

„Aşadar, eşti capabil să iei o decizie bună până la urmă.” Mi-a smuls contractul dintre degete.

Mă aşteptam la o bătaie pe cap, era atât de înjositor, dar, desigur, nu eram destul de bună pentru atingerea lui Ransom.

„Tatăl tău îmi datorează o sută de dolari”, a spus el, fără menajamente.

Ar *paria* pe asta? N-aş pune asta pe seama tatălui meu. întotdeauna m-a privit ca pe micuţa lui plăcintă de zahăr. Cu ochii mari şi creierul mic.

Poate că tata i-a spus despre... *problemele* mele. Poate Ransom ştia că nu am citit contractul. Şi cât de trist era că acest străin care nici măcar nu mă plăcea avea mai multă încredere în mine decât în propriul meu tată?

Lacrimile mi-au umplut ochii şi am simţit cum mi se înfundă gâtul cu un ţipăt. „Uită-te la mine acum, Brat.”

Brat. A fost atât de condescendent, atât de denigrator... şi nu puteam face nimic în privinţa asta. Părinţii mei nici măcar nu-mi răspundeau la telefon.

De ce nu le răspunsesem când încă mai puteam? Când încă se mai putea discuta?

Am întors capul, aruncându-i o privire plină de ură, strângând din umeri. „Mi-am îndeplinit partea mea de înţelegere. Acum dă-mi telefonul, ticălosule.” „Cere frumos.”

„Te rog, ticălosule.”

Râzând întunecat, mi-a scos telefonul din buzunarul interior al jachetei şi mi l-a înmânat. M-am întins să îl iau. El a ridicat telefonul în aer, fără să mă lase să-l ating încă. Era atât de înalt încât telefonul a atins tavanul. în acel moment, mi-am dat seama că prin venele lui curgea aur lichid, nu sânge. Nu era un muritor. Şi nici nu era un zeu. Era, pur şi simplu, cu totul altceva.

„Ţineţi minte regulile: nu spuneţi nimănui unde vă aflaţi. Aveţi voie să postaţi fotografii ale unui loc doar după ce l-aţi părăsit şi după ce aţi obţinut aprobarea mea sau a lui Max.”

Max? Cine naiba era Max? Am presupus că manualul/contractul îl acoperea.

Ransom a continuat. „Fără verificări. Nu spuneţi nimănui despre programul vostru. Şi absolut deloc să vă arătaţi maşinile şi plăcuţele de înmatriculare ale acestora. Capiche?”

Am dat din cap, simţindu-mă ca un copil pedepsit, detestându-l din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trecea, dar nu-mi spusese că nu pot posta poze după ce părăsesc locaţiile respective, ceea ce mi se părea mai practic, dar în acelaşi timp restrictiv. Totuşi, nu aveam o

strălucire optimistă în ceea ce priveşte restul conţinutului misterios al contractului.

„Aş vrea să clarific un lucru, totuşi.” Mi-am înclinat bărbia în sus.

M-a privit fix cu expresia lui caracteristică, cu expresia lui „aş vrea să fiu în altă parte”, aşteptând să continui.

„Am o slujbă adevărată şi este importantă pentru mine. Contrar a ceea ce crezi tu, nu sunt o moştenitoare împrăştiată cu prieteni adolescenţi îndreptăţiţi. Ai înţeles?”

A strecurat contractul într-o servietă şi mi-a ignorat cuvintele, ceea ce am presupus că era mai bine decât să-mi râdă în nas.

Valsând prin holurile vaste ale conacului meu, a dispărut, ca o fantomă din poveştile pe care mama îmi spunea să nu le citesc după lăsarea întunericului.

„Deci, unde credeţi că va avea loc Sundance anul acesta?” s-a întrebat cu voce tare Nectarine, sau NeNe, când ne-am aşezat la Bakersfield, o nouă brutărie de pe Rodeo Drive. Şi-a aruncat părul de culoarea lavandei într-o parte, deschizând un flacon de pastile portocalii şi strecurându-şi un Xanax pe gât.

Ransom stătea la o masă lângă noi, afară, lângă bordură, lucrând la laptop şi arătând de parcă ar fi vrut să-i ucidă pe toţi cei aflaţi în incintă. Eram hiperconştientă de prezenţa lui, aşa că am observat când degetele lui s-au oprit pe tastatură. Cu siguranţă auzise pârţul verbal pe care NeNe tocmai îl scăpase.

„Acolo unde are loc în fiecare an”, am spus eu cu glas de lemn. „În Sundance.”

NeNe s-a bosumflat, învârtind paiul în interiorul cafelei cu gheaţă fără să o bea. „Credeam că e ca la Jocurile Olimpice”.

„Ar avea sens dacă Jocurile Olimpice ar avea loc doar în Grecia”, a spus cealaltă însoţitoare a mea, Tara. Şi-a tras de cocul ei blond cenuşiu, facându-l intenţionat dezordonat.

Tara era un supermodel cu picioare lungi. Aş putea spune tară să greşesc că noi trei nu am avut niciodată o conversaţie iluminatoare sau intelectuală, dar ne-am trezit că ne petreceam timpul împreună de cele mai multe ori. Publicitarilor le plăcea atracţia noastră combinată pe piaţă. Tara aducea publicul obsedat de modă, Nectarine pe cel pasionat de machiaj, iar specialitatea mea erau femeile din Midwest cu vârste cuprinse între optsprezece şi douăzeci şi patru de ani.

În ciuda acestui fapt, nu le puteam numi pe Tara şi NeNe prietene. Ştiau foarte puţin despre viaţa mea. Nu că ar fi fost multe de ştiut. Tot ce făceam când eram împreună era să stau cu Keller şi să postez pe Instagram poveşti despre gratuităţile mele.

Nările lui Ransom s-au umflat în timp ce continua să lucreze la laptop. Era evident că el credea că noi trei suntem o risipă de spaţiu.

„Ce mai e nou la voi?” Am redirecţionat conversaţia, luând o înghiţitură din cappuccino-ul meu tară lapte. Trebuia să amestec subiectul pe un teritoriu mai sigur.

„Ei bine, cred că o să mă opresc cu extensiile de gene. Am văzut acest documentar…”, a început NeNe.

„Oh, Doamne, şi eu!” a intervenit Tara. „A fost atât de trist. Fata aia nu va mai putea niciodată să se dea cu rimei.”

„Ştii ce ar fi funcţionat pentru a dezlipi genele?” NeNe a intervenit cu pasiune. „Acetonă. Rahatul ăla îndepărtează orice!”

„Inclusiv vederea ta…” Am murmurat în sinea mea.

I-am aruncat o altă privire nemulţumită lui Ransom, care s-a uitat la

ceasul său scump. Nu mă simţisem niciodată jenat să le ţin companie Tarei şi lui Nectarine. Acum mă simţeam. Uram faptul că simpla lui prezenţă era ca şi cum m-ar fi pus la punct cu prostiile mele. Dintr-o dată, existenţa mea goală avea un context. Şi nu-mi plăcea asta.

în tot acest timp, un fotograf pe care îl invitasem de la un site de bârfe de

dimensiuni medii ne-a fotografiat în timp ce ne bucuram de timpul petrecut la Bakersfield. Sau cel puţin pretinzând asta.

„Puţină subtilitate, Hal-Pal”, a mieunat Tara. „Te vedem cu toţii cum îl verifici pe dl.
Hot Shot la ora trei.”

Vorbea despre Ransom. Stomacul mi s-a învârtit. Era timpul să mărturisesc.
Aveau să afle mai devreme sau mai târziu.

„De fapt.” Mi-am curăţat gâtul. „E garda mea de corp.”

„Taci naibii din gură.” NeNe şi-a dat o palmă peste piept, ca şi cum asta ar fi fost o ştire naţională. „Cu plăcere.” Am oftat. „Tot ce spun este folosit împotriva mea cu tipul ăsta.”

Am aruncat o privire pe furiş pentru a vedea dacă i s-a părut amuzant. Expresia lui a rămas albă. „Este *superb*”, a spus NeNe.

„Unde l-ai găsit? La Agenţia Ford?”

„E singur?” a întrebat Tara. „Este bogat? Rolexul lui spune că da, dar fişa postului său spune că nu.”

Asculta întregul schimb de replici. Aşa-zişii mei prieteni erau atât de obişnuiţi să discute despre personalul lor atunci când erau în sală, încât au uitat că oamenii chiar îi puteau auzi. Sau că asta ar trebui să conteze. Mă usturau obrajii. Era ca şi cum îmi pusese o oglindă în faţa feţei şi, dintr-o dată, îmi dădusem seama că nu eram o frumuseţe. Eram o creatură bestială.

„Nu-i cunosc situaţia financiară şi, sincer, nici nu-mi pasă”, am spus, împingând în ciuda gustului metalic din gură. „Nu suntem chiar groşi ca hoţii. Nu discutăm despre finanţele noastre.”

„Hei! *Yoo-hoo!* Bodyguard dude!” NeNe s-a aplecat peste scaunul ei de paie, făcându-i semne frenetice. Purta o rochie foarte mică, foarte înflorată şi un zâmbet roz aprins. „Ai un nume, sau ce?”

Ransom a ignorat-o complet. A continuat să lucreze la laptopul său, refuzând să ia în considerare masa noastră. *Ce sac de scule.*

„E surd?” NeNe s-a întors spre mine, strâmbându-Şi gura.

„Nu poate fi surd, prostule.” Tara şi-a dat ochii peste cap. „Cum ar putea audă dacă cineva o atacă? E doar antrenat. Ca... ştii tu, câinii de pază.”

Am închis ochii, lăsându-mi faţa în palme.

Proprietara brutăriei, o fostă vedetă de reality-show care ajunsese până în semifinalele unei emisiuni de cofetărie, a ieşit cu greu, smulgându-şi Şorţul. „Puteţi să vă uitaţi mai puţin interesaţi de tipa sexy de la masa cinci şi să vă concentraţi mai mult asupra produselor mele de patiserie?”. A arătat spre coşul apetisant pe care îl pusese în faţa noastră, încă neatins. „Pentru ce te plătesc?”

„întrebarea nenorocitului de mileniu”, murmură Ransom în sinea lui, continuând să tasteze.

„îmi place tipul ăsta.” Tara a zâmbit, aruncând degetul în direcţia lui. „Are tupeu. Ai o prietenă? Un iubit?”

„Irelevant”, a spus el, tară să-şi dezlipească privirea de pe ecran.

„Am *standarde.*” „Nepoliticos.” Tara a strâmbat din nas.

„Sincer”, a ripostat el.

„Cum poţi să-l laşi să ne vorbească în felul ăsta?” a oftat NeNe în direcţia mea, jignită în numele Tarei.

„Din punct de vedere tehnic, ai fost complet ignorat înainte de a mă

întrerupe, aşa că nu eşti în măsură să te plângi.” Ransom şi-a închis laptopul dintr-o palmă, s- a ridicat şi s-a întors spre mine. Privirea lui mi-a provocat un fior pe şira spinării. „Ziua dejoacă s-a terminat. înfaŞoară-te.”

Mânia îmi fierbea în sânge. Nu putea să-mi spună ce să fac cu timpul meu. El

era garda mea de corp, nu dădacă mea. În plus, aşa cum am spus, *lucram.*

„Scuze, vrei să plec pentru că...?" Mi-am încrucişat braţele, tolănindu-mă pe scaunul meu.

„Eşti aici de mai bine de o oră, ceea ce înseamnă că ţi-ai îndeplinit obligaţia profesională şi că probabil că oamenii ştiu unde te afli până acum”.

Explicaţia lui avea sens. Din nefericire pentru amândoi, logica era în prezent anulată de nevoia mea de a mă răzvrăti împotriva acestui tip. Ce pot să spun? Femeile nu-şi ardeau sutienele în anii Şaizeci doar pentru ca eu să primesc ordine de la un ticălos cu un simţ exagerat al importanţei.

„Nu. Cred că o să rămân pe aici.”

„După cum ne-a învăţat istoria, gândirea ta nu a dus niciodată la nimic bun.” El a *spus „tsked”.* Şi-a scos telefonul din buzunar şi a început să trimită un mesaj cuiva. Coloana mea vertebrală s-a înţepenit. Reuşise să-mi strice viaţa de multe ori în mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi nu părea că rămăsese fără idei.

în ciuda eforturilor mele de a părea neafectată în faţa aşa-zişilor mei prieteni, am

cedat. „Ce faci?” L-am întrebat în cele din urmă.

„Anulează-ţi toate obligaţiile profesionale pentru săptămâna aceasta. Mi-am permis accesul la calendarul tău de pe Google ieri, când erai ocupat să ţipi în pernă.” Nu şi-a ridicat privirea de pe ecran.

Tara îi cuprinse gura. NeNe s-a prăbuşit, prefacându-se că are căscat.

„Nu poţi face asta.” Am sărit în picioare, strângându-mi pumnii pe lângă corp.

„Deja am făcut-o.” Şi-a băgat telefonul în buzunarul din faţă. „Doamnelor.” A

dat din cap.

spre ei. „A fost o neplăcere, dacă nu chiar un coşmar total.”

Tara şi NeNe nu au scos niciun sunet. Nu mă puteam gândi la nicio ocazie în care ar fi putut întâlni pe cineva atât de nepoliticos şi de neimpresionat de existenţa lor ca Ransom.

în loc să stea acolo şi să mă convingă să vin cu el, a început să se îndrepte spre Nissan LEAF-ul meu. Acest lucru mi-a amintit că el avea cheile de la maşina mea – insistase să conducă el însuşi până aici pentru că, citez: „Nu am încredere în tine cu un beţişor de urechi, darămite cu un vehicul”.

Mă *lăsa* acolo să mă descurc singură. După ce mi-a anulat cărţile de credit şi l-a pus pe Dennis în concediu plătit.

M-am uitat în jurul meu şi am văzut că Tara şi Nectarine se uitau la mine cu un amestec de Şoc şi groază.

„Eu... trebuie să plec.” L-am urmat pe Ransom, care deja dădea colţul străzii şi intra în parcare. Mi-am pus mâna pe braţul lui pentru a încerca să-l încetinesc, dar era rapid.

„Care e problema ta?” Am răcnit.

Faţa lui era rece ca piatra, cu maxilarul încordat în timp ce răspundea. „Unele probleme de abandon cu un strop de management al furiei şi nerăbdare inerentă. Toate autodiagnosticate. E rândul tău.”

„Problema mea eşti tu!” Am gâfâit, încercând să ţin pasul cu paşii lui.

„Ruşine.” Un amuzament uşor i-a colorat tonul. „Opinia ta înseamnă atât de mult pentru mine.”

„Chiar mi-ai anulat toate obligaţiile pentru săptămâna asta?” Am cerut.

„Da.” Mi-a deblocat Nissan LEAF-ul negru, alunecând pe scaunul Şoferului. „Ai depăşit perioada de Şedere la cafenea, încălcându-ţi obligaţiile contractuale, la nici două ore după ce ai semnat contractul. Dacă nu poţi juca după reguli – nu vei

mai juca deloc.”

A pornit motorul înainte să intru. A trebuit să sar repede înăuntru de teamă să nu mă lase acolo.

La naiba. Dacă aş fi citit contractul ăla stupid, aş fi ştiut despre ce naiba vorbea. Pentru ce am mai semnat.

„Eşti un sadic", am remarcat.

A dat cu spatele de pe locul de parcare şi a ieşit din parcare ca un pilot de curse profesionist. „Mulţumesc."

„Nu a fost un compliment."

„A fost, venind din partea cuiva cu abilităţile retorice ale unui copil de grădiniţă. Frumoasă treabă ai făcut acolo. Şi nişte prieteni mişto."

NeNe şi Tara nu erau chiar prietenele mele, dar nu voiam să mă spăl pe mâini de ele doar pentru că acest om era cea mai condescendentă creatură de pe planeta Pământ.

„Prietenii mei nu sunt idioţi. Sunt doar..." Am încercat să mă gândesc la un mod măgulitor de a le descrie pe Tara şi Nectarine.

„Idioţi?" a sugerat Ransom fără să fie de ajutor.

„Protejaţi."

„De la ce? Biblioteci?", a scuipat el. „Prietenii tăi sunt o reflectare a ceea ce eşti. Şi în acest moment pare a fi al naibii de superficial, Brat. Ţinteşti prea jos."

„Facem afaceri împreună. Asta nu ne face suflete pereche", am spus scurt.

„Fetele astea nu ar putea nici măcar să scrie cuvântul *„afaceri" dacă* şi-ar pune amândouă capetele laolaltă." El s-a strecurat prin traficul condensat din Los Angeles. Era atât de cald încât palmierii arătau de parcă încercau să se cocoaţe pentru a evita soarele.

„Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să judece mai mult decât tine!" Mi-am aruncat braţele în aer. „Încearcă să pleci din L.A. Lumea e plină de oameni care chiar apreciază substanţa."

N-are rost să ne mai certăm cu tipul ăsta. Ne-am petrecut restul drumului într-o tăcere încordată. Nu îndrăzneam să-mi imaginez ce trebuie să fi spus Tara şi NeNe pe la spatele meu chiar acum. Scena cu Ransom a fost mai mult decât umilitoare. Nu-mi puteam permite să fiu văzută certându-mă cu el în public. Avea să distrugă şi puţinul respect pe care mi-l câştigasem în Tinseltown.

Dar nici să cedeze în faţa tiraniei sale nu era o opţiune. Trebuia să scap de el, repede.

Când ne-am întors în casă, Ransom m-a informat că pleacă să facă nişte comisioane. A facut-o în stilul său caracteristic, nesuferit. A deschis uşa dormitorului meu fără să bată la uşă şi mi-a aruncat expresia lui de „nu te-aş lăsa cu ultimul meu meci".

În ciuda grosolăniei lui, am fost extaziată. În sfârşit, aveam să am puţin timp singur pentru a-mi pune în aplicare planul de a scăpa de Ransom.

„Voi încerca să nu-mi fie prea dor de tine." Am sărit din pat, pe punctul de a-i trânti uşa în nas. Eram la telefon, sunând oamenii pe care îi anulase în acea săptămână – promotori de petreceri, manageri

de PR şi chiar Keller – şi cerându-mi scuze pentru salvarea de ultim moment.

„Max o să-ţi ţină companie, aşa că nu-ţi face idei.” Ransom s-a încruntat. Da. Bineînţeles că da. Max. Dacă aş avea cea mai vagă idee cine era omul acela.

„îmi aminteşti de Max?” Mi-am răsucit o Şuviţă din părul meu burgund în jurul degetului. „Al doilea tău ofiţer de protecţie apropiată.”

„Oh, da.” Am râs cu aer. „E tot soare ca tine?”

S-a îndepărtat, terminând conversaţia. Zece minute mai târziu, am auzit uşa din faţă deschizându-se. Ransom vorbea cu un tip, Max, care a sosit la ora patru după- amiaza fix. Am zăbovit în camera mea, ascultând cu atenţie conversaţia lor în speranţa de a obţine

nişte informaţii despre ceea ce se întâmpla. Mă simţeam ca şi cum casa mea nu mai era a mea, cu toţi aceşti străini care veneau şi plecau.

Când Ransom a plecat, am încercat cu disperare să-mi sun părinţii. Nu au răspuns. Când le-am sunat secretarele, am primit acelaşi răspuns – erau prea ocupaţi, nu puteau să se ocupe de mine în acest moment.

Abătută, m-am târât până jos ca să mă prezint lui Max. Nu avea rost să-mi fac doi duşmani sub acest acoperiş.

Când am ajuns în sufragerie, am găsit un bărbat slab, cu un aspect tânăr şi strident, aşezat pe canapea, răsfoind o carte groasă de fantezie. Băieţos şi modest, Max semăna cu fratele mai mare al celui mai bun prieten al tău într-un film de fete din anii '90. Nu arăta ameninţător ca Şeful său. Şi mai bine – el nu a stârnit în mine acelaşi disconfort pe care mi-l provocau majoritatea bărbaţilor.

„Oh. Bună." S-a ridicat stângaci în picioare de îndată ce am intrat în vizor. A lăsat cartea pe canapea, ştergându-şi mâinile pe pantaloni. Mi-a oferit mâna. Am decis, împotriva judecăţii mele obişnuite, să o iau.

Umerii mi s-au mai relaxat puţin. Nu arăta deloc ca un bodyguard. Nu că Ransom ar fi arătat. Ransom arăta ca un moştenitor superb şi bogat, căruia i se părea insuportabil să împartă o planetă cu oameni obişnuiţi.

„Nu am vrut să vă întrerup sus", a explicat Max. *Asta era* genul de bodyguard care îmi plăcea.

„Mulţumesc, tocmai lucram." Minciuna s-a rostogolit uŞor pe limba mea. „Eu sunt Hallie."

„Max."

Amândoi am zâmbit. Arăta atât de tânăr, încât pentru o clipă m-am întrebat dacă era de vârsta mea. „Am douăzeci şi cinci de ani", a spus el, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Şi-a ascuns capul, cu obrajii roz. „Doar că toată lumea mă întreabă, pentru că arăt cam tânără. Sunt un fost SEAL.

Eşti pe mâini bune."

„Oh, uhm, nu mă îndoiam de abilităţile tale." Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt. „O să locuieşti şi tu aici?" Am scăpat din gură, îndreptându-mă spre bucătărie pentru a ne face amândurora smoothie-uri.

Poate că, dacă eu şi Max ne înţelegeam bine, Ransom ar fi trecut pe locul din spate şi i-ar fi dat mai multe ture, iar eu aş fi putut să îmi recapăt o parte din libertate.

A clătinat din cap la periferia mea. „Ran va fi cu tine în cea mai mare parte a timpului. Eu voi fi doar în aşteptare. Dar voi fi de gardă indiferent de situaţie".

Inima mea s-a scufundat.

Max s-a aşezat pe un taburet în faţa mea, privindu-mă cum îndesam o banană, un kiwi, căpşuni, gheaţă pisată şi lapte de cocos în aparatul de făcut smoothie. Am turnat produsul finit în pahare înalte şi i-am

strecurat unul în calea lui pe insula din bucătărie.

Şi-a ridicat paharul în semn de toast. „A trecut o secundă de când nu am

mai băut aşa ceva.” „Un smoothie?” Am întrebat.

El a dat din cap. „Locuiam în Oceanside. Jamba Juice a fost ca o a doua mea casă în timpul liceului. Totuşi, am renunţat la obiceiul sănătos când am fost detaşat.”

Am zâmbit în semn de înţelegere. „Şi eu sunt aŞa. îmi schimb obiceiurile, în funcţie de locul în care locuiesc. Când am fost în New York, eram înnebunită după pizza siciliană şi cosmos.” „Pizza siciliană este un *păcat*. Aluatul de pizza trebuie să fie ca un prezervativ – subţire, aerisit, tară orice supliment inutil”, a spus Max.

„Păi, păcatul este *delicios*.” Am ridicat din umeri, râzând.

„La fel Şi smoothie-ul tău. Mulţumesc pentru asta.” Max a zâmbit în jurul paiului reutilizabil pe care i-l pusesem în băutură.

A fost o clipă de tăcere, în timp ce amândoi respiram.

„Eşti cu adevărat diferită, ştii?”, a spus el în cele din urmă. Zâmbetul lui a căzut imediat.

Ştiam la ce se referea. Ransom îi pictase o altă imagine despre mine. Dificilă, indisciplinată şi nepoliticoasă. Nu ştiam cum putea cineva să creadă în cuvântul lui Ransom. Părea să aibă o viziune atât de cinică şi sumbră asupra vieţii.

„Cum aşa?” Am întrebat cu blândeţe. Nu voiam să-l sperii pe Max. Avea potenţialul de a deveni un aliat.

A luat o înghiţitură din smoothie pentru a câştiga timp. Am

aşteptat cu răbdare. „Nu ştiu. Mi-am imaginat doar...”

„Cineva insuportabil?” Am încruntat o sprânceană, sprijinindu-mi coatele pe suprafaţa dintre noi.

„Cam aşa ceva.” Urechile lui s-au înroşit în roşu de roşie.

„Ransom a avut cumva vreo legătură cu această imagine?” Mi-am înclinat capul într-o parte. Ştiam că păşeam în ape periculoase. Ransom era Şeful lui. Compania de securitate pentru care lucrau avea numele lui de familie. Dar aveam nevoie să mă simt validată.

Max s-a încruntat, părând cu adevărat confuz.

„Ce vrei să spui?”

„Ţi-a spus Ransom că sunt un coşmar?”

„Nu. Ransom discută doar chestii tehnice. De aceea i se spune „Robotul”.” întregul corp al lui Max a intrat în rigor mortis, înţepenindu-se. Ştia că nu ar fi trebuit să spună asta. Urechile mele s-au ciulit.

„I se spune Robotul?” Am întrebat. „Păi... da.”

„Cine sunt ei?”

„Aproape toată lumea din industrie.”

„De ce?”

„Pentru că el nu a luat niciodată o decizie ilogică, la cald – niciodată. Este cea mai pragmatică creatură de pe planetă. Aproape ca şi cum ar fi fost programat într- un anumit fel. E un... Ştii tu.”

„Robot”, am terminat, mulţumită de faptul că, cel puţin, lipsa de interes a lui Ransom faţă de mine nu era ceva personal.

Max a dat din cap. „Oricum. M-am gândit că vei fi insuportabilă pentru că, uhm, te-am căutat pe Google şi păreai cam pretenţioasă. Ransom nu vorbeşte despre clienţi. Adică, deloc. E nebunește de profesionist, aşa că nu-ţi face griji.”

Am vrut să-i spun că acest om nebunește de profesionist îmi anulase cărţile de credit, îmi furase telefonul şi făcuse o scenă în faţa prietenilor mei, dar după sclipirea din ochii lui Max când vorbea despre Şeful său, nu aveam să reuşesc să-l conving că Ransom era în afara limitelor.

În schimb, ne-am sorbit smoothie-urile şi Max mi-a povestit despre momentul în care a trebuit să scoată o vedetă pop dintr-o cameră de hotel într-un cărucior de serviciu.

Max a fost drăguţ, amuzant şi atrăgător. Până când ceasul a ajuns la

zece, începusem să îl plac şi îmi doream să facă mai multe ture cu mine.

încă mai aveam de gândit la războiul cu Ransom, iar timpul nu era de partea

mea. Cândva după ora zece, mi-am întins braţele şi m-am prefăcut că bâigui. „Cred că o să fac un duş şi o să mă culc în aşternuturi.”

„în regulă, voi fi jos dacă ai nevoie de mine."

„Când se va întoarce Ransom?" Am întrebat, ridicându-mă în picioare. Voiam să ştiu cât timp aveam la dispoziţie pentru a-mi executa planul.

Şi o altă parte mai mică din mine se întreba unde naiba era şi de ce îi lua atât de mult timp să se întoarcă.

Max şi-a îngrijorat buza inferioară, gândindu-se la asta. „Probabil că nu până la miezul nopţii. Poate dimineaţa. Sunt programat să stau aici până la ora nouă dimineaţa, dar nu-ţi face griji, nu a m de gând să adorm la datorie."

Deci Ransom a avut parte de acţiune în seara asta. Ipocrit. Mă întrebam ce fel de femei îi plac. înalte şi cu picioare lungi? Isteţe şi isteţe? Geniile? Probabil toate cele de mai sus. Sora mea, Hera, le-ar putea întrece pe toate. Acum mă gândeam că Hera şi Ransom se întâlnesc, şi un fior mi-a trecut pe şira spinării.

Destul de ciudat, gândul că garda mea de corp îi acorda atenţie unei alte femei – atenţie *pozitivă,* nu mai puţin – mă făcea să mă simt iritat şi neliniştit. Deşi mă îndoiam că un nemernic ca el şi-ar face timp să curteze serios o fată.

„în regulă. O să iau cina să o mănânc în dormitorul meu." Am zâmbit cu dulceaţă, aruncând uşa frigiderului şi scoţând una dintre fripturile crude uriaşe pe care Ransom le stocase în frigiderul meu.

M-a înfuriat faptul că nu a ţinut cont de faptul că eram vegetariană din motive morale. Să pun în frigider ceea ce eu consideram a fi un cadavru de animal era un uriaş deget mijlociu la tot ceea ce credeam.

Acoperind friptura cu o altă farfurie, m-am îndreptat spre etaj, unde m-am oprit la una dintre băi pentru a lua o foarfecă, înainte de a intra în camera lui Ransom.

Era prima dată când intrasem în această cameră de când se mutase, dacă nu luam în considerare confruntarea de mai devreme, în care nu avusesem ocazia să mă uit bine la ea. Am aruncat o privire în jurul meu, luând cu poftă fiecare detaliu şi arhivându-l în memorie. Una dintre cele mai importante strategii de război era să-ţi cunoşti inamicul.

Deloc surprinzător, camera era extrem de organizată şi îngrijită. De fapt, aproape nimic nu se schimbase în înfăţişarea ei, cu excepţia faptului că toate pernele decorative care se aflau anterior pe pat dispăruseră acum, probabil îndesate într-unul dintre dulapuri.

M-am simţit ciudat să adulmec o cameră care făcea parte din casa mea. Mirosul lui Ransom se agăţa de cearceafuri, lemnos, de piele şi bogat. Am deschis unul dintre sertare şi am găsit o colecţie de ceasuri şi curele. Curelele erau înfăşurate în jurul lor în mod ordonat. Ceasurile costau cel puţin 50.000 de dolari fiecare. Răscumpărarea a fost *bătută.*

Am deschis un alt sertar şi i-am găsit Şosetele, butonii şi lenjeria de corp. Erau toţi negri, toţi de firmă şi toţi noi.

Lângă ea se afla o frânghie plisată graţios. Scuze...

cel De ce avea omul nevoie de o *frânghiei*

încercând să mă conving că era normal, că poate avea nevoie de ea

pentru slujba lui (dar *cuml*), am închis sertarul. Trebuia să existe o explicaţie. Ransom era un nemernic, dar nu-mi dăduse senzaţii de ciudat. Iar eu puteam să percep destul de bine vibraţiile de ciudat. Experienţa şi toate cele.

Trecând la dulap, i-am găsit costumele şi cămăşile sale. Pocnind foarfecele în

aer, m-am apucat de treabă. Am tăiat friptura în bucăţi mici, apoi le-am ascuns în locuri întunecate şi discrete din dulapul lui, unde nu le-ar fi putut găsi niciodată. Dacă îi plăcea atât de mult carnea – era corect să miroasă şi el ca ea.

Nu mai făcusem niciodată în viaţa mea ceva atât de complicat, şi începusem să simt o urmă de regret când ultima bucată de friptură a fost ascunsă într-un colţ al dulapului cu mochetă.

Asta a fost o prostie. Omul acela îmi ruina în mod activ viaţa, iar tot ce făcusem eu fusese o glumă inofensivă pentru a-i face hainele să miroasă urât. A fost infantilizant.

Am înaintat spre laptopul lui, care era aşezat pe noptieră, şi l-am deschis. Avea nevoie atât de o amprentă digitală, cât şi de o parolă pentru a permite accesul. La *naiba*. Am pus laptopul înapoi pe noptieră, întrebându-mă dacă Ransom făcea sex cu o altă femeie chiar în acest moment, şi i-am deschis servieta. Acolo – voila – am găsit în sfârşit ceva interesant. Hârtii. Despre *mine*.

Am răsfoit paginile, înghiţind cât de multe informaţii puteam – în limita raţiunii. Era trecut salariul săptămânal al lui Ransom – uau – şi descrierea postului, inclusiv solicitările specifice ale tatălui meu pentru el. Inima îmi bătea cu putere în piept. Abia puteam să desluşesc cuvintele înainte de a mă simţi ameţită şi umedă. Eram pe punctul de a împinge hârtiile înapoi în servietă, când o voce oţelită şi răguşită a ricoşat peste pereţi ca un glonţ, străpungând o gaură deschisă şi dureroasă în spatele meu.

„Mare greşeală."

Invârtindu-mă, am strâns foarfeca în pumn şi am încercat să mă feresc sub braţul lui pentru a fugi în camera mea. M-a prins de talie, luându-mă ca pe un copil mic Şi poziţionându-mă înapoi în faţa lui. M-am uitat la faţa lui. Ochii lui verzi s- au îngustat în fante periculoase. Buzele lui au devenit plate de furie. Faţada lui de perfecţiune a rămas la locul ei, dar părul îi era ciufulit şi gâtul îi era roşie.

Unde ai fost?

Ce ai făcut?

De ce arăţi atât de strălucitoare?

Cea mai bună întrebare dintre toate – de ce îmi pasă?

Am apucat foarfecele de găurile degetelor, ţintind lamele spre coapsa lui. A prins repede foarfeca între degete, privirea lui nu mă părăsea.

Dând din cap, a suspinat. „Am trecut peste asta, cu siguranţă."

Mi-a smuls foarfecele din mână, aruncându-le pe noptiera din spatele meu. I-am zărit palma. Era însângerată. II făcusem să *sângereze*. Cumva, nu m-am simţit oribil din cauza asta. Era bine de ştiut că era în came şi oase, până la urmă.

„Ce cauţi în camera mea, Brat?"

Am înghiţit, simţind cum gâtul mi se clatină la o înghiţitură. Faţa lui era aproape. Prea aproape. Destul de aproape încât puteam să simt gustul de whisky de pe limba lui şi mirosul de cireşe. Buzele mi s-au încolăcit de repulsie şi am tremurat toată. Am vrut să-i scuip în faţă. îmi făcea atâtea reproşuri pentru comportamentul *meu* şi se cupla cu cineva care folosea luciu de buze cu aromă?

Şi i-a spus Tarei că are standarde!

„Snooping, Random. Ce altceva?” Am zâmbit cu dezinvoltură, netezindu-i ţesătura cămăşii deja călcate. „Am vrut să aflu lucruri despre noul meu *coleg de cameră*.”

„Şi tu ai făcut-o?” Mi-a dat mâna la o parte, cu ochii morţi şi reci.

Corpul lui era la acelaşi nivel cu al meu. Coapsele mele îi frecau genunchii. I-

am simţit căldura lui înghiţindu-mă. Mi-a tras un fior pe şira spinării. Niciodată nu mai simţisem căldura altcuiva pe a mea aşa.

Pentru prima dată în viaţa mea, nu am vrut să fug de un bărbat. Nu avea niciun sens. Uram bărbaţii. Bărbaţii, în general, erau o ameninţare pentru mine. Iar acesta dovedise deja că era capabil să-mi facă rău. Dar ceva la Ransom nu-mi era familiar.

Poate chiar puţin surprinzător. în mod ciudat, m-am bucurat de ura noastră unul faţă de celălalt.

în avalanşa de haos pe care a adus-o în viaţa mea a trăit o măsură de siguranţă. Ştiam că nu va ridica niciodată o mână asupra mea. Dimpotrivă, mă va proteja de orice rău mi-ar putea apărea în cale.

„Da." Mi-am lins buzele, fără să mă dau un centimetru înapoi, fără să mă retrag sau să-i arăt că mă sperie. „Am aflat, de exemplu, că te cuplezi cu un copil de 12 ani."

„DafuqT, a bubuit el. Părea dezgustat... dar şi puţin alarmat? Ca şi cum aş fi fost pe urmele lui.

Doamne, te rog să nu-mi faci garda de corp un pedofil. Ar trebui să-l omor, Şi nu vreau să am asta pe conştiinţă.

Mi-am dat din păr. „Cine altcineva ar purta luciu de buze cu aromă de cireşe? Haide, Random. Nu mă face să alertez autorităţile."

Cu asta, i-am făcut cu ochiul şi am încercat să mă îndrept spre ieşirea din camera lui. Mi-a prins încheietura mâinii, învârtindu-mă pe loc, arătându-Şi dinţii cu fervoare. Era prima dată când îl vedeam furios. Până acum, tot ce îmi oferise fusese versiunea lui plictisită şi dezinteresată – chiar şi atunci când mă aruncase pe umăr şi mă azvârlise în camera mea... *Nu-mi* plăcea Ransom furios.

„Ascultă aici, Brat. Această cameră este interzisă pentru tine până când timpul nostru se termină. M-ai înţeles?"

„Va fi reciproc?" Am cerut. „Ce anume va
fi reciproc?", a întrebat el scurt. „Vei sta
şi tu departe de camera mea?". „Eu sunt
nenorocita ta de securitate!"

Oh, Doamne. *Nu* a aruncat *niciodată* bomba F. Chiar am atins un nerv în seara asta.

„Poţi să mă asiguri atât de aproape în *afara* adăpostului meu", am răspuns inteligent. „Vreau puţină intimitate aici."

„Şi vreau un client suportabil. Ghinion. Voi intra în camera ta ori de câte ori voi simţi că e necesar, prinţesă. Dar să se ştie – dacă intri aici neinvitat, vei ieşi pe fereastra aia nenorocită."

Mă ameninţă cu violenţa. Asta a fost destul de contraproductiv pentru rolul său în viaţa mea. Dar aveam sentimentul că ştia deja asta. Era plin de prostii. Nu mi-ar fi făcut niciodată rău. Nu ştiam de unde să ştiu. Pur şi simplu ştiam.

„Păcat. Am crezut că eşti o persoană cu mai multă stăpânire de sine decât atât." Ransom s-a aplecat, buzele lui aproape că le-au atins pe ale mele când a vorbit. „Pleacă de aici înainte să-i spun tatălui tău că ai încercat să-l seduci pe ofiţerul tău de protecţie apropiată."

Asta mi-a atras atenţia.

Am rămas cu gura căscată de Şoc. „Asta e o minciună!"

A ridicat din umeri. „Prezenţa ta constantă în camera mea ridică semnale de alarmă. Dacă nu este intenţia ta – nu mai rătăci pe aici. în orice caz, conştiinţa mea este curată. Nu o folosesc niciodată. Acum *pleacă.*"

Am făcut-o. într-o rafală de lacrimi şi panică febrilă, trântind dramatic

uşa dormitorului meu în urma mea. Imediat ce am fost singură, în întuneric, am luat telefonul şi am sunat-o pe Hera. Speram să o evit, dar era evident că părinţii mei nu

aveau de gând să mă sune înapoi şi nu mai aveam alte opţiuni. Nu puteam să continui să trăiesc sub acelaşi acoperiş cu acest bărbat. La naiba, trebuia să salvez tot cartierul pentru a scăpa de vibraţiile lui demonice.

Hera a răspuns la al patrulea apel. Părea somnoroasă, în comparaţie cu gâfâielile şi suspinele mele isterice.

„Hallie?" A căscat. Numai vocea ei s-a simţit ca o palmă peste faţa mea. „Eşti
bine?
Eşti în *siguranţă*?"

Da? Nu? Cum puteam să răspund la această întrebare?

„Hera. Am nevoie, am nevoie, am nevoie, am nevoie de ajutorul tău!" Am urlat, îngropându-mi faţa în pernă. Cretinul ăsta mă manipula, îmi controla fiecare aspect al vieţii mele... nu era un protector. Era un abuzator.

„Eşti bine?" Acum părea alertă. „Fizic, cred."

Am oftat. „Dar din punct de vedere mental..."

„Dacă e vorba de garda de corp, nu pot face nimic pentru tine." îngrijorarea din vocea ei s-a transformat în enervare. Am auzit-o cum s-a aşezat în poziţie verticală, arcurile patului scârţâind sub corpul ei uşor.

„Tu nu înţelegi!" Am spus cu disperare. „El este un coşmar, el..."

„Ţi-ai arătat sânii întregii lumi, Hallie. Chiar crezi că ceea ce ai nevoie acum este *mai multă* independenţă? A fost angajat să te ajute să rezolvi lucrurile. Lasă-l să te ajute."

„Mă ameninţă. Mă manipulează. Ca să nu mai spun că îmi confiscă bunurile."

„Da, ei bine, hai să recunoaştem, dacă încă te comporţi ca un adolescent, poate că e timpul ca cineva să-ţi confişte lucrurile." A mai lăsat să iasă un nou căscat.

Am închis ochii, strângând din gură fiecare cuvânt ca şi cum ar fi fost făcut din sticlă. „Hera, mama şi tata nu vor să-mi răspundă. Ştiu că te vor asculta. Eşti preferata lor."

îi *plăcea să* audă asta.

„Mama şi tata nu fac favoritisme", a replicat ea cu eleganţă. „Nu cred că ai vreo Şansă să ajungi la ei, oricum. Sunt foarte supăraţi. S-au străduit atât de mult pentru tine. Nici nu pot să încep să număr câte feluri le-ai frânt inimile. Totuşi, îl roagă pe tipul pe care l-au trimis să aibă grijă de tine pentru noutăţi, aşa că poate dacă în sfârşit îţi vei reveni şi vei începe să te comporţi ca un adult, el le va spune să te sune înapoi."

„Hera! I-"

„Nu, Hallie. îmi pare rău. Trebuie să te descurci singură cu asta. Eu trebuie să recuperez somnul. Am o tură peste două ore."

Cu asta, a închis, lăsându-mă într-o mare întunecată de cearşafuri de satin şi
mizerie.

Chapter Five

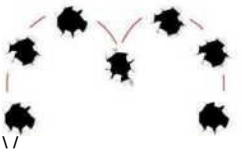

\ /

* *

'y^nionr

Apoi.

Prima regulă a fost să nu dezvolți niciodată sentimente.

Nu pentru jucării.

Nu pentru mâncarea care a fost servită. Cu siguranță nu pentru oameni.

Când domnul Moruzzi ne-a adoptat, totul părea atât de promițător. Avea o casă mare Și o soție care era terapeut, Și avea o cameră frumoasă, aerisită, cu multe plante Și citate inspiraționale înrămate, scrise de oameni notabili.

Când am fost lăsat acolo, cu multe luni în urmă – nu puteam să le număr, pentru că eram încă prea tânăr – am crezut că va fi o schimbare de situație. Urma să am o cameră caldă, cu jucării, haine Și mâncare.

Și în prima lună, exact asta s-a întâmplat. Nu am fost singurul copil. Era Și Tom. Era cu trei ani mai mare decât mine. Și Lawrence – sau Law, pentru prietenii lui. Era cu doi ani mai mare decât mine.

Viața lor părea diferită de a mea. Nu erau acolo când mă întorceam de la Școală. Veneau seara, cu un aspect murdar Și bătut. Domnul Moruzzi îi lăsa să mănânce o farfurie imensă din ceea ce făcea doamna Moruzzi în ziua respectivă – în general paste, lasagna sau pizza. Apoi copiii se duceau la culcare. Nu Știam dacă ar trebui să-i invidiez sau să-i compătimesc pe Tom Și Law pentru viața lor. Păreau mult mai apropiați de domnul Moruzzi decât eram eu – dar am aflat curând că asta venea cu un preț mare.

La o lună după ce am ajuns acolo, domnul Moruzzi a venit să se așeze pe marginea patului meu. Era noapte. Eram deja pe jumătate adormită.

„Mâine, după ce termini Şcoala, Tom te va aştepta. O să te înveţe cum să faci treaba."

„Munca?" Am întrebat ameţită.

Copiii de Şase ani nu trebuiau să muncească. Chiar Şi eu Ştiam asta.

„Veţi vedea. Familia Moruzzi are o afacere. Una foarte profitabilă."

Mafia, avea să-mi explice Tom mai târziu. Dl Mor uzzi era lider ul unei mici mafii italiene care avea o relaţie de un secol cu ruşii.

„Dacă mă dezamăgeşti, nu vei mai avea parte de jucării, de mese, de patul tău frumos Şi confortabil.

Spuneţi la CPS – Şi veţi fi din nou în sistem, unde nu se întâmplă nimic bun." A doua zi, Tom m-a aşteptat după prima mea oră de curs.

„Eu sunt Tom."

„Răscumpărare. „ Totuşi, nu i-am strâns mâna pe care mi-a oferit-o. Mi s-a părut ciudat. Trebuia să fim fraţi adoptivi sau ceva de genul ăsta.

„Mişto nume."

Nu am răspuns la această întrebare.

„Ei ţi-au ales asta, sau părinţii tăi ţi-au spus aŞa?"

„Nu am părinţi", am răspuns sec, stomacul încleŞtându-mi dureros stomacul. „Ai venit să vorbeşti sau să mă înveţi?". Voiam să termin cu asta.

Tom a zâmbit, mulţumit. „Ai fost vreodată jefuit?" „Nu?" Nici măcar nu eram sigură ce însemna asta. „Ei bine, eşti pe cale să înveţi de la cel mai bun. „

Am dat pe gât o întreagă sticlă de apă înainte de a-mi ridica capul de pe pernă şi am aruncat-o în coşul de gunoi de pe cealaltă parte a dormitorului meu cu tematică de bordel. Observasem că Brat se furişa în camera mea pentru a-mi cotrobăi prin gunoi, dar mi-am dat seama curând că avea mai mult de-a face cu obsesia ei pentru reciclare decât cu încercarea de a obţine informaţii despre mine. întâlnirea de aseară a decurs bine. Mai mult decât bine. *Bună.* Cu felul meu de a fi, orice altceva în afară de un dezastru era o mană cerească. Dar asta nu mă liniştea. încă mă simţeam neliniştit. Nesigură. Ştiam că îl tratam pe Brat ca pe un rahat, dar nu ştiam...

cum altfel să o ţinem în frâu.

Am minţit-o. I-am spus că nu am avut conştiinţă. Adevărul era că nu mă simţeam prea bine în legătură cu modul în care l-am tratat pe acest copil. Dar ce altă opţiune aveam? Singurul mod în care Ştiam cum să joc era să trişez în joc.

Şi a-i frânge spiritul era cea mai uşoară şi rapidă cale de a ajunge la scopul meu şi de a-i livra marfa preşedintelui Thorne.

E doar un copil, iar tu o tratezi inuman.

Dar ea s-a împins în spate la fiecare pas, făcând imposibil să îi lase spațiu de respirație.

Oricum, acum plăteam pentru că aseară am băut whisky în greutate la o gaură oarecare în perete. Mahmureala mea a fost un iad. Cel puţin Max mi-a spus că s-a comportat bine toată seara.

Scărpinându-mi fundul mizerabil de pe pat, am sărit la duş, m-am spălat pe dinţi timp de zece minute (când Brat a spus că miros a ruj de cireşe, aproape că am vomitat în faţa feţei ei drăguţe), apoi m-am dus în bucătărie pentru nişte cafea, ouă şi Şuncă.

Probabil că Brat încă îşi admira puful perfect în oglinda din dormitor. Dacă ziua de ieri dovedea un lucru, acela era că prinţesa Thorne nu ţintea prea sus pentru ea însăşi. Prietenele ei aveau IQ-ul combinat al unei murături. Şi ea ştia asta.

Nu că Brat ar fi avut o minte strălucită de nivelul lui Stephen Hawkins, dar cel puţin o educaţie decentă şi vocalele de sticlă tăiate au făcut să nu sune ca o cărămidă proastă.

M-am încruntat pe fereastra bucătăriei, calculând câte ture puteam să-i transfer lui Max fără să-l fac dădaca principală a lui Hallie Thorne, când un Lamborghini blindat, de un verde strălucitor, s-a oprit brusc în faţa intrării, răsturnând o plantă exotică de pe alee.

Şoferul a deschis uşa. Mi-am pus ceaşca de cafea lângă chiuveta din bucătărie. Ce naiba se întâmpla?

„Ce se întâmplă?" Brat mi-a făcut ecoul gândurilor mele, coborând în tornadă pe scări într-o rochie kimono roz. Nu purta sutien, iar sfârcurile ei se încordau de ţesătura subţire. Mădularul meu i-a dat bună dimineaţa din cap. Restul din mine voia să depună un ordin de restricţie împotriva ei. Prostia era un efect secundar nefericit al dorinţei. Cu toate acestea, partea interesantă era că trupul meu îi răspundea *deloc.* în mod normal, trăsăturile fizice nu făceau nimic pentru mine. Mă excitau mai mult situaţiile. Cu cât erau mai săltăreţe.

-cu atât mai bine.

„Cine e dobitocul din Lamborghini?", a întrebat ea.

Soneria a sunat la fix. în loc să-i răspund, am deschis uşa din faţă.

Tom stătea de cealaltă parte, purtând un costum în carouri şi zâmbetul lui de băiat bun. Un zâmbet despre care doar eu şi încă o persoană din lume ştiam că nu era sincer.

în spatele lui, i-am zărit pe Lisa şi pe copiii din maşină, care îmi făceau cu toţii cu mâna. M-am încruntat, de parcă ar fi aruncat între noi, în prag, un sac de rahat în flăcări.

„Ce faci aici, Whitfield?"

„Bună ziua, partenere!" Tom m-a bătut vesel pe umăr, facându-i cu ochiul lui Brat, care stătea în spatele meu.

„Eu şi soţia mea eram prin zonă şi m-am gândit să trec pe aici să văd ce mai faceţi înainte de a începe noul meu post în Chicago."

Locuia la cinci state distanţă. Scuza cu „în cartier" era la fel de credibilă ca sânii unei stripteuze din Vegas. Evident, voia să verifice şi să se asigure că noul meu client era încă într-o stare mentală favorabilă. Notă secundară: lumea ar fi un loc puţin mai bun dacă bărbaţii ar înceta să-şi mai numească soţiile *„soţia".*

„Sunteţi Whitfield din Lockwood şi Whitfield?" a întrebat prinţesa Thorne pe la spatele meu.

„Da, doamnă. Iar tu trebuie să fii Hallie!"

„Singurul Şi unicul." Brat a trecut pe lângă mine, ţopăind în halatul ei ridicol pentru a-i strânge mâna. Tom i-a luat palma în palma lui şi a strâns-o ferm. Am aşteptat să termine cu ei ca să-i pot trânti uşa în nas.

„Ştii că maşina ta a fost votată anul trecut drept cea mai poluantă

de majoritatea
revistelor auto? Lamborghini-ul tău arde un galon de benzină la fiecare 18 kilometri parcurşi. Şi nu poate fi prietenos cu familia.”

Tom mi-a aruncat o privire. Am dat din cap. „E o adeptă a copacilor.” „Lamborghini-ul este închiriat.” S-a întors spre

ea.

„Promite-mi că o vei returna la agenţie şi că vei primi o Tesla şi te voi primi înăuntru.” „Te-ai ales cu o înţelegere.” Tom a râs.

Brat a deschis uşa cuviincios, oferindu-i o mică plecăciune. „Atunci, regatul meu este al dumneavoastră, domnule Whitfield.”

Râsul lui s-a intensificat. Ce naiba se întâmpla?

„De fapt, sunt cu familia. Eram în trecere, vedeţi. Le-am promis copiilor mei că- i duc laDisneyland.”

Disney World era mai aproape de Chicago.

„Traficul spre Anaheim este o nebunie la această oră. Maşina ta va provoca de una singură erupţia unui vulcan. Intraţi cu toţii.” Brat a deschis uŞa mai larg, ignorându-mă. „Avem produse de patiserie. Voi face smoothie-uri pentru copii. O să fie distractiv.”

„Nu vă supăraţi dacă o fac.” Tom s-a întors şi i-a făcut semn Lisei să coboare şi să le aducă pe cele două teroriști cu ea.

„Unchiul Ramb-son!”, a exclamat unul dintre ei. Pe unul dintre ei îl chema Silas, iar pe celălalt Saint. Nu auzisem în viaţa mea mai multe nume de pâine albă. Gemenii au alergat, s-au prins de picioarele mele şi le-au îmbrăţişat ferm. Nu aveam nicio idee de ce. Nu făcusem niciodată vreun efort să fiu drăguţă cu ei. Nu mă încruntam în mod activ când veneau prin preajmă – o schimbare revigorantă faţă de comportamentul meu obişnuit faţă de oameni – dar asta era măsura relaţiei mele cu ei. Le cumpăram cadouri de ziua lor. în principal pentru că se născuseră de Ziua Păcălelilor din aprilie, aşa că era uşor să-mi amintesc data.

Am văzut că Brat mă privea cu o expresie proaspătă, plină de curiozitate şi încântare. Mi-am imaginat că avea un moment de genul *„Frumoasa Şi Bestia*”, în care bestia cea urâtă-n cur hrăneşte păsările în zăpadă. Ea nu ştia că, dacă aveam păsări în palmă, acestea ar fi fost pui la rotisor înainte ca prostul cântec să se termine.

„Ransom, mă bucur să te văd din nou.” Lisa s-a ridicat pe vârfuri pentru a-mi săruta ambii obraji.

Lisa era o femeie decentă. Dar, de asemenea, a încercat în mod constant să mă forţeze să particip la cine de familie, întâlniri pe nevăzute şi alte evenimente sociale.

M-am întors cu faţa la Tom. „Ce naiba faci aici?”

Şi-a lovit umărul de al meu, lăsându-şi vocea să scadă. „Trebuie să facem o mică excursie.”

Mi-am răsucit umerii. Păstrase vagul pentru un motiv. „Mă duc să-mi iau lucrurile.” „Ia-ţi şi tu trusa. Am sentimentul că avem de-a face cu ceva serios.” Am urcat la etaj pentru a-mi lua pistolul (pe care îl purtam mereu la mine şi era mereu cald), telefonul mobil şi geanta. Când m-am întors jos, l-am găsit pe Brat înmânându-le micilor monştrii două smoothie-uri roz în timp ce purta o conversaţie aprinsă cu Lisa despre fiarele de ondulat. întotdeauna am detestat nevoia umană de a umple tăcerea cu discuţii banale, dar mai ales uram modul în care Prinţesa Thorne părea să cucerească mica mână de oameni din viaţa mea.

„...şi astfel”, a concluzionat Brat către Lisa, care se holba la ea, cu ochii ca două luni pline, „adevăratul secret pentru a obţine valuri perfecte este de a ondula fiecare secţiune în sens opus. Cum ar fi
-” Şi-a ridicat mâinile şi a luat bucăţi din părul blond al Lisei pentru a demonstra. „Dacă voi ondula această parte spre interior, o voi ondula pe

cea de lângă ea spre exterior. Şi trebuie să le ţii strânse până când termini complet, apoi să le fixezi cu fixativ înainte de a le peria uşor. Aveţi vreo 20 de minute? Pot să-ţi arăt."

„Are", am spus eu cu încruntare, facându-i semn lui Tom să se ridice de pe

scaun şi să mi se alăture la uşă. „Noi plecăm. Lisa va fi cu ochii pe tine.”

„Plecăm? Chiar aşa?” Brat a tresărit. Sclipirea din ochii ei era grăitoare. Mă detesta.

Am zâmbit cu cruzime. „Nu te uita aŞa de trist. E doar pentru câteva ore.” „O fată poate visa.”

„Poate ea? Creativitatea nu este punctul tău forte”, am ripostat eu.

„Şi tu ştii asta în mod concludent despre mine din ce, o impresie bazată pe aceste ultime două zile?”. Şi-a parcat o mână peste talie, ridicând o sprânceană.

„Ştiu, pentru că nu reuşeşti să citeşti nimic mai mult de două paragrafe dacă textul nu este însoţit de imagini.”

în tot acest timp, ochii lui Tom şi ai Lisei se plimbau între noi.

Ultima lovitură a părut să facă trucul, pentru că Brat părea complet rănit. Nu-i plăcea să i se spună că e proastă. Mi-am notat în minte să nu o mai fac. Nici o parte din mine nu voia să o vadă lovită emoţional. Voiam doar să supravieţuiesc acestei misiuni blestemate.

„Unchiul Ran-wrom a spus un cuvânt urât!” Unul dintre gemeni – cel mai mic – şi-a ridicat capul din smoothie, cu faţa mânjită de roz.

„Foarte adevărat. Unchiul Ransom va trebui acum să vă dea fiecăruia dintre voi câte un dolar drept scuză”, a spus Tom cu eleganţă, de parcă nu ar fi crescut ca mine, în măruntaiele bordelurilor şi ale drogurilor din Chicago.

Huffing, mi-am scos portofelul şi am pus o bancnotă de cincizeci de dolari în faţa fiecărui geamăn. „Poftim”, am mârâit. „Din moment ce ştiu că sunt pe cale să adun o factură aici.”

în cele din urmă, Tom şi cu mine am plecat cu Lamborghini-ul lui. Nu mă simţeam pe deplin încrezător în capacitatea lui Brat de a nu o da în bară cât timp eram plecat, dar Lisa era echilibrată şi aveam toate motivele să cred că ne va suna dacă Brat ar fi făcut vreo prostie, cum ar fi să dea flash-uri la vecini sau să invite terorişti interni la o petrecere la piscină.

„încotro mergem?” Am întrebat, verificându-mi Ruger LC9 pentru a mă asigura că este încărcat complet. Aveam zero încredere în oameni. Dar aveam încredere că arma mea va funcţiona întotdeauna atunci când voi avea nevoie de ea. Era o regulă bună, pe care o adoptasem pe calea cea grea.

„Huntington Beach.”

„O să am nevoie de mai mult decât atât.”

După calculele mele, Tom ar fi trebuit să-şi înceapă luni munca cu primarul Fems. Nu-i stătea în fire să facă o călătorie pe Coasta de Vest atât de aproape de o misiune. Amândoi aveam complexul acela de băiat sărac, în care eram nerăbdători să dovedim că ne meritam.

„Ian nu mi-a răspuns.”

„Ian Holmes?” Am întrebat, îndepărtând scamele invizibile de pe pantalonii mei de rochie. Holmes era un coleg agent de contrainformaţii din vieţile noastre anterioare. Era mult mai în vârstă decât noi şi lucra ca ofiţer-Şef de operaţiuni în momentul în care am plecat. Ceea ce însemna, practic, că el conducea spectacolul şi a fost Şeful nostru în ultimii doi ani de când eram angajaţi. Tom a ţinut legătura cu el.

„Da. Nu am mai auzit nimic de el de o săptămână.”

„Şi? Aveţi o aventură?” Mi-am ridicat sprâncenele. „De ce ai vorbi cu această persoană oarecare mai mult decât cu mama ta?”

„Nu am mamă, şi tu ştii foarte bine asta”, a mormăit Tom. „Ian şi cu

mine vorbim destul de des. Are o mulţime de cunoştinţe. Este în această afacere de zeci de ani. Apropo de afaceri...” Tom şi-a frecat barba din faţa gâtului, zâmbind. „Frumoasă gluma pe care ai avut-o cu domnişoara Thorne.”

„Nu te duce acolo”, am avertizat. Imaginea ei netezindu-mi cămaşa de aseară cu

zâmbetul ăla de sirenă strâmb îmi asalta memoria la fiecare jumătate de oră sau cam aşa ceva.

„Nu sugerez că ai o aventură cu ea”, a explicat Tom. „Dar... dacă nu ar fi fost vorba de afaceri, tu ai fi făcut-o?”.

„Categoric nu.”

Tom habar n-avea despre viaţa mea sexuală, despre cât de depravată era. Dar chiar dacă ar fi ştiut, părea să creadă că până şi cel mai mare ratat poate fi reformat. Spunea că el era dovada vie a acestui lucru. Dar se înşela. Eu eram de zece ori mai distrus.

„Nu e genul tău", a meditat Tom, neimpresionat de privirea ucigaşă pe care i-o trimiteam.

„Bineînţeles." Am coborât geamul. „Tipul meu preferat este cel fără puls." „Pun pariu că a sunat mai deformat decât ai vrut să sune." Tom a bătut pe volan, roată, arătând un zâmbet mâncător de rahat nimănui, în timp ce treceam pe lângă palmieri şi oameni pe jumătate goi. „De obicei, tu mergi după femei pe care nu le-ai aduce niciodată acasă la o cină în familie sau la o întâlnire dublă cu Lisa şi cu mine. Ceea ce mă face să mă întreb: mai foloseşti fete de companie?".

„Iisuse. Nu", am murmurat, încruntându-mă la privelişte. Asta era atât de departe în trecutul nostru. Şi nu era ceva ce făcusem de bună voie. Nu aveam cum să o evit. *Să-i* evit pe *ei*. De ce ar fi adus asta în discuţie acum? „în caz că nu ai observat, fata e o capră." „Nu." Tom a ridicat din umeri, iar eu am putut să văd la periferie că zâmbetul lui s e lărgea. „Are doar o atitudine mare, şi e tot L.A. Dar odată ce te dezbraci de asta... ei bine, cred că în spatele acestei persoane se ascunde cineva interesant. Tocmai m-a sunat pe maşina mea... destul de impresionant."

„Vrei să spui nepoliticos." Mi-am pus Aviatorii. „Bine că eu sunt cel care verifică personalul din compania noastră. Eşti mereu pe dinafară când vine vorba de a citi oamenii."

în restul drumului, Tom m-a pus la curent cu Ian Holmes. Aparent, Ian şi el fuseseră foarte apropiaţi în ultimii doi ani, de când Ian fusese diagnosticat cu cancer de prostată.

„Nu-i stă în fire să nu răspundă", a explicat Tom. „De obicei, dacă e ocupat, răspunde la mesaj".

A oprit în faţa unei vile albe, spaniole, într-o fundătură liniştită din Huntington Beach, la doi paşi de ocean. „Are o rutină destul de strictă, mai ales de când soţia lui a murit."

Am ieşit amândoi din maşină şi ne-am îndreptat spre uşa de la intrare a lui Ian. Doar alte două case îngrijite impecabil se înşirau în fundătură. Un cartier de lux, cu siguranţă.

în faţa uşii de la intrare a lui Ian se aflau ziare rulate de trei zile. Primul indiciu al problemelor.

Tom s-a încruntat şi a luat una dintre ele. „Nu e un semn bun."

„Are rude în viaţă?" Am aruncat o privire în jur, întinzând gâtul dincolo de poarta grădinii sale.

„O fiică. Locuieşte în Modesto, în nord. îl sună o dată pe săptămână. Rareori îl vizitează. Ce fiică mai e şi ea."

Tom nu a avut întotdeauna o atitudine critică, dar paternitatea a făcut asta cu el. „Hei, unii părinţi nu merită respect. Poate că s-a dus să o viziteze?"

A clătinat din cap. „L-ar fi pus pe unul dintre vecini să se ocupe de

ziare. Nu e un începător.”

Mi-am verificat ceasul. Nu-mi plăcea ideea de a-l lăsa pe Brat fără o supraveghere adecvată. Chiar dacă principala mea sarcină era să o sperii să nu facă

vreo prostie, tot am luat-o în serios. Din câte ştiam, putea să filmeze o casetă cu sex chiar în clipa asta.

Cu cine, faţă de cur? Cu Lisa?

„Problema este că nu putem intra aşa, pur şi simplu, în locul ăsta”, a murmurat Tom undeva în dreapta mea.

N-am putea? De ce nu? Dacă am face ceva, l-am ajuta pe bătrân. E clar că nu o ducea prea bine dacă nu-şi luase ziarul de trei zile. Bătrânii – mai ales cei bolnavi – spuneau oamenilor când plecau din oraş. Ian nu a facut-o niciodată.

Am scos o acadea din trusa mea de descuiat încuietori şi am îndoit-o într-un unghi de nouăzeci de grade, măsluind încuietoarea uşii. Am împins-o să se deschidă în mai puţin de douăsprezece secunde.

„Problemă rezolvată, cred”, a spus Tom. „Îţi place să ocoleşti limitele dintre bine şi rău, nu-i aşa?”

I-am aruncat o privire, trecând pe lângă el înăuntru. Voiam să termin cât mai repede cu asta.

Nu am văzut semne evidente de intrare prin efracţie. Casa părea relativ îngrijită – având în vedere că aparţinea oricum unui văduv pensionar – şi nu părea răvăşită – ca şi cum cineva ar fi căutat ceva de furat. Locuinţa era decorată modest, dar chiar şi bunurile care valorau un ban sau doi erau intacte. Vaze, tablouri, un bol de aur decorativ deosebit de hidos. Nimic nu era deplasat.

Am trecut un deget peste Şemineu. Nu era praf. „A fost curăţat recent.”

Tom a aruncat uşa frigiderului. „Aşa o fi, dar jumătate din mâncarea de aici este

expirată.

Mă duc sus, în dormitoare.”

Am dat din cap. „O să verific garajul şi curtea din spate.”

Tom a luat-o pe scări în timp ce eu am deschis garajul. înăuntru era parcat un Jeep negru de Şcoală veche. Oriunde s-ar fi dus Ian, nu-şi luase maşina.

M-am plimbat de-a lungul garajului, care era plin de echipamente, inclusiv arme. Totul părea neatins. Acesta nu era un caz obişnuit de jaf. Dacă cineva l-a răpit sau l-a răpit pe acest om, nu voia nimic din ceea ce îi aparţinea, ci doar pe el însuşi.

„Coasta este liberă la etaj. Toate camerele sunt goale”, a strigat Tom de la etajul

doi.

M-am plimbat din garaj până la uşile de la balcon. M-am oprit brusc când am observat ceea ce ar fi trebuit să-mi iasă în evidenţă de la bun început – o uşoară breşă în uşa de sticlă. Era deschisă. în loc să folosesc mânerul şi să încurc eventualele amprente, mi-am încolăcit ţesătura mânecii peste degete în timp ce împingeam uşa uşor. Amenajarea grădinii era simplă. Era un spaţiu pătrat, cu un petic de iarbă şi nişte mobilier de exterior aranjat la întâmplare pe o parte.

Şi chiar în mijlocul grădinii, braţele şi picioarele ieşiseră din pământ. Repet,

picioare umane.

Ei bine, la naiba.

„Tom”, am lătrat, „Nu veni aici. Şi să nu atingi nimic când cobori.”

Ştia cum stă treaba şi era puţin probabil să o facă, dar am vrut să fiu mai sigur. Mi-am apăsat telefonul, pe punctul de a suna la 911. Iar Tom, care niciodată nu s-a priceput prea bine să primească ordine, a stat

lângă mine cinci secunde mai târziu, cu faţa încrâncenată de repulsie şi agonie, pe măsură ce spectacolul de groază din faţa noastră îi devenea clar.

„Ţi-am spus să nu vii aici”, am Şuierat. Nici o parte din mine nu dorea să-l vadă distrus emoţional de acest lucru.

„Şi ai crezut că te voi asculta? Am vrut să văd ce... Oh, rahat.”

„Exact ce gândeam şi eu.”
A fost o pauză lungă în care a digerat ceea ce se întâmplase.

„Au făcut o înmormântare pe jumătate.”
A înghiţit în sec. „Sau au facut-o în mod deliberat.”

Tom şi-a scos telefonul şi a sunat la 911 şi pe prietenul nostru local de la FBI, Chris. Asta a fost cu siguranţă o răzbunare.

Braţele şi picioarele erau mov şi albastre – şi fără îndoială ale unui bărbat în vârstă. Ian se afla în această stare de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

„Federalii şi poliţia sunt pe drum”, a anunţat Tom, întorcându-se şi sprijinindu- Şi mâinile pe genunchi. Părea îndepărtat. Adânc în gânduri. Mi-am imaginat că îi era greu. Şi mie îmi plăcea Ian. Dar niciodată nu mi-a fost greu să-mi iau rămas bun de la oameni. O făcusem de mai multe ori decât puteam număra. Mutarea între centre de plasament, institute, unităţi. Moartea, în mod special, nu mă tulbura câtuşi de puţin. Era doar o altă staţie în viaţă. Ultima, ca să fiu mai exact.

Tom încă mai putea face conexiuni. Chiar şi prietenii.

„Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?” a întrebat Tom. I-am simţit umărul lui atingându-l pe al meu în timp ce mi s-a alăturat lângă mormântul puţin adânc. Părea să alterneze între a vrea să vomite şi a vrea să facă ceva în legătură cu ceea ce tocmai descoperisem.

„Prea devreme pentru a spune”, am rostit, băgându-mi mâinile în buzunarele din faţă. „Dar semnele iniţiale sunt acolo. Metoda de înmormântare este dezordonată. Oricine a făcut asta a vrut să transmită un mesaj, nu să ascundă un cadavru. Şi dacă nu găsim răni de strangulare sau de glonţ... ei bine, ar fi putut fi îngropat de viu.” *înmormântare cecenă.*

Părţi ale corpului erau vizibile pentru toată lumea – intenţionat. în mod normal, persoana era îngropată de vie, pentru o tortură suplimentară. Era un lucru cu care eram familiarizat, deoarece lucrasem în zona Los Angeles cu Ian însuşi înainte de a mă pensiona, iar Bratva locală adora să scape de oameni în acest fel.

Ştiam acest lucru şi din perioada petrecută în Chicago, când italienii şi ruşii încercau să se măcelărească între ei săptămânal.

„Asta e o porcărie”, am rostit. „îmi pare rău. Ştiu că ai fost aproape.” îmi părea rău. Doar că nu eram sigură ce înseamnă asta.

„Vrei să-mi spui că nu trezeşte nimic în tine?” Tom m-a împins brusc în piept, arătându-şi dinţii. Era furios. Trebuia să redirecţioneze acea furie către cineva. Şi chiar acum, acel cineva eram eu.

Nu ştiam ce altceva mai era de spus. Nu-i doream moartea lui Ian Holmes. Nu le doream moartea celor mai mulţi oameni, în ciuda tendinţelor mele mizantropice. „Asta e tot?” a scuipat Tom.

M-am uitat fix la el cu seriozitate. „Nu eu l-am ucis, bine? Lasă-mă în pace.”

M-a împins din nou în pieptul meu, mai tare de data asta. M-am lăsat să mă împiedic câţiva paşi.

„Nu-ţi pasă, nu-i aŞa? A fost Şeful nostru. Ne-a îndrumat. Am lucrat împreună. Te-a tratat ca pe un fiu.”

„Nu sunt fiul nimănui”, i-am răspuns tăios.

„Da, şi tu eşti atât de dornic să nu uiţi niciodată!” Tom a lătrat un râs amar. „îţi place foarte mult să te dai în stambă, să fii un ratat torturat. Te face să te simţi important, nu-i aşa?”.

Mă săturasem să fiu bătut la cap pentru ceva ce nu făcusem. Sigur, Holmes era

unul de-al nostru, dar nu consideram pe nimeni ca făcând parte din familie. Nici măcar pe Tom însuşi. Familia era o responsabilitate pe care o aveau alţii. Eu aveam cunoştinţe.

„Uite, asta nu este constructiv.” Am suspinat.

„Ştii ce nu e constructiv?” Tom mi-a strâns gulerul în pumn. „Faptul că nu ai o inimă.”

„Nicio inimă este mai bună decât o inimă prea mare. Aminteşte-ţi de unde ai venit. Viaţa nu e frumoasă.”

Mi-a dat drumul brusc, iar eu am avut bunăvoinţa de a mă preface că mă împiedic din cauza impactului.

Două minute mai târziu, câteva maşini de poliţie şi un sedan negru au oprit în faţa uşii lui Ian. Le-am dat declaraţiile noastre, apoi cărţile noastre de vizită. Am cântărit ce credeam că s-a întâmplat. Cine credeam că ar putea fi în spatele acestei întâmplări.

„Kozlov”, spuneam întruna. „Numele lui este Kozlov.”

Ca şi cum nu ar fi ştiut. Ca şi cum nu şi-ar fi rupt fundurile încercând să-l prindă chiar în acest moment. Asta dacă nu erau în buzunarul lui şi sub salariul lui.

Ne-au trimis la drum şi ne-au rugat să îi sunăm dacă ne mai amintim ceva. Protocolul standard.

în timpul drumului înapoi spre casa lui Brat, m-am gândit să-i spun lui Tom că îmi pare rău pentru pierderea lui, dar apoi mi-am amintit că ar fi folosit asta ca o modalitate de a mă lovi pentru că nu mă simţeam la fel de prost ca el.

Tom a fost primul care a rupt tăcerea. S-a întâmplat atunci când am alunecat pe Interstate 5 şi am rămas blocaţi într-unul dintre cele mai lungi ambuteiaje cunoscute de omenire.

„Ştii că sunt ruşii.” Maxilarul lui a ticluit. Purta ochelari de soare, aŞa că nu i- am putut vedea expresia, dar aveam senzaţia că avea ochii înceţoşaţi.

„Logica dictează.”

„Sunt nemiloşi”, a spus el animat.

„Majoritatea oamenilor sunt. Dar sunt şi neînfricaţi. Nu e o combinaţie bună.”

Cu puţin timp înainte de a-mi prezenta demisia şi de a deveni privat, am fost implicat într-o operaţiune sângeroasă împotriva Bratva în Los Angeles. Aceştia erau nişte criminali duri ca nişte pumnii care au venit aici după căderea Uniunii Sovietice şi au eliminat mafia italiană din Los Angeles în mai puţin de trei ani, lăsând în urma lor râuri de sânge. FBI-ul ar fi fost probabil perfect mulţumit să lase cele două bande să se omoare între ele, dar în timpul serviciului meu, ruşii deveniseră neglijenţi – beţi de putere – şi adesea făceau victime civile.

Identităţi greşite, asasinate care au mers prost, schimburi de focuri de armă în plină zi ne-au obligat să intervenim. Şi am intervenit. Numai că nu aveam de-a face cu amatori. în curând, aceşti oameni aveau numele noastre, adresele noastre, o listă cu cei dragi nouă. Tom şi cu mine, în special, eram pe lista lor de rahat. Ştiau despre noi de la prietenii lor din Chicago. Cum lucram cu italienii. Kozlov avea un glonţ cu numele meu pe el înainte ca eu să ştiu de existenţa lui.

Ruşii au ripostat. în cele din urmă, am reuşit să aruncăm câţiva dintre ei la închisoare, dar nu atât de mulţi pe cât am fi vrut.

Şi nu Şi personajul negativ principal-Vasily Kozlov.

Ian Holmes a fost responsabil de această operaţiune. Fără îndoială că era o ţintă pentru ei. Şi ce ştii tu? Au decis că timpul lui se terminase.

„îi aplaudă şi ei". Tom şi-a mângâiat linia maxilarului. „Ani mai târziu."

„Din punct de vedere tehnic, Holmes nu s-a retras anul trecut?” Am întrebat. „Se ocupa de cazul lor de mult mai mult timp decât noi. Iar ei nu prea se comportă frumos.”

„Acum, aici este momentul în care lucrurile se complică pentru mine.” Tom şi-a curăţat gâtul, aruncându-mi o privire nesigură. „Eşti aici, în Los Angeles. Ei au numele tău, afilierea ta la Moruzzi. Asta te face o ţintă.”

Încercasem să-i spun acest lucru încă de când mi-a cerut să accept postul.

„Pot să am grijă de mine”, am spus categoric.

„Nu mă îndoiesc de asta. Dar atunci, ai pune-o şi pe Hallie în pericol.”

Nu se înşela, dar nici nu aveam de gând să las o gaşcă de oameni de rând să se joace cu planurile mele, cu aspiraţiile mele, cu cariera mea.

„Aş vrea să-i văd încercând să ajungă la ea.”

„Nu glumesc”, a spus Tom, cu un aer sumbru ca naiba.

A primit cu adevărat greu moartea lui Ian Holmes. Mi-am imaginat că avea de gând să o sune pe fiica sa, poate să o ajute să organizeze slujba. Ăsta era genul de om care era Tom. Rupt, dar lipit, cumva, în ceva întreg.

„O veţi pune în pericol în loc să eliminaţi riscurile care ar putea să o pună în pericol”.

„Sunt conştient, bine?” Am lătrat, uitându-mă pe fereastră. „Dacă ar fi ceva, ar adăuga un pic de condiment la această treabă. Tot ce face femeia asta este să facă cumpărături şi să facă poze cu prietenii ei.”

„Nu poţi fi serios acum.”

Eram, de fapt, serios. Nu aveam de gând să las o gaşcă de ticăloşi să-mi conducă viaţa. Pentru început, nu aveam niciun motiv să cred că Ştiau că sunt în Los Angeles. Pe de altă parte, am plecat de aici cu ani în urmă. Tom făcea un munte dintr-o nenorocită de cârtiţă.

„Tot ce vreau să spun este...”

„M-ai vrut aici, iar acum sunt aici. O să fiu cu ochii în patru după Bratva.”

Tom a lăsat să iasă o scurtă respiraţie. „Cum îi spun Lisei că Ian a murit?”, a întrebat el în cele din urmă. „Va fi devastată.”

Durerea era ceva ce nu cunoşteam deloc, aşa că mi-am ţinut gura închisă pentru tot restul călătoriei.

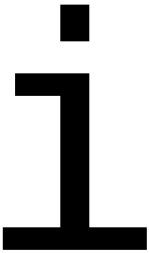

Restul zilei a fost o aglomerare.

De îndată ce Ransom s-a întors, i-a dat afară pe Lisa, Tom şi pe copii şi m-a târât în camera mea.

„Azi rămâi în casă, prinţesă”, a spus el, fără un ton special în glas, în timp ce mă arunca acolo fără nici măcar o explicaţie.

Cu siguranţă ceva nu fusese în regulă pentru el în timp ce fusese cu Tom. Mă îndoiesc că avea vreo legătură cu mine. Am fost aici tot timpul, încercând să cunosc familia lui Tom. Lisa era o tipă de treabă, cu siguranţă. Colecţiona gravuri de Toulouse-Lautrec şi avea una dintre cele mai mari colecţii din afara Franţei. Şi era adepta unui stil de viaţă sustenabil şi ecologic, la fel ca mine. Am făcut chiar schimb de numere de telefon şi de e-mailuri. îmi puteam doar imagina prin ce iad m-ar fi trecut Ransom dacă ar fi bănuit că stabilesc legături cu persoane din viaţa lui reală.

„Nu sunt prizonierul tău.” Am dat din picioare la întâmplare în timp ce mă ducea în cameră, mai mult curioasă decât supărată, de fapt. Mi-am târât picioarele pe scări ca să-i îngreunez situaţia. Din nefericire, el părea complet indiferent de greutatea mea şi m-a băgat sub braţ de parcă nu eram mai mult o povară decât ziarul de dimineaţă.

„De acord”, a spus el, surprinzându-mă. „Dar trebuie să rezolv nişte chestii astăzi. îl voi suna pe Max să fie cu ochii pe tine. O să te lase să ieşi din cameră, dar trebuie să rămâi acasă deocamdată.”

„De ce?” am întrebat fără suflare, după ce m-a pus pe jos în camera mea. „S-a întâmplat ceva?”

„Nimic care să vă preocupe.”

„Dar ceva a făcut. Te ocupi de afaceri secundare acum?" L-am privit în gol, disperată să-l fac să se simtă la fel de mic cum mă făcea el pe mine să mă simt. Dacă se băga în necazuri, iar eu nu făceam parte din ele, însemna că mă trăgea şi pe mine în jos cu el.

Mi-a aruncat o privire jalnică. „Nu mai

vorbi." „Nu mai respira."

„Părinţii tăi vor fi dezamăgiţi să afle că nu ai făcut niciun progres la capitolul îmblânzirea scorpiei."

„Bine. înseamnă că te obosesc. Poate că te vei decide să renunţi în curând. Sau, mai bine, să faci un atac de cord."

Mi-a trântit uşa în nas, apoi a încuiat-o. M-am trezit dorindu-mi ca el să fie mort. Căldura şi furia cu care îl uram m-au uimit.

Ceea ce mi-a adus aminte – astăzi am găsit un mesaj vocal de la mama mea pe telefon. A avut grijă să îl lase la ora patru dimineaţa, ora Pacificului, când ştia că nu voi răspunde.

„Sper că eşti bine Şi că înţelegi că am făcut doar ceea ce a trebuit să facem. Ne facem griji pentru tine, Hallie. Vom vorbi când te vei calma."

Dar când am sunat înapoi, nu a răspuns. Hera nu glumea. Chiar se hotărâseră să înceteze orice comunicare cu mine şi să primească rapoarte de la Ransom.

Ei bine, dacă muntele nu vine laMohammad...

Era timpul să facem o vizită familiei Thorne.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, numele surorii mele a apărut pe ecranul telefonului din mâna mea. M-am simţit uşor alarmată. Hera nu mă suna atât de des. Poate o dată pe lună ca să-mi spună cât de mare ratat eram. Existenţa mea părea să o stânjenească, dar nu îndeajuns pentru a justifica o interacţiune cu mine. Uneori mă întrebam, dacă părinţii mei ar fi ştiut ce fel de femeie voi ajunge să fiu – oare mama ar mai fi ales să păstreze sarcina cu mine?

Am trecut un deget peste ecran şi am pus-o pe sora mea pe speaker.

„Hei", am spus, încercând să par neutră, dar pregătindu-mă pe deplin pentru o lovitură de bici verbală.

„Hei, te simţi mai bine?"

„Nu."

„Grozav. Asta trebuie să însemne că faci progrese. Când vii aici?" Părea dezinteresată şi puţin supărată. De parcă ar fi trebuit cumva să prevăd că vrea să vorbească cu mine şi să o sun eu însumi ca să-i scutesc degetele de stresul de a forma un număr. „Niciodată, dacă depinde de mama şi de tata", am glumit eu. Aruncându-mă pe pat, am început să răsfoiesc cataloagele online de pe telefon.

Niciodată nu puteam să vorbesc pur şi simplu la telefon fără a face altceva. Părea o pierdere de timp.

„Da, ei bine, cina de repetiţie este peste câteva săptămâni, iar tu eşti invitat. Aşa că..." Şi-a lăsat propoziţia în suspensie.

Mi-a plăcut cum a spus că am fost invitat. Ca şi cum sora ta trebuie să fie invitată la nunta ta. Ştiam că, de fapt, se discutase să mă lase pe dinafară. Şi, deşi nu m-a surprins, m-a durut foarte tare. Craig,

logodnicul ei, şi cu mine nu prea ne înţelegeam.

„Mai avem săptămâni până atunci.”

„Trebuie să vii pentru măsurătorile rochiei”, a replicat ea categoric. „în plus, a

trecut mult timp de când nu i-ai mai vizitat pe mama şi pe tata.”

„Ei bine, când mă vrei în Dallas?”

„Săptămâna viitoare.”

„Săptămâna viitoare?” Simţeam cum mâinile îmi devin umede şi picioarele îmi îngheaţă.

„Da”, a spus Hera nerăbdătoare. „Sunt multe de discutat. Rezervă un bilet, bine?”

„Nu pot”, am bâlbâit.

„Niciodată nu ratezi măsurătorile pentru o premieră sau pentru deschiderea unui nou club”, a trasat Hera.

De fapt, reciclam rochii ca o nebună, dar când îşi făcuse Hera timp să mă cunoască?

„Random – adică, bodyguardul – mi-a luat cărţile de credit. Nu am cum să rezerv bilete.”

„Oh.” Surpriza din vocea ei mi-a dat o licărire de speranţă. Poate că va interveni şi le va spune mamei şi tatei cât de oribil se purtase cu mine. „Îţi voi da datele cârdului meu de credit.”

Izbucnirea ei de altruism m-a surprins până la un punct în care aproape că m-am simţit înduioşată, lucru pentru care m-am urât. Trăiam din acele firimituri de mici gesturi din partea familiei mele.

„Dar nu o lua razna. Cumpără doar ce ai nevoie, altfel le spun mamei şi tatei.”

„Bine. Mulţumesc.” Habar n-aveam ce altceva să spun cu un oarecare nivel de

demnitate. „Şi te rog să împachetezi nişte haine respectabile, dacă ai.”

După pălăvrăgeala din jurul ei, despre culori de lac şi diferite tratamente pentru picioare, am putut ghici că îşi făcea manichiura. Hera îşi făcea mereu acelaşi lucru – o manichiură franţuzească scurtă, naturală, cu gel. „Adică, ştiu că nu vei acoperi niciodată tatuajele alea oribile, iar eu nu pot face o pungă de mătase dintr-o ureche de scroafă. Dar poţi măcar să porţi ceva care să nu ţipe a dominatoare într-un sex club?”.

Club de sex. Uneori o bănuiam pe sora mea de 29 de ani că are de fapt 92 de ani.

„Servesc la dispoziţia dumneavoastră”, am glumit eu. „Consideră că am terminat.

Iar eu…”

Am început să-i spun că mă bucur pentru ea, dar ea îmi închisese deja telefonul în nas, în timp ce eu eram la jumătatea drumului în care îi spuneam cuvinte sentimentale.

Am folosit cârdul ei pentru a cumpăra un bilet de avion spre Dallas şi mi-am rezervat un apartament frumos în Fleetwood Mansions of Tortoise Creek. O mie de dolari pe noapte, dar, cu siguranţă, unica mea soră nu ar fi vrut să dorm într-un tomberon în timp ce îmi vizitam familia. Hera ştia la fel de bine ca şi mine că refuzam să stau în casa părinţilor mei. Nu mă simţeam binevenită acolo, şi asta dintr-un motiv întemeiat. Părinţii mei mă certau mereu – despre hainele mele, despre manierele mele, despre mersul meu, despre notele mele. Dar chiar dacă nu ar fi făcut-o, pur şi simplu nu puteam să se simtă în siguranţă. Nu după ce s-a întâmplat acolo prima dată.

Sau a doua oară.

Sau al treilea.

Oricum. Deci, iată-ne aici.

L-am auzit pe Max intrând pe uşă şi schimbând câteva cuvinte cu Ransom şi am simţit o adâncă uşurare. Mă simţisem ca un animal în cuşcă în ultimele zile. Claustrofobia se închisese în jurul meu.

Mă întrebam dacă nu cumva carnea din dulapul lui Ransom începuse deja să se descompună. Speram să fie aşa. Poate că i-ar fi amintit de sufletul lui putred.

La câteva minute după ce am auzit una dintre maşinile mele plecând – Ransom

se simţea foarte confortabil folosindu-se de lucrurile mele – uşa de la camera mea a fost descuiată.

„Decent?”, a strigat *şi a* bătut la uşă. „Sigur.”

Max a apărut în faţa mea. Şi-a lăsat în jos o pălărie imaginară, cavaleresc şi plin de zahăr.

„Cenuşăreasa.”

„Făt-Frumos.” M-am ridicat mai mult în picioare, tonul meu fiind cu câteva trepte mai rece. Drăguţ sau nu, Max era totuşi un bărbat şi trebuia să-mi amintesc asta. „Ai întârziat, ca întotdeauna.”

„Vrei să te însoţesc undeva?” Şi-a sprijinit un umăr de cadrul uşii. în mod clar, era fericit să mă vadă, iar asta m-a făcut să mă simt neliniştit. Nu eram obişnuită ca oamenii să mă placă cu adevărat.

„N-ai auzit?” Am făcut o grimasă. „Tiranul mi-a interzis să ies din casă astăzi.” „E adevărat?” Şi-a frecat buza superioară. Se înroşise. Din nou.

„N-a spus?” O femeie mai puţin feminină ar fi exploatat în avantajul ei dezorientarea evidentă a lui Max lângă ea.

„Probabil că am uitat. Omule, am scăpat mingea de data asta.”

Dându-mi ochii peste cap, am căzut pe spate într-un morman de cearşafuri mătăsoase. „Mi-a trecut de Şeful tău.” „Are intenţii bune.” Max a tresărit. „Ce zici de un film? Nu ar trebui să fiu făcând chestii recreative în timpul serviciului, dar...” „Doar dacă pot alege.”

„Ai de gând să alegi ceva foarte feminin, nu-i aşa?” Şi-a frecat bărbia.

„Bună ziua. Bună. Eu sunt. Da.”

Dar odată ce ne-am instalat în sufragerie, am optat pentru noul episod din James Bond. Max a vrut să vadă acţiune şi femei frumoase, iar eu am vrut să-l văd pe Daniel Craig existând, doar în general. Am împărţit un bol de popcom şi două cutii de suc dietetic. M-am convins să respir adânc şi să mă bucur de moment. Să uit de Ransom. Ceea ce ar fi putut fi mai uşor, dacă Ransom nu ar fi dat buzna în casă la o oră după ce a început filmul, transpirat şi *fără tricou.*

Partea fără cămaşă a fost cu adevărat tragică, pentru că arăta incomparabil de sexy alături de Daniel Craig. Lung, suplu şi musculos. Crestele celor Şase pachete de muşchi îi străluceau de transpiraţie. Trebuie să fi alergat. M-am holbat la el, cu gura căscată. Nici măcar nu-mi păsa că mă holbam. Cu siguranţă, era obişnuit cu asta.

„Ce faci?”, a întrebat el, parcându-şi mâinile pe talia lui îngustă. Până şi *unghiile* îi erau perfecte. Pătrate şi curate şi... *concentrează-te, Hal. Concentrează- te.*

„Să te holbezi la cel mai rău om în viaţă, dorind ca el să ia foc pe loc?” Mi-am fluturat genele angelic.

„Nu vorbeam cu tine”, a lătrat Ransom.

Oh.

Max s-a ridicat în picioare. Faţa lui arăta de parcă ar fi fost pe cale să explodeze. „Domnule.”

„Nu mă lua cu domnul”, a tăiat Ransom. „Nu ar trebui să tragi cu rahatul cu gardianul.”

„Ştiu”, se grăbi să spună Max. „Ştiu. îmi pare rău, doar că a spus că nu are voie să iasă din casă...”

„Nu este”, a tăiat Ransom sec. „Aţi fost informat despre asta.”

„Da”, a spus Max cu seriozitate. „Da, am fost. îmi cer scuze. Cred doar că încă se adaptează la noua situaţie şi am vrut să-i ţin companie. M-am gândit că dacă aş putea să stau cu ochii pe ea în timp ce...”

„De asemenea, să fii cu ochii pe o Bond girl?” Ransom a terminat fraza în locul lui. „Ar trebui să te retrogradez la biroul de capsator pentru asta.”

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu.” Mi-am aruncat mâinile în aer. „Nu te mai purta ca un copil uriaş, Ransom. Jumătate din timp nici măcar nu te uiţi la mine, prea ocupat cu computerul tău. Nu le ţine altora lecţii de profesionalism.”

Bărbaţii au dat din cap ca să se uite la mine. Amândoi păreau Şocaţi. Niciunul nu părea fericit. Tocmai aruncasem o bombă a adevărului direct la ţintă.

„Max”, a spus Ransom, cu privirea lui intensă şi întunecată fixată ferm pe mine. „Ieşi afară. O să vorbesc cu tine în seara asta.”

„Da, domnule.”

Max a fugit, dar nu înainte de a-şi lua rămas bun de la mine. Mi-a plăcut că a rămas drăguţ şi plin de scuze, chiar şi atunci când Ransom era pe urmele lui. Am încercat să mă ridic puţin mai înaltă, întinzându-mi coloana vertebrală cât de mult puteam şi înclinându-mi bărbia în sus. Nu aveam de gând să mă încolăcesc în faţa acestui bătăuş.

Mi-a ieşit în faţă, încruntat. Ochii lui aveau astăzi o nuanţă ciudată de verde. Ca o pădure eternă. Un gând bolnav mi-a intrat în minte. Cât de mândră şi încrezută trebuie să fie doamna Lockwood să aibă un fiu atât de superb şi de împlinit ca Ransom. M-am întrebat cu câte fete se întâlnise. Câte a adus acasă. Câte a luat în spatele camionetei sale dărăpănate pe care am decis spontan că o deţinuse în adolescenţă.

„Îţi sună telefonul”, a spus el, făcându-mă să întrerup privirea noastră fixă pentru a mă uita la măsuţa de cafea, unde stătea telefonul meu.

„Sunt Wes Morgan.” M-am strâmbat, amintindu-mi de acea noapte îngrozitoare care a dus la faptul că Ransom a devenit o parte din viaţa mea pentru următoarele Şase luni. „I-am promis o Şedinţă foto dacă mă ducea acasă.”

A sunat extrem de stupid, acum că am ascultat-o cu urechile mele. Părea la un milion de ani distanţă de locul în care mă aflam astăzi, de această nouă realitate a mea.

„Cavalerismul nu a murit”, a spus el fără menajamente.

„Nu a fost în totalitate vina lui...”

„A fost. A chemat paparudele.”

„Oricum, nu vreau să mă ocup de asta.” Am suspinat. „Atunci, o voi face eu.”

Ransom m-a studiat în linişte, aşteptând un acord. M-am simţit declanşată de cât de sexy era. Cum puteam să-mi menţin poziţia când el arăta ca un iubit de carte?

Tot uitându-se la mine cu o privire ucigaşă, Ransom a luat telefonul de pe măsuţa de cafea din granit dintre noi şi a pus apelul pe speaker.

Oh,

Doamne.

Oh, nu.

Oh,

de

ce.

„Hei, frumoaso.” Wes şi-a pocnit guma cu voce tare pe cealaltă linie. „Ce zici de acea Şedinţă foto? Ai chef de o excursie la grădina zoologică împreună? Ne putem săruta lângă cuştile păsărilor.”

„Singurul drum pe care îl vei face este la cimitir dacă mai suni vreodată la acest număr.”

Ransom era atât de stoic, atât de liniştit, încât tonul lui mi-a dat fiori pe şira spinării. Nu aveam nicio îndoială că vorbea serios acele cuvinte. De asemenea, nu mă îndoiam că Wes era suficient de prost încât să nu înţeleagă gravitatea situaţiei.

O scurtă pauză pe cealaltă linie a fost urmată de cererile lui Wes. „Cine este la telefon? Ştii cine sunt eu?”

„Din nefericire”, a spus Ransom, sprijinindu-şi un Şold de credinţă. „Un idiot cu părul în retragere şi un reality show. Are un întreg dosar pe urmele tale. O sută treizeci de pagini, dacă ai chef de o lectură rapidă de vară. Aşa ştiu şi eu că nu ai cum să laşi să moară emisiunea ta de reality show în timp ce datorezi 250.000 de dolari în operaţii estetice neplătite.”

Ştiam eu că bicepşii ăia nu sunt reali!

„Sfinte Sisoe!” a exclamat Wes. „C-cum? Adică, cine...”

„Acum, Şi daţi-mi voie să mă prezint”, a continuat Ransom. „Sunt cel mai mare coşmar al vostru. Mănânc oameni ca tine la micul dejun. Şi am fost desemnat să o ajut pe domnişoara Thorne să îşi reabiliteze reputaţia – o reputaţie pe care tu ai pătat-o – ceea ce înseamnă că va sta departe de tine. Să nu o mai contactezi niciodată, ai înţeles?”

Dumnezeu să o salveze pe fata care urma să devină fiica acestui bărbat. Ar putea la fel de bine să îşi tatueze pe frunte cuvântul INADMIRABIL. în altă ordine de idei: am fost impresionat de cercetările lui Ransom despre Wes. „Doamne, omule. Bine. Bine”, s-a plâns Wes. „Pot măcar să...”

„Nu.” Ransom a închis, înmânându-mi telefonul înapoi. „Cazul a fost respins.” Am luat-o, privindu-l cu groază. „Am observat. Ar trebui să-ţi încerci norocul în politică. Câtă fineţe.”

S-a întors, urmând să urce pe scări, probabil pentru a face un duş. Mi-am curăţat gâtul, pregătindu-mă pentru conversaţia pe care urma să o avem.

„Călătoresc în Texas.” Am aruncat bomba, facându-l să se oprească în loc, cu spatele la mine.

S-a întors încet, privindu-mă cu o uşoară curiozitate. Mi se părea mie sau chiar părea *uşurat*? Orice ar fi fost pe faţa lui, era o emoţie. Robotul avea o emoţie. Şi nici nu era una rea.

„Suntem?”, a întrebat el laconic.

„Eu sunt”, l-am corectat. „Trebuie să mă ocup de nişte lucruri înainte de nunta surorii mele. Mi-ar smulge capul dacă aş rata proba rochiei. Am rezervat deja un bilet şi un hotel şi tot ce trebuie.”

„Cu ce card de credit?” „Al ei.”

Ochii i s-au întunecat. Bărbatul nu era obişnuit să fie întrecut în inteligenţă.

„Am nevoie de datele şi de aranjamentelede zbor. Vom locui împreună. Paturi separate.”

„Peste cadavrul meu!”

A ridicat din umeri. „Nu este aranjamentul meu preferat pentru a dormi, dar oriceîţi convine.”

A urcat pe scări. Am mers în urma lui, pledând pentru cazul meu. „Random, nu poţi vorbi serios.”

„Fundul mort, cum spuneţi voi, cei cu influenţă.”

„Oamenii vor vorbi.” Am căutat cea mai slabă scuză posibilă. „Oamenii nu sunt atât de interesaţi de tine”, a replicat el.

„Glumeşti? Presa este *obsedată* de mine. Sunt un dezastru fierbinte. Jur, va fi peste tot la ştiri şi va fi super contraproductiv pentru noi, care încercăm să ne curăţăm.”

Mi-a aruncat o privire *de „ce”.*

„Nu vei mai putea să te arăţi niciodată în public!” M-am contorsionat, încercând să îi smulg tivul pantalonilor scurţi de alergare.

„Nu mi-a păsat niciodată prea mult de

public.” „Dar ţie nu-ţi pasă...” „Nu.”
„Aleatoriu...”

„Pentru tine e domnul Lockwood.” S-a oprit în vârful scărilor, întorcându-se spre mine ca o furtună. „Ascultă-mă cu atenţie, Brat. Treaba mea este să te protejez. Nu pot face asta de la două uşi mai încolo pe holul unui hotel. Această călătorie va avea securitate maximă. O să mă cuplez cu agenţi locali care vor mătura hotelul, vor pregăti rutele de ieşire şi vor instala camere de luat vederi şi senzori de mişcare, care vor fi conectaţi la o cameră de operaţiuni într-un apartament vecin. Eşti sub supravegherea mea, sub grija mea, ceea ce înseamnă că vei opera sub jurisdicţia mea exclusivă. Să nu împărţim o cameră împreună nu este o opţiune.”

„La întâmplare”, am insistat. Mi-a spus *Brat*. „Sunt în vreun fel de pericol? Toate astea par atât de... excesive.”

„Posibil”, a spus el şi, pentru prima dată, a părut sincer. „Eşti fiica unuia dintre cei mai importanţi preşedinţi din istoria Americii. Şi, datorită isprăvilor tale pe reţelele de socializare, orice idiot cu un dispozitiv electronic ştie unde locuieşti.”

„în regulă.” Am suspinat. „Dacă tu crezi că e necesar.” „Cred că da.”

Am rămas încremeniţi pe loc, la un pas de etajul doi.

Ransom s-a încruntat. „Care e Şmecheria? Nu-ţi stă în fire să urmezi instrucţiuni simple tară să loveşti şi să ţipi.”

„Nu există niciunul”, am spus, trecând peste el şi îndreptându-mă spre sala de sport de acasă, la capătul holului.

Poate că *eram* în pericol. Dacă eram, cu siguranţă nu voiam să fiu rănit doar pentru că încercam să-i demonstrez ceva acestui ticălos. în plus, trebuia spus – să-l privesc pe Ransom în diferite stadii de dezbrăcare în timp ce împărţeam apartamentul cu el nu ar fi fost cea mai rea dintre pedepse. Cum reuşise sexitatea dezlănţuită a lui Ransom să stârnească o mică reacţie în mine?

Am fost în adormire atât de mult timp... dacă aş putea să mă excit cu *adevăraţi*

A fost din cauza lui, sau a momentului? Eram pregătită să întâlnesc pe cineva, să mă întâlnesc cu cineva...? Dacă nu aş fi fost oribilă cu el, poate că m-ar fi lăsat să-mi trăiesc viaţa şi aş fi putut ieşi în lume şi să văd dacă aveam atracţie pentru altcineva. Nu părea să fie nici pe departe mai aproape de a renunţa mai devreme la slujba asta. Poate că, până la urmă, să învăţ cum să trăiesc cu bestia asta timp de Şase luni nu era sfârşitul lumii.

„Dacă pui ceva la cale...” Şi-a îngustat ochii.

I-am făcut semn să plece. „Atât de sceptic. Oamenii sunt capabili de altruism, ştii?”. „Foarte discutabil.”

„Ei bine, dezbate-te, pentru că eu mă duc la sală să mă relaxez.”

Am dispărut în sala de gimnastică de acasă, am ocolit aparatul eliptic, banda de alergare şi suportul pentru greutăţi şi m-am dus direct la mini-frigider, unde am păstrat o rezervă de apă îmbuteliată şi

îngheţata mea preferată. Am scos o îngheţată cu aromă Kit Kat şi o lingură. Linele situaţii necesitau mai mult decât un smoothie.

Iar traiul cu cel mai morocănos ghoul din Pământul de Mijloc era unul dintre ele.

Eram adânc înfiptă în sesiunea mea de mâncat îngheţată când am decis să-l sun pe Keller prin FaceTime, pentru că era plecat. în fiecare trimestru, Keller închiria un loc în Palm Springs pentru a se bronza şi pentru a încerca variaţii ale unor noi sucuri verzi, care mai târziu vor fi introduse ca băuturi sezoniere Boost Camp ale lui Main Squeeze.

Keller tocmai îmi povestea despre noua sa combinaţie surprinzătoare de ţelină, varză, turmeric şi mentă, când Ransom a intrat în forţă în sala de sport. Această escaladare a timpului
-nu purta decât un prosop. O chestie mică şi Şubredă, care îi atârna de talie într-un mod tachinant. Părul lui negru era ud şi ciufulit la perfecţie. Aburul radia din corpul său. Aceasta era partea în care, în mod normal, aş fi ţipat şi aş fi încercat să-l înjunghii cu un obiect oarecare. în mod ciudat, însă, nu eram speriată.

Nu am fost singurul care a observat asta.

„Bodyguard cu beneficii? Serios?" a răcnit Keller de pe ecranul telefonului meu, cu ochii aproape ieşiţi din orbite. „Mie îmi place. Şi un pic de jeleu."

Am căscat destul de tare încât să mă audă şi Papa de la Vatican. „Este ofiţer de protecţie apropiată. Devine sensibil când îi spui bodyguard."

„Ofiţer de protecţie apropiată? îl face să sune ca un prezervativ", a râs Keller.

în acest moment, Ransom a decis că se săturase de această conversaţie, mi-a luat telefonul şi l-a aruncat în cealaltă parte a camerei. A căzut pe salteaua mea de yoga lululemon.

întorcându-mă cu faţa la el, m-am asigurat că expresia mea era cât se poate de albă. „Vrei să-mi spui ce ţi s-a târât în fund? Orice ar fi, te rog să nu încerci să mă faci să ţi-l scot".

în tăcere, Ransom şi-a ridicat mâna pentru a descoperi o bucată de carne între degete. Arăta mai închisă la culoare decât atunci când o lăsasem în dulapul lui şi avea două larve atârnând din ea, contorsionându-se, pe cale să cadă pe podea.

Mi-am astupat gura, luptându-mă cu adevărat cu reflexul de căscat.

„Ce naiba, Random?" Am sărit de la locul meu şi am fugit din cameră şi am luat-o la fugă pe coridor pentru a scăpa de miros. El s-a năpustit după mine, cu pasul său lung şi hotărât. Am coborât pe scări. La fel a făcut şi el.

„Pleacă de lângă mine!" am ţipat, ignorând faptul că, de fapt, îi pătasem întreaga garderobă de designer cu came stricată doar ca să mă răzbun pe el. Şi-o merita. Se purtase oribil cu mine. Nu aveam prea multe principii. Dar vegetări ani smul era unul dintre ele.

„Nu până nu cureţi mizeria pe care ai creat-o."

Spre deosebire de incidentul cu sarea, de data aceasta a reacţionat la gluma mea. îl împinsesem în cele din urmă peste limită. Era nebun dacă credea că o să curăţ asta.

„în visele tale." Am folosit insula din bucătărie ca o barieră.

„Ei bine, visele mele sunt pe cale să devină realitatea ta." A aruncat

bucata de carne între noi, pe suprafaţa marmorată. îi lipseau cei doi viermi, iar acum nu mă puteam abţine să nu mă gândesc că erau undeva în casă. *Tremuram.*

„Nu.” M-am sprijinit de insula din bucătărie, întinzându-mi degetele peste ea, poziţia mea fiind pregătită să mă năpustesc şi să intru într-o luptă cu pumnii cu el.

„Ce ai de gând să faci în privinţa asta? Să mă *loveşti!”* „A te atinge nu este pe agenda mea, aşa că nu-ţi mai face griji pentru ceva care ar

nu se va întâmpla niciodată.”

Erau veşti bune. Veşti foarte bune.

Atunci de ce am fost uşor dezamăgit când a spus asta? Oh, aşa este. Pentru că ştiam cum se simt mâinile lui pe mine. Şi se simţeau bine. Mai mult decât bine. *Grozave*. Şi asta a fost atunci când mă purta pur şi simplu dintr-un loc în altul.

„O să le raportez părinţilor tăi”, a spus el tară să piardă o clipă. *„Şi,* aşa cum era de aşteptat, telefonul tău trebuie să fie confiscat încă o dată. Asta nu a durat mult. Mă duc să îl iau”.

S-a întors şi a urcat la etaj, fără să-mi dea Şansa să mă liniştesc, să-mi explice frumos că nu pot atinge carnea. Mă făcea să vomit. Şi că nu era vorba doar de uciderea unor animale nevinovate, ci şi de mediu.

Nu-mi venea să cred că îmi lua din nou telefonul. De asemenea, nu-mi venea să cred că am fost atât de proastă încât să urmez planul lui Keller fără să mă gândesc la consecinţe. Acel sentiment muşcător de singurătate m-a lovit din nou.

Atunci, într-un moment de nebunie şi disperare, am decis să fac ceea ce nu se poate face. Să fug. Nu aveam niciun plan. Şi nici nu aveam cheile de la maşină. Sau un telefon. Dar îmi era de *ajuns.* Ransom mă împingea prea departe, dădea buzna în viaţa mea, îmi lua cărţile de credit, maşinile, îmi cerea lucruri pe care nu ştiam cum să i le dau. Nici măcar nu eram sigură ce voia de la mine. întreaga mea existenţă părea să-l enerveze.

înfigându-mi picioarele în glisiere, am deschis uşa de la intrare şi am ieşit cu greu afară. Spre libertate. Pentru independenţă. Pentru... ce naiba era aia lipită de talpa pantofului meu?

M-am aplecat să o ridic. *Ugh.* Arăta ca o broşură nesolicitată sau ceva de genul ăsta. Serios, chiar se lasă cineva păcălit de chestiile astea? Singurul lor scop părea să omoare inutil copacii.

Am strâns-o în pumn şi am început să ies din cartierul meu închis. Un val de adrenalină îmi curgea prin vene. Odată cu ea, a venit şi frica. Habar nu aveam ce să fac. O parte din mine presupunea că urma să-i dau o mică sperietură lui Ransom, să stau în parc câteva ore, apoi să mă întorc şi să renégociez cu el termenii încarcerării mele. De asemenea, trebuia să găsesc un coş de gunoi pentru a arunca pliantul. Nu mi venea să cred că asta era viaţa mea acum. Cu o săptămână în urmă, atârnam pe acoperişul unui zgârie-nori, bând Şampanie de epocă cu vedete de cinema.

Mă aflam la aproximativ 30 de metri de poarta care înconjoară cartierul meu când Nissan LEAF a apărut la periferia mea, trecând pe lângă vilele întinse şi piscinele impresionante. Ransom se îmbrăcase şi chiar reuşise să se bărbierească de aproape înainte de a veni să mă ia.

„Urcă.” A încetinit maşina pentru a se potrivi cu pasul meu.

Am privit în faţă, hotărât să nu-i dau ceea ce voia.

„Ţi-am spus deja, nu ai voie să ieşi din casă fără supraveghere. Nu te pot proteja fără cooperarea ta.”

„Cooperare!” Am explodat, oprindu-mă. M-am întors cu faţa la el, simţindu-mi ochii dansând sălbatic în orbite. „îţi baţi joc de mine? îmi iei tot ceea ce am şi deţin, tot ceea ce mă reprezintă, mă tratezi ca pe un copil răsfăţat, mă faci *Brat* şi, odată, şi căţea – da, am auzit conversaţia ta cu Tom – şi nici măcar nu-mi spui în ce fel de aŞa-zis pericol mă aflu. Şi vrei să colaborez cu tine? Sunt complet în bezna”. Mi-am aruncat braţele în lateral. „Habar n-am ce se întâmplă, iar ţie nu pare să-ţi pese. Faci o treabă mizerabilă.”

A oprit maşina. A coborât. A înconjurat maşina. Eu am rămas înţepenit pe loc. Nu putea să mă răpească în plină zi, nu-i aşa?

Presupun că, din punct de vedere tehnic, putea. Nu era niciun suflet la vedere.

Dar nu a facut-o. în schimb, s-a oprit la câţiva metri de mine. „Ai dreptate.”

„Nu! Nu-mi da asta. Am dreptul la... stai, ce ai spus?” Faţa mea s-a răsucit în confuzie.

„Am spus că ai dreptate. Aş fi putut să-ţi dau mai mult context despre ce se întâmpla şi am ales să nu o fac. încă putem rectifica asta. în *particular*. în casa ta.” Acesta era momentul meu să négociez. Trebuia să-mi aleg bine bătăliile.

„în primul rând, nu vreau carne în frigiderul meu.” Am ridicat mâna. „Acest lucru este absolut nenegociabil. îmi face rău fizic să văd asta”.

Falca lui a trosnit, dar nu a răspuns, ceea ce am considerat că era o confirmare că a auzit şi că intenţiona să se conformeze.

Aerul dintre noi s-a liniştit, ca şi cum lumea îşi ţinea respiraţia pentru a auzi verdictul. „Nu voi pune carne în frigiderul tău”, a spus el în cele din urmă. „Mulţumesc.” Mi-am răsucit degetele împreună. Hârtia mi-a căzut din mână.

„Ce este asta?” a întrebat Ransom, care se aplecase deja să o ridice.

„O broşură pe care eram pe cale să o arunc în coşul de reciclare.”

A netezit hârtia albă – cine ştia? Poate că Ransom era unul dintre fraierii care puteau fi convinşi să se înscrie la un curs de Zumba în saună... dar când am observat că i se scurge culoarea de pe faţă, mi-am dat seama că nu era un pliant obişnuit.

„Trebuie să plecăm. *Acum.”* Ransom m-a apucat de mână, trăgându-mă spre maşină.

M-a speriat. Nu-l văzusem niciodată exprimând alte emoţii decât plictiseala sau furia. M-am urcat pe scaunul pasagerului din maşina mea. Ne-a condus pe Şosea, înapoi spre casa mea, uitându-se în oglinda retrovizoare. Foarte mult. De parcă se aştepta să vadă pe cineva. „Ce era în pliant? O reclamă pentru mărirea penisului? Eşti pregătit? pentru a rezerva o întâlnire de consultare?” Bineînţeles, m-am gândit că ar fi un moment bun să sparg gheaţa cu o glumă teribilă.

Ransom nu părea amuzat. Cu toate *acestea, părea* că va sparge volanul, din cauza modului în care îl ţinea strâns de gât. în cele din urmă, a vorbit.

„Părinţii tăi m-au angajat să-ţi monitorizez locaţia şi să-ţi asigur siguranţa. Acesta a fost scopul lor principal. Cu toate acestea, există şi un obiectiv secundar, şi anume acela de a te aduce la o relativă independenţă şi de a te învăţa valoarea banilor. De asemenea, ar dori să te vadă că îţi asumi mai multă responsabilitate asupra vieţii tale şi că îţi găseşti o profesie care necesită mai mult angajament decât postarea de poze pe TikTok.”

„Instagram”, l-am corectat. *„Mi-aş dori* să intru în TikTok”. „Mă rog.”

A strecurat vehiculul în garajul meu.

„Deci, practic, eşti ofiţerul meu de eliberare condiţionată.”

A oprit motorul, a coborât din maşină, a făcut ocolul şi mi-a deschis uşa. Am avut senzaţia că a fost o măsură de siguranţă, nu o declaraţie de

galanterie.

„Corect.”

Ransom se întoarse, îndreptându-se spre casă, cu pliantul mototolit încă în mână. „Şi ce se întâmplă dacă dau greş?” Am mers în urma lui, fascinată. Părea să fi purtat o conversaţie foarte lungă cu părinţii mei, lucru pe care nu puteam să-l spun cu mâna mea în ultimii trei ani.

Am trăit un moment de revelaţie. Sau poate – Doamne fereşte – de autocunoaştere. Dacă familia mea mă evitase în încercarea de a mă face să fiu mai bun? Ar trebui să încerc? *Adică,* Hera m-a invitat la repetiţia ei. Şi a plătit pentru tot. Ar trebui să încerc şi eu, nu-i aşa?

„Nu e problema mea, nu e lupta mea. Cred că vor găsi o altă modalitate, mai puţin costisitoare, de a-ţi face viaţa mizerabilă până când te vor pune la punct.”

„Doar nu se aşteaptă serios să muncesc, nu-i aşa? O slujbă adevărată, vreau să spun.” „Sângele tău e prea albastru pentru munca manuală?” Expresia lui ascuţită a fost o semn de punctuaţie.

„Nu”, mi-am cântărit cuvintele cu grijă, „dar sunt inutil. Nu mă pricep la nimic.” Nu-mi venea să cred că am lăsat aceste cuvinte să iasă din gura mea. De obicei eram atât de retrasă în privinţa defectelor mele.

„Majoritatea oamenilor nu sunt”, a spus el. „Medietatea este cel mai mare punct comun al umanităţii. îţi vei găsi calea.”

„Grozav discurs de încurajare, amice. Ar trebui să fii un vorbitor motivaţional.” „Ce, şi să neglijez noua mea aspiraţie de a deveni politician?”, a glumit el. Când ne-am întors înăuntru, a încuiat de două ori toate uşile, a verificat ferestrele, şi a întins o colecţie impresionantă (şi terifiantă) de arme pe tejgheaua mea, pe care a început să o cureţe.

Fără să-şi ridice ochii de la arme, a spus: „împachetează, prinţesă. Vom sta în Texas pentru o vreme.”

Chapter Seven

\ /

* *

'y^nionr

Calm. Rămâi calm. Tu eşti Robotul. Impenetrabilul pe care orice VIP şi-ar dori să-l aibă.

Eşti…

luuuuuuuuuuuuuuuuuuuck.

Şi încă de câteva ori pentru cei din spate – fuck, fuck, fuck, fuckity fuck.

Când am acceptat rolul lui Hallie Thorne, mi-am imaginat că cea mai mare provocare va fi să-i suport pălăvrăgeala ei năucitoare. Acum, la mai puţin de o săptămână de la preluarea postului, primisem o scrisoare de la Bratva în care eram informată că îmi cunoşteau locul unde mă aflu şi că nu apreciau prezenţa mea în SoCal din nou.

Mă bucur că te-ai întors.

Aştept cu nerăbdare să scriu noi amintiri cu tine.

-K

Din fericire, interesul pentru cumpărături al lui Brat părea să dispară odată cu cârdul de credit. Mă îndoiesc că ar fi citit măcar contractul pe care i l-am dat. Poate că interesul ei a dispărut odată cu puterea ei de cumpărare.

Acum, dacă aş zbura singur, aş lua vestea ca pe o invitaţie personală de a-l face praf pe Kozlov. Problema era că… aveam o treabă. Şi acum, singura ameninţare la adresa lui Brat era să fie asociat cu fundul meu.

Logica mi-a dictat să îl sun pe Tom pentru a-l anunţa despre asta, apoi să îl sun pe Anthony Thorne, informându-l de demisia mea imediată, motivul pentru care am demisionat şi recomandându-i o altă companie de securitate.

Logica, însă, ar putea să o sugă. Acum, că începusem această sarcină, eram cu ochii pe premiu. Voiam să obţin întâlnirea cu fostul preşedinte şi să profit la maximum de legăturile pe care le obţinusem din ea.

Până când voi termina cu Brat, ea urma să fie înscrisă la o Şcoală din Ivy League, să lucreze cu normă întreagă şi să facă voluntariat la un adăpost.

Tot ce aveam nevoie era să mă asigur că Brat era departe de habitatul ei natural. Los Angeles.

Hallie

Următoarele câteva zile au trecut într-o stare de ameţeală.

Ransom nu s-a îndepărtat de lângă mine. Abia dacă mi-a acordat intimitate când m-am dus la baie. Am numărat zilele, minutele, orele până când am zburat spre Dallas. Era obsedat să mă ţină în siguranţă şi, în mod evident, acest lucru a ajuns la psihicul lui, pentru că, după patru zile, l-a sunat pe Max şi i-a cerut să aducă o întărire la mine acasă.

„Asigură-te că patrulezi locul şi nu o lăsa singură nici măcar un minut", a ordonat Ransom. „Trebuie să iau nişte aer proaspăt."

Oh, *a* făcut-o acum? Ciudat cum nu s-a gândit niciodată că şi eu aş putea avea nevoie de o pauză.

Max era prea ocupat cu slujba lui ca să fie drăguţ cu mine. A părut uşurat când, la scurt timp după ce Ransom a dispărut, am urcat la etaj şi am cutreierat camerele singuratice ale conacului meu, încercând să găsesc ceva de făcut.

Nu am înţeles niciodată cât de singură eram până când Ransom a ajuns aici. Închiderea lui impusă m-a făcut să realizez că, fără ieşirile mele nocturne, abia dacă ieşeam din casă.

Ca o fantomă, am cutreierat camerele de la etajul doi, până când a rămas doar cea a lui Ransom.

Nu intraţi acolo. Nu căutaţi probleme.

Dar necazurile erau un leac bun pentru plictiseală, după cum vă poate spune orice moştenitoare Şovăielnică, şi am vrut să amestec puţin lucrurile. În plus, ce altceva aveam de făcut? Max stătea neliniştit la parter, verificând ferestrele şi uşile la fiecare jumătate de oră, de parcă războiul era pe urmele noastre.

Am păşit în camera lui Ransom, închizând ochii şi inhalându-l.

Mi-a plăcut că am fost atrasă de el. Mă simţeam în siguranţă, pentru că ştiam că nu va încerca niciodată ceva cu mine.

O notă mâzgălită pe biroul său mi-a atras atenţia. Era acelaşi bilet pe care mi-l luase mie? Foaia care l-a făcut să-şi schimbe comportamentul şi să devină atât de protector cu mine?

M-am îndreptat spre bilet şi l-am ridicat. Nu semăna cu hârtia pe care o găsisem în uşă zilele trecute. Nu. Arăta inconfundabil ca fiind scrisul de mână îndrăzneţ şi cu tuşe lungi al lui Ransom. O adresă. în centrul oraşului Los Angeles.

Să căutăm probleme.

De mult timp îmi doream să aflu ceva interesant şi intim despre bodyguardul meu.

Ştia atât de multe despre mine. Era corect să am şi eu informaţii despre el, nu?

Am băgat biletul în buzunar şi mi-am luat geanta şi geaca de blugi. Max era jos şi ştiam că mai erau doi bărbaţi care patrulau prin cartier. Deci... numit backup.

Aplicaţia de securitate de pe telefoanele lui Ransom şi Max era pornită, aşa că dacă se deschidea o uşă în casă – chiar şi o fereastră – ar fi ştiut despre asta.

Dar ei nu ar fi Ştiut de balconul meu din dormitor.

Balconul dormitorului meu nu avea instalată o cameră de luat vederi, ceea ce îl făcea un punct mort. Avea una, când m-am mutat prima dată în urmă cu trei ani, dar a căzut acum câţiva ani şi nu am mai apucat să o repar.

Am mai facut-o înainte. M-am strecurat afară prin propriul meu balcon. De câteva ori când m-am încuiat din greşeală în casă şi altă dată când Keller a fost aici şi m-a pus să-i promit că nu-mi voi încălca promisiunea de a nu mânca îngheţată după miezul nopţii.

Mâinile şi picioarele îmi tremurau. în ciuda acestui fapt, am alunecat uşor. Am sărit peste balcon, aşezând ferm un picior peste jgheab, apoi m-am coborât până când m-am sprijinit de o statuie din grădină.

Am sărit jos, curăţându-mi noroiul şi iarba de pe mâini şi genunchi. Am aruncat o privire în casă. Max era acolo, uitându-se pe fereastra opusă, cu spatele la mine.

întorcându-mă, m-am urcat în a doua mea maşină preferată, Prius. Era parcată în afara garajului din momentul în care NeNe o împrumutase pentru a se furişa de la un tratament cu Botox fără să fie detectată, aşa că nicio aplicaţie nu avea să dea ping.

Pe tot parcursul drumului spre centru, m-am tot uitat la biletul cu adresa. Ce ar putea căuta Ransom în această parte a oraşului? Nu era un loc rău famat în sine, dar nici luxos.

Patruzeci de minute mai târziu, am ajuns la destinaţie. Am parcat în faţa adresei de pe bilet. Era un bar mexican. Mic, gălăgios, plin de culori şi muzică. Terasa din faţă era plină de oameni care beau şi râdeau.

S-a dus să bea?

încet, apucându-mi ambreiajul de Şold, am început să mă mişc prin mulţimea densă de pe terasă, căutându-i chipul. Ce mă aşteptam să văd? Pe Ransom la o întâlnire? Ce prostie. Nici măcar nu-l cunoşteam pe tip şi ştiam că nu era genul care să iasă la întâlniri.

Nu a fost în bar. Nu era nici în zona scaunelor. M-am gândit că poate m-a păcălit, ca să vadă dacă muşc momeala şi îl urmez aici.

M-am îndreptat spre ieşirea din bar, muzica zguduind pământul de sub picioarele mele. Strada era încă vie şi zbuciumată. M-am hotărât să fac o plimbare rapidă. Poate că s-a dus undeva în apropiere, în schimb?

Ştiam că mă bag în bucluc. Şi mai rău, ştiam că îl băgăm şi pe Max în apă

fierbinte. Trebuia să fie cu ochii pe mine. Dar am vrut să văd ce făcea Ransom când nu era acasă.

Trecând pe lângă o alee plină de coşuri de gunoi industriale, am auzit un zgomot. *„Aww.”*

M-am oprit în loc, cu urechile ciulite, încercând să aud mai mult.

Gemetele înăbuşite – ca un plâns de copil mic – deveneau tot mai puternice şi mai

disperate.

Veneau dinspre pasaj.

Când eram la facultate (pentru un semestru, atenţie), directoarea casei frăţiei ne- a spus odată că, dacă suntem hărţuite sau atacate fizic, să strigăm „foc" în loc de „viol". Pentru că focul era o problemă colectivă şi era mai probabil ca oamenii să se grăbească să te ajute, în timp ce violul era ceva la care oamenii nu voiau să asiste sau să se implice. Iar acum, auzind aceste voci... nu puteam să mă întorc şi să risc să nu ajut pe cineva la nevoie.

Ei bine, eu nu am fost unul dintre acei oameni.

Mi-am deschis micul buzunar, scoţând pistolul cu electroŞocuri pe care Keller mi l-a dăruit de Crăciun, şi am păşit mai adânc pe alee.

Imediat, două siluete întunecate au apărut la vedere. Femeia era apăsată de un perete cu cărămizi roşii. Rochia ei de cocktail era împinsă în sus, iar chiloţii îi erau împinşi la întâmplare până la genunchi. Faţa îi strălucea de lacrimi. Bărbatul din spatele ei o bătea fără milă. Degetele lui erau înfipte adânc în gura ei, facându-i căscatul. Forma lui era mare, puternică, plină de muşchi.

Am strâns pistolul cu electroŞocuri în mână, pregătindu-mă să îl ţintesc în timp ce mă apropiam cu grijă de el.

„Nu încerca să te împotriveşti, dragă. Nu vei face decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia", i-a provocat el cu răutate la ureche.

Mi-au îngheţat picioarele.

Răscumpărare.

A fost Ransom.

Aş recunoaşte oriunde vocea aia profundă şi insensibilă.

„Ce naiba!" Tremuram atât de tare încât aproape că am scăpat nenorocitul de pistol cu electroŞocuri pe care îl îndreptam spre el.

Atât Ransom, cât şi *victima* lui/ şi-au întors capetele spre mine. Nenorocitul a avut decenţa să-şi ia mâna de pe gură şi să i-o şteargă pe rochie. Femeia părea mai mult Şocată decât uşurată să mă vadă, dar nu puteam să o învinovăţesc tocmai pe ea, având în vedere circumstanţele.

„Nu-mi vine să cred!" Simţeam cum lacrimile, fierbinţi şi grase, îmi curg liber pe

obraji.

Gura îmi era acoperită de o bilă acră. „Nu-mi vine să cred ce ai făcut." „Ce cauţi

aici?" Vocea lui era insesizabilă. Lipsită de emoţii. Ei bine, de Bineînţeles că

a fost. Era un psihopat nenorocit. „Unde naiba e Max?"

Asta e conversaţia pe care ar fi vrut să o aibă acum? Un atac disperat, dacă am mai văzut aşa ceva.

„Sun la poliţie." Mi-am căutat telefonul din ambreiaj, înainte de a-mi aminti că nenorocitul mi l-a confiscat.

„Te rog, nu!”, a strigat femeia de lângă el. A păşit în lumină, sub un stâlp de iluminat, trăgându-şi rochia în jos. Părea să aibă în jur de 40 de ani. „Nu stricaţi asta.”

înclinând capul într-o parte, am aşteptat o explicaţie pentru cererea ei bizară. „Dragă... *cel”*

„Pentru că jucăm un joc de rol.” Ransom a făcut un pas lângă ea în mod

protector. Ea s-a uitat în lateral la el, aruncându-i o privire de „nu-mi vine să cred că se întâmplă asta”. îmi venea să mă îngrop în pământ.

Un joc de rol?

Cum ar fi... fantezia *violuluil*

Am fost expus la o mulţime de tipuri diferite de pornografie online, dar nu la aşa ceva. Ce fel de oameni au făcut asta?

A fost bolnav. Nu, mai rău decât bolnav, era degradant şi dăunător.

Nu ar trebui să faci oamenii de ruşine pentru preferinţele lor sexuale, a replicat o voce din mine.

„Doar... nu spune nimic", a avertizat femeia, tonul ei lăsând să se înţeleagă că nu era prima dată când dădea ordine oamenilor. „Vă rog. Te rog, am doi copii acasă şi un fost soţ care mă respectă."

„N-o să scoată niciun cuvânt", a liniştit Ransom. „Îţi dau cuvântul meu."

„Mulţumesc." S-a întors spre Ransom, punându-i o mână pe piept. „Cred că mă voi duce acasă."

El a dat din cap sec. „îmi cer scuze pentru deranj. O să mă ocup eu de asta."

„Sunteţi sigur?" Ea a făcut o grimasă.

„Pozitiv."

Părea sincer şi politicos şi... aproape cald. Era prima dată când îl vedeam manifestând un astfel de comportament.

I-a dat un sărut scurt pe obraz şi a trecut pe lângă mine, grăbindu-se în noapte.

Eram atât de confuz încât am crezut că o să-mi explodeze capul.

Rămasă cu picioarele pe pământ, m-am holbat la el. îşi băgase cămaşa înăuntru şi arăta destul de prezentabil, dar tot nu reuşeam să-mi dau seama de nimic.

El a fost...

Sau, cel puţin, se prefăcea...

Era oare vreo diferenţă, dacă era în primejdie? Da, pentru numele lui Dumnezeu, era o diferenţă atunci când ea alesese acea situaţie, o făcuse să se întâmple pentru că aşa a vrut ea. Diferenţă între universuri. Şi îl alesese pe Ransom să fie cel care să-i ofere o astfel de experienţă Şocantă?

Şi... oh, nu. De ce mă simţeam ca şi cum coapsele mele se lipiseră? Nu puteam fi excitată de *asta*. Nu puteam. Nu. După atâţia ani, *asta* mă excită? Vreau să spun, serios?

„Eu sunt... uh..." Am aruncat o privire în jurul meu.

„în necaz", a terminat el pentru mine, rearanjându-şi cămaşa. „Einde e Max?"

„Acasă." Mi-am curăţat gâtul.

„Foarte profesionist."

„Nu este vina lui. Eu sunt şiret. Ai lăsat un bilet pe dulapul tău cu această adresă. Am vrut să ştiu ce ai de gând să faci."

„De ce?", a spus el.

„Pentru că ascunzi multe secrete, iar noi împărţim un acoperiş." în mod surprinzător, nu a fost indignat de răspunsul meu.

„Deci... asta e ceea ce faci noaptea?" Am înghiţit din gură. Inima încă îmi bătea cu putere. Vroiam să fie prima dată când încerca asta sau a cincizecea oară? Nu puteam să-mi trag sufletul.

„Sunt o creatură nocturnă."

„Eşti un monstru, iată ce eşti." Afirmaţia a ieşit ca un lătrat disperat, întregul meu corp era acoperit de transpiraţie

rece şi de piele de găină.

Râsul lui, crud şi aspru, a răsunat în noaptea fără stele. Un gard de sârmă subţire ne despărţea de partea industrială şi funky a Los Angeles-ului pe care

oamenii o foloseau ca loc dejoacă în aer liber

sex spot. „Etichetarea a ceva de care îţi este frică ca fiind monstruos este partea cea mai uşoară. înţelegerea modului în care au ajuns aşa este ceea ce necesită un adevărat curaj."

„Ceea ce ai făcut acolo a fost..."

„Să fac sex cu un alt adult consimţit care împărtăşeşte aceleaşi fantezii şi ciudăţenii ca şi mine. Nu e nimic rău în asta. Ea era interesată, la fel şi eu."

Mai mult decât orice altceva, uram faptul *că* eram implicat în asta. Când am crezut prima dată că am văzut ce îi făcea... când mi-am imaginat că *îmi face asta...* nu am urât. Am fost speriată, dar nu am urât. Şi a fost groaznic să recunosc asta, chiar şi pentru mine.

„Ce te-a făcut să te apuci de... uh... aceste fantezii?" Nu credeam că voi primi un răspuns direct, dar merita să încerc.

Ransom a început să se îndrepte spre ieşirea de pe alee, sigur că îl voi urma. L-am

urmat.

Şi-a băgat mâinile în buzunarele din faţă.

„Iniţial, doar senzaţia de a fi totul. Nu trebuie să suferi traume sau abuzuri pentru a te bucura de kink, atâta timp cât eşti stăpân pe tine şi pe partenerul tău consimţit."

„Şi totuşi?" Am întrebat, ştiind că mai era ceva.

A ridicat din umeri. „Traume din copilărie, în principal. Ideea de a folosi violenţa în mod liber, fără jenă. Există siguranţă în acest scenariu. Este nevoie de încredere şi de un nivel de protecţie. într-un fel, să joci o întâlnire care a mers groaznic de prost este mult mai sigur decât să te angajezi într-o cuplare reală, aleatorie, pe Tinder. Este vorba despre siguranţa aşteptării. Aici, avem reguli. Avem reguli de făcut şi de nefacut. Avem limite pe care nu le depăşim. Mi se pare mult mai respectuos decât să te culci cu o persoană la întâmplare tară să ştii ce-i place. Care sunt limitele lor, trecutul lor."

Fără să vrea, mi-a vândut ideea. Perspectiva de a spune cuiva în avans ce vreau şi ce nu vreau, ce aş face şi ce nu aş face... ce ar putea şi ce nu ar putea face... mi-a plăcut. Mi-a plăcut foarte mult. Nu părea atât de nebunesc când mi-a explicat.

„îi făceai rău?" Am înghiţit în sec.

Ne plimbam spre Nissan. Era de la sine înţeles că el era cel care mă ducea acasă. Mâine urma să luăm Prius-ul.

„Doar în modurile în care a vrut ea să o fac, dar în ceea ce priveşte faptul că i-am făcut rău? Nu chiar, nu. Poate câteva vânătăi uşoare pe ici pe colo, dacă se hotăra să se „zbată mai tare" pentru a o face să pară reală."

„E a ta...?"

„Nu am un partener BDSM. Prefer întâlnirile ocazionale." „Cât

de des...?" M-am lăsat păcălită.

„Depinde." Şi-a scărpinat bărbia. „Dar nu de multe ori. Trebuie să-ţi alegi cu grijă partenerii pentru acest gen de lucruri. Prieteni comuni, oameni pe care îi cunoşti şi în care ai încredere."

„Ai avut vreodată, doar, doar, obişnuit...?”

Nu-mi venea să cred că răspundea la toate aceste întrebări. Aveam o bănuială că avea mai mult de-a face cu faptul că nu voia să le spun părinţilor mei şi mai puţin cu dorinţa de a fi deschis cu mine.

Sau poate pentru că mi-a văzut inima bătându-mi în gât şi (din fericire) a crezut

din greşeală că sunt încă speriată, în loc să fiu teribil de entuziasmată.

„Nu”, a spus el categoric. „Aceasta este singura formă de relaţie sexuală pe care o caut. Am încredere că asta rămâne între noi.”

„Da”, am spus în cele din urmă. „Nu-ţi face griji.”

A deblocat automat maşina, dând din bărbie înainte pentru ca eu să mă urc pe scaunul pasagerului. „Bine, pentru că această discuţie s-a terminat şi sunt pe cale să-l fac praf pe Max.”

%

* *

Următoarele două zile au fost petrecute în Los Angeles, pregătindu-se pentru călătoria în Dallas. Am luat legătura cu contactele mele, în timp ce îl urmăream pe Brat. Chiar dacă nu avea telefonul ei – nu numai pentru că eu eram cel care a sfârşit prin a eradica carnea viermuiată, ci şi pentru că acel telefon avea o influenţă nefastă – i-am permis să participe la unele angajamente sociale, atâta timp cât erau în interior şi eu eram prin preajmă.

Ce aş putea spune? Acum că ştia despre cea mai întunecată parte a vieţii mele, avea o anumită influenţă asupra mea.

Şi-a păstrat vechile tipare, agăţându-se cu disperare de o realitate care nu mai făcea parte din viaţa ei. Pungile cu bunătăţi. Rochii de designer. Aparate de fotografiat care clipeau. Brat nici măcar nu părea să se distreze. Nu ştiam de ce îşi făcea asta. Ceea ce *eram* sigură era că nu-mi păsa suficient de mult ca să întreb. Linia dintre angajat şi angajator fusese destul de neclară după mica ei iscoadă.

În general, făcusem tot posibilul să vorbesc cu ea cât mai puţin posibil după ce mă prinsese în mijlocul acţiunii. Am privit-o cum se contorsiona, încercând să se descurce cu bugetul ei zilnic Şubred, pe care îl redusesem la jumătate din suma iniţială pe care Anthony Thorne o numise. Seara trecută, Brat a trebuit să recurgă la a-şi face propriul castron de acai, pentru că nu avea suficient pentru DoorDash şi să lase un bacşiş de douăzeci şi cinci la sută.

„Subuman”, se plânsese spaţiului vast şi urât pe care îl numea casă, în timp ce tăia o banană în bucăţi subţiri. „Asta am devenit.”

Spre lauda lui Brat, şi ea părea sălbatic de neinteresată de mine. Asta a fost reconfortant. De obicei, femeile heterosexuale şi necăsătorite pentru care lucram voiau să se cațere pe mine ca pe un copac. Dar ea părea atât de dezorientată, atât de neliniştită în pielea ei

mâzgălită, încât sexul nu părea să fie o prioritate pe agenda ei.

La o săptămână după ce a sosit biletul de la Kozlov, Brat şi cu mine ne-am îmbarcat într-un avion spre Dallas. La clasa întâi. Nu la fel de bine ca un zbor privat, dar am fost uşurată să las Los Angeles în urmă.

Ne-am aşezat în capsulele noastre înclinate, care se aflau faţă în faţă. Nu aveam nevoie să mă uit la ea mai mult decât era absolut necesar. Brat s-a dat mare deschizând o revistă lucioasă şi încrucişându-şi picioarele în rochia ei roz Juicy Couture din cap până în picioare.

treninguri. în timpul decolării, se încrunta concentrată, dar ochii ei nu se mişcau de- a lungul textului.

Am răspuns la e-mailuri şi m-am bucurat de faptul că, în câteva ore, voi avea ocazia s ă întâlnesc un fost preşedinte. Anthony Thome nu-mi lăsase o impresie de neuitat în timpul administraţiei sale – nici măcar nu eram în gimnaziu în acea perioadă –, dar era destul de iubit.

După decolare a urmat un flux nesfârşit de gustări şi alcool. Am refuzat tot ce mi-a oferit însoţitorul de bord. Ceva legat de mâncatul în timpul zborurilor mă neliniştea. Brat a spus da şi chiar a cerut şi a doua porţie. îi plăceau gustările, pernele mici pe care ţi le dădeau şi discuţiile cu personalul. De fapt, eram destul de sigură că singurul obiect străin care nu-i plăcea să fie în preajma ei era chiar eu.

Hotărând că era timpul să primească un beneficiu după toate prin câte trecuse, i- am permis să bea ceva în timpul zborului.

A terminat trei pahare de vin – prima dată când a băut alcool de când am ajuns eu în peisaj – înainte de a-şi trânti buzele şi de a anunţa: „Mă duc la toaletă. Mă întorc imediat."

M-am ridicat înaintea ei, pocnind din degete.

A înclinat capul în sus, confuză. „Eu nu sunt regina. Nu trebuie să te ridici în picioare când o fac eu."

„Vin şi eu."

A fost absolut necesar? Probabil că nu. Dar nu a fost nici superfluă. Nu ştiam cu ce am de-a face când era vorba de Kozlov. Nu ştiam cât de multe ştia despre locaţia noastră. Şi nu voiam să-mi asum niciun risc.

„Nu, nu eşti", a spus ea cu fermitate, ridicându-se şi făcând un pas în lateral. Mi-am rotunjit păstaia, blocându-i calea spre baie.

„Şi dacă te droghezi?"

Bineînţeles, mă jucam cu ea.

înclinând o sprânceană groasă, ea a spus: „Atunci cel puţin unul dintre noi ar fi într-o dispoziţie bună. Dă-te la o parte, faţă de fund."

Nu m-am clintit.

Se holba la mine, cu ochii mari şi exasperată. Avionul bâzâia în timp ce străbătea cerul. Oamenii din jurul nostru dormeau sau lucrau la laptopuri.

„Random", a spus ea încet, *din nou cu porecla asta stupidă*. „Trebuie să mă duc la numărul doi".

A lăsat cuvintele să se aşeze între noi şi am decis că, până la urmă, voi merge cu ea la baie. Nu am crezut-o nici măcar o jumătate de secundă. Nici măcar un sfert. Şi am forţat-o să mă creadă că blufez.

„Nu-mi pot permite să-mi iau ochii de la tine", am spus scurt.

„Uau. Ăsta este cel mai romantic lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată, şi vine de la un tip pe care probabil l-aş înjunghia dacă aş putea garanta că nu ar exista repercusiuni penale", s-a supărat ea.

Aproape că am lăsat să mi se desprindă un zâmbet. *Aproape*. Trebuia să recunosc că, deşi era o adevărată pacoste şi probabil cea mai egocentrică persoană pe care o cunoscusem vreodată, era uşor amuzantă.

„Mişcă-te, că o să-ţi explodeze vezica cu tot vinul ăla", am lătrat.

Şi-a dat ochii peste cap, dar a pornit înainte, mormăind înjurături tot drumul. Nu a opus rezistenţă, iar în felul acesta ştiam că plănuia ceva care să mă enerveze.

Am intrat amândoi în toaleta minusculă (de ce erau întotdeauna de mărimea unei cutii de chibrituri?) şi Brat s-a apucat imediat de treabă, trăgându-şi pantalonii de trening roz, cu buline, în jos şi ghemuindu-se în unghi spre scaunul de toaletă, fără să-l atingă de fapt cu coapsele.

M-am întors pentru a-i oferi puţină intimitate. Eram un nemernic, nu un ciudat.

„Deci, spune-mi", a început ea, cu un jet solid de pipi ca fundal muzical. „Bărbaţii acordă mai puţină atenţie când fac pipi în locuri publice? Cum ar fi, îţi pasă mai puţin de ţintaj când eşti în avion?".

„întotdeauna am fost un bun trăgător." Atât cu penisul, cât şi cu pistolul.

A mârâit în spatele meu: „Erou american necunoscut. Premiul Pulitzer este pe drum".

„îmi voi ţine respiraţia."

„Iată o idee pe care aş putea să o susţin."

„Mi-e milă de femei", am trasat eu, cu chef să o scot din sărite. „Trebuie să te ghemuieşti ca o broască constipată ca să nu atingi scaunul de toaletă de teamă să nu iei o boală cu transmitere sexuală sau să nu rămâi însărcinată."

„Nu ne compătimiţi. Noi vă supravieţuim, avem sisteme imunitare mai puternice şi, din punct de vedere ştiinţific, avem o memorie mult mai bună. Prefer oricând să fac câteva abdomene decât să fiu un bărbat."

„Se pare că ştii multe despre asta. Nu-mi spune că ai deschis o carte", m-am concentrat asupra uşii, şi nu asupra reflexiei ei în oglindă.

„Doamne fereşte. Era pe spatele unei cutii de tampoane."

Mi-am permis un mic zâmbet, ascultând-o cum trăgea apa la toaletă. Sunetul a zguduit pereţii. S-a spălat pe mâini, stropind o cantitate generoasă de săpun.

„îmi cer scuze", a spus ea.

Iată-ne.

„Ce-ai făcut acum?" Am întrebat. Dacă făcuse pipi pe cizmele mele italieneşti negre, aveam de gând să fac o gaură în peretele ăsta nenorocit.

„Nimic... *încă."* S-a aplecat înainte în faţa oglinzii, aplicându-şi luciu de buze şi plescăind din buze. „Dar sunt pe cale să o fac."

A băgat rujul în buzunar, s-a întors, apoi s-a aplecat aproape de urechea mea. Fiind un adevărat stăpân, puteam să-i citesc limbajul trupului, anticipând ceea ce urma să facă înainte de a o face. Gura ei a căzut în formă de O.

Era cât pe ce să ţipe.

Am acţionat rapid, împingând-o împotriva chiuvetei, acoperindu-i tot corpul cu al
meu.

Palmele mele s-au lipit de gura ei, închizând-o cu totul.

„Eşti nebun?" I-am Şuierat în faţă cu un mârâit. „Crezi că e amuzant?"

A încercat un răspuns deştept, după privirea ei. Cuvintele ei au fost înăbuşite de mâna mea.

„A fost o întrebare retorică. Eşti la fel de nebun ca un sandviş cu

supă. Ai mers prea departe acum, Brat.”

Ca răspuns, şi-a înfipt dinţii în palma mea, apoi a început să scrâşnească din fălci ca un Chihuahua. Pielea mea s-a rupt, creând o dâră lentă şi stacojie de sânge care s-a scurs pe bărbie şi de-a lungul gâtului ei mic şi drăguţ. Rahatul ăla mic m-a *muşcat*.

Şi asta m-a excitat. Pentru că atunci când eram muşcat... instinctul meu era să

muşc *şi mai tare.*

Mi-am apăsat mai puternic mâna pe gura ei, simţindu-mă excitat şi enervat şi, *la naiba*, ar fi trebuit să aleg postul primarului Ferns. Sângele meu era exact de aceeaşi nuanţă cu părul ei. O altă excitare.

„Opriţi-vă. Ţi-am spus deja că nu te voi atinge într-un mod nepotrivit. Ai cuvântul meu. De ce crezi că aş încerca ceva cu tine? E ca şi cum găozarii hetero presupun în mod natural că homosexualii se vor da la ei.”

A spus ceva animat, dar, din nou, a fost înăbuşită de palma mea. Puştiul s-a întins spre faţa mea, încercând să-mi scoată ochii cu ghearele. *Voia* o altercaţie, iar eu nu eram sigur de ce.

Era sălbatică, indisciplinată şi o nenorocită de pacoste. A fost, de asemenea, primul client care m-a făcut să sângerez, ceea ce nu m-a deranjat atât de mult pe cât ar fi trebuit.

„N-ai de gând să te opreşti, nu-i aşa?” Am întrebat.

A scuturat din cap cu sălbăticie, privindu-mă cu o sclipire nebună în ochi. Am recunoscut acel abandon. Apăruse ori de câte ori mă cuplam cu o femeie căreia îi plăcea să fie bruscată. Dar nu se putea aşa ceva. Brat nu era genul ăla de persoană. Era obişnuită cu băieţii drăguţi de la Hollywood, care probabil că şi-o trăgeau de parcă ar fi jucat în filme artistice franceze. Făcând looooooove.

Sângele meu dispăruse în decolteul ei. Amândoi am privit cum se scurgea între valea sânilor ei. Penisul meu pulsa, gros şi pulsând pe blugii mei.

„Nu te reţine.” Şi-a agăţat degetele în buzunarele din faţă, trăgându-mă mai aproape. „Strânge-te la mine.”

„Ce vrei?” M-am mişcat inconfortabil, neştiind cum să ies din baia asta fără cooperare. Suna mai mult ca o rugăminte decât ca o întrebare.

A început să-şi mişte buzele. Cu reticenţă, mi-am retras mâna pentru a o lăsa să

vorbească. „Telefonul meu înapoi. Pentru totdeauna, Skipperthe Creeper.”

Şi-a lins buzele, uitându-se la mine ca un mic vampir. Interzis şi feeric. M-am întrebat despre bărbaţii cu care fusese – sau fuseseră băieţi frumoşi, incapabili să îi ofere ceea ce avea nevoie? Cum fusese Hallie Thorne cu fiecare dintre ei? Cu câţi? O cantitate bună, fără îndoială. Deşi, în mod interesant, când am cercetat mesajele

ei text şi jurnalele de apeluri, nu am putut găsi nicio dovadă de cupluri. Avea un cont de Tinder pe telefon, dar evident cănu-l mai folosise de când mă cunoscuse – şi nu mai existau notificări noi. Poate că trecea printr-o perioadă de secetă auto-provocată.

Un cap de vită unsuros ca Wes Morgan ar putea declanşa celibatul, chiar şi în cazul nimfomanilor.

„Şi crezi că dacă te comporţi ca un copil îţi vei atinge scopul?” Am răcnit. Eram înghesuiţi împreună în spaţiul mic, corpul meu fiind la acelaşi nivel cu al ei. Cineva

a scuturat uşa de la toaletă de afară, gemând în semn de protest când a realizat că era încuiată. „Cred că amândoi trebuie să învăţăm cum să facem compromisuri dacă vrem să facem să funcţioneze asta.”

„Compromis”, am repetat, sprijinind chiuveta pe ambele părţi în jurul ei, nasul meu fiind foarte aproape de a-l atinge pe al ei. întregul ei corp

zumzăia de ceva încărcat, reprimat... ceva. Dorinţă? Ură? Dispreţ? Nu puteam să-mi dau seama. Unele părţi din personalitatea ei mă făceau să bănuiesc că era o pisicuţă sexuală de primă clasă, iar altele îmi dădeau de înţeles că ar putea să o facă pe Fecioara M a r i a s ă s e l u p t e c u banii ei. „Bine. Hai să negociem. Spune-mi de ce ar trebui să-ţi dau telefon înapoi."

„Pentru că, în schimb, vă voi oferi cooperarea mea." A zâmbit cuceritor.

„Bună încercare."

„Ei bine, ce vrei?” Sprâncenele ei s-au strâns ca două semne de control perfecte. A fost ușor. Să nu mă înțepenesc de fiecare dată când se hotăra să mă scoată din sărite.

Ar putea ea să facă să se întâmple asta? Mă îndoiesc.

„Vreau să faci o promisiune şi să te ţii de ea.”

Se uita la mine cu ochii mari, ca un copil care ascultă o poveste şi aşteaptă cu nerăbdare mai mult.

Oare chiar o lăsam să scape cu nişte teme pentru acasă? Da. Era prea devreme pentru ea să-şi găsească o slujbă adevărată. Dacă şi-ar fi găsit una acum, ar fi fost concediată înainte de a se prezenta la muncă. În plus, puteam să o urmăresc prin conac cât voiam, nu exista nicio Şansă ca un angajator să accepte să mă sperii de clienţi.

„Îţi poţi primi telefonul înapoi dacă promiţi să foloseşti timpul petrecut în Texas pentru a te gândi la ce vrei să faci cu viitorul tău. Mă refer la obţinerea unei slujbe adevărate, Brat. Nu una pe care o poţi face de pe telefon în timp ce faci caca. Odată ce ne întoarcem în Los Angeles, vei face câteva schimbări în stilul tău de viaţă. M-am făcut înţeles?”

Ura se uita la mine prin ochii aceia albaştri de copil. Chiar nu voia să-şi găsească o slujbă. De ce? Mii de locuri de muncă, numai în Los Angeles, necesitau un minim de inteligenţă şi chiar mai puţin angajament. Putea să fie stilistă. Sau reporter la unul dintre canalele alea de cablu. Simplul gând de a se expune părea să o paralizeze.

„încă nu înţeleg de ce nu pot continua să fiu un influencer.” „Ei bine, asta pentru că venitul tău anual este în prezent de 3.392 de dolari.” „De unde ştii asta?”, a întrebat ea.

Uşa de la toaletă s-a zguduit din nou, amintindu-ne că afară, cineva care aştepta acum credea că fie ne-o tragem, fie că facem cel mai lung rahat cunoscut de omenire.

„E treaba mea să ştiu totul despre tine.”

Umerii i s-au lăsat în jos şi a închis ochii. „Bine. Nu contează. Mă voi gândi la ceva.”

„Şi gata cu farsele. Fără friptură în dulap, sare în cafea, ţipete în public. îmi cer scuze că a trebuit să fii martor la ceea ce ai făcut noaptea trecută, dar a fost o relaţie sexuală între doi adulţi consimţitori.”

Acum, după ce i-am enumerat toate micile ei cascadorii, trebuia să recunosc că înghesuise multe într-o perioadă scurtă de timp. Uşa se zguduia mai proeminent acum. M-am lovit cu palma de ea. „Pleacă.”

„în regulă.” S-a bosumflat. „Cred că e corect, din moment ce nu reuşesc să te conving să renunţi. Armistiţiu?” Şi-a ridicat degetul mic, oferindu-mi-l.

Am descuiat toaleta şi am ieşit, trecând pe lângă un bărbat în costum cu mustaţă albă. Presupunând că era rahatul care încercase să ne grăbească să ieşim din toaletă.

„Felicitări pentru că te-ai alăturat clubului Mile High, băiete, dar unii dintre noi trebuie să lase copiii la piscină.”

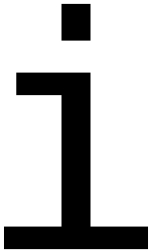

Acasă.

O furnicătură plăcută mi-a urcat pe şira spinării, iar inima mi s-a umplut de o căldură explozivă, tară jenă. Am trecut cu degetele ezitante şi tremurânde de-a lungul suprafeţei netede, tremurând din nou de plăcere. Mi-am imaginat că aşa se simţeau oamenii care se reîntâlneau cu cei dragi după război.

Telefonul meu.

Preţiosul şi minunatul meu telefon era din nou în mâinile mele.

Imediat, am luat pachetul de internet pe care îl oferea compania aeriană şi mi- am citit mesajele. Mi-am conectat căştile şi am ascultat versiunea dictată a acestora, înclinându-mi telefonul astfel încât să nu-mi poată trage cu ochiul peste umăr.

Keller: Vă rog să daţi semne de viaţă. Chiar nu vreau să sun la 911. Persoana care răspunde îmi dă întotdeauna atât de multă anxietate. Fără amabilităţi.

Keller: Sau poate că ţi-a luat din nou telefonul. Merp.

NeNe: Ce mai face bodyguardul tău sexy?

Natasha PR Manager PR: Bună Hallie! Sper că eşti bine şi că eşti în siguranţă. Ne întrebam dacă ne-ai face cea mai mare PLĂCERE şi ne-ai onora cu prezenţa ta în această seară. Lansăm un produs super interesant. Se numeşte Totes for Toddlers. Ştiaţi că un număr din ce în ce mai mare de copii mici din lume simt anxietate în perspectiva de a nu-şi lua cu ei jucăriile şi obiectele de ataşament dragi atunci când călătoresc? Acestea sunt DESIGNER

genţi, toate realizate manual şi din materiale ecologice. Pot să vă trimit un taxi dacă sunteţi interesată? ■ '

Wes Morgan: Noul tău frate este un psihopat. Wes Morgan:

***sycho Wes Morgan: Psihopat?**

Wes Morgan: Oricum, asta e ceea ce este. Şi uită de grădina zoologică. Am primit deja ceea ce am vrut de la tine.

Hera: Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, nu uita să împachetezi ceva semi-respectabil de îmbrăcat. Să aveţi un zbor plăcut. -H.

Tara: Crezi că pot purta cizme până la gleznă? Ştii c ă gleznele mele sunt cea mai rea caracteristică a mea. Dar nu ştiu. Sunt atât de la modă acum.

Mi-am apăsat telefonul la piept, închizând ochii. Mă simţeam în sfârşit conectată la lumea exterioară. Chiar dacă acea lume era cam naŞpa.

Când avionul a aterizat, un Şofer privat ne aştepta pe pistă, probabil opera lui Ransom. în mod normal, părinţii mei îşi trimiteau Şoferul să mă aducă acasă. Pe toată durata călătoriei până la hotel, am încercat să mă concentrez asupra celor din jur şi nu asupra faptului că mai devreme, în toaletă, când Ransom s-a apăsat pe mine, nu am simţit frica şi spaima obişnuite care însoţeau apropierea de un bărbat. Nu. îl doream. îl poftisem. Când sângele lui s-a scurs între sânii mei, ştiam că cea mai mică atingere între picioarele mele m-ar fi făcut să ejaculez.

Probabil că e doar vinul. Trebuie să fie vinul. Şi altitudinea.

Melancolia m-a străbătut întotdeauna când mă aflam faţă în faţă cu oraşul natal al familiei mele. Poate pentru că nu făceam parte din el. Linia orizontului era frumoasă, presărată cu zgârie-nori şi scăldată de nuanţele roz care semnalizau începutul unei alte dimineţi texane.

Mi-am redirecţionat gândurile către înţelegerea mea cu Ransom. Trebuia să mă gândesc la ceea ce voiam să fac pentru a trăi. Opţiunile mele erau limitate, având în vedere că nu posedam nici măcar abilităţi de bază. Exista vreun loc de muncă care să nu necesite alfabetizare şi cunoştinţe de bază de Microsoft Anything?

Cred că aş putea să mătur podele. Să mătur podele nu sună prea rău. Poate chiar terapeutic. Dar ştiam că familia mea nu mi-ar fi permis orice slujbă. Nu. Trebuia să fie ceva ce ei considerau respectabil şi demn de Thorne. Ceva cu un titlu lung şi o descriere vagă a postului. Problema era că eu nu eram Hera. Nu eram capabilă şi strălucitoare. Nu am luat 1250 la examenul de admitere.

în plus, găsirea unui loc de muncă era riscantă. Dacă aş fi fost concediat, ar fi fost ultimul cui în sicriul încrederii mele. Iar acel sarcofag era deja închis ermetic.

Am ajuns la Tortoise Creek Mansion. Hotelul palatinal, care a fost cândva o proprietate privată, avea 65 de camere, un restaurant cu stele Michelin şi un spa de renume mondial. De asemenea, adăpostea unul

dintre cele mai bune baruri din Dallas. Deoarece rareori se întâmpla să fiu văzut treaz în Texas, un bar bun şi bine dotat era o facilitate la care ţineam foarte mult.

în loc să se îndrepte spre intrarea principală pe drumul pietruit şi auriu, Şoferul nostru a folosit o alee din spate care duce la parcarea subterană.

Doi hamali care purtau exclusiv costume închise la culoare şi aveau expresii

grave ne-au dus valizele în apartamentul principal. Am admirat în liniște lemnul de hambar îmbătrânit al pereților,

plantele exotice de la fiecare uşă şi mirosul industrial, nou-nouţ, al unui hotel de lux, în timp ce agenţii de securitate vorbeau cu Ransom, ignorându-mă complet.

„Am cablat frumos şi bine apartamentul”, a spus unul dintre ei. „Şaisprezece dispozitive. Toate sunt conectate la camera de alături.”

„Iar camera aceea va fi supravegheată non-stop”, le-a reamintit Ransom. „Câte doi pe rând.”

„Corect. Pot să vă dau programul turelor, ca să cunoaşteţi echipa.” „Trimite-

mi-l prin e-mail.”

Un strop de anxietate mi-a lovit fundul burţii. Dacă Ransom şi cu mine am vorbit despre ceva intim şi ei au auzit? (Puţin probabil). Sau dacă am spus ceva la telefon pe care nu voiam să îl audă? *(Mult* mai probabil).

„Rămâi aici, Brat. Mă duc să verific mai întâi apartamentul”, a instruit Ransom, folosind cheia electronică pentru a intra în cameră. Eu am rămas pe hol, zâmbind celor doi bărbaţi mamut cu care vorbise cu un minut în urmă.

„Aveţi o zi bună, doamnă?”, a oferit unul dintre ei cu o voce prietenoasă de

texan. „Totul este o piersică”, am răcnit.

„Ştii”, a suspinat unul dintre ei, „mi se pare o farsă căuncopilThorne nu trăieşte în statul ei natal. îmi răneşte sensibilitatea.”

„Oh, te rog să nu o iei personal. Iubesc Texasul.”

Sau aş face-o, dacă aş Şti.

Statul Lone Star a avut câteva mici plăceri care mi s-au părut celeste. Imensitatea cerului. Cum se întindea deasupra capului tău ca nişte braţe iubitoare. Reîncărcarea nesfârşită a ceaiului cu gheaţă. Albăstrelele. Felul în care oamenii erau prietenoşi ca un mod de viaţă, şi nu pentru că voiau să fie invitaţi la următoarea petrecere de Halloween a lui Heidi Klum.

„Mulţumesc naibii pentru statele cu port deschis.” Ransom a ieşit pe uşa apartamentului nostru, băgându-şi arma la brâu.

Ransom s-a oprit, încruntându-se la mine. „îţi ies aburi din urechi. Nu te gândi prea mult, Brat.”

„Insinuezi că sunt prost?” Mi-am încrucişat braţele peste piept.

„A fost mai mult o declaraţie deschisă.” Gura lui s-a strâmbat într-o parte, batjocoritor. „Eşti gata de plecare?”

Nu, dar stomacul meu a fost. Se agita violent, avertizându-mă că o vizită neanunţată la casa părinţilor mei nu era o idee bună. Ransom, însă, s-a purtat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic între noi în avion. Probabil pentru că pentru el – nu se întâmplase nimic.

„Nu cred că suntem aşteptaţi la părinţii mei acum.”

în mod normal, nu ajungeam la conacul lor decât atunci când eram chemat. Când nu mai puteau suporta şi mă ameninţau cu sancţiuni dacă nu mă prezentam. Cea mai mare parte a timpului petrecut în Dallas mi-l petreceam, de obicei, bând în camera mea sau lucrând la machete pentru următorul meu tatuaj. Uneori mai prindeam şi un film.

Dallas mi-a amintit de unele dintre cele mai singuratice momente ale

mele. De gaura în formă de familie din inima mea. De amintirile pe care nu le-am făcut niciodată şi de momentele pe care nu le-am trăit niciodată. De faptul că întreaga mea fiinţă era un papirus – o bucată individuală de păpădie cu seminţe...
-care pluteşte în univers.

Nu întâmplător, îmi pictasem o păpădie care sufla pe spatele umărului stâng. Doar cei care au străbat din ochi foarte tare au putut spune că fiecare papură individuală era formată din literele T, E, X, A şi S.

„Cui îi pasă?” A învârtit cheile de la maşină pe deget, înaintând spre lifturi.

L-am urmat. „Sunt părinţii tăi nenorociţi. îşi vor găsi timp pentru tine.”

Un râs nervos mi-a izbucnit din gât. „Sunt oameni importanţi, să Ştii. Cu un program încărcat.”

Liftul a sunat şi uşile s-au deschis. Am intrat înăuntru. Ransom a ales un etaj de parcare. Cred că închiriase o maşină. Una blindată, fără îndoială.

„Nu sunt în prezent la guvernare, ceea ce înseamnă că orice rahat au poate aştepta. Tatăl tău nu mai este în poziţia de a începe sau de a înceta un război. îi vezi doar de... câteva ori pe an?”.

Am înghiţit în sec, incomodată de dezgolirea întâmplătoare a scuzelor mele istorice de ce nu ar trebui să mă doară distanţarea lor. „Da. Ceva de genul ăsta.”

Odată ajunşi în garajul subteran, ne-am strecurat într-un Ford Explorer care părea rezistent la rachete. Nu eram un fan al maşinilor cu combustibil, dar am decis să-mi aleg bătăliile.

Ransom a condus, fără să se obosească cu o aplicaţie de hartă, de parcă ar fi crescut în acest loc. Am fost pe muchie de cuţit pe tot parcursul drumului, de parcă aş fi fost pe cale să dau piept cu un pluton de execuţie. Era deja destul de rău că părinţii mei mă tratau ca pe o ruşine, dar acum urma să avem un public sub forma lui Ransom Lockwood, cel mai tare şi mai înfricoşător om în viaţă.

Din nou, m-am întrebat despre el. Despre viaţa lui de familie. Despre trecutul său. Ştiam atât de puţine lucruri despre persoana care împărţea casa cu mine. Chiar şi elementele de bază erau acoperite de un văl enigmatic. Unde se născuse? Fusese căsătorit? Ce făcuse înainte de a-şi deschide compania de securitate?

Făcusem o căutare superficială pe reţelele de socializare despre el de îndată ce am putut. în mod surprinzător, nu exista nicio urmă că acest om ar fi fost vreodată în viaţă. Nici măcar nu puteam fi sigură că Ransom Lockwood era numele lui real.

„îmi dau seama că vrei să spui ceva.” Ochii lui Ransom erau aţintiţi greu pe drum. „Dă-i drumul şi spune-o.”

Atunci mi-am dat seama că mă holbam la el.

„Ransom Lockwood este numele tău adevărat?” „De ce nu ar fi?”

„Sunteţi capabil să răspundeţi la o întrebare fără să o eludaţi?”

„Nu ştiu, nu-i aşa?”, a întrebat el inteligent, apoi a oftat. „Da, este numele meu adevărat”. „Aww, am impresia că am devenit super apropiaţi într-o singură propoziţie”, am glumit eu.

El nu a spus nimic.

„Deci... ai fost un SEAL, ca Max?” Mi-am ronţăit buza inferioară în timp ce treceam pe lângă zona strălucitoare din centrul oraşului, care era

sclipitoare şi nouă.

„Nu”, a spus Ransom scurt. Apoi, când şi-a dat seama că mă zvârcoleam pe scaun, căutând cu disperare o diversiune, a adăugat: „Contrainformaţii”.

„Uită-te la tine, domnule FancyPants.”

„Este un cuvânt lung pentru un departament foarte larg. Orice lucru pe care trebuie să îl rupi în cap în două cuvinte separate pentru a-l scrie este considerat extravagant.”

Ei bine, nu aş putea să o scriu nici dacă mi-ai da cinci ore Şi trei dicţionare. „Trebuie să fi fost periculos.” L-am privit cu atenţie.

Nici un muşchi de pe faţa

lui
mutat. Cu grijă, am adăugat: „Familia ta trebuie să fi fost îngrijorată pentru tine”. „Presupun că da.”

„Ce vrei să spui?”

„Nu am o familie.”

„Vrei să spui că nu vorbeşti cu ei.” Şi eu care credeam *că* am un talent pentru dramatism.

Toată lumea avea o familie, venea de undeva.

„Vreau să spun că nu *există*.” Pe faţa lui a trecut o sclipire de iritare, dar tonul lui a rămas plat şi calm.

„Şi cum ai ajuns să fii?” Am arcuit o sprânceană sceptică. „Un bebeluş de eprubetă?” „Evident, din punct de vedere biologic, am fost creat de Jane şi John Doe. Dar nu am nici un indiciu cine sunt ei. Unul dintre ei m-a lăsat într-o cutie de pantofi la uşa unei biserici din Illinois. Aveam două ore şi încă mai aveam cordonul ombilical atârnând de carton. Oamenii care treceau pe lângă mine credeau că sunt o pisicuţă pierdută, pentru că abia mai puteam să plâng, atât de răguşită îmi era vocea. Cel puţin fusese legat, aşa că nu sângerasem.”

„Îţi baţi joc de mine.” Am tras aer în piept.

„Umorul meu nu e cine ştie ce, dar e mai bun decât *atât*.”

Nu mai întâlnisem niciodată pe cineva cu o poveste de viaţă atât de tragică. M- am simţit fizic bolnavă de tristeţe pentru el. M-am întrebat, de asemenea, ce naiba îl apucase, ca să se deschidă aşa în faţa mea. Apoi mi-am amintit că probabil arătam albă ca varul şi nervoasă din cauza iminentei mele confruntări cu cei care *mă* creaseră.

Şi, poate, şi această mică, minusculă întâmplare în care l-am surprins în timp ce îşi realiza o fantezie sexuală semi-publică şi semi-violentă.

Ransom avea nevoie să câştige câteva puncte de umanitate cu mine chiar acum şi, robotul care era, aşa a ales să o facă.

„Wow.” Am dat drumul la respiraţie. „Trebuie să arăt ca şi cum aş avea nevoie de o distracţie, dacă te-ai decis să împărţi *asta* cu mine.”

„Nu o grămadă.” A apăsat indicatorul. „Poate o movilă mică.”

„Oh, Doamne. îmi pare atât de rău, Ransom. Ce început
îngrozitor pentru viaţa ta.” „Am supravieţuit.”

„Ai fost adoptat?” Am înghiţit în sec.

„Da”, a ezitat, ca şi cum s-ar fi gândit dacă să-mi spună mai multe. „Numele familiei era Moruzzi. Erau înstăriţi. Locuiau lângă Lincoln Park. Jack Moruzzi ne-a adoptat pe trei dintre noi. Toţi băieţi. Dar... ei bine, să spunem doar că nu a fost o copilărie plină de cercetaşi şi tabere de vară.”

„A făcut vreodată...?” Am tras aer în piept. Fanteziile lui au fost provocate de faptul că fusese abuzat înainte? Spusese că avusese traume. Nu ştiam. Tot ce ştiam era că voiam să încerc ceea ce Ransom îmi oferea prin deschidere.

Dar după felul în care s-a enervat, călcând acceleraţia, am înţeles că discuţia s-a încheiat.

„Ideea este că nu-ţi mai plânge de milă, Brat. Cu toţii avem o poveste, şi rareori este un basm.”

Felul în care mi-a tăiat calea, atât de brusc, m-a făcut
să vreau să ripostez. „Max are o poveste?”

Faţa lui Ransom se împietri, ochii i se îngustară peste drum. „Arăt eu ca biograful lui? întreabă-l chiar tu. Ar trebui să sosească cu un zbor

mai târziu în seara asta şi îmi va ţine locul ori de câte ori voi fi plecat.”

„De ce ai fi plecat?” Cunoştea pe cineva în Texas? Părea să cunoască drumul pe aceste drumuri.

„Treaba mea.”

„Mai multe *întâlniri de joacă?”* Am forţat
nota şi ştiam asta. „Conversaţia asta s-a
terminat.”

„Totuşi, chiar simt că am făcut un progres astăzi”. Mi-am încrucişat picioarele, realizând pentru prima dată că încă mai purtam pantalonii de trening lipicioşi şi hanoracul meu cu glugă

de la zbor şi că părinţii mei probabil vor vomita la impact când mă vor vedea. „Acum că ne-am deschis în legătură cu nesiguranţa noastră, va fi mai uşor să le abordăm şi să încercăm să fim drăguţi unul cu celălalt. Cine ştie? Poate că este începutul unei prietenii. Felul în care te-ai deschis în faţa mea..."

„PuŞtiule", mi-a tăiat el calea. „Hmm?"

„Taci din gură."

O oră mai târziu, Ford Explorer a oprit în faţa unei vile albe în stil mediteranean. Gazonul îngrijit era tăiat cu precizie, de parcă peisagistul ar fi folosit o riglă. Existau fântâni grandioase, coloane dramatice şi toate simbolurile de statut necesare unei familii bogate din Dallas.

Înainte ca Ransom să oprească contactul, un bărbat necunoscut în uniformă ne-a salutat din partea mea de maşină. Am coborât geamul.

Părea să aibă în jur de patruzeci şi ceva de ani, cu faţa transpirată şi cu riduri greu dobândite. „îmi pare rău, oameni buni, aceasta este o proprietate privată."

„Ştiu. Sunt fiica celor care o deţin." Mi-am arcuit sprâncenele în mod semnificativ, semnalul internaţional pentru „înapoi-napoi".

Comportamentul său nu s-a schimbat. De fapt, părea şi mai suspicios.

„Tu nu eşti Hera." Acuzaţia i-a tăiat tonul ca o lamă. „Nu", am fost de acord. „Sunt cea mai tânără dintre ele, Hallie."

A părut momentan confuz. în cele din urmă, s-a întors şi a apăsat un walkie- talkie la gură. A urmat un zgomot de statică, împreună cu un răspuns la întrebarea sa. A început să se plimbe prin faţa maşinii. Lin fior rece mi s-a rostogolit de-a lungul pielii. Nu mai fusesem în vizită de atât de mult timp. Mă simţeam ca un intrus. Pentru o clipă, m-am îndoit chiar şi de propria mea legitimitate. Eram cu adevărat fiica lui Anthony şi a lui Julianne sau mă dezmoŞteniseră?

„Liniştește-te", a răcnit Ransom. „Intrăm înăuntru chiar dacă trebuie să-l calc pe nemernicul ăsta."

Un fior cald m-a străbătut. Era ciudat şi aproape că mă simţeam ca şi cum m-ar fi durut stomacul. Nimeni nu-mi luase vreodată apărarea până atunci.

în cele din urmă, bărbatul s-a apropiat din nou de maşină. Am respirat rapid, pregătindu-mă pentru ce era mai rău. Nu mai vorbisem cu părinţii mei de la alunecarea de peţit.

„Parchează la capătul străzii, apoi urmează-mă." Avea un aer sumbru şi neinvitativ.

Ransom şi cu mine am făcut un schimb de priviri. Ransom a făcut cum i s-a spus. Când am ieşit amândoi, i-am cântat: „Cred că în sfârşit am găsit pe cineva care te întrece la capitolul personalitate."

Bărbatul, care nu s-a obosit să se prezinte, ne-a condus prin holul familiar, melodramatic, cu două etaje, în carouri albe şi negre. Casa era vastă şi goală, pocnetul pantofilor noştri ricoşând prin pereţi cu un ecou deprimant. Cameristele în uniforme albastre călcate se grăbeau pe hol, ţinându-şi privirea în jos şi postura

dreaptă. Sunetul unei lecții de pian în sesiune se auzea dinspre unul dintre saloane. Părinții mei primeau adesea copii talentați din familii cu venituri mici pentru lecții de pian. Era un bun PR, iar mama mea era o împătimită a muzicii clasice.

Nu am ştiut niciodată ce să cred despre gestul caritabil al părinţilor mei faţă de copii. Pe de o parte, era, fără îndoială, mişto să dai înapoi comunităţii. Pe de altă parte
-nu ar trebui să înceapă prin a fi buni cu propriul copil?

Bărbatul ne-a condus în ceea ce părinţii mei numeau sufrageria oaspeţilor. Un spaţiu elegant, complet alb, cu un Şemineu cu cărămizi palide şi canapele din piele maro asortate. întregul spaţiu era plin de fotografii de familie cu mama, tata şi Hera. Uneori erau prezentaţi şi Craig şi câinii familiei, Bubs şi Bamboo. Nici măcar o singură poză nu mă includea pe mine. în principal pentru că refuzasem să mă prezint la oricare dintre funcţiile în care fuseseră făcute aceste fotografii. La singura vacanţă la care am participat – o excursie la schi – am refuzat să fac parte din fotografie. Nu am vrut să le ofer părinţilor mei plăcerea de a pretinde că eram o familie mare şi fericită.

Palmele au început să-mi transpire în timp ce am luat loc pe un scaun singuratic. Nu puteam suporta să stau pe piele naturală. M-am rugat ca Ransom să nu observe cât de absentă eram de la amintirile de familie, dar mă îndoiam de asta. Avea un ochi ascuţit.

Un asistent îmbrăcat într-un costum negru şi elegant a intrat înăuntru tropăind pe
tocuri înalte. *Daphne*.
Mâna dreaptă a mamei.

„Bună, Hallie. Bună, Ransom. Ce minunat că în sfârşit te-ai decis să ne onorezi cu prezenţa ta.” Săgeata ei subtilă, dar ascuţită, era îndreptată spre mine. „Domnul şi doamna Thorne sunt atât de încântaţi să te primească, în ciuda faptului că nu au fost anunţaţi în prealabil.” A zâmbit larg, privirea ei oprindu-se asupra lui Ransom pentru o clipă prea lungă, în timp ce îl privea în întregime. „Este de înţeles, în prezent sunt ocupaţi cu angajamente anterioare, dar ar trebui să fie la dumneavoastră în scurt timp. Ceva de băut?” Zâmbetul ei stacojiu se întinse. Părul ei platinat era dat pe spate. Ura faptul că purta zdrenţe. Şi uram şi mai mult faptul că nu aveam cu ce să mă schimb aici. Să las ceva aici ar fi fost ca şi cum aş fi recunoscut că această casă făcea parte din viaţa mea.

„Cafea pentru mine. Fără zahăr, fără lapte.” Ransom s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre una dintre ferestrele cu vedere spre grădina luxuriantă a mamei mele.

„Apă pentru mine”, am adăugat eu. „La robinet, vă rog.”

„Mama ta mi-a spus că mediul înconjurător este noua ta pasiune.” A zâmbit. „Mai bine decât genţile de designer, nu?”

Am fost Şocată să descopăr că mama mea îşi amintea ceva despre mine, dărămite să vorbească despre mine cu cineva din personalul ei. Păcat că pasiunea mea „bruscă” pentru mediu a început când aveam cinci ani şi am fost lăsată nesupravegheată să mă uit la un documentar destul de sumbru despre încălzirea globală care m-a făcut să mă topesc.

Au trecut 20 de minute până când au sosit băuturile noastre. Alte zece până când Ransom şi-a scos laptopul şi a început să lucreze într-un

colţ al camerei. Am rotunjit o oră întreagă fără să fim văzuţi.

Aceasta a fost pedeapsa mea. Pentru că nu le-am răspuns la telefon. Pentru că am refuzat să fac parte din familia lor.

O oră s-a transformat în două.

Până la a treia oră, am început să mă plimb, să transpir, să le găsesc scuze

pentru a-mi acoperi jena.

„Probabil că este ceva urgent. Niciodată nu a trebuit să aştept atât de mult."

Ransom nu a recunoscut cuvintele mele. A continuat să lucreze la laptopul său, pe care acum îl conecta la priză. Era cel mai bine aşa, deoarece răspunsul său ar fi fost probabil: *De obicei, cât timp trebuie să aştepţi ca să le vezi?*

„Cred că poate ar trebui să plecăm şi să ne întoarcem mai târziu. Nu vreau să fiu o povară." Am încercat în zadar să îmi netezesc ridurile din pantalonii de trening.

„Eşti deja o povară”, a trasat el. „Nu pentru tine, ci pentru ei.”

„Sunt sigur că îmi împărtăşesc sentimentul”, a spus el fără să vrea.

„Mai bine să fii o povară decât să fii un nemernic.” Am făcut paşi repezi spre una dintre ferestre, deschizând-o şi uitându-mă afară pentru a mă distrage atenţia.

„Discutabil.” Tonul său condescendent s-a ridicat din cealaltă parte a camerei.

Ceva mi-a atras atenţia în colţul grădinii. Chiar în spatele tufelor roşii de yucca şi salvie. Era mama mea, aşezată pe una dintre băncile de piatră, îmbrăcată într- unul dintre puloverele ei de caşmir şi o fustă sensibilă, lungă până la glezne, legănând pe îndelete un lansator de mingi şi aruncând o minge cât de departe putea. Bubs şi Bamboo, cei doi Pomeranians ai ei, au alergat spre ea entuziasmaţi, cu limbile roz dând din mâini şi din picioare.

„Bubs! Aleargă mai repede, iepuraş. Devii cam dolofan”, s-a agitat ea în timp ce căţeluşul se clătină spre ea, cu mingea în gură.

De aceea am fost lăsat să aştept? Pentru ca mama să se joace cu câinii ei proşti? Pierdeam în faţa unor creaturi cu patru picioare? Care *trăiau* cu ea în mod regulat?

M-am îndepărtat de fereastră, întorcându-mă spre Ransom. „Aş vrea să plec acum.” „Amândoi, şi eu şi tu.” Nu şi-a ridicat ochii de pe ecran. „Dar noi suntem deja aici, şi nu voi face această călătorie de două ori astăzi. Traficul din Dallas este o nenorocire.”

„Şi eu sunt la fel, când nu fac ce vreau. Nu vreau să fiu aici.” Mi-am ridicat vocea, conştientă că sunam ca o puştoaică din iad, exact ceea ce mă acuza el.

„Ghinion.” A tastat furios pe laptop. „Nimănui nu-i pasă ce vrei tu.”

Cuvintele s-au izbit de mine, facându-mă să mă prăbuşesc fizic. Avea dreptate. Nimănui nu-i păsa de ceea ce îmi doream. Cărţile fuseseră puse aşa de când mă ştiam. Iar ziua de azi a fost un prim memento al acestui lucru.

M-am repezit spre garda mea de corp, lovindu-i ecranul computerului. I-a pocnit peste degete, dar tot ce am atras a fost o privire pasivă, *„Ce-i acum?”*.

Aplecându-mă astfel încât feţele noastre să fie aliniate, am răcnit: „Am spus că vreau să plec şi, din moment ce eşti asistenta mea angajată, persoana a cărei sarcină este să-mi îndeplineşti ordinele, îţi vei lua cheile chiar acum şi vei face ce-ţi spun eu.”

A fost o lovitură joasă. Mai ales că se deschisese în faţa mea mai devreme. Dar ce puteam să fac? Eram atât de rănită, atât de rănită, atât de scârbită de respingere, încât nu aveam altă soluţie decât să-mi încordez puterea pe care o aveam cu *tărie*. Vizita asta nici măcar nu

începuse şi deja mă simţeam nedorită. Iadul ştia ce mă aştepta după ce îmi întâlneam părinţii. Hera. Craig.

Sufeream atât de tare încât tot ce-mi doream era să rănesc pe altcineva. Să-l deschid pe Ransom ar putea uşura durerea. Sau cel puţin să-mi distragă atenţia.

Ransom mi-a ţinut privirea, fără ca vreun muşchi să i se mişte pe faţă. Părea calm, liniştit, dar alert. Disperarea mi se prelingea pe piele. El o putea mirosi. Ochii lui s-au întunecat.

Faţa mea era la doar câţiva centimetri de a lui. Pielea mi s-a înţepenit de o conştientizare pe care nu o mai simţisem niciodată. L-am inspirat. Am expirat anxietatea.

„Fii băiat bun şi urmează ordinele, altfel nu voi avea de ales decât să mă asigur că viaţa ta va fi mizerabilă în următoarele câteva luni”, am Şuierat.

Cu toate acestea, nu a spus nimic. Aproape ca şi cum îmi dădea ocazia să mă descurc singură cu criza de nervi. M-am simţit ca un copil, ca un idiot şi, mai presus de toate, ca un om de nimic. Neimportantă. Un gând nesemnificativ.

„în regulă, am ajuns. Bună ziua, bună ziua. îmi cer scuze pentru întârziere”, a răsunat o voce din uşa care dădea spre hol, joasă şi sudică. Nu m-am întors ca să întâlnesc ochii tatălui meu.

„Sugar Pie”? E totul în regulă acolo?”

A fost nevoie de tot ceea ce aveam în mine pentru a inspira, a mă roti pe adidaşi şi a-mi lipi un zâmbet pe faţă. Ransom a rămas aşezat în spatele meu. Nimic din limbajul trupului său nu trăda faptul că se întâlnea cu un fost preşedinte.

Tata purta pantaloni de ţigară, un pulover bleumarin şi papucii săi preferaţi. Părul său argintiu-albăstrui era despicat pe o parte şi era bărbierit impecabil, afişând un zâmbet relaxat, aproape tachinator şi ochelari rotunzi, de epocă, pentru citit.

„Bună, tată." Am împins imaginile cu mama jucându-se cu câinii într-un sertar din mintea mea.

Nu prea am avut de ales decât să fiu drăguţă cu el. El a fost persoana care m-a finanţat.

„Plăcintă cu zahăr, draga mea." S-a apropiat, sărutându-mi ambii obraji, strângându-mi umerii cu afecţiune. „Mi-am făcut griji pentru tine."

„Cu siguranţă a avut un mod interesant de a o arăta." Am zâmbit însorit.

El a ignorat barbă. „Văd că ţi-ai mărit colecţia de tatuaje de când ne-am întâlnit ultima dată."

În urmă cu doi ani, nu aveam tatuajul cu punct şi virgulă de pe încheietura mâinii (simbolizând că povestea mea nu se terminase încă), cercul Zen înflorit de pe claviculă (pentru a găsi puterea din mine) şi norul care se întinde pe braţul interior (pentru că, chiar dacă realitatea era naŞpa, visele mele mă puteau purta întotdeauna în locuri frumoase şi interesante).

„Oh, ştii cum e când ai prea mult timp liber." Nu ştiam dacă eram sarcastică sau mă mustram pe mine însămi.

„Nu-ţi face probleme." M-a mângâiat pe braţ. „Nu e nimic în neregulă cu exprimarea de sine."

Tata şi-a legănat ochii albaştri de la mine la Ransom şi s-a desprins din îmbrăţişarea noastră, întorcându-se în direcţia lui. „Omul momentului, nu-i aşa? McAfee a vorbit frumos despre tine."

Ransom s-a ridicat în picioare, băgându-şi mâinile în buzunarele din faţă.

„Domnule."

„îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi", s-a scuzat tata, păstrându-şi privirea fermă pe bodyguardul meu.

„Şi eu la fel."

Ransom tocmai i-a dat fundul fostului preşedinte al Statelor Unite[9] Nici măcar eu, carnea şi sângele lui Anthony Thorne, nu am îndrăznit să-mi arăt nemulţumirea faţă de comportamentul său.

„Cum te-ai acomodat la locul de muncă?" Tata a bătut din umăr, chicotind la firea acră a protectorului meu. M-am întrebat dacă eram invizibil. Dacă eram într-un fel de film fantezist pentru adolescenţi şi trebuia să găsesc o poţiune magică pentru a-mi recăpăta vizibilitatea. Mi-am imaginat că înghiţind poţiunea, picioarele mele apăreau primele, ca în desenele animate, înaintea restului corpului meu. Apoi, strigătele colective de încântare şi uşurare ale familiei mele.

„Iat-o!”
„Nu am pierdut-o!”
„Oh, Sugar Pie, să nu ne mai părăseşti niciodată!”
între timp, în realitate, Ransom a spus: „Fără probleme”. „Nu e uşor de îmblânzit”, a spus tata, de parcă aş fi fost un raton

sălbatic. „Nu sunt uŞor de îmblânzit”, a răspuns

Ransom cu blândeţe.

Nu mă miram că nu era cu limba-ntinsă în faţa tatălui meu, dar trebuie să-l trateze cu aceeaşi atitudine cu care îl trata pe jock itch?

„Este grozav. Urmează-mă, Ransom. Am nevoie de un cuvânt. Sugar Pie, ne vedem într-un minut. Avem multe de discutat şi sunt sigur că ai întrebări pentru mine.”

Tatăl meu spunea întotdeauna că viaţa este o chestiune de priorităţi. în acest moment, a spus clar că preferă să vorbească cu omul pe care l-a angajat să mă facă să intru în cap decât să afle ce

pe care le-am făcut în ultimii doi ani. Deşi, s-ar putea spune că nu era nevoie să întrebe. Totul era expus pe pagina mea de Instagram şi în tabloide.

Rămasă singură în marea cameră, m-am întors pe jos spre fereastră, sperând să o văd din nou pe mama. îmi plăcea să simt durerea delicioasă în timp ce îmi străpungea straturile de piele până când ajungea la inimă. Durerea era dulce-amară. Mă simţeam ca şi cum aş fi primit un nou tatuaj. Mă făcea să-mi amintesc că eram în viaţă. Că încă mai puteam simţi.

Dar banca era goală, iar câinii dispăruseră. Albinele roiau în jurul florilor grase, iar păsările continuau să ciripească. Lumea îşi vedea de ziua ei, fără să ţină cont de durerea mea.

întâlnirea lui Ransom cu tata abia a durat treizeci de minute. Ransom s-a întors de unul singur, faţa lui nu trăda niciun cuvânt din cele spuse în timpul vizitei sale în biroul tatălui meu. Şi-a luat laptopul şi l-a strecurat într-o husă de piele.

L-am privit, cuprins de o furie bruscă şi urgentă.

Şi ce dacă acest om a trecut prin multe? A ales să-şi canalizeze furia spre a fi un om insuportabil şi rău intenţionat. Şi furia lui a fost îndreptată spre mine. Nu era aici ca să mă protejeze. Era aici pentru a se asigura că nu o dau în bară în public. Eu eram salariul lui. Salariul lui *gras.* Şi probabil că îşi petrecuse ultimele treizeci de minute spunându-i tatălui meu cât de deranjantă eram, ca să-i dea un bonus.

„A fost tot ceea ce aţi sperat şi chiar mai mult?" Am răcnit batjocoritor, prefăcându-mă că studiez priveliştea de afară.

„Părinţii tăi sunt gata să te vadă. Să fie scurt. Vreau să plec."

A facut-o, acum? Ei bine, şi eu am vrut lucruri. Am vrut să vorbesc cu părinţii mei. Am vrut respect. Voiam să nu mai fiu privit ca un copil indisciplinat.

„De fapt, am decis să petrec noaptea aici." M-am întors cu faţa la el. „Nu mă aştepta treaz."

Aruncându-şi geanta de laptop pe umăr, Ransom a spus cu seninătate: „Du-te să-ţi vezi părinţii. Eu voi aştepta aici. Plecăm într-o oră".

„Nu mă asculţi." Am adoptat acelaşi ton pe care profesorii mei îl foloseau în Şcoala privată pentru impact. „Vreau să pleci. O să dorm aici la noapte. Există pază aici. Din belşug. Sunteţi liberi."

Nu ştiam ce fac. Cu siguranţă nu ştiam dacă sunt binevenit să rămân aici. Ştiam doar că nu puteam să mă descurc cu Ransom după acest... acest... *coşmar* continuu. Să lipsesc din toate fotografiile de familie, să fiu lăsată timp de trei ore să aştept ca o vânzătoare şi, mai presus de toate, să mă lepăd de *el,* după ce părinţii mei nu mă mai văzuseră de atâta timp...

Poate că părinţii lui Ransom renunţaseră la el când era bebeluş, dar probabil că asta se întâmplase pentru că nu aveau mijloacele necesare pentru a-l păstra. Părinţii mei au avut toate mijloacele din lume şi nicio voinţă.

Ştiau exact cine voi fi când voi creşte. Au ales să renunţe după ce a încercat produsul finit.

„Pleacă!” Am călcat în picioare, exasperat.

„Pleacă.”

A rămas pe loc, părând mai înalt, mai lat şi mai intimidant decât era cu o secundă în urmă.

Cu un mârâit sălbatic, am alergat spre el, împingându-l în piept. El nu s-a mişcat. Gâtul meu a produs ceva între un răcnet şi un scâncet. L-am împins din

nou, de data asta mai tare. I-am zgâriat trunchiul, unghiile mele zgâriind pielea de sub cămaşa lui, încercând să-l fac să sângereze.

Nimic.

„La naiba!” Mi-am strâns pumnii, plouând cu ei pe pieptul lui. „Pleacă.” Trosc.

„Eu.” Trosc.

„Singur!” Trosc.

„E suficient.” Vocea, ca un cub de gheaţă, mi-a curs pe spate, făcându-mă să îngheţ pe loc. Dintr-o dată, nu mai voiam să rămân. Nu m-am întors, Ştiind cui aparţinea.

„Îndepărtează-te de el, Bunny. Cerul ştie că ai fost crescută mai bine de atât. Dle Lockwood, fiica noastră va sta cu noi în seara asta. Puteţi să vă luaţi restul zilei libere.”

Vocea a devenit mai puternică, mai apropiată în spatele meu. Mama mea intrase în cameră. Pocnetele delicate ale tocurilor ei au sunat graţios, ca nişte pahare de Şampanie care se ciocneau între ele.

„întoarce-te, Bunny.”

Am facut-o, simţind cum aerul îmi iese din plămâni dintr-o singură lovitură. Deseori, mă găseam dezamăgită şi nemulţumită de relaţia mea cu tatăl meu. Dar când venea vorba de mama mea, eram de-a dreptul speriată.

îl controla pe tata cu o mână de fier şi a fost cauza principală a fiecărei sancţiuni împotriva mea. întotdeauna am avut sentimentul că dezamăgirea tatălui meu faţă de felul în care am ajuns să fiu a fost uşoară. Acceptase de timpuriu că nu se va alege nimic de mine şi mă trata cu aceeaşi simpatie dezinvoltă cu care ar fi tratat un animal de companie bătrân şi băşinos al familiei. Un disconfort adorabil, dacă vreţi. Nemulţumirea mamei mele, însă, a lovit diferit. Mai personal. Mă vedea ca pe un eşec. Un proiect neterminat. Eram o fisură în lista ei de realizări, de altfel impecabilă. Casa. Soţul. Cariera. Fiica perfectă, doctoriţă. Chiar şi câinii stupizi au câştigat premii. Ea a antrenat întreaga familie Thome să sară prin cercuri. Toată lumea în afară de mine.

„Bună, mamă.” Ochiul meu drept a tresărit de supărare. La un moment dat, în toată această încercare, Ransom trebuie să fi găsit o cale de ieşire, pentru că nu-l puteam vedea. Cel puţin nu era aici ca să asiste la *asta*.

S-a îndreptat spre mine, cu mâinile împreunate la spate. Mi-a înconjurat cadrul, făcând inventarul. Mi-am înclinat bărbia în sus şi m-am ridicat mai drept, încercând să înghit un nod în gât.

„Nu ne-ai răspuns la telefon.” Din vocea ei curgea dispreţ. „înainte de a vă angaja serviciul de pază.”

„Nu mi-ai dat un motiv întemeiat să o fac”, am replicat eu.

„Suntem părinţii tăi.”

Nu te comporţi ca atare, am vrut să ţip. M-am îndepărtat Şi tu m-ai lăsat. Am optat să ies, iar uŞa era larg deschisă pentru mine să trec. Nu m-ai vrut niciodată.

„Ei bine, sunt fiica ta şi nici tu nu mi-ai răspuns la telefon.”

„Ştii exact de ce.” Gura ei a tresărit de supărare. „Nu-i aşa, Bunny?”

La asta, nu am spus nimic.

„Ţi-ai adăugat câteva tatuaje.” Frumos să vezi unde sunt cheltuiţi banii noştri, nu a adăugat ea.

„Cineva trebuie să vă dea ceva despre care să vorbiţi la masă, şi Dumnezeu ştie că Hera şi Craig sunt perfect plictisitori.” Am ridicat din umeri.

„Acţiunile au consecinţe. Vei trăi cu aceste tatuaje pentru tot restul vieţii tale.”

„Toată viaţa mea?” Am făcut ochii mari, trecându-mi o mână peste piept. „Oh,

Doamne.
De aceea nu se dau jos la
duş.”

A făcut o faţă. Nu mi-am putut da seama dacă era dezamăgită, exasperată sau ambele. „Când tatăl tău se va întoarce...”

„Sunt aici.” Diavolul despre care am vorbit a intrat în cameră. „Dă-te înapoi, Jules. Lasă copilul să respire. Arătaţi de parcă aţi fi pe cale să vă bateţi cu pumnii.” Mama a făcut un pas înapoi, părând dintr-o dată pierdută şi confuză. „Hai să o ducem în biroul meu, da?” Tata a zâmbit cu bunăvoinţă.

Urmându-i în tăcere până la biroul lui tata de la etajul doi, mi-am amintit că nu aveam nimic la mine. Nici deodorant, nici creme, nici lenjerie intimă, nici pijamale. Va trebui să dau o fugă la Target. Problema era că pentru asta ar fi fost nevoie de paza părinţilor mei. Unul dintre ei ar trebui să mă însoţească şi el.

în drum spre etaj, mama şi tata au purtat o discuţie scurtă şi eficientă despre planurile lor pentru vacanţa de iarnă.

„De ce trebuie să insişti să mergi la schi în fiecare an? Ştii că Craig îl detestă cu desăvârşire. Nu se pricepe deloc la asta. Nu se pricepe deloc.” Mama a pledat în favoarea logodnicului surorii mele. „Deci, pentru că Craig nu este un fan, nu ar trebui să fac ce vreau cu timpul meu liber limitat?”. Tata a pufnit. „Craig şi Hera sunt bineveniţi să stea la părinţii lui de Crăciun, dacă vor dori să o facă. Sugar Pie, vei veni, nu-i aşa?”

„Crăciunul...” Am murmurat în spatele lui, gândindu-mă la o scuză bună. „Da, nu ştiu ce să zic despre asta. Sunt implicat în multe acţiuni de caritate acasă.”

„Nu fi îngrozitoare”, m-a certat mama, jucându-se cu perlele de la gât în timp ce-şi grăbea paşii. „Hera îi găseşte uimitor de plictisitori, iar casa lor este mult prea aglomerată pentru un cuplu tânăr. Patru copii. Pe cuvântul meu, oare nu au auzit de contracepţie?”.

Sau suprapopulare. Deşi, aici, în această casă, am pretins că suprapopularea nu face parte din încălzirea globală. Tata a candidat cu menţiunea că este atât ecologist, cât şi catolic devotat. Nu mă întrebaţi când a fost ultima oară când a mers la biserică atunci când nu erau camere de luat vederi înjur.

„în acest caz, Craig va trebui să se întărească şi să suporte povara schiului”, a spus tata.

în cele din urmă, am ajuns la uşile duble, de stejar, ale biroului său. Tata a împins una dintre ele şi am intrat toţi trei înăuntru. S-a aşezat în spatele biroului său. Mama şi cu mine am ocupat locurile din faţa lui. Mă simţeam de parcă mă îndreptam spre un proces pe viaţă şi pe moarte.

„Hallie, dragostea mea, ce-ai mai făcut?”, m-a întrebat în sfârşit tata, la patru ore de când am pus piciorul în casa lui.

Mi-am încrucişat umerii. Trebuia să-mi pledez cauza, chiar dacă ştiam că nu aveam nicio Şansă.

Aici nu merge nimic. „A fost mai

bine.”

„Ce este, Sugar Pie?” a întrebat tata, cu sprâncenele încreţite de îngrijorare. „Spune-ne.” „Ei bine, lasă-mă să încep prin a spune că ştiu că am dat-o în bară.

Rău. Ştiu asta, bine? Nu am absolut nicio scuză şi îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta. Eram beată şi am purtat o rochie prea strâmtă...”

„Am sentimentul că ştiu unde se îndreaptă asta.” Mama şi-a încrucişat picioarele, încrucişându-şi mâinile pe genunchi. Daphne a intrat în cameră, întrebând dacă avem nevoie de ceva răcoritoare.

„Nu acum, Daph!” Mama a lătrat. „Citeşte în cameră, pentru numele lui Dumnezeu!”. Daphne a fugit cu coada între picioare.

Amândoi, fată.

„Ce spuneai?” Mama s-a întors cu faţa la mine, strâmbând din ochi acuzator.

„Ştiu că nu am câştigat niciun premiu Fiica Anului în seara în care am plecat de la Chateau. Dar mi-am învăţat lecţia. De atunci nu am mai băut o picătură de alcool." (în afară de cele trei pahare de vin pe care Ransom m-a lăsat să le beau în avionul spre aici, dar asta a fost o singură dată, doar pentru că l-am prins că se culca cu cineva în public). „Şi de atunci m-am comportat foarte bine. Nu cred că este necesar ca domnul Lockwood să mă urmărească peste tot."

„Te contrazici singur." Mama şi-a descrucişat picioarele, lăsându-se pe spate în scaun. „Tocmai ne-ai spus că nu ai băut nici măcar o picătură de alcool şi că te-ai comportat exemplar de la sosirea lui. Nu am mai văzut un astfel de comportament din partea ta de *ani de zile.* Tabloidele nu te-au menţionat nici măcar o dată de când a sosit el. Ce ne-ar putea inspira să scăpăm de domnul Lockwood când, în mod evident, el este cel care ar trebui să fie creditat pentru această îmbunătăţire?".

M-am holbat la ea, supărat. „Dacă cineva merită meritul de a mă fi comportat bine, acela sunt *eu.*" Mi-am înjunghiat pieptul cu degetul.

„îmi pare rău, Sugar Pie, dar mama ta nu greşeşte." Tata şi-a tras de gulerul puloverului de caŞmir, zâmbind cu scuze. „Ţi-am evitat telefoanele pentru că ştiam că vei încerca să te eschivezi de la aranjament. Dar adevărul este că... dragă, ai *nevoie de* asta. Indiferent de motiv, nu vrei să ai nimic de-a face cu noi. Eşti pierdută de prea mult timp şi trebuie să fii găsită."

Niciodată nu ai făcut o încercare sinceră de a mă cunoaşte. Să mă ajuţi. Nu m- ai asigurat niciodată că nu sunt o pierdere de spaţiu. întotdeauna ai planificat lucruri fără mine – vacanţe, mutări, călătorii – invitându-mă să te însoţesc ca Şi cum aş fi fost un prieten de familie. Cel mai rău, nu ai reuşit să mă protejezi.

„E un nesimţit şi jumătate", am spus în schimb. Nu avea rost să-mi pledez cauza în faţa mamei şi a tatei. încercasem de câteva ori când eram adolescentă. Nu au înţeles niciodată.

„Oh, Bunny." Mama a cloncănit din limba ei. „Dragostea dură este exact ceea ce a recomandat doctorul."

Obrajii mei erau în flăcări. „Nu există dragoste în comportamentul lui faţă de mine. îmi spune Brat."

Tatăl meu a chicotit. „Mi s-a spus orice sub soare. Cuvintele sunt doar atât – cuvinte."

„Tată." Am închis ochii, simţind cum sufletul mi se lasă cu înfrângere. Eram obosit. Atât de obosit de lupta mea constantă cu familia mea. „Mă face foarte nefericită. Asta nu contează pentru nimic?".

Nu era adevărat. Nu în întregime, oricum. Ransom m-a fascinat şi m-a speriat. Cel mai rău, mă atrăgea şi nu puteam permite să se întâmple asta. Bărbaţii erau periculoşi.

O pătură groasă de tăcere s-a aşternut peste cameră. Pentru un scurt moment, nimeni nu a vorbit. Mi-am studiat tatăl cu atenţie. Felul în care degetele lui băteau pe birou. Se gândea la răspunsul său. Una dintre cele mai bune trăsături ale sale era să se gândească înainte de a vorbi. Să se gândească cu *adevărat.* Chiar dacă asta îl lăsa pe cel din faţa lui să

aştepte.

Mama mea, prin comparaţie, era o trăgătoare rapidă. „Dacă îmi este permis să fiu sincer, Hallie, ne-ai provocat multe dureri de cap şi multă presă negativă. Ai fost complet imposibil de gestionat şi, având în vedere că se apropie nunta surorii tale, pur Şi simplu nu ne putem permite niciun derapaj.”

Ah, era vorba de Hera. Trebuia să-mi dau seama. Totul se rezuma întotdeauna la crearea unei vieţi perfecte pentru Hera şi Craig. Buza de jos mi s-a încolăcit în jurul buzei de sus ca să mă opresc să nu ţip.

„Domnul Lockwood este cel mai bine cotat bodyguard din America de Nord.

Am vrut ce e mai bun pentru tine.” Vocea mamei a plutit deasupra capului meu, ca un nor de fum otrăvitor. „Mă rog ca atunci când postul lui se va termina, să te gândeşti să petreci ceva timp cu noi în Texas pentru a ne repara relaţia.

Deocamdată, va trebui să te mulţumeşti cu el.”

Mi-am ridicat privirea, simţindu-mi ochii arzând de lacrimi nevărsate. Am vorbit printre dinţi strânşi. „Nu mă iubeşti, mă tolerezi. Să nu crezi că nu văd diferenţa.”

Mama mea s-a ridicat în picioare. În lumina asta, puteam să-i văd fiecare rid de pe faţă. Îşi purta vârsta cu mândrie. Considera că femeile care se ascundeau în spatele fillerilor şi a botoxului erau de prost gust şi inculte.

„Nu fi ridicol, bineînţeles că te iubim.” Şi-a îndepărtat părul de câine de pe haine, cuvintele ei fiind goale şi fără conţinut. „Suntem nebuni după tine. Eşti copilul nostru, Bunny.”

„Mama ta are dreptate. De asemenea, puteţi folosi una dintre camerele de oaspeţi.” Tatăl meu s-a ridicat, la momentul potrivit, pentru a i se alătura mamei mele. „Cina este la ora Şase şi vom avea musafiri.”

S-a uitat cu atenţie la hainele mele. Aranjează-te, Sugar Pie. Te rog.

Pentru mine.

În faţa uşii, mama s-a oprit, cu mâna fluturând pe ramă. „Mă bucur că te-ai întors. Nu înţeleg întotdeauna de unde vii, dar întotdeauna luminezi camera când eşti aici.”

Au plecat, lăsând uŞa deschisă. îi auzeam reluând conversaţia pe care o lăsaseră înainte de a intra în birou. Schiul versus o escapadă însorită de Crăciun. Nu am putut aduna energia necesară pentru a mă mişca un centimetru. Am lenevit câteva clipe, privirea mea alunecând peste pereţi. Fotografii cu tatăl meu îmbrăţişând şi dând mâna cu alţi lideri mondiali mă priveau cu strălucire.

Nu puteam să stau aici. Sau poate că aş putea. Poate că pur şi simplu nu am vrut. Din moment ce nimănui nu-i păsa de ceea ce-mi doream, era timpul să fac ceva pentru mine.

Dar nu am putut nici măcar să chem un Uber. Ransom îmi anulase cârdul de credit, care era ataşat la el. Mi-am căutat telefonul în buzunar, pe punctul de a-l suna. Apoi m-am oprit. *Nu.* A-i spune că mă întorc însemna să mă recunosc învinsă. Mai bine dacă apăream şi îi spuneam că mi-am schimbat planurile. Puncte bonus: ar fi ştiut că am călătorit neînsoţită şi, probabil – cu puţin *noroc* – ar fi făcut un atac de cord ca urmare.

Mi-am ridicat telefonul şi l-am sunat pe Keller.

„Salutare, partenere”, a spus el cu cea mai batjocoritoare imitaţie de texan. „Ce mai faci acasă?”

„Teribil, ca de obicei.” M-am ridicat repede de pe scaun, făcând paşi. Trecerea unei mâini peste frunte mi-a confirmat că, da, transpiram cu găleata. Poate că mă îmbolnăvisem de ceva. „Vreau să îmi chemi un

Uber. O să-ţi dau banii înapoi.”

„Vrei un Uber din Texas până în California?”, a întrebat el, confuz. „Ai văzut vreodată harta Statelor Unite, dragă?”.

„Nu!” Mi-am aruncat braţele. „De la casa părinţilor mei din afara Dallas-ului, înapoi la hotelul meu.”

„Dar...” L-am auzit cum ezită. „De ce nu poţi s-o faci?”

„Pentru că, nu ţi-am spus, Ransom Lockwood mi-a anulat cărţile de credit!”

„Ticălosul!” Keller părea indignat. „Şi te-a lăsat să te descurci singur, fără maşină?”

Nu chiar. A insistat să rămână aici, până când mama mea l-a alungat. Probabil că a prezis că nu aveam curaj să petrec o noapte întreagă aici.

„Este un coşmar absolut.” Mi-am dus o mână la claviculă, ferindu-mă de întrebarea lui. „Am nevoie de ajutorul tău.”

„în regulă. Trimite-mi datele. Ajutorul e pe drum.”

Am făcut exact asta, apoi am ieşit din biroul lui tata, am coborât la etajul doi şi am ieşit afară, complet neîntrerupt. Nimeni nu a observat că am ieşit direct din conac. Ăsta era avantajul de a fi invizibil, am presupus. Puteam să mă strecor pe sub radarele oamenilor.

Uber-ul a sosit zece minute mai târziu şi, în timp ce o seară albastră ca la miezul nopţii se aştemea pe cer, mi-am început călătoria spre hotel.

Pe tot parcursul drumului spre Dallas, m-am simţit de parcă o minge uriaşă de vomă era blocată în gât. Era Şase şi zece când telefonul meu a început să explodeze cu apeluri de la părinţii mei. Nu apărusem la cina lor. Inima îmi zvâcnea în piept. Ransom avea să îşi piardă minţile când voi apărea la hotel. Din întâmplare, să mă cert cu el era noua mea distracţie preferată.

Coapsele mi se strângeau când mă gândeam la el apăsându-se pe mine. Când amintirea sângelui lui în gura mea îmi pătrundea în creier. Era atât de nebun că se excita cu astfel de lucruri. Dar, din nou... se pare că şi eu eram la fel.

Când Uber-ul a oprit la Tortoise Creek Mansion, m-am împiedicat, îndreptându- mă spre cel mai apropiat coş de gunoi, şi am vomitat puţinul pe care îl mâncasem în ultimele patruzeci şi opt de ore. Frisoane reci mi-au străbătut braţele în timp ce mă legănam în incintă.

Cumva, l-am găsit pe unul dintre oamenii lui Ransom care se învârtea prin zona de recepţie, probabil asigurându-se că nimic nu pare suspect. îi puteam deosebi din mulţime, pentru că toţi aveau peste 1,80 metri şi erau îmbrăcaţi exclusiv în negru.

L-am bătut pe unul dintre ei pe umăr pentru a-i atrage atenţia. Acesta s-a întors. „Du-mă în camera mea.”

M-a recunoscut imediat. Faţa lui a pălit. Nu puteam să-l învinovăţesc. Era pe punctul de a-i preda Şefului său un client neînsoţit, cu un aspect foarte supărat.

„Trebuie să-i spunem lui Ransom.”

„Nu. Tu lucrezi pentru mine, nu pentru el.” Am pornit spre lift. El m-a urmat.

„Nu cred că este o idee bună să te duci acolo sus chiar acum.” Gâtul lui gros s-a scufundat cu o înghiţitură.

Bineînţeles că nu. Ransom avea de gând să facă un scandal imens din cauza asta. „Nu cred că ţi-am cerut părerea ta nenorocită!”

„Domnişoara Thorne...”

„Nu, ascultă aici.” I-am fluturat degetul în faţă, fără să mă deranjeze faptul că holul era plin de oameni în rochii de seară şi costume, care stăteau în jurul barului şi ascultau un pianist care cânta o versiune neşlefuită a „Rapsodiei maghiare”. „O să suferi foarte mult dacă nu mă

lași să intru în apartamentul *meu* chiar acum. Poate că Lockwood este punctul tău de contact, dar nu uita cine semnează acel cec de salariu.”

„Doamna…”
„Vreau sa ma due in camera mea.
Acum.”

Bărbatul m-a condus în lift, unde a trecut un card pe panoul de control al accesului, înainte de a apăsa un buton care ducea la ultimul etaj, cel privat.

M-am uitat la reflexia mea în oglindă. Aveam ochii injectaţi în sânge şi părul răvăşit. Buzele mele erau uscate şi crăpate. Pantalonii mei de trening erau pătaţi. Arătam la fel de rău cum mă simţeam. Şi mă simţeam ca un gunoi. Am vrut să mă împiedic în pat şi să uit că azi s-a întâmplat vreodată.

Liftul s-a deschis. Muscle Man a ieşit primul, uitându-se în stânga şi în dreapta înainte de a-mi face semn cu capul să mă alătur lui. S-a oprit în faţa uşii apartamentului meu, cu mâna deasupra cititorului de cârduri.

„Fă-o", am muşcat. „Şi pleacă."

Dacă Ransom ar fi luat dormitorul cel mare, aveam de gând să-l sugrum în somn. Cu reticenţă, Musculosul mi-a urmat indicaţiile, plecându-şi capul înainte de a se strecura înapoi în liftul deschis. Fugind de la locul faptei.

în timp ce uşa s-a închis, pielea mea s-a înţepenit
de conştientizare. Pericolul se târa peste mine ca
nişte picioare de păianjen.

Se auzeau zgomote venind din al doilea dormitor al apartamentului. Sunete alarmante. Ca şi cum cineva ar fi plâns necontrolat.

Nu din nou...

M-am îndreptat spre uŞa deschisă a dormitorului, strângând telefonul în pumn pentru orice eventualitate.

Imaginea din faţa mea s-a derulat deodată.

Imaginea lui Ransom trăgând-o cu un străin complet la fereastra cu vedere la restaurantul hotelului, alunecând înăuntru şi în afara ei, cu obrajii lui musculoşi contractându-se de fiecare dată când o împingea înăuntru.

Era îmbrăcat complet, cu pantalonii lui eleganţi abia traşi în jos, nici un fir de păr de pe cap nu era la locul lui. Ea era goală ca în ziua în care se născuse, purtând doar tocuri cu vârf roşu, care se înfăşurau în jurul taliei lui, cu gleznele înnodate, trăgându-l mai aproape. Părul ei, de un auriu strălucitor, era suflecat la perfecţie. Era frumuseţea texană prin excelenţă. Sânii ei arătau roşii şi cruzi, de parcă ar fi fost plesniţi şi traşi cu durere.

Nu ai pierdut timpul, nu-i aŞa?

„Asta e. Ia totul şi nu uita – dacă spui vreodată cuiva, o să fac să fie foarte dureros pentru tine", i-a mârâit el în faţă.

M-am împiedicat, înecându-mă cu saliva. O sabie imaginară mi-a alunecat prin stomac.

La început am simţit arsura – apoi durerea.

Adânc. Sălbatic. Se încolăcesc peste
gâtul meu ca nişte gheare. Nu pentru că
eram deranjat.

Dar pentru că de data asta nu eram doar excitat. Am fost *gelos.*

Nu am înţeles. Această durere delicioasă, fără suflare, care se răspândea prin mine ca un foc de paie. îl uram. Era un porc dezgustător. Dar nu puteam să mă uit în altă parte. Nu-mi puteam smulge ochii de la priveliştea lui Ransom intrând în altă femeie în timp ce ea gemea, prefacându-se că protestează, în timp ce călcâiele ei îl îndemnau să facă mai mult.

Femeia l-a pălmuit.

El a râs aspru, i-a prins braţele deasupra capului de geam şi a împins mai tare.

„Nu vei scăpa niciodată cu asta.” Dar, în timp ce vorbea, l-a întâmpinat împingere după împingere. El a prins-o mai tare, împingând mai repede. „Uită- te la mine.”

Ochii femeii au urcat de pe faţa lui şi m-a observat. „Avem musafiri.”

Oh, rahat.

„Ea poate să privească. Asta e tot ce are voie să facă această puştoaică.”

Arde în iad.

„Dacă nu cumva nu-ţi place asta?” Se opri din împins, frecându-i din nou sângele la încheieturi, cercetându-i acum faţa. Era atent şi drăguţ. Ambele calităţi pe care nu le recunoşteam la el.

Ea a clătinat încet din cap. „Mă distrez prea mult ca să mă opresc.”

„Bine.” I-a împins mâinile înapoi deasupra capului şi a continuat să se împingă, ignorându-mă complet, de data aceasta nici măcar nu a încercat să îmi ceară scuze.

Am fost prins. Peeping Tom din cameră. Nu. Mai rău. *Hallie cea excitată.*

Mă uitam cu neruşinare cum bodyguardul meu se excita cu o altă femeie. „Îţi

place să mă priveşti cum mă culc cu o străină, nu-i aşa, Brat?”, a toarce.

Privirea lui era aţintită asupra mea în timp ce se înfigea în ea. Şi-a rotit capul în direcţia opusă, aşa că nu i-am putut vedea faţa. Ea participa la a fi recuzita lui! O parte din jocul lui întortocheat şi elaborat între doi oameni foarte bolnavi.

„Aşa este. Duceţi rahatul ăsta până la capăt. „Deţine-ţi propria ta ciudăţenie.”

Am fost umilită. Mai ales pentru că, în timp ce el mă studia, eu eram fixată pe

fărâma de spaţiu dintre corpul lui şi al ei. Acolo unde puteam să-i văd scula prin prezervativul sclipitor, umflată, groasă şi întunecată, trăgându-se înapoi, apoi dispărând în interiorul ei.

Burta mi s-a scufundat de ruşine. îmi simţeam pulsul bătându-mi între picioare de fiecare dată când se înfigea în ea, coapsele mi se prelingeau. Voiam să fiu în locul ei. Voiam să fiu futută. Cu lipsă de respect. Să fiu folosită de acest bărbat fără inimă. Să fiu supusă şi docilă. Să nu mă mai lupt. O dată.

Ce era în neregulă cu mine?

Totul, am crezut. Nu ai nevoie de un bodyguard, ci de un terapeut.

Dar eu nu mai credeam în terapeuţi. Am avut Şaisprezece de-a lungul anilor şi niciunul nu m-a putut vindeca.

„Îţi place când fac asta?” Dinţii lui albi sclipeau în întuneric. Şi-a strecurat braţul în spatele femeii, prinzându-i părul într-o strânsoare mortală, înclinându-i faţa în jos ca să privească cum i-o trăgea, mai adânc, mai furios acum. Miorlăieli de fericire i-au scăpat.

Nu am spus nimic. Nu aveam încredere în mine acum. Nu în cuvintele mele. Nici în acţiunile mele.

„Sau poate îţi place asta?” S-a scos brusc din ea, a scos prezervativul

şi a adus-o în genunchi, băgându-i penisul în gură. Ea a gâfâit înainte de a-l primi cu nerăbdare, sugând Şi gâfâind în timp ce îi înfăşură un pumn în jurul bazei, fără nicio îndoială că era la fel de dispusă să participe la această depravare cum îmi doream eu să fiu.

Aşa cum fusese şi cealaltă femeie din seara trecută. Era sexy, sigur şi la îndemână.

Aveam atâta salivă în gură. Am vrut să mă ating. Pofta insuportabilă mi-a înceţoşat vederea. Nu a trebuit să mă ating, după cum s-a dovedit. Pentru că trupul meu a prins viaţă de la sine, membrele mele creative se întindeau, folosind pensule invizibile pentru a mă picta acolo unde se afla femeia blondă, în genunchi pe covor. Mi-am imaginat că eu eram ea. Şi asta a fost suficient pentru a-mi face genunchii să slăbească şi sfârcurile să se încreţească. Ca să simt un cutremur care-mi tremura

prin coloană, ca o crăpătură lungă în pământ în timp ce se despica.

Am ajuns la punctul culminant pe nimic, orgasmul facându-mi tot corpul să se arcuiească şi să se încordeze în acelaşi timp.

El a venit în gura ei. Şi ea a ejaculat. A ejaculat de la suptul lui.

Ea a înghiţit în sec. S-a băgat la loc, alunecându-şi în sfârşit privirea de pe mine.

Şi-a scos ceasul de la încheietura mâinii. „Mulţumesc, Marla. A fost o plăcere."

„La fel. Ai numărul meu de telefon." Ea i-a făcut cu ochiul, ştergându-şi gura.

Şi-a pus Rolexul în cutie, aplecându-se să-i sărute obrazul ca un gentleman perfect. „Ţi-am chemat un taxi. Ia-ţi tot timpul de care ai nevoie ca să te pregăteşti.
El te va aştepta."

Era o parte a lui Ransom pe care nu o cunoşteam. O parte din el pe care mi-o doream pentru mine. Mi-am dat seama că nu-mi doream doar sexul ruşinos, nerestricţionat şi violent. Am vrut şi felul în care a ieşit din rolul lui şi a devenit altcineva. Cineva *moale*.

Retrasă din orgasmul meu neaşteptat, am reuşit în sfârşit să văd dincolo de Şuviţele groase ale dorinţei. Ceea ce făcuse era oribil atât faţă de ea, cât şi faţă de mine. A fost... nici măcar nu Ştiam cum să îi spun.

Degradant. Bolnav. Pedepsitoare.

S-a îmbrăcat şi s-a strecurat afară din cameră, evitând contactul vizual cu mine. Umărul ei l-a atins pe al meu la ieşire şi am simţit mirosul lui Ransom pe ea, ceea ce mi-a făcut sângele să fiarbă din nou.

Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu puteam fi posesivă cu acest bărbat. Mă ura, era aici doar de câteva luni şi, dincolo de toate astea, era pur şi simplu insuportabil.

Ransom şi cu mine stăteam unul în faţa celuilalt, ca doi cowboy, aşteptând să vedem cine va trage primul.

Eu, am decis. Azi mă simţeam cu trăgaciul la maxim.

Mi-am sprijinit un umăr de tocul uşii, chiar în momentul în care sunetul uşii din faţă trântindu-se a răsunat între noi.

„Activităţile dvs. după orele de program ar trebui să rămână în afara spaţiului meu
de siguranţă, dle.
Lockwood."

„Dacă siguranţa ar fi însemnat un rahat pentru tine, nu ai fi alergat ca un idiot cu un Uber luat direct de la casa părinţilor tăi."

Şi-a tras de spatele cămăşii, scoţând-o şi aruncând-o pe podea. Pantofii, Şosetele şi pantalonii i-au urmat exemplul. A ieşit din ei în drum spre baia privată. L-am urmat. Acum îi văzusem secretul. La *propriu*. Nu aveam de gând să mă las intimidată de puţină nuditate.

„Deci ştii despre Uber." Am rămas la uşa de la baie în timp ce el îşi

împingea chiloţii în jos. Mi-am luat un moment pentru a-i aprecia din nou fundul. Scobiturile de pe fiecare parte a obrajilor lui. Gropiţele proeminente ale lui Venus pe care mi- aş fi dorit să le am şi eu.

A intrat în duş *înainte de* a-l porni şi de a aştepta apa caldă. Psihopatul.

„Ştiu despre tot ce faci.” Şi-a dat părul umed pe faţă. Un nor de abur s-a format deasupra geamului, blocând vederea. „Şi vei fi pedepsită pentru această mică perioadă. O lună, minimum.”

„Nu cred că înţelegi situaţia de aici.” Am adoptat tenorul lui Hera. Prim cu o

notă de „oh, tu, tu, tu, tu, tu, tu” și „Tot locul ăsta e cablat, îți amintești? E ascultat. Iar tu tocmai ai făcut un mare boo-boo.”

„Nu în camera mea”, a spus el cu indiferență.

Trage. L-am crezut. Avea sens, din moment ce nimeni nu se baza pe mine să petrec timp în această cameră.

„Și ce am făcut, au venit două femei. Pe una dintre ele nici măcar nu am atins-o.”

Ştia că mă făcuse să ating orgasmul. Eu nu i-am confirmat. Deşi urechile mele încinse, presupun, au facut-o.

„Tocmai m-ai obligat să te privesc cum faci sex cu o altă femeie", i-am reamintit. „Este a doua oară când te privesc cum eşti în interiorul altei persoane. Am o influenţă uriaşă asupra ta".

Cum să nu ştie asta?

„Serios? Forţat, zici?" A folosit un săpun pentru a-Şi spăla părul cu Şampon. Şi ca gel de duş, de asemenea.

„Nu te-ai oprit când am intrat."

„în camera *mea*. Te rog să-mi spui cum te-am forţat să te uiţi la mine cum mă culc cu altcineva, în loc să... să vedem... să intri peste mine, în camera *mea*, *în timpul meu* liber, făcând sex cu o femeie, şi să te holbezi la noi ca... cum i-ai spus tu? *Skipper the Creeper*."

Am rămas cu gura căscată. Era atât de viclean...

manipulator... „N-o să scapi cu asta", am Şuierat.

Bineînţeles, scăpa cu bine. Deja o făcuse. Părinţii mei erau ferm de partea lui – sau cel puţin nu erau de partea mea. Nu aveam cum să negociez ieşirea mea din această situaţie de coşmar.

„Nu mai semăna cu orice supererou prost scris." A închis apa şi a ieşit complet dezbrăcat. Era o viziune şi ştia asta. M-am uitat în altă parte, tară să-i dau satisfacţia de a fi admirat în mod deschis.

„Asta nu s-a terminat."

A luat un prosop şi s-a uscat. „Ai terminat?" „Nu. Eşti un

pervers."

„Da", m-a surprins el spunând. „Dar şi tu eşti la fel."

„Eu nu sunt..."

„Du-te înapoi în camera ta. Mă voi gândi mâine la pedeapsa ta".

„Voi fugi înainte de a mă supune voinţei tale."

Şi-a fixat prosopul peste Şoldurile sale înguste, luându-şi spuma de ras şi aparatul de ras. „Atunci, ar fi bine să-mi iau nişte pantofi comozi".

Nu am vrut să continui acest schimb de replici îngrozitor, dar eram disperată pentru câteva puncte de distrugere, m-am mulţumit să apuc colonia scumpă de lângă chiuveta lui şi să o arunc pe perete. S-a sfărâmat zgomotos, cu apă de colonie peste tot. M-am întors şi am mărşăluit spre camera mea, realizând că unul dintre cioburile de sticlă mi se înfipsese în picior.

„Rahat!" Am răcnit, dar am continuat să mărşăluiesc. Acum trebuia să scot sticla. L-am auzit râzând în spatele meu.

Qmjtfir¡{¡lm

* *

*

♦

Săracul Brat.

Săracul, săracul Brat. Nu putea să prindă o pauză nici dacă respectiva pauză stătea nemişcată chiar în faţa ei, cu un bileţel pe care scria: **„Prinde-mă pe mine”.**

Nu m-am simţit prost pentru noaptea trecută. Faptul că a decis să se oprească şi să se bucure de spectacol a fost neaşteptat, dar cu siguranţă nu nedorit.

Nu eram prea exhibiţionist, dar îmi plăcea să am ochii lui Hallie aţintiţi asupra mea când i-o trăgeam Măriei, o însoţitoare de bord pe care o cunoşteam de ani buni şi care se afla în Dallas pentru o escală.

Brat avea o latură întunecată şi trebuia să-mi amintesc că era off-limits, pentru că nimic nu mă excita mai tare ca întunericul.

Mi-a părut rău pentru ea. Părinţii ei erau nişte nenorociţi. Spectacolul de rahat de ieri a fost foarte grăitor. O scanare rapidă a proprietăţii Thome a confirmat că nu se menţionează sau se vede nimic legat de Hallie. Deşi văzusem o mulţime de fotografii cu sora ei căluŞară împreună cu logodnicul ei, care arăta ca o bucată de pâine înmuiată în apă. Timpul în care părinţii ei o făcuseră să aştepte transmitea mesajul că nu era importantă pentru ei. Apoi, tatăl ei mă invitase la o discuţie, la care era prezentă şi mama ei, şi mi-am dat seama că acei oameni nu-şi cunoşteau propria fiică la fel de bine ca mine. Ei credeau că avea o problemă cu alcoolul, lucru pe care l-aş fi sesizat dacă ar fi fost adevărat.

Ei credeau că are mai mulţi parteneri sexuali – în realitate, aş paria că a avut foarte puţină acţiune fără baterii între aşternuturi.

Şi ei credeau că e proastă ca o piatră. Dar începusem să bănuiesc că fiica lor era mai mult decât părea.

M-am trezit cu o durere de cap. Era ora Şase dimineaţa. Brat dormea adânc. M- am dus la sala de gimnastică a hotelului, dar nu înainte de a le spune celor de la firma de securitate pe care o angajasem că l-au lăsat pe Brat să intre în cameră tară să mă sune mai întâi noaptea trecută.

M-am dus la duş în apartament. Sforăielile moi ale lui Brat încă se mai ridicau din dormitorul principal. M-am întrebat ce fel de plan mă aştepta astăzi. Brat avea întotdeauna chef de răzbunare ori de câte ori mă puneam cu ea. Iar ieri o făcusem să vină în pantalonii ei de trening roz cu buline doar privindu-mă.

Mi s-a părut amuzantă lupta ei. Acum că ştiam că trecutul ei era format dintr-o familie de rahat, comportamentul ei nerezonabil aproape că avea sens.

Prinţesa s-a trezit la zece dimineaţa şi m-a găsit în bucătărie, lucrând. Era foarte bosumflată. De asemenea, era îmbrăcată – slavă Domnului – deşi nu aş putea descrie exact ce purta. Arăta ca o perdea veche de gingham care suferise o criză a vârstei mijlocii şi decisese să devină o rochie în stilul anilor '50.

Şi-a strâns părul rubiniu într-o coadă de cal înaltă, lăsând să i se împrăştie Şuviţe pe ambii umeri. Trebuia să recunosc – era frumoasă în plină zi. Fragilă, elegantă şi suculentă, toate în acelaşi timp.

„Cafea?" Am întrebat, ideea mea de a-i da un centimetru de steag alb. O ştampilă albă, dacă vreţi.

A clătinat din cap, aŞezându-se direct în faţa mea la masă. Mi-am închis ecranul laptopului. Aveam sentimentul că nu era obişnuită ca oamenii să-i acorde toată atenţia decât dacă era goală.

S-a uitat fix la mine. Mi-am ridicat sprâncenele, într-un gest de *„ce naiba?".* Fără îndoială, voia să se lămurească după ziua de ieri.

„Părinţii mei..." Şi-a lins buzele.

Părinţii ei? Nu m-am aşteptat la asta.

„Au crezut că stau la ei acasă şi am plecat fără să-mi iau rămas bun. Te-au sunat?" „Da", am spus cu aceeaşi monedă. „Am probleme?" „De asemenea, da."

Expresia ei s-a prăbuşit în ceva plin de supărare.

„Nu vă mai certaţi cu totul şi cu toată lumea. Acceptaţi situaţia. Acestea sunt cărţile pe care le-aţi primit. Eu. Părinţii tăi. Viaţa asta. Nu e cea mai rea."

„Nu mă întorc acolo astăzi." Şi-a încrucişat braţele peste piept.

„Trebuie să o facem", am spus tară pasiune, luând o ultimă înghiţitură din espresso şi ridicându-mă pentru a arunca ceaşca în chiuvetă. „Ne-au invitat la cină".

„Nu vreau." Ochii ei erau sticloşi şi uram că trebuia să o oblig. Să le faci pe plac nemernicilor care nu-ţi meritau timpul era ceva despre care ştiam multe. Dar trebuia să mă port frumos cu Anthony Thorne, pentru că era o figură cheie în ceea ce pe care încercam să le obţin pentru afacerea mea.

„Poate le spunem că sunt bolnavă.” A pocnit din degete, iar ochii i s-au aprins. Felul în care uitase de ziua de ieri, de chimia încărcată dintre noi, de faptul că am ajuns la orgasm în acelaşi timp, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat, m-a surprins şi m-a derutat. De obicei, eu eram cel care primea propunerile sexuale. Ieri, fusesem la

câteva minute distanţă de a o săruta până la moarte în baie.

Poate că nu a vrut să abordeze subiectul când locul era cablat. O plimbare cu maşina singură ar fi schimbat asta.

„Nu.” Mi-am luat telefonul şi am răsfoit mesajele. „Eşti obişnuită ca oamenii să te lase în pace. Este timpul să schimbi asta. Plecăm.”

„Te urăsc”, a murmurat ea.

„înţeleg”, am spus blând, dar nu o credeam.

„Ei bine, atunci.” S-a ridicat în picioare. Nu m-am uitat la fundul ei. Bine, bine, am facut-o. La *naiba*, avea proporţiile Jessicăi Rabbit. Şi părul. „Am o întâlnire la care trebuie să ajung, dacă vrei să mă însoţeşti.”

„Dorinţa nu este cuvântul cheie aici.” Dar m-am bucurat de această distragere a atenţiei. „încotro? Trebuie să verific locul în avans.”

Mi-a dat adresa unui mic magazin de tatuaje din centrul oraşului Dallas. Am trimis echipa să adulmece prin preajmă în timp ce ea se pregătea. Hallie a avut nevoie de aproximativ cinci ani şi jumătate pentru a se face prezentabilă.

„Ce tatuaj îţi faci?” Am întrebat-o în timp ce o conduceam la magazin. Centrul oraşului Dallas era inundat de cumpărători, alergători şi oameni care îşi plimbau câinii.

„Promite-mi că nu râzi.” Dar nu părea îngrijorată de părerea mea. De asemenea, *tot nu a* spus nimic despre noaptea trecută.

„Nu vă daţi prea mult credit. Sunt un om greu de distrat.”

A scos o bucată de hârtie din geanta ei Gucci de ocazie şi mi-a întins-o. Era un desen al unei inimi corecte din punct de vedere anatomic, făcută dintr-un diamant. Arăta morbid, real şi surprinzător de convingător, chiar dacă tatuajele nu erau genul meu. I l-am înmânat înapoi.

„Unde?”

„Hipbone.”

„Reprezintă ceva?”

„Uneori simt că inima mea este tare ca un diamant. Sau ar trebui să fie, pentru a supravieţui vieţii mele.”

Aceasta a fost partea în care am luat-o în derâdere pentru greutăţile ei, în timp ce ţinea în echilibru o geantă de 3.000 de euro în poală. Dar momeala cu ea se învechise, ca să nu mai spun că toate rahaturile ei erau la mâna a doua. De fapt, nu cunoşteam multe femei care să scormonească prin gunoaie aşa cum făcea ea pentru a avea grijă de mediu. Nu. Lipsa lui Hallie de angajare şi de direcţie nu venea din lene.

în schimb, am întrebat: „Tu ai desenat asta?”.

A fost surprinzător, atât pentru că în mod normal nu arătam că îmi pasă, cât şi pentru că nu mi-am dat seama că avea alte talente decât să mă enerveze.

„Da.”

„Nu eşti groaznic.”

„O laudă măreaţă venind din partea ta.”

Am lăsat-o să zacă în balta propriilor gânduri pentru o vreme, Ştiind că era incapabilă să-şi ţină gura închisă mai mult de cinci minute.

Cu siguranţă, două secunde mai târziu, ea a suspinat în mod audibil şi a spus: „Uneori îmi fac griji”.

„Despre?”

„Că sunt prea amorţit. Cred că îmi plac tatuajele nu doar pentru că e uşor să mă ascund în spatele lor, ci şi pentru că... ei bine, durerea îmi oferă o scuză pentru a simţi.”

„Durerea nu este un sentiment”, am corectat-o. „De aceea continui să te tatuezi. Cauţi un sentiment, dar nu-l obţii.”

„Ce vrei să spui? Bineînţeles că durerea este un sentiment.” S-a întors cu faţa la mine şi jur că temperatura din corpul meu a crescut cu câteva grade. La naiba. Trebuia să mă lovesc

o sosie a lui Hallie şi să scap de fixaţia mea stupidă cu ea. Asta era ridicol. Şi periculos. Şi îmi punea la grea încercare scula, care nu era obişnuită să fie în erecţie 19 ore pe zi.

„Nu. Este o senzaţie. E o diferenţă."

„Care este diferenţa?" Ochii ei erau două farfurii de safir, îndreptate spre mine. „Un sentiment este o stare emoţională. O senzaţie vorbeşte cu sistemul tău nervos." „Cum repar asta?", a întrebat ea.

„Tu nu ai."

„*Trebuie*", a insistat ea.

„Spune-mi cum." „Arăt eu ca un psihiatru?" Am pocnit.

„Nu, dar tu ceri mai mult decât unul, aşa că ar trebui să faci un efort suplimentar." Nu am răspuns la această întrebare. Să primeşti sfaturi de viaţă de la fundul meu era la fel de bun ca sfaturile de celibat de la o curvă.

„Şi tu?", a redirecţionat ea. „Ai sentimente sau senzaţii?" „Nici una, nici alta." Mi-am împins ochelarii de soare pe nas. „Şi mulţumesc naibii pentru asta."

Am parcat în spatele magazinului de tatuaje, ca să nu atrag atenţia, dar când am înconjurat aleea care dădea spre strada principală, Brat mi-a atras atenţia că oricum va trebui să intrăm prin faţă.

De îndată ce am apărut la colţul străzii, lângă un Starbucks, zeci de fotografi paparazzi ne-au năvălit ca nişte păsări răpitoare, ţintuindu-şi aparatele de fotografiat spre noi, ghemuindu-se pentru a încerca să prindă o poză cu bani cu fusta în sus.

Hallie s-a oprit, a zâmbit şi a aruncat sărutări către camerele de filmat. Le-a făcut cu mâna tuturor, practic strălucind. Le dădea vechea Hallie. Persoana de care voiau să-şi bată joc. Cea care atrăgea presa negativă.

„Mă bucur să fiu din nou în Texas, cu toţii."

Asta a fost mica ei răzbunare pentru noaptea trecută. A invitat paparudele şi m-a făcut să pară că nu am control asupra fundului ei.

„Hallie! Eşti aici pentru nunta surorii tale?"

„Când rândul tău?"

„E adevărat că Wes Morgan te-a părăsit pentru că ai o aventură cu bodyguardul tău?"

„Eşti însărcinată?!"

Am apucat-o de încheietura mâinii şi am condus-o înăuntru.

„Ai auzit?", a toarce ea. „Avem o aventură şi s-ar putea să fiu însărcinată.

Ar trebui să le spun că aroma ta preferată nu vrea?”

„Amândoi ştim că nu este adevărat.”

„Sunt sigur că tabloidele vor asculta de raţiune în loc să valorifice un detaliu

suculent.” Niciodată nu mi-am dorit mai mult să omor şi să sărut pe cineva.

Simultan.

Am împins uŞa. Am intrat amândoi într-un spaţiu micuţ cu pardoseală în carouri

şi postere cu cranii şi zombi pe pereţii de culoarea coralului. Foarte rafinat.

„Oh, haideţi. Nu te puteai aştepta ca eu să te las să scapi cu ce ai făcut ieri.” A râs, vocea ei guturală umplând spaţiul mic, înecând „Young Folks” a lui Peter Bjorn şi John.

Acum voia să vorbească despre noaptea trecută. în faţa unui artist tatuator de trei sute de kilograme, cu o barbă stufoasă şi cu destule piercinguri în corp cât să poată lucra la negru ca o sită.

„Ai vrut să te uiţi", am răcnit.

Exemplu: stătea acolo şi se holba la scula mea ca la un spectacol de pe Broadway.

„Am fost Şocat, atâta tot."

„Pe naiba. Eşti curios."

„Şi dacă sunt?" Şi-a învârtit o bucată de păr în jurul degetului arătător. „Ce înseamnă asta pentru noi?"

însemna că penisul meu era pe punctul de a cădea pentru că o doream atât de mult, dar nu aveam de gând să trec la fapte.

M-am întors, dându-i spatele. „Fă-ţi treaba."

în timp ce Brat era tatuat, am vorbit la telefon cu Tom. Se întorsese în Chicago, îl urmărea pe primarul Ferns, şi părea plictisit de moarte.

Nu l-am sunat ca să aflu despre viaţa lui de zi cu zi. L-am sunat în legătură cu Ian Holmes şi cu telenovela pe care am lăsat-o în L.A.

„Federalii nu se grăbesc", s-a plâns el. L-am auzit cum îşi desfăcea centura şi se uşura. „Iar poliţia din Los Angeles este atât de suprasolicitată şi subplătită, încât bănuiesc că vor încerca să dezoseze nişte informaţii de rahat doar ca să ducă pe cineva la proces, dar nu arată prea bine. în principal, nu există suficiente probe împotriva lui Kozlov."

„Nu sapă suficient de adânc", am insistat.

„Dacă Ian nu i-a putut opri cu resursele sale, crezi că vor dori să instrumenteze un caz împotriva acestor criminali de carieră? Nu mai suntem în anii '80, Ran. Oamenii ăştia au avocaţi pe bază de contract. De genul celor care cer patru cifre pe oră."

„Vrei să spui că le este frică să se atingă de Bratva?". Am întrebat. „Nu spun că nu sunt, asta e tot."

Asta însemna că trebuia să prelungesc Şederea lui Brat aici, în Texas, până când aveam o idee mai bună despre cum să o protejez în Los Angeles. Dacă ruşii aveau impunitate şi nu se temeau să fie prinşi, eu eram cu siguranţă următorul la rând pentru a fi eliminat.

Cea mai bună cale de acţiune era să-i spună lui Anthony Thorne că exista o ameninţare la adresa vieţii lui Hallie în L.A. Nu avea să fie fericită, dar nu era la fel de important să-i menajeze sentimentele ca şi să o ţină în siguranţă.

Brat a terminat trei ore mai târziu. A ieşit Şovăind din camera din spate spre casa de marcat, tresărind la fiecare pas pe care îl făcea. Artistul s-a strecurat în spatele biroului şi a verificat-o. Cu un zâmbet fals

pe faţă, a pocnit din degete în direcţia mea, ca şi cum aş fi fost majordomul ei. „Plăteşte-l pe om, Lockwood.”

„îmi cer scuze, doamnă. Mi-am uitat carnetul de cecuri în apartament, împreună

cu uniforma de servitor şi, se pare, cu sănătatea dumneavoastră mintală." Am zâmbit cordial.

Ce a facut-o să creadă că o să plătesc pentru rahatul ăsta?

„Cash'll do. La fel şi un card de credit." Nu m-a cruţat cu o privire. „Cu toate astea, tot nu pun mâna pe portofel."

„Nu mi-am mai primit alocaţia zilnică de câteva zile”, mi-a amintit ea. „Continuaţi. Plăteşte. Asta ar trebui să acopere tatuajul şi bacşişul.”

„Nu plătesc pentru asta.”

„Ei bine, cineva este”, a spus bărbatul din spatele biroului, deschizându-şi nasturii de la vesta de piele. „Iar eu nu am toată ziua la dispoziţie, prieteni”.

„Doamne, înţeleg”, a spus ea cu sfială, aŞezându-se seducătoare pe biroul lui. „Ultimul lucru de care avem nevoie este un titlu de ziar, domnule. *Fiica lui Anthony Thorne părăseşte magazinul local de tatuaje fără să plătească factura*.”

Da. Hallie Thorne nu era proastă. Pur şi simplu îşi canaliza fiecare celulă din creierul ei pentru a fi o mică Şmecheră manipulatoare.

Reamintindu-mi că urma să o ţin în Texas pentru o lungă perioadă de timp şi că asta era o răzbunare suficientă, mi-am scos portofelul şi i-am înmânat cartea mea de vizită.

Brat a ieşit din magazin, plină de soare şi curcubee. „Vezi? Nu a fost aşa de rău.”

După o scurtă oprire la un magazin de mirese pentru a-i lua măsurile pentru rochia de domnişoară de onoare, am mers în linişte la casa părinţilor ei. Coloana mea sonoră preferată.

La jumătatea călătoriei noastre, a scos un mic suspin şi atunci amştiut că norocul meu se terminase şi că era pe cale să înceapă să vorbească.

„Cred că aş putea fi o persoană oribilă.”

„în sfârşit, o declaraţie pe care o putem susţine amândoi.” Se aştepta la un discurs de încurajare? Eram în mijlocul unui război rece.

„Vorbesc serios, Random. Cred că da.”

Nu am vrut să o cunosc mai bine acum. Nu voiam să aud despre necazurile ei. De fapt, am regretat momentul în care am făcut greşeala de a-i povesti despre umilul *meu* început, dar în acel moment, părea gata să se sinucidă, iar un client mort ar fi arătat foarte rău în CV-ul meu.

S-a uitat pe fereastră cu o uşoară bosumflare. Mi s-a părutcă am o lacrimă alunecându-i pe obraz.

Cred că realizarea de sine făcea parte din itinerariul „maturizează-te naibii” pe care i l-am impus. Suspinând, am spus: „De ce crezi că eşti o persoană oribilă?”.

„Mi-am dat seama ieri că nu am prieteni adevăraţi. Nu am legături reale. Relaţia mea cu familia mea este distrusă. Viaţa mea se rezumă la păstrarea aparenţelor. Este o cochilie goală.”

Nu am spus nimic. Dacă era vorba de o descoperire a ei, era mai bine să ajungă singură la această concluzie.

„Şi toate prietenele de pe Instagram... NeNe şi Tara...” S-a încruntat, dând din cap. „Nu m-au sunat nici măcar o dată de când am ajuns aici. Nimeni în afară de Keller – el e cel mai apropiat, dar... Nu crezi că e ciudat?”.

„Nu. Este foarte posibil ca NeNe şi Tara să nu ştie să folosească un telefon”.

„Simt că îmi irosesc viaţa.”

„Tu eşti”, am confirmat. A fost prima fisură în persoana ei de prinţesă de

tabloid, iar eu aveam de gând să sparg restul şi să scot la iveală tot ce se ascundea dedesubt.

„Ce ar trebui să fac?”

„Găseşte-ţi o slujbă. Fă ceva semnificativ cu viaţa ta. Contribuie. Nu e ca şi cum ai fi străin de altruism”, am spus cu greu. „Îţi pasă. Foloseşte-ţi intenţiile bune.”

„întotdeauna am crezut că munca este un mijloc de a ajunge la un scop. O modalitate de a plăti pentru plăcerile vieţii.”

Părea hipnotizată de ideea că a face ceva cu ea însăşi era o opţiune, mai degrabă decât o glumă proastă.

„De ce credeţi că oamenii care ies la pensie se deteriorează rapid? Oamenii au nevoie să fie în mişcare. Să lupte sau să moară.”

„Dar simt că tuturor le-ar plăcea să mă vadă eşuând.” Şi-a muşcat buza inferioară. „Să le dovedesc că se înşeală.”

„Şi dacă nu pot?”

„Atunci mori
încercând.”

„Ce rost are să încerci dacă nu reuşeşti?”

Am zâmbit încruntat. „Te priveşti diferit în oglindă. Te-ai gândit la ce vrei să faci cu viaţa ta?”.

A înclinat capul. Nicio surpriză. Pentru mine, răspunsul era evident. Dar trebuia să-şi dea seama ea însăşi. Nu era bine dacă îi dădeam eu ideea. Trebuia să vină de la ea. Şi, merita să aleagă asta pentru ea, cel puţin. Nu că ar fi avut prea mult de spus în privinţa restului vieţii ei, nu cu familia în care se născuse.

„Ar fi bine să vii cu ceva.” Am bătut cu toba în volan. „Face parte din procesul nostru.”

„Bine.” Şi-a dat umerii pe spate, stând dreaptă. „Crezi că sunt o persoană decentă?”.

Eram încă pe acest subiect? Iisuse.

„Cred că nu contează”, am spus, iar când a deschis gura să vorbească din nou, am adăugat: „Această conversaţie s-a terminat, Brat.”

După cum decursese cina, am fost plăcut surprins de rezistenţa lui Brat. De loialitatea ei. Avea toate motivele să îi respingă pe aceşti oameni, dar totuşi a rămas civilizată.

„Aceasta este o cină informală. Vă rog să vă simţiţi ca acasă”, a îndemnat Julianne Thorne, bine îmbrăcată în jacheta ei de satin roşu Alexander McQueen.

I-am urmat pe soţii Thorne prin hol, cu Brat privindu-Şi picioarele, arătând mult mai tânără decât cei douăzeci şi unu de ani ai săi.

„Mă bucur să te văd din nou, Sugar Pie.” Anthony şi-a privit frica. A trecut cu vederea faptul că frica lui a fugit ieri de acasă fără să î ş i ia măcar la revedere.

Hallie, rigidă şi neinteresată, avea expresia facială a unui prizonier de război. „Plăcerea este numai a mea”, a spus Hallie cu nonşalanţă.

„Am fost atât de Şocate când ai plecat tară să spui un cuvânt”, s-a plâns Julianne fiicei sale.

„Oh, da? Am fost Şocată că ai crezut că voi rămâne după conversaţia noastră din biroul tatei.”

Fata avea în ea o cantitate admirabilă de luptă.

Ne-am aşezat la masa „informală” din bucătărie, nu la cea elegantă din sala de mese, în timp ce trei bucătari cu pălării albe absurde produceau plăcinte cu cartofi dulci şi lapte bătut dintr-un AGA. însoţite de friptură de pui prăjită, o tocană consistentă şi ceai dulce.

Foarte casual, vezi tu.

„Deci. Ransom.” Julianne continua să-şi mângâie colţurile gurii cu un Şerveţel, deşi nu consumase niciun fel de mâncare. „Te rog să ne spui totul despre compania ta. Suntem nerăbdători să vă cunoaştem.”

Le-am oferit informaţii minime despre Lockwood şi Grupul de protecţie Whitfield, aruncând din când în când o privire la Brat, care părea să se fi micşorat în ea însăşi până când a ajuns la dimensiunea unui copil mic.

Mi-am spus că nu e maimuţa mea, nu e circul meu. Dar le-a luat patruzeci de minute să îşi amintească că ea era acolo, în timp ce mă interogau despre viaţa mea, educaţia mea, cariera mea şi partenerul meu de afaceri.

„Oh, Bunny, am uitat să-ţi spun. îţi aminteşti de Felicity Hawthome?” Julianne i-a aruncat fiicei sale o privire glacială, luând o înghiţitură din vinul ei roşu. „A mers la Şcoală cu Hera. Acum este directoarea unui grup de reflecţie, în Los Angeles. A spus că i-ar face plăcere dacă i-ai trimite CV-ul tău!”

„Nu am un CV, *dar* am o alergie la nepotism.” Hallie a zâmbit, iar atunci am observat că farfuria ei era goală. Ceea ce, desigur, avea sens, din moment ce aproape tot ce era pe masă conţinea carne. Trebuie să fi fost înfometată – nu e de mirare că era flămândă.

„Oh, încerc, Hallie. Ai putea măcar să-mi arunci un os? Sarcasmul este sub demnitatea noastră, Bunny.” Faţa lui Julianne a căzut.

„Bine că nu fac parte din „noi” atunci, nu-i aşa, *mamil”.* Brat şi-a bătut unghiile ascuţite de-a lungul mesei, un obicei pe care îl dezvoltase cu cinci secunde în urmă pentru a o enerva pe mama ei.

„Această conversaţie este redundantă.” Anthony şi-a aruncat Şerveţelul în farfurie. „Nu trebuie să-ţi găseşti o slujbă imediat. Mai este timp pentru asta. Nu te- am mai văzut de atâta timp, Hallie. Hai să ne concentrăm să recuperăm timpul pierdut.”

„Să mergem.” Hallie a tresărit. „Ai o lună sau două la dispoziţie? Am o *mulţime de* veşti din ultimii douăzeci şi unu de ani.”

„Sunteţi produsul unei generaţii care are prea multe şi căreia i se cere prea puţin.” Julianne nu avea chef să detensioneze atmosfera.

„Cum zici tu, *mamă.”* Brat şi-a rostogolit unghiile de-a lungul tatuajelor de pe braţe, facându-i ochii mamei sale să se oprească şi să le examineze. „Responsabilitatea personală este un concept străin pentru tine.”

„Asta e foarte frumos.” Julianne a zâmbit. „Venind din partea cuiva care nu a lucrat nicio zi în viaţa ei.”

„Aproape că a sosit desertul!”, a strigat cu disperare unul dintre angajaţii din sală, aplecându-se între Hallie şi mine pentru a ne curăţa farfuriile.

„Bine”, a spus Julianne. „Am chef de ceva dulce şi reconfortant, din moment ce, evident, nu pot primi afecţiune de la propria mea fiică.”

începusem să văd avantajele de a nu avea o familie.

„Deci, despre ce voiai să vorbim, fiule?”. Anthony mi-a adresat întrebarea,

tumându-mi mai mult ceai cu gheaţă în pahar. Nu eram fiul lui, iar apelativul mi s-a părut denigrator.

„Am înţeles că repetiţia pentru cină este mâine.” Nu i-am cruţat lui Brat o privire. Eram pe cale să dau un KO.

„Corect.” Anthony a dat din cap. „Echipa mea de securitate a fost instruită să vă trimită toate detaliile.”

„Au facut-o.” Am luat o înghiţitură din ceaiul meu cu gheaţă. „Şi nunta e peste două săptămâni.” „Da.” Julianne şi-a atins obrajii colorați. Era evident că se mândrea cu ceilalţi fiică. „Exact aşa este.”

„Aş vrea să fac un pod şi să rămân în Texas”, am spus, fără să mă uit la Brat, care s-a înţepenit lângă mine. „În afară de faptul că i-am scuti pe toţi de bătăi de cap logistice, ar asigura şi protecţia lui Hallie în apartamentul ei de la hotel, unde are deja o echipă de securitate care lucrează non-stop.”

„Mi se pare un plan solid.”

„în niciun caz.” Brat s-a ridicat în picioare, lovindu-se cu palma de masă. Faţa ei părea cenuşie, însă era suficient de animată pentru a presupune cu siguranţă că era aproape de a înjunghia pe cineva cu cuţitul de friptură. „Nu am de gând să petrec două săptămâni şi jumătate în Texas. Sunt alergică la locul ăsta.”

„Doamne sfinte.” Julianne şi-a învârtit vinul roŞu în cercuri mici. Toate bunele maniere şi relele intenţii. „Nu suntem destul de glamuroase pentru tine, Bunny?” Privirea lui Hallie era fixată pe tatăl ei, răul cel mai mic. „Vreau să fiu acolo unde îmi este locul.” „Locul tău e în Texas.” Faţa lui Anthony s-a înmuiat. „Cu noi.” „Locul tău nu e nicăieri”, am intervenit eu. „Ai trei prieteni în L.A. Doi dintre ei probabil că nu-ţi pot scrie numele. Este prea mare, prea aglomerat, iar paparudele ar vrea să-ţi pună capul pe tavă. Poate că Texasul nu se potriveşte stilului tău de viaţă, dar te va ţine departe de tentaţii şi de o potenţială acoperire mediatică. Vei sta aici, vei face muncă voluntară, vei cunoaşte zona. Am aranjat deja totul.”

„Mulţumesc, Ransom.” Anthony i-a făcut cu ochiul. „Asta numesc eu bani bine cheltuiţi.”

Brat m-a fixat cu privirea în jos. Deşi nu a rostit niciun cuvânt, ochii ei strigau multe.

Nu o lăsam să se pună în pericol în Los Angeles. Chiar dacă eu eram cel responsabil pentru această situaţie nefericită.

„Nu stau aici nici măcar un minut după cina de repetiţie”, a anunţat ea. „Aveţi grijă acum, domnişoară Thorne, sau părinţii dvs. nu vor putea să vadă eşalonarea
progresele pe care le-ai făcut.” I-am zâmbit.

Farfuriile noastre s-au golit. Servitorii au ieşit din bucătărie cu Bananarchy, sandvişuri cu îngheţată şi o cantitate nefirească de tort, căptuşind linguri argintii strălucitoare pe Şerveţele proaspete.

„Aleatoriu, te rog.” Am văzut momentul exact în care a pierdut lupta şi am încercat să fac apel la conştiinţa mea, ştiind foarte bine că a mea funcţiona doar zece la sută din timp. „Măcar o dată, lasă-mă să fac cum vreau eu.”

Am înghiţit în sec. în mod uimitor, sentimentele mele nu erau la fel de plate ca de obicei.

Uram să-i fac asta. Şi am urât că nu merita asta.
„îmi pare rău”, i-am spus încet, dar serios. „S-a rezolvat.”
Şi-a lăsat capul jos între umeri. Am plecat la scurt timp după desert.

ţ-feUAie/

A doua zi dimineaţă, aveam faţa îngropată în pernă când am auzit uşa camerei mele deschizându-se. Paşi grei, încrezători, au apăsat pe podeaua mea mochetată.

„Ai avut noroc.”

Chiar şi fără să-l văd, mi-l puteam imagina, aşezat ca o zeitate mitologică pe o mobilă grea, frumuseţea lui distructivă aproape că mă ispitea să m ă iau la bătaie.

M-am îngropat mai adânc în pernă, întrebându-mă dacă m-aş putea sufoca în felul acesta. Cu siguranţă, nu eram atât de norocoasă. în plus, cunoşteam şi alte modalităţi de a-mi lua viaţa. Unele mai puţin dureroase. Un glonţ în craniu, poate. Deşi, sincer, nu aveam încredere în ţinta mea. Poate Ransom ar putea s-o facă? Ha. M-ar salva doar ca să-mi facă în ciudă. Ticălosul.

Nu am vrut să-i văd pe Craig şi Hera astăzi. *Chiar* nu am vrut să-i văd.

„Pământ către Brat, mă asculţi?” L-am auzit pe Ransom împingându-se de pe orice se sprijinea.

împotriva şi mergeţi spre mine. „Am spus că am veşti bune.” „Livrează-le şi pleacă”, am murmurat în pernă.

„Cina de repetiţie se amână. Bunicul logodnicului surorii tale este la terapie intensivă. Ei amână cina până chiar înainte de nuntă.”

M-am rostogolit pe spate, uitându-mă la tavan. Uşurarea pe care o aşteptam nu a venit. în schimb, groaza s-a adunat în groapa stomacului meu, ca nişte moloz.

A fost ca şi cum am fi prelungit o operaţie pe cord deschis. Fără anestezie.

„O să moară?” O voce a croncănit şi mi-am dat seama, cu întârziere, că venea de la mine.

„Cine?” a întrebat Ransom, aŞezându-se pe marginea patului meu. „De fapt, nu

contează. Răspunsul este da, în orice caz. Dacă te referi la bunicul, atunci probabil că în următoarele câteva

zile. Dacă te referi la logodnic, eu i-aş mai da câteva decenii înainte de a da cu piciorul la găleată."

„Ruşine."

„Nu-ţi place de el?" M-a privit în faţă. Eram prea letargică pentru a mă uita

înapoi. „Este literalmente perfect."

„Sună îngrozitor", a oferit Ransom.

„Familia mea îl iubeşte. îl tratează ca pe fiul lor."

A ridicat mâna. Avea în mână un teanc de hârtii. Atunci mi-am mutat privirea de pe tavan, studiindu-l cu un amestec de teamă şi curiozitate.

„Şi acum? Părinţii mei vor să mă retragă din testament?".

„Nu cred că vor avea nevoie de permisiunea ta pentru a face asta. Dar ţi-au trimis discursul domnişoarei de onoare ca să-l memorezi." Mi l-a aruncat în poală. Nu l-am atins. Mi-am întors capul spre fereastră, urmărind două păsări care aterizau în acelaşi timp pe o creangă de copac, ciripind una la alta.

Vreau să fiu în locul tău.

„N-ar trebui să fiu eu cel care o scrie?" M-am îmbufnat.

„Bună dimineaţa. Suntem în anul 2026, iar familia ta este autoritară. De asemenea, Michael Jackson a murit, iar noi încă nu am găsit un leac pentru cancer."

„Nu au încredere în mine cu nimic." Mi-am aruncat braţul peste ochi. O durere acută mi-a zgâriat pieptul. Perspectiva de a trage aer în piept mi se părea insuportabilă.

„Nu este adevărat. Sunt sigur că au încredere în tine să strici lucrurile. De aici şi discursul domnişoarelor de onoare."

„Poţi să încetezi să mai fii un măgar, măcar pentru o clipă?"

„Probabil că nu", a spus el neutru. „Dar o să încerc."

După ce şi-a dat seama că nu aveam de gând să-i răspund, m-a întrebat: „Ce este pe ordinea de zi de astăzi, prinţesă?".

M-am ridicat în picioare, cu spatele lipit de căpătâiul patului. „Cred că o să fac tot ce pot pentru a-ţi face viaţa un iad şi să-mi fac familia de râs. Ştii tu, chestiile obişnuite."

A întins mâna spre pătură şi mi-a bătut genunchiul de două ori. De îndată ce mâna lui s-a întâlnit cu piciorul meu, o doză de emoţie m-a străbătut, injectându-mă cu energie şi viaţă. Era prima dată când mă atingea. *De bunăvoie, cel* puţin. Cu blândeţe. Nu pentru a mă scoate dintr-un loc sau pentru a mă târî în camera mea. Mi se părea important, şi nu întâmplător, şi poate că eram nebună, dar şi puţin intimă. Aveam senzaţia că voia să mă facă să mă simt mai bine şi nu ştia cum. Iar Ransom *nu* voia *niciodată să* facă pe cineva să se simtă mai bine.

„Ţinteşte spre stele, Brat."

Am arcuit o sprânceană. „Vrei să spui că pot face ce vreau astăzi?" „Categoric

nu." Expresia lui plictisită era impenetrabilă. „Dar îţi dau o un avans. în următoarele zece ore, nu aveţi un buget. Aveţi voie să cheltuiţi banii

părinților voștri cum doriți. O să mă ocup eu de ei. După aceea, sunteți programați pentru muncă voluntară.”

„Supa de bucătărie?” Am întrebat amețită. Era un lucru pe care îl făceau celebrităţile, aşa că m-am gândit că aici voiau să mă duc.

A clătinat din cap. „Curăţarea şi reciclarea rezervoarelor.”

Cât de trist este, m-am gândit, că bodyguardul meu mă cunoaşte mai bine decât părinţii mei.

La început, m-am gândit să merg la Highland Park Village şi să mă duc la Dior, Chanel şi Valentino. în mod normal, făceam cumpărături doar în magazinele second- hand din motive ecologice, dar pentru a-i enerva pe părinţii mei, m-am gândit că era timpul să-mi reînnoiesc colecţia de designeri şi să donez articolele mai vechi şi la magazinele de caritate şi de vechituri preferate. De îndată ce Ransom şi cu mine am ajuns la centrul comercial opulent, plin de arcade regale şi coşuri de flori pline de flori, mi-am dat seama că nicio parte din mine nu dorea să facă cumpărături.

Că, de fapt, cumpărăturile erau un mod foarte deprimant de a petrece timpul. Să te bucuri de ceva materialist nu dura niciodată mai mult de câteva ore. Şi... trebuie spus, majoritatea produselor de designer erau *oribile.*

Dar a fost mult mai mult decât un simplu act de cumpărături. Eram sătulă de goană.

Obosit să încerci să te integrezi. Obosit de *încercări.*

Hainele de designer reprezentau ceva din care voiam să fac parte – strălucire, farmec şi rafinament. Dar în adâncul sufletului – sau poate nici măcar *atât de* adânc – nu eram un fan al consumerismului. Adică, aceste companii voiau ca noi să ne facem provizii de haine noi şi scumpe în fiecare sezon, chiar dacă hainele din sezonul trecut erau perfect purtabile şi încă bune de folosit. Supraproducţia avea ca rezultat risipa şi daune ecologice. De fiecare dată când cumpăram un articol de modă de care nu aveam nevoie, mai puneam un cui în sicriul acestei planete.

„Nu vreau asta", m-am auzit spunând. Eram înrădăcinată în pământ, privind înapoi la o serie de magazine de designer şi restaurante de lux. „Nu mai vreau nimic din toate astea. Am destule haine. Şi frumoase, de asemenea."

A rămas tăcut pentru o clipă, dar aveam senzaţia că savura fiecare cuvânt. Mai mult decât atât – aveam sentimentul că se aştepta să se întâmple asta. Că ştia cumva că cumpărăturile nu mă vor face să mă simt mai bine.

„Vreau să plec", am spus. „încotro?"

Bună întrebare. Am vrut să-mi fac un alt tatuaj. Dar încă mă durea de ieri şi, de asemenea, nu mai aveam nimic altceva pe care să vreau să mi-l gravăm pe piele. Toate tatuajele mele aveau o semnificaţie. Poate aş putea să schiţez ceva foarte repede? Aş putea... dar aş fi rămas fără hârtie de hotel. Şi am presupus că folosirea unui creion, în loc de stiloul nesigur de la hotel, era o idee mai bună. Dar gândul de a ţine în mână un creion şi o hârtie mă facea să mă simt ca un impostor. Unele plăceri erau rezervate doar persoanelor alfabetizate, iar aceasta era una dintre

ele.

O amintire a unei Hera batjocoritoare mi-a asaltat memoria.

"Pentru ce ai nevoie de pixurile mele, Hallie? Nu e ca Şi cum ai vrea să scrii ceva. Dă-le înapoi. învăţ pentru un test. Şi să nu mai furi niciodată de la mine!" Totuşi...

Ransom habar n-avea despre... *problemele* mele. Puteam să desenez oricât de

mult aș fi vrut, iar el nu m-ar fi judecat.

„Putem să mergem la... Hobby Lobby?" M-am întors spre el. Nu mai fusesem niciodată, dar întotdeauna părea un magazin atât de sănătos. Pun pariu că nu s-a întâmplat nimic rău într-un Hobby Lobby.

Faţa lui a rămas ilizibilă, dar mi-am dat seama că nu se aşteptase la asta. „O întorsătură bruscă a evenimentelor.”

„Sau aş putea chema din nou paparudele şi să găsesc un grătar de metrou â la Marilyn Monroe, astfel încât rochia mea să zboare deasupra lenjeriei”, am sugerat eu cu dulceaţă. Nu ceream să merg la un club de noapte, pentru numele lui Dumnezeu. *Lucrează cu mine.*

„Nu mai spune nimic.” Şi-a scos telefonul din buzunar. „Voi găsi cel mai apropiat magazin de artizanat.”

Nu fusese aventura confortabilă pe care o căutam, dar ne-am întors în Ford Explorer-ul blindat şi ne-am îndreptat în scurt timp spre cel mai apropiat magazin de artă şi artizanat, de unde am cumpărat un caiet de schiţe gros, împreună cu un set de creioane de cărbune care includea gume de şters, cuţite de ascuţit şi un prelungitor de creion cu două capete.

Folosisem Siri pentru a afla ce foloseau în mod normal artiştii tatuatori atunci

când schiţau.

M-am îndreptat spre linia de plată, înainte ca Ransom – care era suspect de tăcut, chiar şi după standardele sale – să-şi pună mâna pe umărul meu. Marcând a doua oară astăzi când mă atingea, întâmplător. Şi a doua oară când nu mi-a displăcut.

Nu mă puteam lăsa să mă gândesc la asta. Probabil că nu însemna nimic. Adică, dacă m-ar fi plăcut măcar o fracţiune, nu ar fi insistat să mă facă să trec prin mizeria de a rămâne în Texas, nu-i aşa?

„Ce?” M-am întors.

„Dacă tot suntem aici...” Şi-a ridicat sprâncenele în mod semnificativ.

Nu te-am urmărit. Am înclinat capul. „Vrei să te duci la raionul de fire şi să înveţi să tricotezi?”

„Mă cunoşti prea bine”, a mârâit el. *„Sau* poţi cumpăra şi câteva ghiduri de desen. Ia-ţi lucrurile de bază, să Ştii. *Desen pentru începători.* PregăteŞte-te pentru

succes.” „De ce aş face asta?” Am mâzgălit doar pentru mine. Nu era niciun

pericol în asta.

Nu există niciun eşec potenţial. „Este doar un hobby.”

„Este un rahat pe care îl pui pe corp după aceea.” A început să păşească cu pas hotărât înapoi spre secţiunea corespunzătoare. Şi-a îndesat mâna într-un raft complet aprovizionat, scoţând o carte groasă. *„Umbre, texturi Şi iluzii optice.* Vrei să-mi spui că nu ai nevoie de asta?” A fluturat cartea între noi.

I-am smuls-o din mână şi am răsfoit paginile în grabă, aşteptându-mă la mult text. Am fost surprinsă să nu găsesc nimic. Erau numai tutoriale pas cu pas despre cum să desenezi. Cu imagini. Era *uimitor.* Inima mea a prins viteză. Era pentru prima dată după ani de zile când simţeam că pot avansa şi mă pot educa prin altceva decât videoclipuri, discuţii TED şi cărţi audio.

Poţi să ţii o carte în mână Şi să o înţelegi.

„Cred că nu strică. Mai au şi altele ca asta?” Am aruncat ghidul în coşul de cumpărături.

A mai luat una de pe raft.

Secretele desenului realist.

„Hmm, nu ştiu ce să zic de asta.”

„Trebuie să-ţi îmbunătăţeşti jocul.” A aruncat-o în coş. „încă una?”
„Adică, cred că da. Nu contează.”

Curând, căruciorul s-a umplut.
Cum să desenezi Anime. Ghidul artistului pentru animale realiste. Cum să desenezi cu fotorealism. Cum să desenezi flori moderne.

Opţiunile erau infinite. Voiam să înghit totul.

Bătând cu piciorul de podea în timp ce aşteptam la coadă la casa de marcat, am aruncat o privire la ora de pe telefon. Ransom mă privea fix, amuzamentul dansându-i în ochii verzi ca de pădure.

„Te-ai gândit la ce vrei să faci cu viaţa ta?”

„Nu e momentul”, i-am lătrat nerăbdător. Trebuia să-mi strice parada, tocmai când mă simţeam un pic mai bine şi participam la ceea ce voia el? „O să mă gândesc eu la ceva. Nu mă grăbi.”

Apoi, iată că s-a întâmplat ceva uimitor. Ransom Lockwood a dat drumul unui *zâmbet* adevărat. A fost mic, a fost ezitant, dar a fost acolo.

Şi a fost glorios. Ceea ce a făcut să se întâmple altceva. Ceva – nu fluturi, poate păsări mici – şi-a fluturat aripile în partea de jos a pântecelui meu, facându-mă să mă furnică tot corpul. Ne-am privit unul pe celălalt pentru o clipă, cu un dor intens, crud.

„Bună ziua! Eşti gata să pleci?” Casierul a spart bula în care eram amândoi suspendaţi.

Ransom a clătinat din cap, întorcându-se să o privească şi a zâmbit.

„Absolut.”

Săptămâna următoare a fost surprinzător de suportabilă. Posibil pentru că familia mea nu m-a mai convocat la cine „ocazionale”. Toată lumea era în D.C., de unde era familia lui Craig. Fără îndoială, frenetici pentru a o linişti pe Hera, căreia nu-i plăcea când viaţa nu mergea conform planului ei detaliat.

Am încercat să o sun pe sora mea mai mare şi să mă interesez de sănătatea bunicului lui Craig.

-se pare că încă mai rezista- dar de fiecare dată când am făcut-o am fost trimis direct la căsuţa vocală.

Nu aveam cum să recunosc asta fără să par îngrozitor, dar de fiecare dată când ajungeam la căsuţa ei vocală, scoteam un oftat de uşurare. Nu aveam nicio dorinţă deosebită de a vorbi cu Hera şi habar nu aveam ce să spun despre bunicul lui Craig.

Mi-am petrecut timpul făcând voluntariat în pădurile naţionale şi la FreeTree Society (Ransom nu glumea, chiar m-a înscris la tot ce era sub soare) şi desenând non-stop.

Mi s-au format căluşuri pe degetul mijlociu şi pe degetul mare. Şi totuşi am continuat. Chiar şi atunci când mă durea încheietura mâinii.

Chiar şi atunci când mâinile au început să-mi tremure, atât de slabe încât abia puteam să-mi spăl părul, să iau telefonul, să tai mâncarea cu ustensilele.

Max sosise în Dallas, înarmat cu suficientă cremă de protecţie solară cât să înece o armată. El şi Ransom mă supravegheau pe rând. Pe de o

parte, mă simţeam mai confortabil cu Max.
-era rece, drăguţ şi niciodată rău cu mine. Pe de altă parte, de fiecare dată când Ransom era plecat, îmi făceam griji că se juca cu alte femei.

De ce mi-a păsat? Deşi era adevărat că Ransom şi cu mine nu ne mai certam, eram foarte departe de a fi prieteni. Era mai degrabă un caz în care voiam să-mi

păstrez energia pentru bătăliile care mă aşteptau, cu mama, tata, Hera şi Craig.

„Deci, lăsaţi-mă să înţeleg”, a spus Keller. Se întorsese în L.A. de la Palm Springs şi ronţăia un baton de ţelină în timp ce vorbeam la telefon. Eu schiţam pe carneţelul meu.

Un tatuaj elaborat al unei Medusa cu aspect sexy, îmbujorată şi luxuriantă, cu părul ei de Şarpe încolăcit peste gât, tăindu-i alimentarea cu aer. O *moarte frumoasă*. „Eşti protejată în prezent de doi bărbaţi foarte sexy şi nu te-ai lăsat trasă pe sfoară de niciunul dintre ei?”.

Keller nu ştia că nu mă ocupam de agăţat. „Corect.”

„Bine... de ce?” Părea uimit. „Pentru că e o idee proastă.”

„Şi de când te fereşti de ele?”. A râs. „Cred că încerc să fac mai bine.”

„De către cine?” a cerut Keller. „Nu de vajayjay-ul tău, asta e sigur. Cea mai tânără părea să te placă la început, nu?”

„Max? Oh, cred că da. E drăguţ, dar... nu ştiu, prea blând, poate? Iar Ransom e sexy, dar e şi un mare nesimţit.”

„Vrei să spui, genul care să facă publică o casetă cu voi doi?” a întrebat visător Keller. Avea o slăbiciune pentru ticăloşi. Foştii lui iubiţi erau atroce. De la abuzatori emoţionali la înşelători în serie, era foarte uşor să renunţ la „fericiţi până la adânci bătrâneţi” când aveam un loc în primul rând la viaţa amoroasă a lui Keller.

Cu toate acestea, Ransom era exact opusul unui om care îşi expunea afacerea în faţa lumii. Nu-mi făceam griji că mă va băga în necazuri. Mi-a dat toate indiciile că voia să mă ţină departe de ele. Doar că părea o persoană foarte proastă în care să-mi pun încrederea. Atât de dezlipit de sufletul lui, încât mă întrebam dacă mai are vreunul.

„Ai încredere în mine când îţi spun că ambele sunt interzise.”

„Bine, dar încep să-mi fac griji pentru tine, fată. Nu te-am mai văzut de ceva vreme cu vreun prieten de braţ.”

Ultimul bărbat cu care mă văzuse Keller fusese Dash Rodgers, un fundaş de la Seattle Seahawks care avea nevoie de câteva întâlniri în L. A. în timp ce negocia un nou contract. Adevărul era că avea inima frântă din cauza unei despărţiri recente – logodnica lui, cântăreaţă de muzică country, fusese prinsă înŞelându-l cu chitaristul ei – iar eu aveam nevoie de o modalitate de a-mi îmbunătăţi imaginea pentru a obţine mai multe concerte. Amândoi am beneficiat de acest aranjament şi ne-am despărţit ca prieteni. Dar când Keller m-a întrebat despre el, am povestit despre nopţile mele nebuneşti cu Rodgers în timp ce se afla în oraş, omiţând ceea ce am făcut de fapt – am jucat Monopoly şi Patchwork în timp ce discutam despre un documentar National Geographic despre balene.

„Mă voi urca din nou pe cal în L.A.”, l-am asigurat.

„Atâta timp cât te asiguri că calul este bine legat.”

„Keller...” Am închis ochii.

„Prea mult?” A râs.

„*Mult* prea mult.”

„Suna mai bine în mintea mea.”

Am închis înainte ca el să facă o glumă despre cum să dea în cap. Niciodată nu poţi fi prea atent.

Bunicul lui Craig a murit la vârsta de o sută unu.

Deoarece părinţii mei erau deja în Washington, Hera a cerut ca înmormântarea să aibă loc cât mai repede posibil, pentru ca planurile de nuntă să poată continua fără întrerupere.

„Este devastată”, a simţit mama nevoia să-mi explice la telefon, „dar ştie că asta şi-ar fi dorit Bill”.

Da. Eram sigur că bunicului Bill îi păsa în mod special de nunta lui Hera şi a lui Craig, în timp ce era spitalizat cu o pneumonie severă, în timp ce suferea de insuficienţă sistematică a organelor.

„Da, teribil. Spectacolul trebuie să continue.” Am mestecat din chow mein-ul meu vegetarian în camera apartamentului meu, răsfoind una dintre cărţile mele de desen. Dallas mi se părea mult mai suportabil când ştiam că familia mea nu era în oraş. Noul meu hobby cool mă ţinea, de asemenea, ocupată.

II auzeam pe Ransom întorcându-se de la sală şi am practicat un admirabil autocontrol, fără să arunc o privire în afara camerei mele pentru a vedea dacă era în vreo stare de dezbrăcare.

„Probabil că ar trebui să vii la înmormântare.” Mama a suspinat. „Arată-i sprijinul tău lui Craig.”

Mi-a îngheţat sângele în vene. Să mă duc acolo... să-i văd pe toţi... *să-l* văd din

nou... „Nici măcar nu-l cunoşteam pe Bill”, am argumentat încet.

„Are vreo importanţă? Craig face parte din familie.”

„Familia *ta”*, am enunţat. „Nu a mea.”

Gândindu-mă la Craig ca la o familie, îmi venea să-mi smulg pielea şi să o arunc într-un foc de tabără. Mai ales după ce mi-am găsit propriul ritm, propria pasiune în a face schiţe chiar aici. Mi-am scăpat caietul de schiţe, aŞezându-mă înapoi în scaunul de la birou. Ransom şi-a băgat faţa transpirată în uşa mea, ca să verifice dacă eram în viaţă. I-am făcut semn cu mâna să plece.

„Vii la Washington, Halbe. Nu vreau să aud nicio scuză”, a spus mama.

„Mamă...”

„Dă-mi-l pe Ransom, te rog.”

Mă simţeam ca un copil de treisprezece ani care negociază ora stingerii. Gemând, i-am dat telefonul lui Ransom. A intrat înăuntru, purtând un pulover de soţie îmbibat şi pantaloni de trening gri cu o proeminentă umflătură.

„Da?” a întrebat Ransom. „Da”, a spus el din nou. Apoi „Când?” Şi, în cele din urmă, „Va fi acolo”.

A închis telefonul şi mi l-a înmânat înapoi. Ochii mei erau înfierbântaţi de lacrimi nevărsate.

„Vom pleca mâine”, a anunţat el.

Mi-am dat declaraţia jos de pe umeri, redirecţionându-mi atenţia către caietul de schiţe din poala mea. Era în regulă. Aş fi lăsat totul să zboare pe lângă mine. Prin mine, poate. Atâta timp cât nu rămânea *în* mine.

„PuŞtiule”, a spus el, ca să-mi atragă atenţia.

Mi-am luat caietul de schiţe şi am răsfoit paginile. *„Brat.”*

Nimic. Nici numele meu, nici problema mea. Mi-a fost de

ajuns. „Halbe.”

M-am uitat la el cu reticenţă. „Da?”

Poate că acesta a fost momentul în care i-a crescut o inimă şi m-a întrebat ce s-a întâmplat. Despre aversiunea mea faţă de Craig. Sau poate că ar fi discutat cu mine. Să încerce să-şi dea seama cum ar putea fi călătoria mai puţin ciudată pentru mine. „Nu uita să-ţi memorezi discursul.” A arătat spre teancul de pagini de pe colţul

biroului meu, înainte de a trânti uşa şi de a se îndrepta spre duş.

Ransom Lockwood nu a făcut compasiune.

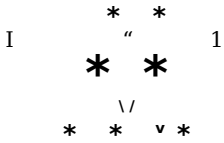

Apoi.

Furtul din buzunare s-a transformat în furt. Tom, Lawrence Şi cu mine am ajuns să intrăm prin efracţie în diverse locuri, în special în magazine mari Şi lanţuri de magazine corporative. Oameni care nu ar fi vrut să se chinuie să depună plângere chiar dacă am fi fost prinşi.

La un moment dat, am absolvit Şi am devenit mici traficanţi de droguri. Dl Moruzzi era un infractor prolific, cu mulţi oameni care lucrau sub comanda sa. în aparenţă, era un om de afaceri de succes, cu mai multe standuri de hotdog în tot Chicago. Dar suma de bani murdari care trecea prin mâinile noastre era ridicolă.

în primul rând, am fost băieţii de serviciu, aducând Şi ridicând pachete mici. Apoi, în jur ul liceului, am devenit comercianţi. Nu ne atingeam niciodată de nimic. Asta era regula domnului Moruzzi. Nu vroia niciun drogat sub acoperişul lui.

Pentru a compensa vieţile noastre de rahat, care constau în a merge la Şcoală, a lua note excelente pentru a mulţumi CPS, apoi a munci până la os pentru el (comision zero, mulţumesc pentru întrebare), ne-a plătit cu o monedă îndoielnică – femeile.

Mai exact, prostituate de lux. Cred că a vrut să denatureze viziunea noastră asupra dragostei Şi a căsătoriei. Nu era nevoie ca el să meargă mai departe. O singură privire la căsnicia lui mizerabilă cu terapeutul – doamna Moruzzi – care era foarte rar acasă Şi avea un amant care locuia în Canada, unde o vizita frecvent, a făcut treaba.

De câte ori doamna Moruzzi era plecată, îşi descărca furia pe noi. Bătaia era exclusă. Eram cu toţii mai mari Şi mai puternici decât el. în schimb, ne punea să ne batem între noi. Pentru mâncare. Pentru bani. Pentru femei.

De-a lungul anilor, Lawrence, Tom Şi cu mine am suferit coaste rupte, oase rupte, degete fracturate Şi aŞa mai departe, toate doar pentru a supravieţui, în timp ce Moruzzi privea, bucurându-se cu satisfacţie de spectacol.

Era clar că funcţionam ca o forţă de muncă pentru el. Era, de asemenea, clar că nu avea de gând să ne dea niciodată Şansa de a deveni mai mult decât nişte mici pioni ai săi.

Când Lawrence avea Şaptesprezece ani, iar eu cincisprezece, a
început să devină agitat. „Avem nevoie de o ieşire de la Moruzzi.
Ce ne facem?”
Eu am fost prim ul care a adus-o
în discuţie. „îl omorâm.”

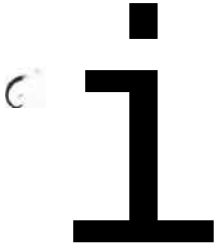

Ransom avea dreptate.

Trebuia să încep cu discursul dacă voiam să îl ştiu pe de rost până când Craig şi Hera se vor căsători.

Am adunat hârtiile şi am răsfoit cuvintele, cu pupilele frenetice şi inima bătându-mi cu putere.

Nu eram analfabet. Ştiam să citesc. Doar că uneori era greu să înţeleg cuvintele, îmi lua un timp îngrozitor de lung să citesc un simplu paragraf. Ceea ce ar fi trebuit să dureze câteva secunde, de obicei îmi lua minute, uneori ore, iar când ajungeam la sfârşit, de multe ori uitam conţinutul textului pe care îl citeam.

De exemplu, aş citi „light” ca „might” sau „white” ca „what” şi „sound” ca „ground”. Cuvintele se amestecau între ele, amestecându-se unele cu altele pe pagină, iar eu trebuia să mă concentrez până mă durea creierul pentru a citi un simplu articol.

Motiv pentru care am renunţat să citesc ori de câte ori era posibil. Ei bine, nu mi-am permis luxul de a scăpa de lectură în acest moment.

Am citit cu voce tare. Era un truc pe care doamna Archibald, una

dintre profesoarele mele, mă învăţase în clasa a doua.

„Lucrurile vor avea mai mult sens dacă spui cuvintele cu voce tare. „

S-a dovedit că avea dreptate, deşi părinţii mei au rugat-o politicos să nu se amestece în treburile lor – şi în educaţia mea – când i-a sunat în legătură cu dificultăţile mele de citire.

Acum, la paisprezece ani după ce doamna Archibald fusese concediată pentru depăşirea atribuţiilor (nu mi-am depăşit niciodată sentimentul de vinovăţie şi nu

mi-am iertat niciodată părinţii pentru asta), m-am ridicat şi m-am plimbat prin camera de hotel, încercând să citesc textul dactilografiat pentru mine, fără îndoială de către unul dintre redactorii de discursuri ai tatălui meu.

„Dog... goom... g... g...” M-am frecat la frunte. Mi s-a format transpirație rece pe piele. „Bună seara foarte... totul... seara... seara... toată lumea.” M-am oprit. Mi- am închis ochii. Am respirat adânc. *„Bună seara, toată lumea.”*

O propoziție. A fost un început.

Vezi? Nu e așa de rău. Mai sunt doar patruzeci.

Aveam o memorie decentă. Puteam s-o fac. Am repetat cuvintele cu voce tare, întipărite în creierul meu.

„Bună seara, toată lumea.”

„Bună seara, tuturor.”

„Bună seara, tuturor.”

Destul de simplu. Apoi am continuat.

„Lew....Hai...să...ne...bine...bine...venim? Bine ați venit la...la...la...”

M-am oprit, aruncând hârtiile pe pat, lăsând să iasă un mârâit frustrat. De ce nu puteau să-mi înregistreze discursul? Știau că aș putea memora rapid lucrurile dacă le-aș putea auzi. Eram bună la asta, la învățarea auditivă. Ascultam lucruri tot timpul. Așa am reușit să mă descurc. Dar răspunsul era clar. Părinții mei au pretins că problema mea era o născocire a imaginației mele, nu un handicap de învățare. Ca și cum aș fi putut citi foarte bine, dar aș fi *ales să* nu o fac. Strângând hârtiile într-o bufnitură, am încercat din nou. „Bine ați venit la... la... îmbinarea... la jet... la îmbinarea de...”

„Hera și Craig”, a încheiat o voce în spatele meu. Am sărit, trecându-mi o mână peste piept.

Rahat, rahat, rahat, rahat, rahat, *rahat.*

Ransom stătea în fața ușii, dus, proaspăt bărbierit și emana sex-appeal în pantaloni cargo casual și un guler în V negru.

La ce se gândește?

Că ești prost sau drogat. Exact ceea ce a crezut Și el acum zece secunde.

S-a dat jos de pe tocul ușii, avansând spre mine.

„Ești dislexic?”

„Ieși din camera mea, Random.” M-am împins în pieptul lui frenetic, isteric. De ce ar fi spus așa ceva?

„Tu ești.” A adunat paginile, încruntându-se în timp ce le răsfoia. „Nu știi să citești.”

„Da, pot.”

„Poți, dar este greu și frustrant pentru tine.”

„E în regulă, sunt drăguță”, am pufnit cu amărăciune.

Și-a ridicat privirea din pagini, încruntându-se și mai tare. Ochii lui erau atât de verzi, nasul atât de drept și gura atât de ușor de sărutat. Din nou, am mulțumit stelei mele norocoase pentru încrederea mea Șubredă. Nu-mi permitea să mă gândesc la cineva din punct de vedere romantic tară să mă mustru.

„Ești nediagnosticat?”

„Am nevoie de ochelari, atâta tot.” Mi-am înnodat brațele peste piept,

privindu-l cu putere. „Nu sunt dislexică.”

„Da, aşa este. Ori asta, ori ai o dizabilitate intelectuală omniprezentă, şi asta nu poate fi. Lipsa de inteligenţă nu a fost niciodată problema ta.”

Eram ameţită de complimentul neaşteptat. Era prima dată când cineva îmi

spunea că *nu sunt* un idiot. Nici măcar Keller, cel mai bun prieten al meu, nu mă complimenta niciodată pentru inteligenţa mea.

„De ce nu ai fost diagnosticat niciodată?” a apăsat Ransom, cu o venă pulsându- i pe o parte a frunții.

„Nu era necesar...”

„Nu ai citit contractul.” Ochii lui s-au aprins. „De aceea aifostatâtde neștiutoare după aceea. L-ai semnat pur și simplu.”

„Nu mai vorbi.” Am ridicat un deget de avertizare, țintuindu-l spre el. „Doar...

opreȘte-te.”

Acum că eram față în față, părea să fie furios. Dar nu era îndreptat spre mine... de ce nu? A fost eșecul meu, nu al lui. Știa să citească foarte bine.

M-am îndreptat cu pași mari spre dulap și l-am deschis. Poate că era timpul să ieșim în oraș și să luăm cina afară. Am stat închisă înăuntru destul de mult timp.

„Nu e nevoie să mă diagnosticați. Pur și simplu nu sunt o persoană inteligentă. Asta vreți să auziți? Toată lumea din familie s-a împăcat cu asta. Inclusiv eu. Sufăr de o lipsă de interes combinată cu o incapacitate de a mă descurca la Școală.” Am început să arunc rochiile pe pat.

Ransom mi-a ieșit în față, împingându-se între dulap și mine. „Puteai să primești o tonă de servicii, instrumente care să te ajute. Mai mult timp pentru testele tale, manuale înregistrate, corecturi ortografice pe calculator, terapie. Ar fi putut găsi orice fel de modalități de a te ajuta. în schimb, ți-au tratat handicapul ca pe o datorie pentru a salva aparențele, în loc să-ți ofere ajutorul de care aveai nevoie. *Acesta* este motivul pentru care ești atât de supărat pe ei.”

Ransom a făcut spume la gură, atât de furios era. Nu-l mai văzusem niciodată atât de supărat. Am făcut un pas înapoi, simțind brusc că a fi în centrul atenției acestui om era propria mea cădere personală.

„Eu... uhm...”

Să-i spun? Să nu-i spun?

La naiba cu asta. Adevărul era mai bun decât toate minciunile pe care le scuipam de ani de zile. „Tu ce?”, a întrebat el. „Spune-mi.”

„Când eram în clasa a doua, învățătoarea mea, doamna Archibald, le-a spus părinților mei că trebuie să fac un test de dislexie. Rămăsesem destul de mult în urmă, ceea ce mă făcea să mă îndepărtez și să-mi pierd și mai mult interesul pentru ore. Părinții mei s-au supărat foarte tare. Au făcut un întreg scandal despre cum o profesoară de clasa a doua de educație generală nu avea dreptul să facă astfel de presupuneri. A sfârșit prin a fi concediată, după ce mama a făcut presiuni asupra consiliului de administrație al Școlii. Nu am fost testată niciodată, dar...” Mi-am lins buzele, închizând ochii. Acea perioadă din viața mea a fost una dintre cele mai rele. Precedând momentul în care mi-am pierdut încrederea în mine. Tata era în ultimul an de președinție

şi nu-şi putea permite să aibă parte de presă negativă. Examinarea.

„Din acel moment, profesorii au început să mă ajute cu testele şi temele. Şi prin „a ajuta” mă refer la faptul că am trişat pentru a obţine note decente. Tot nu eram bună, dar am trecut toate cursurile. Cu cât era mai mare diferenţa dintre mine şi colegii mei de clasă, cu atât era mai uşor să cred că eram doar…”

„Stupid”, a completat Ransom pentru

mine, încet. Am înghiţit în sec. „Da.”

Acum, la douăzeci şi unu de ani, nu mă consideram cu studii medii. Pierdusem

atât de multă materie. Abia în ultimii ani, când am descoperit magia cărţilor audio, am început să recuperez subiectele care mă interesaseră. Istorie, literatură şi geografie. Dintr-o dată, puteam să consum cărţi... Am devorat toţi clasicii. Jane Austen, Charlotte Bronte şi Leo Tolstoi.

Ransom părea bântuit, privindu-mă cu ochi atât de adânci şi întunecaţi încât am crezut că mă voi îneca în ei.

„Părinţii tăi...”, a lăsat-o baltă, clătinând din cap. „O să-i omor.”

Strângându-şi telefonul până când l-am auzit pocnind, a ieşit furios din camera mea. Am alergat după el. Nimeni nu trebuia să ştie despre povestea doamnei Archibald. O panică albă mi-a curs prin vene. Părinţii mei m-ar fi jupuit de vie când ar fi aflat că i-am făcut confidenţe.

„Ransom, te rog, nu le spune!" L-am apucat de tivul cămăşii, trăgând de el. Telefonul îi era apăsat la ureche. „Ei nu trebuie să ştie că tu ştii, eu..."

Dar era prea târziu. Cineva i-a răspuns pe cealaltă linie.

„Doamna Thorne? Sunt Ransom Lockwood. Schimbare de planuri. Nu mai venim

la

D.C. De fapt, Hallie nu poate fi în siguranţă în altă parte decât în Dallas în acest moment. Spre deosebire de cealaltă fiică a ta, Hallie este faimoasă, face titlurile ziarelor şi este o marfa fierbinte. Nu vreau ca steaua ei să eclipseze îndatoririle de plebeu ale surorii ei. Distracţie plăcută la înmormântare."

A închis.

M-am holbat la el, Şocată.

Aceasta a fost prima persoană care mi-a luat cu adevărat apărarea. M-a susţinut de mai multe ori.

De asemenea: *să te distrezi la înmormântare*[9] Era să se ducă în iad pentru asta.

„Cred că tocmai m-am îndrăgostit de tine." M-am împiedicat înapoi, strângându-mă de piept, de parcă Cupidon mi-ar fi străpuns o săgeată în el.

îşi masează orbitele ochilor, părând obosit, aproape dezumflat. „De parcă ziua mea nu a fost destul de proastă. îmbracă-te." Şi-a băgat telefonul în buzunar, ca un înger căzut, încruntat. „îţi punem un diagnostic chiar acum. Apoi te duc la cină. Ceva vegetarian. Fac eu cinste."

Oh, Doamne.

Eram dislexică de mai puţin de zece minute şi deja îmi plăcea fiecare secundă.

Ei bine, la naiba.

A fost oficial. Aveam o conştiinţă.

A fost ciudat, dezacordat şi

discutabil. Dar era acolo. Hallie Thorne

nu era o idioată.

Lin individ extrem de imperfect? Sigur.

Ai dat-o în bară? Aş putea înţelege această descriere.

Dar ea avea dificultăţi de învăţare nediagnosticate şi umbla cu gândul că ceva era în neregulă cu *ea*.

Acest lucru trebuia
rectificat.

Nu aveam mult timp să am grijă de fată, dar înainte de a pleca, voiam să ştie un lucru.

Nu era proastă. Nu a fost vina ei.

Doar că avea o familie de rahat.

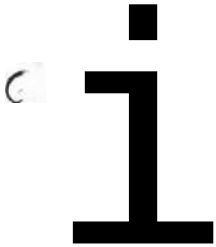

Hallie

O oră mai târziu, Explorer a oprit în faţa unei clinici private de la periferia oraşului Dallas. O clădire simplă, cu cărămizi roşii, înconjurată de plante decorative.

„Au fost de acord să vă evalueze în mod anonim. Asta înseamnă că noi plătim o taxă, iar ei îţi dau un diagnostic şi noi completăm apoi hârtiile cu datele tale personale", a spus Ransom ca o explicaţie în timp ce trecea pe lângă mine, deschizând uşa. Mi-am făcut loc cu grijă înăuntru, cu ochelari de soare cu insecte şi o pălărie exagerată.

S-a apropiat de femeia din spatele recepţiei şi a vorbit cu ea în linişte, în timp ce eu stăteam în uşa automată, uitându-mă înjur. Mă simţeam de parcă aş fi ieşit în evidenţă ca un deget mare, chiar dacă era probabil ca nimeni să nu mă recunoască.

De ce a fost important pentru mine să fiu diagnosticată? Nu era ca şi cum plănuisem să mă întorc la Şcoală. Nu m-aş fi supus niciodată la această tortură.

Ransom s-a întors şi s-a îndreptat spre mine. Mi-a pus o mână pe umăr. De fapt, nu am detonat. Dar am fost aproape. Nu mai fusesem niciodată atrasă de cineva atât de sălbatic, iar asta mă speria. Până acum, îmi fusese foarte uşor să trec peste oportunităţi. „îţi vor face teste de vedere şi de auz, şi chestionare. Apoi vei trece printr-o evaluare psihologică şi îţi vor testa cititul. Vei fi va fi aici pentru o vreme." „Ce

înseamnă o vreme?" Am

înghiţit în sec. „Patru, cinci

ore."

„Părinţii mei te vor ucide dacă vor afla.” Nu că aveam de gând să le spun. „Părinţii tăi sunt norocoşi că *nu-i* omor.”

O femeie însorită, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-un costum roşu şi cu bijuterii zgomotoase, m-a luat de la recepţie şi m-a condus în adâncurile clădirii. Primele două teste – vederea şi auzul – au fost uşoare. Cu toate acestea, testul de citire a fost un eşec. Am fost foarte lent, foarte nervos şi am încurcat majoritatea cuvintelor. În momentul în care a venit evaluarea psihologică, eram deja epuizată. Când Ransom s-a întors să mă ia, avea în mână o pungă maro. Mi-a împins-o în mâini imediat ce m-am îndreptat spre el.

„Taco vegan cu conopidă picantă şi tofu. Avem şi nişte bere.”

„îi dai o bere unui alcoolic?” Mi-am ridicat sprâncenele, prefacându-mă neîncrezătoare. „Amândoi ştim că eşti pur şi simplu o persoană uşoară. Du-te şi mănâncă afară. Voi fi acolo într-o clipă, secundă.”

Cred că asta a fost versiunea lui de a mă scoate în oraş la o masă. Aş fi protestat dacă nu aş fi fost atât de epuizat după ce mi-am muls fiecare gram de creier în ultimele patru ore. Am ieşit afară, aŞezându-mă pe o bancă de lemn cu vedere spre o parcare tristă, în mare parte goală.

Tacos au fost delicioase, iar berea mi s-a urcat repede la cap. în loc să mă sperii de ceea ce Ransom şi femeia drăguţă în roşu discutau în acel moment, mi-am deviat gândurile spre a explora ce aş putea face pentru a-mi câştiga existenţa. Poate arta unghiilor. Adoram unghiile şi părea un lucru discret de făcut, departe de lumina reflectoarelor, pe care începusem să-mi dau seama că de fapt nu o iubeam. Sau poate că aş putea fi plimbătoare de câini. Iubesc animalele. Aş fi adoptat o cantitate nebună de câini şi pisici dacă aş fi putut. Mama mi-a interzis asta. Ceva legat de faptul că nu voia să apară un titlu negativ pe prima pagină a ziarelor atunci când m-aş fi mutat din conac şi proprietarul ar fi descoperit că animalele mele de companie au distrus
locul său.

Mă gândeam la ideea de a deveni clovn de circ, când am simţit o umbră care îmi acoperea figura din spate, blocând soarele. Am dat din cap, cu o încruntare pregătită pe faţă.

„Ei bine?” Am întrebat. „Este oficial? Vin cei de la Guinness? Sunt cea mai proastă căţea de pe pământ?”.

El mi-a ignorat cuvintele. „Urcă în maşină.”

Dar când ne-am urcat în maşină, el a rămas tăcut cu insistenţă, iar eu mi-am pierdut curajul de a-l întreba ce-i spusese femeia. Dacă voia să aştepte să vorbească despre asta în particular, nu putea fi de bine, nu-i aşa?

Ascultă, ea a spus că ai inteligenţa unui marker, mi l-am imaginat spunând pe tonul său caracteristic, IDGAF.

Când ne-am întors în Dallas, am deschis în sfârşit gura. Am vrut să întreb ce a spus doamna, dar mi-a ieşit doar „încă mi-e foame”.

Destul de aproape.

„Unde mănâncă vegetarienii în Texas?”, a întrebat el cu blândeţe. „Acesta nu este habitatul vostru natural”.

„E un local în josul străzii.” Am arătat cu degetul spre o cafenea pitorească ce părea ruptă din Covent Garden, Londra. Avea mese în aer liber, între paranteze de un gard verde frumos. Cu vitrine mari şi stuc verde închis care se potrivea cu culoarea ochilor lui Ransom. Un gard verde, plin de iederă, servea drept barieră între cei care luau masa şi stradă.

„Foarte expus”, a mormăit Ransom, nemulţumit. Cu toate acestea, s-a strecurat într-un loc de parcare, desfacându-şi centura.

La cafenea, am primit o masă chiar lângă gard. Ransom a luat meniul şi s-a încruntat. „De la fermă la masă? Asta înseamnă că au pui

prăjit?”.

Un zâmbet tachinos mi-a atins buzele. „Nu. înseamnă că îşi cultivă legumele şi condimentele în mod organic.”

închise ochii, clătinând din cap. „Te voi da în judecată pentru abuz emoțional şi fizic după ce toate astea se vor termina.”

Am zâmbit, mai ales pentru că ştiam că încerca să mă facă să mă simt mai bine. „De ce nu mă laşi să aleg ceva pentru tine?”

„Pentru că o să o dai în bară?”, a ripostat el.

„încearcă-mă.”

„Ultimele cuvinte celebre. Ei bine, podeaua este a ta.”

Am comandat Baba Ghanoush cu pâine pita şi Spanakopita pentru el şi prăjituri de dovlecei pentru mine. „Şi, de asemenea, un vin de masă grecesc rosé”, am întrebat-o pe chelneriţă, urmărindu-l atent pe Ransom pentru a vedea dacă îmi va închide gura. Nu i se mişca niciun muşchi de pe faţă, iar Aviatorii lui îi acopereau ochii, aşa că nu aveam niciun indiciu că îmi arunca o privire ucigaşă, de asemenea.

„N-ai de gând să mă întrebi ce a spus Barbara?”, a întrebat el.

„Bănuiesc că Barbara este Doamna în roşu”.

„Fată deşteaptă.”

„Am sentimentul că eşti pe cale să dai nişte veşti care ar contrazice ultima ta declaraţie.”

M-am gândit că îi dăduse Barbarei un pumn de bani ca să grăbească procesul de diagnosticare a mea. De obicei, aceste lucruri durau luni de zile până la primirea rezultatelor.

Chelneriţă s-a apropiat din nou de masa noastră, zâmbind nervos. Ştia cine suntem. Ne-a prezentat vinul, ne-a turnat o cantitate mică şi ne-a permis să gustăm. Am învârtit, am mirosit şi am dat din cap. Ne-a turnat amândurora porţii generoase înainte de a pleca.

„Mulţumesc că m-ai lăsat să beau.” Mi-am ridicat paharul şi am dat pe gât jumătate din conţinutul lui.

„Motivele mele sunt pur egoiste. Poate că eşti mai suportabil în stare de

ebrietate.” „Un tip poate visa.” Mi-am pus paharul jos. „Deci, ce ai pentru mine?

Cum
prost sunt
eu?”

„Deloc”, a spus el, luând o înghiţitură din vinul său, apoi încruntându-se la el ca şi cum l-ar fi pocnit în fund. Aveam senzaţia că era mai degrabă un bărbat care bea alcool tare. „Ai trecut cu brio testele de auz şi de vedere. Testele de citire şi scriere au fost cele la care te-ai chinuit. Apoi, în timpul examenului de psihologie ai dat dovadă – şi citez – de „un EQ şi un IQ peste medie”.”

„Aveţi asta în engleză?”

„Inteligenţa emoţională şi abilităţile analitice de uzabilitate slash. Ai obţinut un punctaj ridicat la ambele.”

„Nu înţeleg.” Zâmbetul care se întindea pe faţa mea a căzut. „Asta... nu se poate. Nu poţi fi deştept şi să te chinui să citeşti la douăzeci şi unu de ani.”

„Da, poţi.” S-a aplecat peste masă, dându-şi jos ochelarii de soare. Ochii îi străluceau cu intensitate. „Aveţi o problemă de învăţare care poate fi tratată. Este complet deconectată de inteligenţa ta. Ai o distribuţie diferită a activării metabolice faţă de o persoană nedislexică, dar asta nu spune nimic despre potenţialul sau abilităţile tale.

Persoanele dislexice au adesea avantaje. De exemplu, aveţi un talent magnific pentru a conecta o serie de secvenţe mentale într-o poveste coerentă. Acum, repetă după mine – nu sunt prost”.

Trebuie să fi fost o glumă sadică. Am lăsat să iasă un sforăit. „Nu fi ridicol.” „Nu fi laş”, a ripostat el. „Spune-o.”

„Nu.” M-am aşezat pe spate, încrucişându-mi braţele peste piept. „Este jenant. Şi inutil.”

„Eu sunt. Nu. Prost”, a repetat-o acum mai tare, atrăgând priviri curioase din partea oamenilor de la alte mese. Nu-i stătea în fire să atragă atenţia asupra noastră. M-am uitat în jur, cu stomacul înghesuit de anxietate. „Să-ţi crească nişte coaie, prinţesă.”

„Resping noţiunea Şovinistă bilele cu curaj egal. Femeile sunt la fel de...”

„Scuteşte-mă.” Şi-a ridicat palma în aer. „Şi scuipă-l ca să ne putem continua vieţile.”

„I...” Am respirat adânc. „Adică, nu sunt...”

„Stupid”, a terminat el în locul meu. „Corect. Acum spune-mi întreaga propoziţie.” „Stai puţin.” M-am încruntat. „Am crezut *că* tu însuţi ai spus că sunt prost.” El a dat din cap. „Am spus insuportabil. Nu e acelaşi lucru.”

„Eu nu sunt... eu nu...” Lacrimile mi-au înţepat spatele ochilor.

„La naiba, Hallie.” S-a ridicat brusc în picioare. Şi eu am făcut la fel, din pur instinct, picioarele mele mişcându-se de la sine. Am avut sentimentul acesta ciudat şi periculos că lumea din jurul nostru se oprise pe axa ei, trăgând o respiraţie colectivă în timp ce ne privea. Eram blocaţi într-o bulă.

Iar bulele, ştiam, erau destinate să se spargă.

Apusul a lins cerul în albastru strălucitor şi portocaliu aprins. Pentru unul, disperat,

moment *patetic*, ceva străin m-a cuprins. întunecat şi captivant.

M-am simţit preţuit. Poate chiar înţeles.

Stăteam unul în faţa celuilalt, gâfâind. Singurul tampon între noi era o masă strâmbă. Degetele mele furnicau de dorinţa de a ajunge peste şi de a-l atinge.

„Spune că nu eşti prost.” Ochii lui ardeau, mistuindu-mi sufletul în acest proces. Mâinile lui erau sprijinite pe masă. „Spune-mi-o, Hallie.”

„Eu... nu sunt...” Am închis ochii şi am respirat adânc. „Stupidă. Nu sunt proastă.” *„Mai tare.”*

„Nu sunt proastă!” „Nu te pot auzi.” *„Nu sunt prost!”*

De fiecare dată când o spuneam, un alt sertar din inima mea se deschidea. Mă simţeam un pic mai uŞor, un pic mai bine cu cine eram. Am vrut să-mi sun părinţii Şi să le spun: *„ Vedeţi? Vezi?*

Bineînţeles, ei ştiau deja. Ţinuseră adevărul departe de mine, de lume, pentru că îi stânjenea. Iar disconfortul pe care li-l provoca era mai important decât stima mea de sine. Valoarea mea *personală.*

Şi au avut îndrăzneala să-mi spună că nu mă străduiesc suficient de mult *pentru ei.* Obrajii mei erau umezi şi reci. Mi-am dat seama că plângeam, în public.

Chelneriţa noastră a ales acel moment pentru a se apropia cu tava cu mâncare.

„Nu acum.” Ransom a ridicat o mână, îndepărtând-o. Privirea lui era încă fixată pe mine. Am aşteptat ca el să spună ceva. îmi doream cu disperare să facă următoarea mişcare. Mai ales pentru că simţeam că era ceva mai mult decât atât. Mai mult pentru noi. M-a privit cu un nou respect.

Aş putea deveni dependentă de asta.

„Tot mai vrei să scapi de mine?” Batjocura i-a făcut ochii să îi strălucească.

Am clătinat din cap, realizând că acesta era adevărul. Se purta oribil cu mine – uneori. Şi insuportabil – întotdeauna. Era nepoliticos şi insensibil, dar m-a învăţat să mă respect pe mine însămi, m-a făcut să mă apăr şi, cumva, undeva pe parcurs, a început să mă trateze ca pe un egal.

„I...” M-am mişcat, simţindu-mă goală şi goală, cu sentimentele mele crude şi expuse. Ochii lui s-au agăţat de ai mei, aşteptând să continui. Am înghiţit în sec, uitându-mă în jos la masă. „îmi place de tine.”

„îţi place de mine.” Un zâmbet slab, ironic, i-a atins buzele frumoase. Am dat din cap.

„Uită-te la mine.”

Am făcut-o. S-a aplecat în faţă. Şi eu am făcut la fel. Eram ca nişte magneţi. Polul nord şi polul sud. Opuse care nu se puteau abţine să nu se atragă. Imposibilul devenise inevitabil. Un sărut între noi părea de neoprit acum. Urgent. O chestiune de viaţă şi de moarte. Ochii lui de culoarea spumei de mare s-au închis, eterici şi cenuşii. I-am inspirat parfumul. Un amestec de piele şi întuneric. Distrugere învelită în păcat.

S-a liniştit, aşteptând ca eu să fac mişcarea finală. Să recunosc greşeala care urma să se întâmple.

Tensiunea era chinuitoare. Fiecare muşchi din corpul meu tremura. Buzele mele au plutit pe ale lui. A încercat să-mi atingă faţa, să mă conducă spre gura lui.

Mâna lui nu a ajuns niciodată la obrazul meu.

„Nu în viaţa asta, dobitocule.” Şi-a smuls faţa de pe a mea.

Am simţit luminile orbitoare ale camerei de filmat biciuindu-mi faţa ca o centură nemiloasă. Fotograful – un paparazzi, după hainele sale închise la culoare şi echipamentul profesional – a coborât aparatul de fotografiat şi a zâmbit.

„Loc public, amice. Nu urî jucătorul, urăşte jocul.”

Şi-a dat seama că se încurcase cu cine nu trebuia când Ransom s-a agăţat de gardul care îi despărţea, ridicându-se fără efort şi sărind pe partea cealaltă. S-a năpustit asupra bărbatului, care a pornit într-o fugă frenetică, trecând pe lângă oameni orbeşte, strângând aparatul foto la piept.

Mulţimea densă de cumpărători a încercat să se despartă pentru a găzdui urmărirea, dar fotograful era dezorientat şi ieşit din formă. S-a zbătut şi a căzut la pământ după câteva secunde. Ransom i-a smuls aparatul foto din mâini, smulgând filmul din el şi aruncând echipamentul pe jos.

„Nu poţi face asta!”, a ţipat tipul, întinzând mâna spre film. „Este proprietate privată.”

„Loc public.” A rupt pelicula în panglici în timp ce se întorcea călcând în picioare, aruncând-o într-un coş de gunoi fără să încetinească.

Acesta a fost momentul în care chelneriţa noastră şi-a făcut curaj să se întoarcă din nou la masa noastră, ţinând în mână farfuriile noastre, în mare parte reci, cu zâmbetul ei atârnând ca un tablou strâmb pe faţă. „Sunteţi gata pentru mâncare?”

„O luăm la pachet.” Ransom a sărit din nou peste balustradă, luându-şi cheile şi portofelul. Nu mai rămăsese niciun semn din electricitatea încărcată care bâzâise între noi cu câteva minute mai devreme. „Am plecat de aici.”

CIA^T

„Nouă date despre noua gardă de corp a lui Hallion!”

A doua zi, Keller m-a sunat pentru a mă anunţa că Ransom era oficial noul bodyguard al lui Kylie Jenner: prea fierbinte pentru a fi manipulat şi despre care se vorbeşte în La La Land.

A continuat să citească fiecare cuvânt din articol. Se pare că Hollywood-ul era acum obsedat de ofiţerul meu de protecţie apropiată, după ce a urmărit un papagal.

Era abia unsprezece dimineaţa în Texas şi deja aveam patru apeluri pierdute de la persoane din L.A., care cereau să ştie dacă Ransom va fi disponibil să lucreze pentru ele în viitorul apropiat.

„...a lucrat ca ofiţer de contrainformaţii...” Keller a citit pe un ton clandestin. „Asta înseamnă că a încercat să transforme agenţi inamici în agenţi dubli sau le-a dat informaţii false sau înşelătoare – nu-i aşa că e tare?”

M-am prefăcut că am căscat. Dintr-un motiv oarecare, îmi era jenă şi eram pietrificată să recunosc că îmi plăcea Ransom, chiar şi în faţa celui mai apropiat prieten al meu.

„Are un maşter în inginerie mecanică la MIT”, a continuat Keller. „Ce, nu are doctorat? Poate cineva să spună *rataf?”* Am pufnit în nas, vopsindu-mi unghiile de la picioare, verde, încercând cu disperare să pară neinteresat.

Ransom şi cu mine nu ne mai vorbisem de la acel aproape sărut. Părea să se fi retras înapoi în carapacea lui ostilă.

L-am auzit pe Keller făcând clic pe mouse. „Scrie aici că este singur. Douăzeci şi nouă de ani.

Are un penthouse mare de câteva milioane de euro în Chicago.” „Ce clișeu fantastic.”

„Spune moştenitoarea care locuieşte în conacul din L.A.”. Keller a chicotit.

„Fostă primă fiică”, am corectat eu cu pricina. „Şi, pentru informarea ta, înot împotriva curentului. Nu am mers la o Şcoală Ivy League, nu m-am căsătorit cu un evreu drăguţ şi nici nu am deschis o fundaţie caritabilă. Să ştiţi că sunt o nonconformistă!”.

„Da, da.” A fost rândul lui Keller să bocească. „I-ai tras-o deja?” „Keller!”

„Asta nu e un nu.”

„Nu, nu, nu, *nul”*

„Cum se face că încă mai lucrează cu tine? Credeam că plănuieşti să-l sabotezi şi să-l faci să renunţe.”

„Este mai încăpăţânat decât mine”, am recunoscut.

„Asta e o premieră.” A fost o pauză înainte ca Keller să spună: „Ştii, cred că va fi un mare succes la Hollywood.”

„Nu cred că va mai rămâne pe aici”, am spus eu, uşurată. Gândul că Ransom urma o altă femeie – o femeie frumoasă – făcea să mi se strecoare Şerpi în stomac. S-au răsucit împreună într-o minge veninoasă.

Am închis. Mi-am făcut o baie lungă şi caldă, apoi mi-am ondulat părul şi am îmbrăcat o rochie mini galbenă cu croşetat. Seara trecută, descărcasem un interviu cu un psiholog despre cum se tratează dislexia pentru a nu mă mai gândi la Ransom. A fost foarte inspirat şi aveam deja o mulţime de idei despre cum să-mi îmbunătăţesc viaţa.

Când m-am întors în dormitor, lângă laptop mă aştepta un E1SB.

Huh. Asta e ciudat.

Fiind sigură că era de la părinţii mei, am băgat-o înăuntru şi am văzut cum se deschide o fereastră pe ecran, care conţinea un document audio intitulat HeraBridesmaidSpeech.mp3.

Dar când am făcut dublu clic pe el, vocea joasă şi răguşită care a umplut camera a fost inconfundabilă.

Răscumpărare.

El a înregistrat discursul pentru mine. Am închis ochii.

Mulţumesc.

Mi-am băgat căştile în urechi şi i-am lăsat vocea lui să se infiltreze în mine, calmă şi poruncitoare. M-a îngrozit cât de deconcentrată deveneam în timp ce-l ascultam. Cum coapsele mi se strângeau delicios ori de câte ori vocea lui îmi atingea groapa stomacului. Respiraţia mea a devenit grea şi neregulată. Poate că nu era o idee atât de rea, că ne despărţeam în doar câteva luni.

Acest tip de tentaţie nu avea niciodată un final fericit.

După ce am memorat discursul, mi-am făcut în sfârşit marea apariţie în sufragerie... doar pentru a fi întâmpinat de un Max zâmbitor şi inconştient. Mi-a căzut inima.

Fără răscumpărare?

Max stătea pe canapea, citind una dintre cărţile sale groase de SF. „Hei, Hallie!” S-a ridicat în picioare.

în acel moment exact, mi-am dat seama că fascinaţia mea pentru Ransom depăşise limita curiozităţii şi se transformase în ceva mai mare. Bestial şi înfiorător, scăpat de sub control.

Recunoscându-mi, probabil, suferința și dezorientarea de a-l vedea pe el și nu pe Ransom – pe care pun pariu că și-o trăgea cu o altă femeie chiar acum – Max a sugerat să mergem să facem niște cumpărături. Părinții mei erau încă în D.C., la fel și Hera.

„Trebuie să ai nevoie să iei niște obiecte de pre nuntă, nu? Cadouri și altele."

Am dat slab din cap, cu mintea la milioane de kilometri distanță. Abia când am ajuns la magazine mi-am amintit că de fapt nu puteam cumpăra nimic. Și nici nu aveam dorința de a cumpăra. „Max." Am lăsat să iasă un râs stânjenit când am coborât din mașină. „Nu am un card de credit. Să ne întoarcem și să mergem acasă."

Max scoase o carte din buzunar, dând din sprâncene. „Doar pentru urgențe. Dar să-ți pun un zâmbet pe față se califică drept o urgență pentru mine."

„Nu vreau să ai probleme."

Era atât de drăguț, atât de sănătos, încât mă uram pentru că nu mă simțeam atrasă de el. Ce era în neregulă cu mine? De ce îl doream pe bărbatul care probabil m-ar fi distrus din nou?

„Nu voi intra în necazuri atât de repede." Și-a plecat capul, cu obrajii înroșiți. „Ransom și Tom sunt cunoscuți ca fiind greu de mulțumit. Abia dacă angajează. Nu m-ar lăsa să plec atât de repede."

„Ei bine, dacă spui tu."

Am făcut o încercare reticentă de a lua câteva piese de porțelanuri fine pe care le-am considerat potrivite ca și cadou de nuntă pentru un cuplu tânăr (Hera *nu* ar aprecia nimic la mâna a doua). După aceea, Max ne-a adus cafele cu gheață și neam așezat într-un parc și ne-am uitat la păsări. Ziua s-a târât spre sfârșit, fiecare minut târându-se pe nervii mei deliberat de încet.

„Unde e Ransom?" Am întrebat când ne-am strecurat înapoi în Explorer. „La naiba dacă știu. E un om foarte secretos."

„Nu a luat mașina", am remarcat.

„Nu chestia asta veche." Max și-a dat jos ochelarii de soare, frecându-și ochii înainte de a-i pune la loc. „A închiriat un Bugatti de rahat. Ar trebui să-l vezi, Hallie. Este o bucată de rai."

„Condusă de o lucrare. Ce-i cu bărbații deștepți și mașinile proaste, oricum?" M-am întrebat.

„Este o cheltuială."

„Deci tata plătește nota de plată?"

„Destul de mult."

Mă bucur să văd că Ransom își folosea timpul liber poluând mediul înconjurător.

Dar această informație a fost în avantajul meu, pentru că atunci când ne-am întors la hotel și Max a parcat Explorer-ul, am observat că

am trecut pe lângă un Chiron Noire – o bestie pe roţi de trei milioane de dolari – parcat în capătul celălalt al parcării.

A fost aici.

În mintea mea, trecusem deja prin imagini cu el şi o blondă cu picioare lungi făcând tot felul de acte sordide împreună, în timp ce Max mă plimba zilnic, de parcă aş fi fost un chihuahua. Eram atât de frustrată – atât de incredibil de furioasă pe Ransom – încât am uitat să fiu o persoană bună şi i-am făcut ceva îngrozitor lui

Max.

Mi-am strecurat mâna în mâna lui când am intrat în liftul de serviciu care ducea la apartamentul meu. Ochii lui Max au ieşit din orbite, fixaţi pe degetele noastre împletite. Mi-am lovit umărul de al lui, adunând un zâmbet încurajator.

Ochii lui Max au căzut spre gura mea. Mă simţeam oribil pentru că mă folosisem de el, dar în acelaşi timp eram încântată de perspectiva de a fi prinsă de Ransom.

„Ce se întâmplă aici, Hal?” a întrebat Max cu blândeţe. „Ce vrei să se întâmple?”

Gâtul lui se legăna cu o înghiţitură. „Nu Ştiu?”

Liftul s-a deschis. A uitat să cerceteze holul înainte de a ieşi, concentrându-se doar asupra mea.

Ne-am oprit în faţa uşii mele. Euforia îmi făcea să îmi tremure degetele. Nicio scuză nu era suficientă pentru ceea ce urma să-i fac lui Max. Să mă folosesc de el în cel mai rău mod posibil. Poate să-l bag în necazuri. Dar nu m-am putut abţine. Eram atât de, egoist de înfometată de bărbatul de dincolo de uşa aceea, încât îmi lăsasem scrupulele ca pe o coajă de piele de Şarpe vărsată în parcare.

„Ar trebui să o facem?”, s-a întrebat el cu voce tare. „Adică, nu ar trebui să...” „Cu siguranţă ar trebui.”

De îndată ce m-am ridicat pe vârfuri, gura lui Max a coborât spre a mea. Buzele lui au ratat ţinta, aterizând pe vârful nasului meu, înainte de a trece pe obrazul meu. Inima mi s-a răsucit în piept când mi-am dat seama că aceasta era versiunea lui de a-şi înmuia degetele de la picioare în apă, verificând temperatura.

îmi pare atât de rău, Max. O să îndrept lucrurile. Promit.

Mi-am legat braţele în jurul umerilor lui şi l-am tras restul drumului, buzele mele apăsând puternic pe ale lui, cu gura închisă. Intenţionat – cu viclenie – mi-am lovit braţul de suprafaţa uşii apartamentului, producând un zgomot slab şi audibil.

Gura lui Max s-a deschis pentru mine, căutând, cerând mai mult. Simţindu-mă ca şi cum aş fi fost scoasă din corp, din acest moment, m-am conformat, vârful limbii mele învârtindu-se în jurul limbii lui în mod tachinant. Fruntea lui Max a căzut pe fruntea mea şi un mârâit a venit de undeva din adâncul pieptului său, semnalând capitularea sa completă.

Ca la un semn, uşa s-a deschis şi, la periferia mea, se afla centrala tuturor fanteziilor mele.

Lucrul ciudat a fost că sărutul a mai durat câteva secunde înainte ca Ransom să-şi dreagă gâtul. Am fost primul care s-a îndepărtat. Max era mai sus în dorinţă, iar coborârea lui înapoi la realitate era mai treptată.

Făcându-mă surprins, m-am uitat între cele două gărzi de corp ale mele.

E timpul să-l salvăm pe Max.

„Acum, înainte de a te enerva, a fost ideea mea”, am chiţăit, punând o mână protectoare pe braţul lui Max. „M-am aruncat asupra lui.”

„Este un băiat mare. Ar fi putut să se lupte cu tine.” Zâmbetul lui Ransom, aşa alb şi glorios cum era, era plin de batjocură.

Ştiam că nu trebuia să mă aştept la lacrimi isterice şi la un acces de furie, dar calmul lui îmi amintea că el era lupul cel mare şi rău, iar eu eram fata naivă şi roşcată care ar fi fost mâncată dacă nu era atentă.

„La naiba.” Max a tresărit, uitându-se în jurul nostru pentru a ne distrage atenţia.

„Ransom, pot să explic

„Mă îndoiesc.” Şeful său a ridicat din umeri, făcându-se comod în prag, nu să ne lase pe oricare dintre noi înăuntru.

„Nu e ceea ce pare...” „Asta nu e o explicaţie.”

„Hallie şi cu mine am început să ne cunoaştem...” Max s-a frecat la ceafa, cu

urechile roz.

„Asta se întâmplă când urmăreşti o persoană toată ziua. Vrei să-mi spui că ţi-ai porcăit toţi clienţii?" Ransom şi-a încrucişat braţele cu nonşalanţă.

Max părea disperat. Vinovăţia m-a mâncat pe dinăuntru ca un acid. Am păşit între ei, înclinându-mi bărbia în sus. „ Aşa cum am spus, l-am sărutat pe Max. A fost ideea mea. El nu a avut nimic de-a face cu asta.”

„Aşa cum *am* spus, nu dau doi bani. Nu faci parte din această conversaţie.” Ransom s-a holbat pe lângă mine, la Max.

Nici măcar nu putea să se *uite* la mine. A fost bine sau rău? Nu Ştiam.

Nu se poate spune dacă era gelos sau doar supărat pentru că trebuia să se ocupe de această complicaţie.

„Max, du-te înapoi în camera ta. Trebuie să rezolv actele înainte de a te concedia. Brat, înăuntru.” Ransom şi-a ridicat bărbia spre apartament. Atunci mi- am dat seama că nu-mi mai spusese Brat de ceva vreme.

Până acum.

Am intrat înăuntru, dar nu înainte de a-i strânge mâna lui Max, liniştitor. „O să rezolv asta”, i-am Şoptit.

„Nu, nu o vei face.” Ransom a trântit uşa în urma noastră, îndreptându-se spre fereastra din podea până în tavan, înnodându-şi degetele la spate în timp ce privea spre grădina restaurantului de la parter.

„Ţi-a plăcut timpul liber?” Mi-am dat jos cizmele. Nu puteam să nu-mi scot veninul din voce.

Ai jucut sex cu altcineva din nou?

„Nu la fel de mult ca tine.” S-a îndreptat spre un cărucior de bar parizian şi şi-a pregătit un whisky, cu gheaţă. Nu mi-a oferit nimic. Legătura noastră tacită, acea legătură fragilă creată atunci când şi-a dat seama cât de profund fusesem nedreptăţită de familia mea, se rupsese ca un os de dorinţă.

„Mi-e greu să cred asta.” Am început să deschei nasturii din faţă ai rochiei mele. îmi jucase acest truc de atâtea ori, era corect să îi răspund şi eu la fel şi să mă dezbrac în faţa lui. Dar el era cu spatele la mine, aşa că nu mă putea vedea. „Ultima dată când ţi-ai luat concediu, o femeie s-a compromis la fereastra apartamentului.” Ransom se întoarse pe călcâie, îngrijindu-şi băutura, cu ochii îngustaţi în dispreţ. „Şi *l-ai* sărutat pe Max pentru că te omoară faptul că nu eşti acea femeie.” „Frumoasă poveste.” Mi-am încercat mâna la un zâmbet calm.

„Este adevărul, iar faptul că tu ai făcut-o, că ai dat-o în bară, este singurul motiv pentru care nu l-am concediat pe loc.”

Ransom a văzut prin Şarada mea. Ştia că îl doream. A ştiut că am fost afectată ca şi el.

„L-am sărutat pe Max pentru că e drăguţ şi pentru că am vrut să mă distrez.”

„Şi ieri?” Ransom a încruntat o sprânceană şi s-a referit la aproape sărutul nostru. Dându-mi părul peste cap, am spus:

„Fără supărare, Ransom, dar eşti prea bătrân pentru mine.”

Singurul lucru care se învechise era rahatul pe care îl debitam cu

viteza luminii. Deliram de nevoie şi nimic şi nimeni altcineva nu putea să mă facă să mă simt mai bine în afară de el.

A valsat până la mine, cu rochia pe jumătate desfăcută. A zâmbit, strivind un cub de gheaţă perfect transparent între dinţii lui albi şi drepţi.

Mi s-a topit coloana vertebrală în acel moment,

atât de fierbinte era. „Ce vrei, prinţesă?”

Am clipit, gândindu-mă la posibilitatea de a-i spune adevărul, faţă de a-i da o altă minciună. Am decis că adevărul era mai bun. Ransom nu m-a făcut niciodată de ruşine pentru adevărul meu. Nici pentru dislexia mea şi nici pentru alegerile mele de viaţă.

„Vreau...” Mi-am încovoiat gâtul, încercând să par regală şi demnă. „Vreau ceea ce i-ai făcut.”

M-am simţit bine să las adevărul să iasă la iveală. Chiar dacă nu-mi puteam înţelege reacţia faţă de acest bărbat.

„Vreau să-ţi fac ceea ce i-am făcut şi ei”, m-a surprins spunând, cu vocea lui degajată. Mi-am permis o clipă de însufleţire la cuvintele lui.

Da. în sfârşit.

„Dar nici nu vreau să-mi stric viaţa. Ghici ce opţiune mă atrage mai mult acum?”

„Nu e nimic în neregulă cu o mică plimbare pe partea întunecată.” Mi-am adunat curajul de a-mi trece mâna pe pieptul lui. Mi-a prins încheietura mâinii, îndepărtând-o. Spatele meu era lipit de perete. Stătea suficient de aproape pentru ca eu să-i simt respiraţia, mirosul de whisky de pe ea, aftershave-ul lui şi acea transpiraţie singulară, dulce-acrişoară a unui bărbat.

„Nu meriţi”, a rânjit el.

„De aceea simt cum erecţia ta se înfige în coapsa mea?” în cea mai îndrăzneaţă mişcare a mea de până acum, i-am cuprins scula prin pantaloni. Era tare şi teribil de mare. Nu mai atinsesem niciodată un penis. De bunăvoie, cel puţin. Mi-am ţinut mâna acolo, chiar dacă nu ştiam ce să fac în continuare.

„Hallie”, a avertizat el.

„Ce?” Sprâncenele mi-au crescut până la linia părului. „Nu se întâmplă nimic aici”, am spus nevinovat.

Mi-a studiat faţa. Mi-am dat seama că era în război cu el însuşi. „Eu nu mă culc cu blândeţe”, a Şuierat.

„Nimeni nu-ţi cere să o faci.” Am înghiţit în sec. „Vreau fantezia. Degradarea. Vreau să mă rupi complet, iar apoi să mă ridic singură fără ajutorul nimănui.”

Am început să mă frec de arborele lui. A fost stângaci – mâna mea era într-un unghi ciudat – dar după câteva secunde i-am simţit scula mişcându-se în palma mea ca răspuns.

„Nu se întâmplă nimic aici”, am repetat.

„Nimic?” Vocea lui mătăsoasă îmi mângâia fiecare centimetru al corpului, buzele lui atât de aproape de ale mele.

„Nimic.” Mi-am lins buzele, aşteptându-l să mă sărute. Mi-am ridicat privirea, înclinându-mi capul astfel încât gurile noastre să fie perfect aliniate.

„Vrei un sărut, nu-i aşa?” Un zâmbet răutăcios i-a împodobit buzele. „Nu prea

cred.

Nu după ce ai făcut schimb de salivă cu Max.”

Am simţit cum degetele lui îmi ating interiorul coapsei. Genunchii mi-au slăbit. Mi-am deschis membrele ca o floare, invitându-l să vină să se joace. Mâna mea i-a frecat mai tare penisul. Nu-mi venea să cred că făceam asta. Dar nici nu-mi venea să cred că ne-a luat atât de mult timp.

întotdeauna mi l-am dorit.

Din clipa în care l-am văzut pe acest străin care se uita la mine în timp ce eram pe balcon, făcând plajă, o parte bolnavă şi răsucită a creierului meu a vrut ca el să mă imobilizeze pe Şezlong şi să mi-o tragă în gură în timp ce zăceam acolo, neajutorată.

„Scoate-ţi ţâţele”, a ordonat el sec.

Mi-am retras mâna de pe scula lui pentru a lucra la ultimii nasturi, dar el mi-a

prins palma, menţinând-o apăsată pe arborele lui.

Un zâmbet sardonic i-a atins buzele frumoase. „Am încredere că poţi face mai multe lucruri în acelaşi timp.”

Mâna mea stângă a bâjbâit cu restul nasturilor rochiei mele, până când am renunţat şi am rupt-o. Sânii mei s-au revărsat afară. Nu purtam sutien. Sânii mei au fost întotdeauna cel mai bun atu al meu. Perforaţi şi în formă de pară, sfârcurile mele roz, mici ca două diamante.

Ransom se holba la ei, cuprinzându-i pe amândoi.

„Şi tu?" Am întrebat ameţită, părând beată, chiar şi pentru propriile mele urechi. „Ai sărutat pe cineva astăzi?"

A luat un cub de gheaţă din paharul de whisky şi l-a trecut printre sânii mei, învârtindu-l în jurul unuia dintre sfârcurile mele. Amândoi am privit cum acesta se încreţea, se încorda de sensibilitate, implorând să fie supt şi lins.

„Ce am de gând să fac cu tine?", a Şuierat el.

„Să-l ling mai bine?" I-am zâmbit inocent.

„Doar fetele bune sunt răsplătite. Fetele rele, însă..."

A îndepărtat cubul de gheaţă de pe sfârcul meu, mutându-l în jos, de-a lungul coapsei mele interioare.

-în sus, în nord. „Oh, şi dacă tot suntem la subiect, eu nu-mi sărut cuplurile. Prea mulţi germeni."

„Nu asta am întrebat."

„Ăsta este răspunsul pe care îl primeşti."

„Cine ţi-a spus *că* vreau să fac ceva cu *tine* dacă tocmai ţi-ai băgat puia în altcineva?".

Mi-a aruncat o privire îngrozitoare de compasiune îngăduitoare, ca şi cum aş fi fost un copil prost. „Nicio problemă. în seara asta nu ţi-o trag."

Degetele lui şi cubul de gheaţă s-au oprit în centrul chiloţilor mei. O baltă de apă rece s-a format peste ţesătură. Am încetat să-l mai frec, dar numai pentru că nicio parte din mine nu mai putea funcţiona, eram atât de excitată.

„Ţine minte, Brat, nu se întâmplă nimic aici."

Am clătinat din cap. „Nimic", am oftat. „Nimic. *Te rog."*

Cu o expresie încă glacială şi plictisită, mi-a pus chiloţii într-o parte, strecurând ce mai rămăsese din cubul de gheaţă – şi degetul său arătător – în mine.

Am scos un geamăt sălbatic, urmărindu-i atingerea, zbătându-mă de perete. Virginitatea mea, cel puţin în sens tehnic, îmi fusese luată de un dildo când aveam Şaptesprezece ani. Şi, deşi îmi dădusem multe orgasme în viaţa mea, nimic nu mă simţise vreodată atât de acut de bine ca ceea ce îmi făcea el.

„Ce facem?" Buzele lui au plutit pe ale mele în mod tachinant. De fiecare dată când încercam să mă întind să-l sărut, el se îndepărta.

„Nimic." Respiraţia mea a prins viteză, spunându-i ceea ce voia să audă. „Absolut nimic."

„Fetele bune sunt răsplătite."

Şi-a adăugat degetul mijlociu în mine, gheaţa dizolvându-se complet în mine. Propriile mele sucuri şi apa rece s-au scurs pe picioarele mele, amestecându-se, călătorind de la coapse până la vițeii mei.

„Călăreşte-mi degetele
acum, prinţesă.” „Sau
ce?”

Ochii noştri s-au întâlnit. El i-a cercetat pe ai mei fără încetare, căutând urme de îndoială.

Vreau fantezie. Vreau ca tu să nu fii atent, sau blând.

„Sau” – buzele lui s-au târât pe partea laterală a gâtului meu – „te voi arunca peste patul meu cu capul înainte şi te voi fute în fund până vei sângera.”

Oh. Oh, Doamne. Doamne.

Frica Şi emoţia m-au străbătut. M-am împins în sus şi în jos, strângându-mă în trupul lui pentru o fricţiune suplimentară în timp ce îi călăream degetele. Am închis ochii, plăcerea mea amestecată cu ruşinea pentru ceea ce mă punea să fac. Ştiam că mă privea şi ştiam că se bucura de controlul total pe care îl avea asupra mea.

„Răscumpărare…"

„Nu vorbesc", a spus el, fără să se mişte un centimetru, stând acolo cu degetele erecte în timp ce eu i le trăgeam.

„Dă-mi un al treilea deget. Te rog."

„Nu."

„Te rog." Doamne, ce făceam? Deja îmi regretam comportamentul şi totuşi am continuat. Am accelerat viteza, simţind cum orgasmul meu îşi croia drum de la degetele de la picioare în sus.

„De ce l-ai sărutat pe Max?", a mârâit

el. „Ca să te enervez!" Am strigat.

„Consideră asta o răzbunare."

Şi uite aşa, şi-a retras degetele, la câteva secunde de orgasmul meu. A făcut un pas înapoi. M-am trântit de perete, cu picioarele îngrămădite sub mine în dezordine. Durerea dulce a locului unde fuseseră degetele lui încă pulsa în mine. Ei bine, acum eram doar *supărată*.

„Nu s-a întâmplat nimic, totuşi, nu?" A zâmbit plăcut, băgându-şi în gură cele două degete pe care le folosise, sugându-le curate. „Hmm. „Watermelon Sugar High"."

„Du-te dracului", am gemut din locul meu de pe podea.

Şi-a lăsat capul în jos. „Nu eşti un fan al lui Harry Styles?"

„Nu sunt un fan al tău!" i-am strigat spre spatele lui care se retrăgea, privindu-l cum se îndreaptă spre camera lui, aruncându-şi paharul de whisky pe o măsuţă din sufragerie. *„Niciodată n-o* să mă culc cu un nemernic ca tine."

A chicotit înainte de a închide uşa în urma lui.

Ştia că era o minciună.

* *

/

Nu e bine. Ransom

Nu e bine deloc.

Permiteți-mi să reformulez – *foarte* bine. Prea bună. Genul de bunătate pe care vrei să o păstrezi pentru o zi ploioasă.

A existat o primă dată pentru orice. Aparent, asta a fost prima dată când mi-am tras-o cu degetul în pupila mea.

Nu mă mai încurcasem niciodată cu un client. Mă mândream cu modul calm şi liniştit în care îmi gestionam misiunile, chiar şi atunci când unele dintre cele mai frumoase şi pline de farmec femei de pe pământ îmi cădeau la picioare, implorând o plimbare de plăcere.

în cele din urmă, cea care a reuşit să se impună a fost modesta Hallie Thome.

Era destul de drăguţă, dar nici pe departe la fel de atrăgătoare ca multe alte femei care încercaseră – şi nu reuşiseră – să mă atragă în ispită.

Ceea ce o făcea pe Brat nemilos de atrăgătoare era individualitatea ei ostilă. Ca un animal încolţit şi turbat, ea lupta, chiar şi fără dinţi şi gheare. Nu a renunţat la ea însăşi, chiar dacă, în ochii ei, era nedemnă.

A fost acea linie fină între lipsa ei de apărare şi viclenia care m-a impresionat. Era o contradicţie. O frumoasă cu suflet tandru care nu se supăra să calce peste viitorul lui Max cu tocurile ei ascuţite doar pentru a demonstra ceva. O Eva exilată. O creatură ciudată, de rasă mixtă.

Cineva ca mine.

Ceea ce mi-a adus aminte. Nu aveam de gând să-l concediez pe Max.

Bietul nenorocit a fost un pion în jocul nostru încurcat. Dar aveam de gând să-l fac să transpire şi să mă asigur că Hallie Thome nu-i mai este permisă.

În ceea ce priveşte joaca cu sucurile păsăricii fostei prime fiice a Americii, ei bine, asta a fost o singură dată. Eram destul de sigur că Brat nu ne-ar fi turnat părinţilor ei. Recunoaşterea faptului că s-a jucat cu ajutorul nostru ar fi servit ca şi mai multă muniţie împotriva ei, iar ei aveau deja destule cu care să lucreze.

A doua zi dimineaţă, m-am trezit ştiind că trebuie să o evit până când îmi voi pune mintea la punct şi îmi voi controla scula. Data viitoare când o vedeam, trebuia să o aşez la masă şi să-i explic că nu va mai fi *nimic* între noi.

Mi-am luat telefonul de pe noptieră. Pe ecran a apărut numele lui Tom.

Nu în această viaţă.

Nu că o parte din mine s-ar fi gândit să-i mărturisesc despre fărădelegile mele de aseară. Dar Tom era de obicei purtătorul veştilor proaste, iar eu aveam nevoie de două cești de cafea înainte de a mă ocupa de fundul lui.

Am respins apelul, m-am aşezat în poziţie verticală şi l-am sunat pe Max. A răspuns înainte de a începe tonul de apelare.

„Şefu[1]!”, a salutat el cu nerăbdare. „Ascultă, n-am dormit toată noaptea. Am vrut doar să spun...”

„Mă doare-n cot de ce vrei să spui.” Mi-am îndesat picioarele în papuci şi m-am îndreptat spre dulap. „Singurul motiv pentru care nu eşti concediat şi nu eşti într-un zbor economic înapoi la Los Angeles chiar acum este pentru că suntem suprasolicitaţi şi lipsiţi de personal. Să nu te mai atingi de secţie, Maxwell.”

„Ştiu, ştiu.” Vocea lui mirosea a disperare. M-am întrebat cât de sus pe scara psihopaţilor aş fi marcat. Nu mă simţeam nici pe departe ipocrit pentru această fărădelege. „Nu am vrut niciodată ca liniile să se estompeze în acest fel. Eu doar… Adică, ea era doar...”

„Lin sac de probleme şi ţâţe frumoase.” Am deschis dulapul, alegând un pantalon gri închis şi o cămaşă bleu pal. „Chiar dacă nu ar fi fost sexy, tot nu ar fi fost în regulă să o mângâi.”

„Absolut. Aveţi cuvântul meu. Niciodată.” A fost o pauză. „Înţeleg dacă vreţi să mă repartizaţi.”

Reaşezarea lui ar fi cel mai bun lucru de făcut. Dar asta i-ar arăta lui Hallie că îmi păsa, că eram gelos, iar asta era o publicitate falsă.

„Azi vei face tura de zi cu ea”, am anunţat, ştiind foarte bine că Brat avea să fie devastată să-l vadă pe Max la cazul ei după noaptea trecută. Asta ar fi fost respingerea supremă. „Trebuie să mă ocup de nişte afaceri”.

„în Dallas?” A părut surprins. „Bine, puteţi avea încredere în mine, Şefu'. Nu te voi dezamăgi.”

„Ştiu că nu o vei face.” Mi-am strecurat un buton de manşetă prin

interiorul manşetei. „Pentru că te voi ucide dacă o faci.”

De îndată ce Max a apărut la apartament, m-am strecurat afară. Hallie încă dormea. Am luat Bugatti-ul şi am plecat spre Plano, o suburbie somnoroasă din Dallas, unde oamenii îşi schimbau sufletele pentru piscine în formă de rinichi.

Bugatti a fost închiriat din senin. Un memento că Hallie Thorne nu mi-a săpat adânc în piele. Toată munca ei în domeniul mediului şi toate prostiile despre încălzirea globală m-au dat pe spate. Trebuia să-mi amintesc că îmi plac maşinile

rapide, carnea şi avioanele
private.

Am parcat în faţa unui McMansion cu pietre gri, cu vedere spre un teren de golf şi un lac. Arbuşti tăiaţi cu grijă şi un gard alb înconjurau proprietatea, iar jucăriile pentru copii erau împrăştiate pe peluza din faţă. Toate cele nouă curţi nenorocite.

„Ticălosule, Law." Am scuturat din cap, am ocolit Bugatti-ul şi am bătut la uşă. O femeie tânără cu ochii injectaţi în sânge a deschis uşa, ţinând în braţe un bebeluş aproape gol, cu rulouri acolo unde ar trebui să fie coatele şi genunchii.

„Tu eşti Ransom?", a întrebat ea, apoi a

căscat. „Spre dezamăgirea mea, da."

Mi-a împins copilul în mâini. „Lawrence este sus, termină un apel. Poţi să intri şi tu. Eu trebuie să intru la duş. Puişorul ăsta mic tocmai a vomitat pe mine."

S-a întors şi a plecat. M-am încruntat la copil, care s-a încruntat la rândul său la mine. Expresia lui spunea, *nu mă întreba. Voi sunteţi adulţii aici.*

„Mama ta este o nebună", am spus, tară să fiu surprins. Lawrence avusese întotdeauna gusturi pietonale când era vorba de sexul frumos.

Am păşit înăuntru, observând întreaga convertire burgheză la care a cedat bunul meu prieten.

Chiar dacă Law nu şi-a dorit acelaşi stil de viaţă pe care l-am ales eu şi Tom, am rămas apropiaţi. Era fratele nostru mai mare, în toate modurile care contau, şi nu mi-a trecut niciodată prin cap să nu-l văd în timpul cât am stat în Texas.

M-am ghemuit pentru a-l aşeza pe micuţul om pe un covoraş dejoacă în formă de nor, când am auzit o voce răguşită ieşind din scara de marmură.

„Ar trebui să-ţi iei una din astea."

Mi-am îndreptat coloana vertebrală. „Covoraşul de

joacă sau copilul?" „Bebeluşul."

„Nu-mi plac animalele de companie." Mi-am curăţat mâinile, întorcându-mă să mă uit în ochii prietenului meu. Lawrence era un mastodont de 1,80 m, cu o barbă neagră stufoasă şi ochi de corb pe măsură.

M-a bătut pe umăr. „Văd că i-ai cunoscut pe Stassia şi Emmanuel."

„De aproape şi personal." Am intrat în bucătăria lui albă şi la modă, deschizând frigiderul. Am fost întâmpinată de munţi de pungi de piureuri şi mese preambalate.

Aceasta a fost o greşeală. Nu puteam să-i cer sfatul acestui tip. Era prea departe în Ţara Familiei.

„Nu te uita atât de îngrozit. Berea e în frigiderul din garaj." Lawrence mi-a închis uşa frigiderului în nas. „Stassia ar trebui să coboare din clipă în clipă. Putem sta acolo. E mai intim."

Am aşteptat ca Stassia să iasă din cel mai rapid duş înregistrat vreodată. După ce ne-am scuzat, ne-am retras în garaj, unde am

desfăcut beri şi ne-am aşezat în faţa unui televizor imens cu ecran plat, urmărind un meci de baseball.

„Ce te aduce aici?” Lawrence a tras o gură din berea sa. „Şi te rog să mă scuteşti de prostiile cu „mi-ai lipsit”. Ne vedem exact de două ori pe an – ambele când sunt în Chicago pentru afaceri.”

Law a fost agent sportiv şi s-a descurcat foarte bine.

„Am o slujbă în zona ta de pădure.” M-am scărpinat în barbă.

„Călătoreşti în toată SUA şi nu ai ajuns niciodată în suburbii.” Law a chicotit. „Ori de câte ori apari, este pentru că vrei să vorbeşti.”

În afară de Lawrence, nu am vorbit niciodată cu nimeni despre nimic. Şi Tom a

fost grozav, dar era prea aproape de mine din punct de vedere geografic. Privind înjur, am ridicat din umeri. „Locul tău este deprimant.”

„Spune tot, atunci, băiete, şi pleacă de aici.”

N-are rost să amân motivul pentru care am venit aici. Aveam nevoie să fiu bătut. „Am făcut un boo-boo.”

„Cât de mare?”

„O lovitură de rană?” M-am frecat la frunte, frustrat.

„Suculentă.” Şi-a frecat mâinile. „Te ascult.” „Era cât pe ce să mă culc cu secţia ieri.”

Faţa lui Lawrence se rupse într-un zâmbet uriaş. „Asta e o veste grozavă, amice”. Oare îşi pierduse stăpânirea limbii engleze?

„Ai auzit ce am spus?” M-am aşezat pe spate, piciorul meu tresărind nerăbdător. „Aproape că mi-am *tras-o cu* toată operaţiunea mea şi cu o fată aproape minoră în acest proces.”

„Este prima dată când ai pierdut controlul.” Lawrence a închinat aerul cu berea lui. „Ea trebuie să fie specială.”

„Este specială, într-adevăr. Un fel special de coşmar”, am murmurat.

Ochii lui s-au mărit de încântare. A creat un pătrat cu degetele, ţintuindu-le spre mine. „Ăsta e un moment Kodak, dacă am văzut vreodată unul. Ransom Lockwood, îndrăgostit. Se pare că îţi face şi ţie zile fripte. Deja îmi place de ea.”

„E un copil”, am scuipat, ca şi cum Lawrence ar fi fost cel care şi-a băgat ieri degetul în Brat, nu eu.

„Cât de tânăr vorbim aici? Douăzeci şi cinci de ani?

Douăzeci şi trei?” Mi-am abătut privirea spre Chevy Suburban-ul lui parcat.

„Dayum!” Lawrence a chicotit, bucurându-se de spectacol.

„Optsprezece?” „Nu, nesimţitule. Douăzeci şi unu.”

A fluierat. „Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate.”

„La fel şi oasele tale, dacă continui să faci haz de necaz.” Am desprins eticheta de pe sticla de bere transpirată, întrebându-mă dacă Max aderase la avertismentul meu şi îşi ţinuse mâinile acasă astăzi. L-aş rupe membru cu membru dacă ar mai fi depăşit limita.

„Ce-i cu tine? Nu-ţi stă în fire să te enervezi din cauza unei femei.” Law a închis televizorul, întorcându-se spre mine. „Adevărul este că sunt oarecum uŞurat că cineva a reuşit să pătrundă la suprafaţă cu tine. începusem să-mi fac griji că fundul tău nu se va linişti niciodată. Nimic nu ajunge la tine.”

„Berea da.” Am ridicat sticla goală din mână. „Mai adu-mi una.”

Law s-a aplecat în jos, apucând o altă bere de la răcitor şi aruncând-o spre mine. Am prins-o în aer.

„Iar aşezarea nu este o opţiune. Nici o femeie nu poate suporta atâta rahat.” Am arătat cu degetul spre mine.

„Şi totuşi, eşti aici.” Law a încruntat o sprânceană. „Dacă ai înţeles totul, de ce ceri sfaturi?”

„E greu să stai departe de ea.” Mi-am frecat bărbia umbrită de

barbă. „Tatăl ei este fostul preşedinte al Statelor Unite şi este pe cale să mă ajute să pescuiesc peştele cel mare dacă este mulţumit de munca mea. Ceea ce, după părerea mea, nu va fi, dacă fiica lui e plină de sperma mea.”

Ca să nu mai vorbim de toate celelalte moduri în care am vrut să mă joc cu ea, acum că ştiam că era de acord.

„Afacerile nu sunt totul.” Law a *spus „tsked”.* „Meriţi fericirea.” Am zâmbit cu amărăciune. „O partidă bună de sex nu înseamnă fericire.”
„O femeie bună o face.”
„Nu e bună de nimic şi abia dacă e femeie.”

„Acum te comporţi ca un ticălos pentru că eşti supărat că cineva a reuşit să te facă să nu te simţi nefericit pentru prima dată în viaţa ta de rahat.”

Sprâncenele lui Law se prăbuşiră. M-a privit atât de intens încât, pentru o clipă, m-am pregătit să-l pocnesc în caz că ar fi încercat să mă îmbrăţişeze.

„Ştii că nu e vina noastră, nu? Ce s-a întâmplat cu Moruzzi.”

„Ştiu asta”, am spus cu greu. Am vorbit serios. Nu am simţit nici regret, nici

ruşine.

Orice s-a întâmplat – s-a întâmplat. A fost în afara controlului meu.

„Ceea ce s-a întâmplat cu Kozlov în L.A nu a fost nici vina ta.”

Vezi, aici, am cerut să nu fiu de acord.

Nu ar fi trebuit să-i spun lui Law despre asta. A fost o scăpare a limbii. Ceva ce am mărturisit într-o noapte foarte beată.

„A cui a fost vina, atunci?” Am dat pe gât a doua bere.

„Uneori se întâmplă lucruri rele şi nu e vina nimănui.”

„Ei bine, o parte din această slujbă este în L.A. şi să spunem că ruşii nu au uitat de mine.”

„Poţi să-i învinovăţeşti? Ţi-ai făcut o mulţime de duşmani înainte de a pleca singură cu Tom. Inclusiv în perioada noastră din Chicago. Am fost nesăbuiţi. Neam făcut un nume. Tu ai făcut nişte greşeli. Una dintre ele cu o persoană foarte rea. întrebarea este... eşti gata să te schimbi, Ransom? Eşti gata să te maturizezi?”

Ştiam ce vrea să spun. Că da, eram pregătită. Şi da, şirul maşinilor rapide şi al femeilor rapide s-a învechit. Dar adevărul era că am rămas acelaşi nemernic. Mizerabil şi incapabil de a avea sentimente pentru cineva. Cu excepţia poate a unei mici fascinaţii nesănătoase pentru o femeie pentru care lucram.

„Este inutil. Eu nu sunt tu. Eu nu sunt Tom. Nu sunt făcut pentru asta.”

M-am ridicat în picioare, aruncând cele două beri goale într-o cutie de conserve în drum spre uşă. Apoi m-am oprit. M-am întors, m-am încruntat şi m-am întors la coşul de gunoi, ridicând ambele sticle de bere.

„Unde este coşul de reciclare?” Am

întrebat. „în bucătărie, sub chiuvetă.”

Am cărat sticlele de bere în casa lui şi le-am pus la reciclare la ieşire.

Pe drumul de întoarcere spre Dallas, Tom a sunat din nou. Nu mai puteam să-l amân. Mai ales având în vedere că mă încercase şi ieri pe tot parcursul zilei, dar eu fusesem ocupată să conduc interviuri de angajare cu câteva persoane care veniseră cu avionul din Austin.

Am terminat ziua aceea sugând de pe degete sucurile păsăricii prinţesei Thome, în timp ce mă masturbam în aşternuturi ca un copil de paisprezece ani.

„Ce ai pentru mine?” Am pocnit o gumă de mestecat în timp ce treceam pe ecranul

telefonului.

„Am nevoie de ajutor”, a folosit Tom tonul său prietenos, ceea ce însemna că nu avea să-mi placă.

„Magazinul de aplicaţii este pătratul albastru cu un A pe el.” Mi-am frecat ochii.

Când voia ceva, de obicei era ceva legat de tehnologie.

„Permiteţi-mi să reformulez, am o cerere profesională.” Tom şi-a curăţat gâtul. „Trebuie să o ţii pe domnişoara Thorne în Texas. Sau, mai exact, oriunde, dar nu în Los Angeles.”

„Şi de ce?” M-am agăţat de volan într-o strânsoare mortală, întrebând, deşi ştiam deja răspunsul.

„O păsărică mi-a spus că Kozlov are o adevărată atracţie pentru tine şi că ştie că ai lucrat în zonă.”

„Aminteşte-mi cine a spus că e o idee bună să mă trimită înapoi la Los Angeles?”. Fălcile mele au bifat.

„A mea”, a recunoscut Tom. „Nu credeam că vor şti sau că le va păsa. Au trecut ani de zile.”

Am lovit un semafor. Am oprit. Am închis ochii, scuturând din cap.

La naiba... „Uite.” Eram pe cale să mint. Ar fi fost prima dată când îl minţeam pe Tom.

Până la acum, am omis adevărul de la el doar din când în când. „Am fost cu ochii în patru. Coasta este liberă. Poate că sursa ta se înşeală.”

Ce naiba făceam? De ce mă agăţam de misiunea asta? „Apreciez asta”, a spus Tom scurt. „Totuşi, m-aş simţi mai bine dacă aţi rămâne în Texas, pentru un pic mai mult timp pentru a nu mai da de urmă.” „Nu-i pot spune ce să facă la nesfârşit.”

Mai precis, acum avea o influenţă asupra mea şi nu puteam să o tratez ca pe o păpuşă de cârpe. Prinţesa şi cu mine eram parteneri de crimă şi ştiam că va folosi ceea ce s-a întâmplat ieri împotriva mea.

„Încearcă doar să o tragi de timp, bine? Sunt sigur că-şi vor pierde interesul într- o săptămână sau două.” Tom părea distrat. „Desigur, mai există o altă opţiune.” „Luminează-mă.”

„Putem extemaliza această misiune. Puneţi pe altcineva să o supravegheze. S-ar putea să pierdem sprijinul lui Thome, dar am ţine-o în siguranţă. Ar fi mai bine pentru toată lumea.”

Nu Şi pentru mine.

„Eu am început treaba şi o voi termina”, am muşcat, închizându-i telefonul în nas.

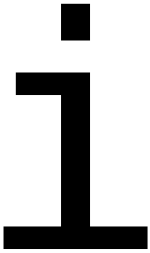

„Hei, tu.” M-am aşezat în faţa oglinzii ovale din dormitorul apartamentului meu, aplicându-mi un eyeliner gros, albastru neon pe pleoapa superioară, prefacându-mă că sunt blazată.

Poziţia lui Max s-a ofilit în reflexia oglinzii. Stătea în pragul uşii, cu mâinile băgate în buzunarele din faţă, cu gura închisă mizerabil. A dat din cap. Lucrurile se răciseră între noi în ultimele zile, du-te-vino-ul nostru jucăuş redus la o conversaţie politicoasă şi grăitoare.

„Norocul meu.” Mi-am forţat un zâmbet, luându-mi pensula de fard de obraz şi înfigând-o peste bronzer. „încă o zi fără tiran.”

„A spus că te va duce mâine la cina de repetiţie”, a explicat Max, aproape cu scuze.

Trecuse aproape o săptămână de când Ransom şi cu mine *nu* făcusem nimic în sufrageria apartamentului. în mod întâmplător, trecuse de asemenea aproape o săptămână de când îl văzusem ultima oară. Unul dintre oamenii de securitate din cealaltă cameră luase o parte din costumele şi obiectele lui personale şi le mutase afară, în timp ce Max se mutase să preia conducerea. Aceeaşi persoană care s-a plâns că lipseau înregistrările video şi audio din noaptea în care Ransom m-a arătat cu degetul. Nu aveam nicio îndoială că fusese opera gărzii mele de corp, care scăpase de dovezi.

La naiba cu Ransom. Jocurile lui fierbinţi şi reci deveniseră vechi. O parte din mine se întreba dacă nu cumva acesta era un alt mod creativ de a

mă pedepsi pentru că i-am expus o slăbiciune a lui.

Numai că, de data aceasta, slăbiciunea eram *eu*.

Mi-am tamponat pometii cu pensula. îi cerusem deja iertare lui Max pentru ceea ce făcusem în acea noapte. El acceptase scuzele, dar asta era doar o spălare de

cuvinte. Ceva se rupsese între noi şi amândoi ştiam că nu se putea repara niciodată.

Eram prea ocupat cu Ransom. Max era concentrat pe menţinerea unui loc de muncă bine plătit.

„E foarte ocupat", se scuză Max pentru comportamentul Şefului său. „înfiinţează un întreg departament de securitate cibernetică, ştii."

Am râs cu neîncredere. „Este în regulă, Max. Serios. Nu-mi pasă."

Max m-a studiat. „Eşti bine?"

„De ce n-aş fi?" Am scăpat pensula, apucând un ruj la întâmplare, strângându-l pe buze cu toată graţia unui hipopotam.

„Pentru că ai ochii umezi." Chiar aŞa? *Rahat.* Erau. „Sunt doar alergii la machiaj", am oftat.

Eram pe moarte pe dinăuntru. Respingerea mă sfâşia de la orice încredere care îmi mai rămăsese. Cum a putut să-mi facă asta?

Max a intrat în baia mea privată, întorcându-se cu o cutie de Şerveţele, ceea ce m-a făcut să-mi vină să plâng din nou. Mi-a înmânat-o în tăcere.

Am smuls una, tamponându-mi colţurile ochilor. „Vezi? E mai bine acum."

în a Şaptea zi după ce *nu* am avut *nimic* cu Ransom, ticălosul a apărut în frac la uşa apartamentului meu. I-am deschis-o eu, îmbrăcată într-o rochie neagră de epocă victoriană de epocă, cu mânecă de corset cu manşon. Mânecile erau din mătase albă, iar tivul corsetului era încrustat cu flori mici.

„Am greşit camera", am anunţat eu chirpic, trântindu-i uşa în nas. Şi-a strecurat

mocasina lucioasă între uşă şi montant, împiedicându-mă să o închid în faţa lui.

A trecut pe lângă mine, abia dacă mi-a aruncat o privire la faţă. S-a îndreptat direct spre căruciorul cu alcool, turnându-şi trei degete de whisky.

Ce îndrăzneală a omului.

„în niciun caz nu te las să conduci sub influenţa alcoolului." Am închis uŞa cu reticenţă, întrebându-mă unde era Max. Oare plecase deja? Fără să-şi ia rămas bun?

La ce vă aşteptaţi? Te-ai folosit de el ca să te răzbuni pe Şeful lui.

„Vom fi conduşi acolo." Ransom a dat pe gât băutura, trântindu-şi paharul gol de cărucior. Şi-a verificat ceasul. S-a încruntat. Apoi şi-a ridicat privirea, ochii lui aterizând accidental pe decolteul meu.

„Cu ce eşti îmbrăcată?"

„O rochie." Mi-am luat poşeta de pe tejgheaua bucătăriei, aruncându-mi părul pe un umăr. „Pielea mea arată bine? A trebuit să mă dezinfectez după ce m-ai atins." „Cineva nu suportă bine respingerea." Dar vocea lui nu conţinea venin. S-a

uitat

obosit, agitat şi, în general, indispus.

„Ar fi fost o respingere dacă mi-ai fi spus că nu te interesează a doua zi.” Am zâmbit cu dulceaţă. „Dar ceea ce ai făcut se numeşte fugă. Nu te-am catalogat niciodată ca fiind genul isteric, dar aşa sunt oamenii pentru tine. Suntem o specie imprevizibilă.”

în mod surprinzător, Ransom nu m-a biciuit verbal pentru ultima mea glumă. A

scuturat din cap, luându-şi telefonul şi portofelul. „Hai să terminăm cu asta.”

„în sfârşit, suntem pe aceeaşi lungime de undă.” Mi-am dat ochii peste cap, călcând în picioare spre uşă. El m-a urmat, cadrul său înalt şi îngust facându-mi umbră.

Drumul până la conacul părinţilor mei a fost liniştit. Mama şi tata au trimis unul dintre Şoferii lor, ceea ce a însemnat că eu şi Ransom nu am avut ocazia să ne certăm zgomotos. E foarte bine aşa. Eram epuizată de la prea multe gânduri despre ceea ce se întâmplase între noi şi nu aşteptam cu nerăbdare să mă aflu faţă în faţă cu Vrăjitoarea cea rea a Sudului şi cu logodnicul ei cu părul lucios.

Cu zece minute înainte de sosirea noastră programată la părinţii mei, Ransom mi-a aruncat o privire din cealaltă parte a Escalade-ului. „Nu trebuie să pleci din faţa mea în seara asta, prinţesă."

„Pare un pic cam exagerat, nu crezi? După ce ai fost dispărut în misiune timp de Şapte zile."

Ochii lui s-au îndreptat spre Şoferul nostru, apoi s-au îngustat din nou spre mine. „Unii dintre noi au slujbe adevărate de făcut."

„Iar al tău este să ai grijă de mine. Dacă nu te poţi descurca, dă înapoi cecurile lunare."

„Săptămânal", a corectat el cu răceală. „Şi erai pe mâini sigure cu Max."

„Erau Şi calde." Am dat drumul unui zâmbet maliţios. „Ca să nu mai spun că erau... *creative."* Şi-a încrucişat picioarele, privindu-mă cu o uşoară batjocură.

„Nu te-a atins." „Poate că a făcut-o. Poate că nu a făcut-o. Nu vei şti niciodată." „Ştiu, pentru că sunt camere de luat vederi peste tot. Îţi aminteşti?" Acum îmi amintesc. Doamne, îl uram pe omul acela.

„Nu confundaţi greşeala lui de judecată cu o tendinţă." Ransom a clătinat din cap. „Asta a fost ceea ce am avut eu şi Max?" M-am gândit. „Şi cum ai numi ceea ce ai fi putut să faci *tu.* şi am avut?" Mi-am scăzut vocea ca să nu fim auziţi. „O breşă de judecată suficient de largă ca să treacă o cisternă?"

„O greşeală."

„Dacă există o greşeală aici, aceea eşti tu."

„Nu există dubii în acest sens. Ştim cu toţii povestea originilor mele." „Ascultă aici, măgarule..."

S-a întins spre mine, apăsându-şi degetul arătător la gura mea cu un chicotit sec. „Ceea ce sunt eu este irelevant. Ceea ce *eşti tu* este ceea ce este important. Iar tu eşti un client. Aşa că hai să ne prefacem că acea noapte nu s-a întâmplat niciodată şi să mergem mai departe. Crede-mă sau nu, sunt aici ca să te ajut. Mai ales că se pare că nu ai motivaţia şi resursele necesare pentru a te ajuta singur."

Eram pe punctul de a-l muşca de deget când Escalade s-a oprit în faţa porţilor din fier foijat.

Şi-a desfăcut centura de

Nici un ban nu a fost cruţat la cina de repetiţie, care a fost alcătuită din familiile celor doi porumbei şi din prietenii apropiaţi. Două sute de persoane în total.

siguranţă, alunecând din maşină. „E timpul pentru spectacol, prinţesă.”

Securitatea era la cote maxime. Zeci de bărbaţi în costume negre patrulau pe terenul conacului, iar elicopterele se roteau la joasă înălţime deasupra acoperişului. Bujorii roz şi trandafirii albi se revărsau din vase înalte de porţelan antic, mărginind calea spre intrare. O rază de lumină aurie care strălucea de la proiectoare profesionale făcea să strălucească uşile duble deschise. Ransom şi cu mine am intrat şi am găsit holul deschis.

plină de oameni în costume şi rochii, cu flacoane de Şampanie în mână, sporovăind despre evenimentul care urma să aibă loc.

„...am auzit că vor cheltui 20.000 de dolari numai pe artificii...”

„...se pare că invitaţiile sunt decorate cu cerneală invizibilă şi holograme, pentru a evita pe cei care se nimeresc la nuntă...”

„...rochia ar trebui să fie fantastică. Se spune că tiara este împrumutată chiar de la regina Angliei. Se pare că este o fană înfocată a lui Julianne Thome. Îţi vine să crezi?” Smulgând un pahar de Şampanie de pe o tavă rătăcitoare, am alunecat spre camerele interioare, cu Ransom pe urmele mele. Am dus paharul la buze, doar pentru ca Ransom să mi-l smulgă... dintre degetele mele.

„Fără alcool pentru tine în seara asta.”

„Spune-mi că eşti un copil mărunt fără să-mi spui că eşti un copil mărunt”, am toarce, încercând să nu-i arăt cât de frustrată eram. Nu mă aşteptam la o reîntâlnire plină de lacrimi, dar de ce era atât de îngrozitor cu mine?

„Se întâmplă lucruri rele când bei”, mi-a reamintit el.

„Cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat de curând mi s-a întâmplat când eram complet treaz.”

El nu a răspuns. Bine. Aveam peşti mai mari de prăjit. Unul dintre ei stătea la capătul holului, aureolat de un stol de femei în rochii de seară.

Hera.

Arăta tragic de uimitoare. O Audrey Hepburn a zilelor noastre într-o rochie de culoare lime, cu un decolteu tip barcă şi un tiv care era suficient de lung pentru a nu anunţa că ea era vedeta evenimentului. Părul ei brunet era prins în sus, cu bretonul lateral, aranjat frumos într-o parte. Purta un machiaj minim.

„Oh, da. A fost atât de oribil să-l pierdem.” Hera şi-a atins pieptul cu o mână înmănuŞată, vorbind probabil despre bunicul lui Craig. „Mă tot întrebam – de ce eu? De ce noi? A fost o perioadă atât de dificilă pentru mine. încă este.”

Eu, eu, eu, eu.

Aşa am sunat? Nu e de mirare că tabloidele mă detestau.

Fără să-mi dau seama, am gravitat spre cercul de femei. Mă simţeam în siguranţă, învăluită în pelerina invizibilă a eşecului meu de a deveni o fiică Thorne de succes. Atât de mult, încât am fost cu adevărat surprinsă când ochii surorii mele s-au oprit asupra mea. Mai întâi, cu dispreţ deschis. *Cum am putut purta ceva atât de stângaci la cina de repetiţie?* Chiar înainte de a-Şi lipi un zâmbet încântat pe faţă.

„Hallie! Doamne, în sfârşit! Mi-a fost atât de dor de tine.” A păşit printre două doamne de vârstă mijlocie cu prea mult machiaj şi m-a strâns într-o îmbrăţişare specială a lui Thorne, în care braţele erau implicate chiar dacă trupurile nu se atingeau. Am simţit instantaneu că mi-e frig. Gura ei mi-a găsit urechea. „Nu-mi strica totul, surioară. Te rog. Chiar vreau doar să supravieţuiesc în seara asta. Sunt epuizată.”

Hera rareori dădea semne de slăbiciune, aşa că am fost destul de

emoţionată. Desprinzându-se de mine, mi-a fluturat o mână pe braţ. „Uită-te la tine! Nu-mi vine să cred că a trecut atât de mult timp.”

„Pot”, a spus sec o voce din spatele meu. Răscumpărare. Hera s-a încruntat la el. „Şi tu eşti?” I-a oferit mâna ei ÎnmănuŞată pentru ca el să o sărute.

„Ransom Lockwood, agentul de securitate al surorii tale.” El i-a ignorat mâna întinsă, scoţându-şi cartea de identitate din interiorul sacoului.

„Ce nume ciudat.”

„Cel puţin nu mă numesc după cea mai geloasă şi răzbunătoare creatură din mitologia greacă”, a spus el, suficient de încet pentru ca doar ea şi eu să auzim.

L-a evaluat rapid, ochii ei ascuţiţi îi parcurgeau fizicul, expresia de piatră, croiala imaculată a smochingului său. Inelul de femei din jurul nostru s-a dizolvat. Oamenii au plutit spre chelneri, dornici să vadă dacă aperitivele erau cu adevărat cu foiţă de aur.

în cele din urmă, hotărând că nu era o persoană cu care voia să se intersecteze, s-a întors spre mine. „Nu-mi vine să cred că ai lipsit de la înmormântare, Hal. Oamenii au vorbit.”

„Am simţit cu tărie că nu era sigur pentru domnişoara Thorne să călătorească atât de departe”, a tachinat vocea mătăsoasă a lui Ransom, apăsând pe toate punctele sensibile ale lui Hera. „Este o persoană de profil înalt.”

„Sora mea poate vorbi în numele ei.” Hera s-a înroşit. „Şi oricum, cine crezi că sunt eu?”

„O asistentă medicală, nu-i aşa?”, a întrebat el, ştiind foarte bine că era doctor şi că întrebarea i se va părea jignitoare. „Foarte admirabil”.

Ochii lui Hera s-au mărit. A deschis gura pentru a-i spune ce gândeşte. Am avut bunul simţ să mă împing între ei. Nici o parte din mine nu dorea să vadă cum începe al treilea război mondial.

„Ai vreo idee ce cameră aş putea folosi pentru a-mi împrospăta machiajul înainte de a face poze?”. Am întrebat-o. Lui Hera îi plăcea să i se reamintească faptul că ea cunoştea casa asta mult mai bine decât mine.

Cu reticenţă, îşi smulse privirea de la Ransom. A fluturat o mână în spatele ei. „Poţi să-l iei pe acesta. Din punct de vedere tehnic, Craig ar trebui să o folosească, dar el stă sus, în camera mea.”

M-am strecurat în camera de oaspeţi. Ransom a închis uŞa în urma noastră.

Amorţită, m-am aşezat la un birou de stejar şi am început să-mi pieptăn părul pe spate. Grosimea din aer anunţa un dezastru iminent. Nimic bun nu se întâmpla niciodată când mă aflam sub acelaşi acoperiş cu Hera şi Craig.

Ransom a scos o carte de pe un raft plutitor, încruntat. *„Afişarea vizuală a informaţiilor cantitative*”, a citit cu voce tare. „Distracţia nu se termină niciodată cu voi, Thomes.”

„Nu trebuia să fii atât de laconică cu Hera.” M-am uitat la el prin oglindă, gata să mă cert cu el.

„Nu, nu am făcut-o, dar a fost plăcut. Trebuia să fie coborâtă cu câteva trepte.”

„Ai momit-o”, am acuzat eu, prins într-un nod pe care peria nu-l putea descâlci.

„A supravieţuit.”

„Nu am nevoie să intru în mai multe probleme. Dacă ea crede că eşti portavocea

mea?” „Fără supărare, dar nimeni întreg la minte nu ar crede vreodată că eu sunt marioneta şi tu eşti monstrul în această relaţie”, a replicat el cu blândeţe. „Nu mai daţi doi bani pe mine. despre Hera. Ea nu-ţi face această curtoazie.”

Suspinând, am aruncat peria pe birou, luând o foarfecă. Mi-am apucat o mână de păr, tăind partea încâlcită. M-a lovit un impuls brusc de a-mi tăia tot părul. Mi-ar enerva atât de tare familia. Dar oricât de mult aş fi vrut să-i rănesc, în mod ridicol îmi doream şi să fiu acceptată de ei. Era patetic, dar totuşi era adevărul. „Mă duc să mă uşurez puţin. Să nu pleci nicăieri.” Cu aceste cuvinte romantice de despărţire,

Ransom a ieşit din cameră, la fel de întunecat şi de tăcut cum intrase. Mi-am apăsat fruntea pe suprafaţa rece a biroului. Mai erau doar câteva ore până când

merge. Nunta era mâine. După aceea, aş putea fugi înapoi la Los Angeles. Să-i las pe Thornes în urmă pentru încă câţiva ani.

Hotărând că un mic pui de somn n-ar strica, am închis ochii.

Vuietul uşii care se deschidea a anunţat întoarcerea lui Ransom. Nu am ridicat capul pentru a-l saluta.

Un pahar cu ceva – lichior, după mirosul ascuţit al acestuia – era aşezat lângă cotul meu. El plutea în spatele meu, respirându-mi pe gât.

„Puteţi să vă retrageţi acum. Oricât de mult m-aş bucura de vibraţiile de ciudat, sunt bine", am mormăit în braţul meu.

O palmă mi-a apăsat umărul. Caldă şi umflată. Capul meu s-a ridicat imediat. Nu era atingerea lui Ransom. Tot ce era la Ransom era dur şi aspru.

Ochii noştri s-au întâlnit în oglindă, în timp ce el stătea în spatele meu. *Craig.*

Omul pe care îl detestam mai mult decât pe oricine altcineva din întreaga lume.

Un zâmbet i se întinse pe faţă. Cu un vârf de văduvă pronunţat, pielea palidă, părul auriu şi faţetele scumpe, Craig striga bani vechi.

„Bună, Hallie. Mă bucur să te văd." Degetele lui s-au încolăcit în jurul omoplatului
meu.

Aruncată în modul „luptă sau fugi", am apucat paharul de băutură pe care îl pusese lângă mine şi m-am întors, aruncându-i conţinutul în ochi. Am ratat, împroŞcându-i fracul.

„Târfa mică..." Mâinile lui s-au îndreptat direct spre gâtul meu.

M-am ridicat în zbor de pe scaun, îndreptându-mă spre uşă. Dar Craig avea un avantaj faţă de mine – era mai puternic din punct de vedere fizic şi nu era nici pe jumătate dezorientat şi speriat. M-a apucat de păr. îmi ardea scalpul. M-a împins împotriva patului cu patru postere, prinzându-mă cu rama lui mare. Mi-a ridicat rochia de la spate, cu degetele neîndemânatice care deja îşi croiau drum între picioarele mele.

Am deschis gura, lăsând să iasă un ţipăt disperat.

„Văd că ai nevoie de o mică reamintire despre cum decurg întâlnirile noastre". Craig mi-a prins părul mai tare, îngropându-mi faţa în lenjeria bogată de lână, sufocându-mă şi închizându-mă în acelaşi timp. Şuviţe de păr de culoarea cuprului mi-au căzut de pe scalp, împrăştiindu-se pe saltea.

„Haide, acum, *Hal-Pal.* Au trecut ani de zile şi ştii că nu depăşesc niciodată măsura. O să mă simt un pic. Să te ţin în top-notch."

Degetele lui m-au mângâiat de-a lungul coapselor mele interioare. Mi-am încleştat picioarele, clătinându-mă şi scăpând de atingerea lui. Nu puteam să respir. Cea mai sigură soluţie era să-l las pe Craig să-şi facă treaba şi să terminăm odată cu asta. Dar eu nu voiam să fiu în siguranţă. Voiam să-i provoc durere. Voiam să mă răzbun. Voiam sângele lui.

Nu astăzi, Satana. Nu astăzi.

Craig nu a mers niciodată până la capăt când m-a agresat. Nu m-a penetrat în niciun fel. Nici măcar nu m-a sărutat. Dar întotdeauna a atins unde nu trebuia.

Chiar

Şi atunci când l-am *implorat* – l-am rugat – să nu o facă. *Mai ales* când îl imploram să nu o facă.

îi plăcea să tragă de unul în timp ce mă agresa. Să se bucure de durerea mea.

Pentru el, eu eram copilul Thome, oaia neagră uitată. Cu el să mă joc.

Mâinile lui au găsit locul pe care îl căuta şi mi-a cuprins sexul prin chiloţi din spate, strângând puternic, lăsând să iasă un geamăt satisfăcut.

„Iată-ne aici. Acum lasă-mă să fac asta... repede... ultima dată ca bărbat necăsătorit...”

I-am auzit fermoarul coborând şi am ţipat cu putere în plapumă. Presiunea din interiorul capului meu era atât de intensă, încât am crezut că o să explodeze. Am încercat să-i dau o lovitură de picior rotund, dar el s-a îndepărtat repede. A păşit înapoi între picioarele mele, din spate. Mi-a ţinut capul strâns, împingându-mi faţa în jos pe saltea pentru ca nimeni să nu mă audă.

„Acum unde rămăsesem?" A chicotit.

Înainte de a şti ce se întâmplă, Craig a zburat de pe mine. M-am îndreptat, împingându-mi rochia în jos. Am zărit urmele roşii pe care degetele lui le lăsaseră pe coapsele mele. Ransom a pus mâna pe cămaşa de rochie a lui Craig, trântindu-l de oglinda din perete. Oglinda s-a spart şi s-a prăbuşit la picioarele lor, zgomotul alarmant fiind înecat de muzica de jazz suavă care se scurgea de sub uşa închisă.

„Greşeală fatală." Ransom i-a zdrobit capul lui Craig de oglinda spartă. „Cea mai gravă pe care ai făcut-o în viaţa ta mizerabilă."

Cu ochii morţi, cu maxilarul îndoit, Ransom l-a trântit pe logodnicul surorii mele de geamul spart, iar şi iar.

„Aşteaptă! Aşteaptă! Pot să explic!" a strigat Craig, încercând să se smulgă din strânsoarea bodyguardului meu. Nu avea nicio Şansă şi ştia asta.

„Poţi încerca în timp ce-ţi sparg capul, dar nu vei reuşi." Vocea lui Ransom era la fel de goală ca şi ochii lui. Sângele a pătat cioburile de sticlă spartă din spatele capului lui Craig. Sticla era plată, aşa că nu a străpuns pielea, dar inima îmi era încă în gât.

„Uite, ea nu este... nu este ca noi, omule! Mintea ei este... este simplă, bine?"

Ca răspuns, Ransom l-a aruncat pe Craig în cealaltă parte a camerei, peste pat. Cu capul în jos, cu fundul în sus, era acum în aceeaşi poziţie în care mă aflam şi eu cu câteva momente mai devreme.

Văzându-l aşa, într-un punct atât de dezavantajos, mi-a venit să plâng de uşurare.

„Lasă-mă să-ţi arăt cum s-a simţit ea." Ransom a împins faţa lui Craig adânc în saltea în timp ce îi smulgea pantalonii de smoching lui Craig. Boxerii i s-au încurcat pe glezne. Din locul meu din colţul camerei, m-am holbat la pielea lui supărată, la felul în care genunchii i se loveau unul de altul de frică. A vomitat, prăbuşindu-se în faţă. Apoi a vomitat pe tot patul.

„Ce aveai de gând să-i faci?" a întrebat Ransom, cu mâna care încă îi strângea părul lui Craig. O femeie mai bună l-ar fi oprit pe Ransom. Dar eu am prosperat la locul faptei, vibrând de adrenalină.

II uram pe Craig şi nu mă puteam abţine să nu simt triumf şi uşurare. în sfârşit primea ceea ce merita, după atâţia ani. Toate acele *lacrimi.*

Vocea înăbuşită a lui Craig – blocată de lenjerie şi de voma lui – a încercat să răspundă la întrebare.

Ransom l-a tras de păr. „Repetă asta."

„Nimic!" a strigat Craig, cu lacrimile curgându-i pe faţa pătată. „Vă jur!"

„Răspuns greşit. îţi mai dau o Şansă, înainte de a deveni creativ cu tine. pedeapsă. Avertisment corect: gusturile mele sunt eclectice şi sunt un bărbat

foarte

aventuros.” Craig părea delirant de durere şi de frică.

„Ce aveai de gând să-i faci?” Ransom s-a aplecat, Şoptindu-i la ureche. Degetele lui s-au strâns pe părul lui Craig, trăgând o parte din el. Şuviţele lui aurii au căzut

lângă cele roşcate ale mele. împreună, arătau ca nişte flăcări cu vârfuri portocalii. Craig a închis ochii. „Eu... eu... eu doar... mă gândeam... adică, în mod normal, eu doar...”

„Mă atinge şi se masturbează”, mi-am găsit vocea din locul meu din colţul camerei, îmbrăţişându-mă protector.

„De câte ori?” a întrebat Ransom fără să se uite la mine.

„Patru”, i-am răspuns, inclusiv aceasta. Singurul impediment care stătea între Craig şi obiectivul său era omul care fusese angajat să mă protejeze.

Cumva, nu mi-a scăpat că părinţii mei îl angajaseră pe Ransom.

„Dă-mi peria aia de păr, te rog, domnişoară Thorne?” Ransom şi-a deschis palma în direcţia mea.

M-am repezit la birou, făcând cum mi-a spus. Degetele noastre s-au atins când i- am dat peria. Părul mic de pe braţele mele s-a ridicat în vârful braţelor.

Nu avea să se termine bine, fascinaţia mea faţă de acest bărbat violent şi complex care ajurat să mă ţină în siguranţă.

„Pregăteşte-te pentru nişte bătăi, puştoaico”, a anunţat Ransom cu strălucirea unei gazde de talk-show. „Muşcă plapuma dacă nu poţi suporta căldura.”

„Păturica este acoperită de vomă”, a protestat slab Craig.

„Din cauza ta. *Poftă bună.*”

I-a dat o palmă cu dosul periei, câte zece pentru fiecare dată când m-a agresat. Patruzeci în total. Până când fundul lui Craig a fost atât de roşu, atât de umflat, încât nu credeam că va mai putea sta nici luna asta, nici luna următoare. Mă făcea să mă simt protejată şi în siguranţă. Ca şi cum cineva mă susţinea. Şi pentru a mia oară în ultima vreme, acel cineva era Ransom.

în cele din urmă, Ransom i-a dat drumul. Craig s-a lăsat în genunchi, cu pantalonii încă înfăşuraţi în jurul gleznelor, târându-se spre uşă. A lăsat o dâră de lacrimi şi sânge.

„Veţi plăti pentru asta... amândoi... nu veţi scăpa cu asta.”

Ransom a smuls o cutie de Şerveţele de pe birou, a scos una şi şi-a şters mâinile cu nonşalanţă. „Nu sunt sigur de asta, amice. Dacă spui cuiva ce s-a întâmplat, voi spune tuturor ce s-a întâmplat cu *adevărat.* Acum, Ştim amândoi că Julianne şi Anthony nu sunt părinţii anului când vine vorba de domnişoara Thome, dar acum ai facut-o cu adevărat. Nu mai e loc de greşeală.”

Craig s-a oprit din târâre. S-a întors să se uite la noi. „Nu o

vor crede.” Ochii lui dansau în orbite.

„Vă înşelaţi. Dar chiar dacă nu te-ai înşela, *mă* vor crede”, a spus Ransom cu încredere. „Şi nici nu intenţionez să o ţin în familie. Gândeşte-te doar la cecul pe care îl pot tăia cu o poveste atât de suculentă.” Ransom a dat drumul unui fluierat scăzut, clătinând din cap. „O să mă faci un om bogat.”

Nu credeam că o va face – nu era stilul lui să vândă o poveste tabloidelor – dar ideea era de îngheţată. Craig trebuie să fi împărtăşit sentimentul, pentru că s-a rostogolit pe covor, sprijinindu-se de un perete pentru a sta în genunchi. „Ce vrei?”

Ransom s-a aşezat pe taburetul de lângă birou, sprijinindu-şi coatele pe

genunchi. „Nu vei mai pune niciodată un deget pe această femeie.”

„Gata.” Ochii lui Craig s-au înroşit. A refuzat să se uite la mine, concentrându- se doar asupra lui Ransom. „Crezi că vreau să am ceva de-a face cu ea?”

„Având în vedere că am o părere foarte proastă despre tine, da, cred că eşti suficient de prost ca să-ţi încerci din nou norocul. Nu am de gând să rămân aici pentru totdeauna. Dar *o voi* suna pe domnişoara Thorne de două ori pe an, pentru a mă asigura că îţi respecţi promisiunea. Consideră asta o garanţie pe viaţă a mea. A

fost aproape agresată în timp ce se afla sub supravegherea mea, iar acum trebuie o protejez, pentru totdeauna, de monstrul care a încercat să pună mâna pe ea.”

L-aş putea îmbrăţişa pe Ransom. L-am crezut. Am crezut că va suna. Credeam că nu va mai lăsa să mi se întâmple aşa ceva. De asemenea, am apreciat cum, în ciuda ciudăţeniilor lui, avea un simţ atât de clar al binelui şi al răului, al realităţii şi al fanteziei.

„Ce altceva?" a întrebat Craig, cu capul lăsat pe piept.

„Anulează repetiţia de nuntă." Mi-am găsit vocea. Nu voiam să fiu aici. Nu voiam să mă prefac că mă bucur pentru acest cuplu oribil.

A pufnit în nas. „De parcă aş putea să mă duc acolo arătând *aşa.*"

„Ce le vei spune oamenilor?" Am adresat întrebarea lui Ransom, urându-mă pentru că îmi păsa.

„Va spune oamenilor că a avut o reacţie alergică, a leşinat şi s-a lovit cu ceafa de oglindă în timp ce se prăbuşea. L-am găsit şi am alertat personalul", a completat Ransom pentru noi.

„Nu sunt alergic la nimic", s-a plâns Craig.

„Fii creativ, dobitocule." Ransom s-a ridicat în picioare. „Acum ridică-ţi pantalonii şi pleacă naibii de aici."

O clipă mai târziu, uşa s-a închis în spatele lui Craig şi am rămas doar eu şi Ransom. Mirosul de vomă al lui Craig a cuprins camera. Ransom a crăpat o fereastră şi a stat lângă ea, în timp ce eu m-am scufundat în scaunul pe care tocmai îl ocupase.

„Spune-mi totul", a spus el, cu o voce nici blândă, nici lipsită de inimă. „Chiar de la început."

Să-mi revăd cele mai slabe momente nu era visul meu de-o viaţă, dar el tocmai se dăduse la bătaie pentru mine, aşa că am respirat adânc.

„Prima dată, aveam paisprezece ani. Mă întorsesem din tabăra de vară, doar pentru câteva zile. Părinţii mei au vrut să mă ia cu ei la balet. Eu am preferat să rămân cu Hera şi Craig. Vedeţi, să devin prietenă cu sora mea era o obsesie pentru mine. Voiam să mă accepte. Dar ea avea alte planuri. S-a hotărât să iasă cu nişte prieteni şi l-a rugat pe Craig să fie cu ochii pe mine..."

„Nu rămân aici, Craig. Dar cineva trebuie să aibă grijă de Hallie, e încă tânără. Ia un glonţ pentru mine, bine?"

„Da, da, iubito. Sigur că da."

„Stai cu ochii pe ea, Craig. Paisprezece ani e încă tânără, bine?"

„Şi şi-a luat libertăţi", mi-a terminat Ransom fraza, străpungând amintirea dureroasă.

Am dat din cap, lingându-mi buzele. „Craig a fost întotdeauna atât de drăguţ şi dulce cu mine. M-a ajutat la temele de vară şi s-a jucat cu mine cu mingea în curtea din spate. Am comandat mâncare şi am jucat Monopoly.

„Până atunci, totul a fost în regulă. Ordinar. Craig m-a lăsat să câştig, mi-am amintit. Când am terminat de jucat, Hera încă nu era acasă. Craig a promis că va vorbi cu ea când se va întoarce. Să-i spună să facă un efort, să petreacă mai mult timp cu mine. M-a însoţit înapoi în camera mea, apoi mi-a spus că şi Hera era foarte rea cu el, uneori. Eram atât de supărată pe ea pentru că mă părăsise, încât loialitatea mea s-a mutat imediat către el.

M-am împăcat cu ideea când a vorbit urât despre ea. A spus că era rece şi neprietenoasă cu el şi că nu l-a lăsat nici măcar să o *sărute.* M-a întrebat dacă poate să mă atingă. Ca o simplă atingere. Doar să-mi atingă piciorul sau ceva de genul ăsta.” Am clătinat din cap, amintindu-mi fiecare

moment, fiecare mic zâmbet, fiecare gest. „Eram naivă, şi tânără, şi cel mai rău dintre toate- recunoscătoare. Am spus da. Am consimţit.”

„Nu ai consimţit la nimic.” Ransom a închis ochii, apăsându-şi fruntea pe partea laterală a ferestrei. „Aveai paisprezece ani, el avea douăzeci şi doi. Era un rahat manipulator. Ce s-a întâmplat apoi?”

„Doar mi-a atins picioarele. Dar s-a atins şi pe el însuşi, în acest proces. Şi asta... nu am fost de acord cu asta. Nu puteam să văd ce făcea. Era întuneric. Dar ştiam că e greşit şi ştiam că amândoi vom avea probleme pentru asta, dacă se afla.”

„Şi apoi ce?”

„A terminat, cred.” Mi-am îngropat faţa în mâini, clătinând din cap. „S-a dus la baie, s-a întors după câteva minute. Eram bolnavă de ruşine şi de îngrijorare. I-am spus că o să le spun părinţilor mei. Mi-a spus: 'Ai fost de acord cu asta. Tot ce vor crede ei este că eşti o târfă pe lângă faptul că eşti proastă'. L-am crezut. în acest moment, Ştiam că părinţii mei îmi căutau scuze. Şi, realist vorbind, nu aveam de gând să-l văd prea mult pe Craig. Am tot sperat că el şi Hera se vor despărţi şi nu va mai trebui să am de-a face cu el. Dar nu aşa au stat lucrurile.”

„Şi părinţii tăi nu au bănuit niciodată?”

„Relaţia mea cu părinţii mei este... complexă. Amândoi ne străduim din greu să ne prefacem că nimic nu e în neregulă.”

„Amândoi faceţi o treabă de rahat. Cum rămâne cu celelalte momente?” a

întrebat Ransom. M-am frecat la sprânceana dreaptă. „Apoi s-a întâmplat în

timpul unei vacanţe de familie în Cabo.

Craig s-a îmbătat rău de tot şi a bătut la uşa apartamentului meu pentru a-şi cere scuze. A spus că îl rodea. Când am încercat să închid uşa, a dat buzna înăuntru şi a făcut-o din nou.”

L-am auzit pe Ransom trăgând aer în piept, dar nu am îndrăznit să mă uit la el.

„Da.” Am suspinat. „De data aceea, însă, am reuşit să-i dau un genunchi în boaŞe. Aşa că asta mi-a adus câţiva ani de linişte şi pace.”

„A treia oară?”, a întrebat el.

„Acum doi ani. Ziua Recunoştinţei.”

„Şi nu ai spus nimănui?” Nu era nicio judecată în vocea lui.

Am înghiţit saliva acidă care mi se aduna în gură. „Cu cât trecea mai mult timp, cu atât secretul devenea mai mare, iar dezvăluirea lui după atâţia ani s-a simţit... ciudat. Ca şi cum m-ar fi suspectat. De ce nu venisem la ei după prima dată? întotdeauna vezi asta în comentariile de pe internet când cineva îşi spune povestea de abuz. Când Hera şi Craig s-au logodit, de exemplu, tabloidele au susţinut că eram extrem de geloasă pe ea. Ar fi fost momentul perfect pentru a mă destăinui... dacă nu ar fi fost motivul teribil pe care presa l-ar fi plesnit pe un astfel de gest.”

„Pun pariu pe puia mea că Craig însuşi a plantat ideea că eşti gelos”, a spus Ransom.

M-am scărpinat în obraz. „Probabil că da. îi place atenţia mediatică”.

Şi-a trecut o mână prin păr. „Prima dată când te-am văzut... ai crezut...” „Da.”

M-am ridicat repede, strângându-mi poşeta. „Am crezut că ai venit pentru mine.

I

era gata să te omoare dacă încercai ceva. Ce s-a întâmplat cu Craig... m-a dat peste cap.”

„A bănuit cineva vreodată? Un prieten? Un profesor? Un iubit?”

„Nimeni.” Am strâmbat din nas. „Toţi prietenii mei din L.A., chiar şi Keller,

sunt doar de fațadă. Nu mi s-a părut corect. Și nu am avut încredere în nimeni altcineva. Cât despre iubiți…” Am tras aer în piept. „N-am avut niciodată unul.” „Niciodată nu a avut ce?” „Un iubit.”

Ransom mi-a aruncat o privire de GTFO.

„Pe naiba.” Am ridicat din umeri, zâmbind mizerabil.

„Dar tu nu eşti virgină.” Ransom s-a încruntat, obrajii i s-au colorat în roz. *„Ştiu* asta. I-”

„Nu din punct de vedere anatomic, nu. Mândrul proprietar al cârdului meu V este JoyStick-ul meu reîncărcabil. Nu am nicio experienţă sexuală de care să vorbesc, în afară de auto-plăcere.” Cuvintele au ieşit în grabă din mine, fiecare mărturisire rostogolindu-se după alta. Mă simţeam bine să mă descarc, chiar dacă persoana căreia îi făceam confidenţe era duşmanul meu.

„Prima dată când am simţit ceva care să semene cu o atracţie sexuală pentru cineva a fost în acea noapte, când te-am prins pe acea alee murdară din L.A...” Mi- am fluturat poşeta în aer, chicotind. „Ei bine, oricum, asta a fost o greşeală. E în regulă, totuşi. Nu am avut niciodată nevoie de o relaţie pentru a fi satisfăcută din punct de vedere sexual. Pot să am grijă de mine.”

A deschis gura, pe punctul de a spune ceva, dar nu am putut suporta să ascult ce ar putea fi.

„Hei, crezi că putem pleca în siguranţă?” M-am uitat în jurul nostru. „Mirosul începe să mă afecteze.”

„Hallie...” Ransom s-a lăsat dus de val, părând mizerabil şi dezgustat de ceea ce tocmai îi spusesem. Poate şi puţin supărat pe el însuşi, pentru felul în care mă trata. Nu mai puteam să suport asta. Mila.

„Te rog, nu face pe prostul.” Mi-am dat ochii peste cap. „Putem să plecăm de aici sau ce?” A dat din cap o dată, valsând să îmi deschidă uşa.

Chapter Fifteen

\ /

* *

„ +

Apoi.

Lctwrence a fost primul care a pornit singur.

Când a împlinit optsprezece ani, a primit o bursă completă la facultate. Cu toţii am crezut că Moruzzi îşi va schimba părerea. Să-i îndulcească afacerea pentru a-l face să rămână în Chicago Şi să facă ce vrea el.

Nu este aŞa. Moruzzi a decis, în schimb, să îi fure toate economiile lui Lctwrence Şi i-a spus că dacă se va muta, viaţa lui se va sfârşi.

Lctwrence s-a mişcat, oricum. Tom Şi cu mine am contribuit pentru a-l ajuta, împreună, aveam amândoi aproximativ două mii de dolari, ceea ce nu avea să-l ducă pe Lctwrence prea departe, dar îi va da ceva timp să-Şi găsească o slujbă înainte de începerea anului Şcolar.

în noaptea în care Lctwrence a plecat, Moruzzi a băut. Foarte mult. Doamna Moruzzi nu era acasă. Se dusese la Toronto, să petreacă ceva timp cu iubitul ei. Mă întrebam de ce oamenii rămân împreună. Căsătoria părea o cuşcă teribilă în care să fii prins. Mi-am jurat să nu mă căsătoresc niciodată.

Moruzzi a decis că eu Şi Tom ar trebui să ne certăm. Nu aveam de ales, aŞa că am luptat. în mod normal, am ieşit învingător. Dar de data asta, am văzut cât de deprimat Şi deprimat era Tom în legătură cu toată povestea, aŞa că l-am lăsat să câştige.

Mai târziu în acea noapte, Tom s-a târât până în dormitorul meu pentru a mă coase Şi a împărţi o sticlă de whisky pe care o furase de la Moruzzi. O făceam des – beam din băutura lui. Moruzzi nu a fost niciodată atent. Era prea beţiv ca să ţină evidenţa rezervei sale de

alcool. „Trebuie să-l omorâm”, a spus Tom, după o tăcere lungă. „Sau ne va ucide el pe noi. Ştiu că o va face. Când m-am dus să iau acest whisky din biroul lui, i-am văzut biroul. El încearcă să

să aflăm unde locuieşte Law. Cred că Law este în pericol.”

Dacă Tom Şi cu mine îl omorăm, nu vom avea unde să mergem. în plus, am fi fost suspecţi imediat, după ce poliţia ar fi cercetat Şi ar fi aflat ce am făcut pentru el. „Va trebui să fim creativi mai întâi." Am clătinat din cap. „Să câştigăm timp înainte ca amândoi să împliniţi optsprezece ani."

în următorii doi ani, l-am încetinit pe domnul Moruzzi. L-am făcut cât se poate de nefolositor, fără dinţi Şi fără gheare. I-am strecurat câteva dintre drogurile pe care ne lăsa să le vindem în băuturile Şi mâncarea lui când nu se uita, făcându-l dependent fără să Ştie. Când a vrut să facă o excursie spontană în statul în care Lawrence a urmat facultatea, am slăbit din greşeală una dintre scările din casă, ceea ce a dus la faptid că domnul Moruzzi Şi-a rupt piciorul Şi a anulat excursia. Am început să ne jucăm cu sănătatea lui mintală. Să ne jucăm cu electricitatea lui. Schimbând becurile pentru a crea diferite nuanţe, diferite atmosfere, l-am tăiat Şireturile mai scurte. I-am făcut să dispară documentele importante Şi lucrurile de lucru.

A devenit mai violent cu noi. Femeile pe care le aducea cândva pentru a ne răsplăti pentru buna noastră purtare dispăruseră de mult. A ascuns mâncarea. Ne- a încuiat afară când veneam târziu acasă. Am numărat minutele, apoi secundele, până când totul s-a terminat.

Tom a ieşit primul. A găsit o facultate bună, a obţinut o bursă Şi a plecat. M-a rugat să vin cu el. A spus că va avea giijă de mine în ultimul an înainte de a împlini 18 ani. Dar nu am vrut să-l încetinesc.

Ultimul an alături de Moruzzi a fost o neclaritate. A devenit cel mai rău când eram singuri. Dar în cele din urmă, Şi prin muncă grea la Şcoală, am reuşit să ies Şi eu.

îmi amintesc acea zi. Când am împlinit optsprezece ani. Nici măcar nu m-am deranjat să mă întorc acasă după serviciu.

Tom m-a luat în braţe. Aveam buzunarul plin de banii pe care trebuia să îi dau dini.

Moruzzi.

„Eşti gata să-ţi începi noua viaţă?" a întrebat Tom. Arăta bine. De parcă se distra. Şi eu voiam să mă distrez. Cu toate că Ştiam că educaţia mea m-a corupt, m- a transformat într-o persoană disfuncţională. Tom, Law Şi cu mine aveam de gând să recuperăm tot ce pierdusem.

Am dat din cap. Am lăsat Chicago în urmă într-un nor de praf.

Scuza reacţiei alergice a lui Craig i-a făcut pe invitaţi să intre în frenezie. Nimeni nu l-a observat intrând Şchiopătând într-un Lexus cu geamuri fumurii pe uŞa din spate, escortat de un grup de băieţi de

frăţie cu părul în retragere şi trupuri de tată. Unul dintre ei a ocupat locul Şoferului şi a ieşit din proprietate. M-am strecurat într-una dintre băi pentru a-mi regla respiraţia şi am ţipat în perdeaua de duş.

Brat a fost rănit.
Brat a fost foarte

rănit.

Brat a fost mai mult decât un simplu puști. Era o lebădă cu aripi frânte. Una care se considera o rățuȘcă urâtă.

Când am ieşit, Hallie stătea cu familia ei în colţul salonului, asumându-şi cu brio rolul de soră desemnată şi îngrijorată.

„Dar nici măcar nu ştiam că este alergic la lână”, s-a îmbufnat Hera, în timp ce Julianne o mângâia pe umăr, iar Anthony îl freca pe Brat pe braţ. „Adică, el poartă lână *tot* timpul. Preferă caŞmirul, bineînţeles – cine nu-l preferă? Dar…”

Din nefericire, logodnicul ei de rahat nu venise cu o scuză strălucită. Ar fi trebuit să se gândească la ceva mai credibil. Cum ar fi reptilele sau fructele polenizate. „Am citit undeva că alergiile se pot dezvolta pe măsură ce îmbătrâneşti”, a sugerat Hallie ajutător, stând puţin mai în lateral faţă de restul familiei sale. „Ai citit?” Hera a înclinat o sprânceană. „Asta da Şocant.”

„Hera!” Julianne m-a certat. „Ce s-a întâmplat cu tine? Doar pentru că eşti supărată nu înseamnă că poţi să te iei de sora ta în felul ăsta.”

„Explică alergiile unui *doctor*”Hera şi-a arătat dinţii. „Acum scapă de oaspeţi. Se pare că, până la urmă, nu mi-a fost destinat să am o repetiţie de nuntă.” A trecut pe lângă mama ei, urcând la etaj spre camera ei, luând o sticlă de vin dintr-o găleată de Şampanie pe drum.

Nunta avea loc mâine, ceea ce însemna că Craig trebuia cumva să-şi revină în formă în acest timp. Am ţinut minte acest lucru în timp ce îi zdrobeam craniul de cioburi de sticlă. Faţa lui a rămas imaculată. Urâtă ca păcatul, dar nevătămată.

Julianne o strânse pe Hallie de braţ. „îmi pare rău pentru asta. Hera este foarte stresată. Lasă-ne un moment, Bunny.”

S-a repezit după fiica ei mai mare, încercând să o liniştească. Anthony a rămas în urmă, punând o mână pe umărul lui Hallie.

„De ce nu rămâi la fermă în seara asta?” Şi-a plimbat privirea între noi. „Ştiu că e agitată şi plină de personal. Dar nunta e mâine. Putem merge împreună la locul de desfăşurare de aici. Ne scuteşte pe toţi de deranj. Şi chiar ne-a fost dor de tine.” „Nu am rochia la mine.” Mâna lui Hallie a fluturat peste mijlocul ei. Voia să rămână la locul faptei aşa cum eu voiam să-mi bag scula într-o maşină de tocat carne. Dar să plece în grabă ar fi putut să trezească suspiciunile părinţilor ei. Nu că mi-ar fi păsat dacă ticălosul ăla, Craig, ar fi căzut în flăcări. Oricum, ştiam că Hallie nu voia ca oamenii să ştie să afle despre agresiune, iar eu trebuia să respect asta.

„Voi trimite pe cineva să o aducă.” Anthony a schiţat un zâmbet. „Ce spui, Sugar Pie? îl faci fericit pe bătrânul tău?”

Am păşit între ei, observând că Hallie se simţea mai în siguranţă lângă trupul meu decât lângă propriul ei tată. „Acceptăm. Vă mulţumim pentru ospitalitate, domnule preşedinte Thome.”

„O voi pune pe Annika să vă conducă în camerele voastre.”

„Cameră”, l-am corectat cu răceală. Atât el, cât şi Hallie m-au privit cu curiozitate. „Securitatea aici este foarte mare.”

Anthony s-a încruntat.

„Şi chiar aş prefera să-mi petrec noaptea singură”, a adăugat Hallie, muşcătoare. Cu o răbdare forţată, am spus: „Nu mă îndoiesc de măsurile dumneavoastră de securitate, domnule. Cu toate acestea, eu sunt cel care se ocupă de protecţia domnişoarei Thorne. Este de la sine înţeles că voi dormi pe podea, dacă voi dormi, în timpul serviciului.”

Nu aveam de gând să împart patul cu femeia aceea, mai ales după ce aflasem cât

de mult am dat-o în bară încurcând lucrurile cu ea. Până astăzi, încă mai presupusesem că Hallie Thome era o femeie nesăbuită, cu o sexualitate evidentă, care îşi lua plăcerile acolo unde le găsea. Nu am bănuit nicio clipă că ceea ce făcusem în urmă cu Şapte nopţi fusese ceva mai mult decât o expresie a curiozităţii.

Anthony şi-a mângâiat bărbia, dând din cap. „Jurisdicţia ta, regulile tale. Annika te va conduce în *camera* ta în scurt timp. Eşti în regulă acolo, Sugar Pie?" S-a întors spre fiica sa. „Arăţi puţin cam palidă."

Hallie a zâmbit însorit. „Când nu sunt eu, tataie?”

Imediat ce a dispărut din raza de acţiune, Hallie s-a întors, izbindu-se cu pumnul de braţul meu.

„Cum ai putut?”, a Şoptit ea.

Eşti pe cale să ai o criză de nervi în seara asta după ce ai fost atacat Şi „vreau să fiu cu ochii pe tine”.

„Pot să mă descurc singur.” A strâns din dinţi.

Nu mă îndoiam de asta, dar nici nu voiam ca ea să se plimbe singură prin această casă imensă şi ciudată. Nu puteam risca ca Craig să se întoarcă pentru a se răzbuna. Şi o parte din mine nu voia ca Şarpele ăla vicios, Hera, să petreacă timp singur cu ea.

„Aşa cum am mai spus, voi lua cuvântul.” „Un loc potrivit pentru un câine.” „Exact.”

Annika s-a materializat de nicăieri, apărând pe hol în uniforma ei călcată. Ne-a făcut o plecăciune. „Domnişoară Thorne, părinţii dvs. sunt mai mult decât fericiţi că sunteţi aici. Veţi participa la cină?”

„N-ai putea să mă plăteşti”, a mârâit Hallie. „Poftim?”

„Nu.” Hallie şi-a curăţat gâtul. „Mi-e teamă că nu mi-e foame”.

„Oh. Bine.”

Annika ne-a arătat o cameră destul de mare la etajul al doilea. Casa era în mare parte goală până acum. Toţi oaspeţii se scurseseră în ultima oră sau cam aşa ceva, după ce îşi dăduseră seama că inapetenta Hera Thorne era închisă în camera ei, răcnind la mama ei. Camera era spaţioasă şi decorată impecabil. Un pat king- size cu lenjerie victoriană presată, câteva tablouri de peisaje cu rame grele de aur, două comode încărcate cu vaze cu flori proaspete şi un dulap de tip walk-in. Podeaua era mochetată – slavă Domnului – şi era deja un teanc de perne şi pături pe o canapea veche, de epocă, de tip regenţă, în colţul camerei. Deoarece canapeaua se întindea cam pe lungimea mea. coapsă, nu era prea promiţător.

„Nu e prea târziu să-ţi ceri propria cameră”, mi-a amintit Hallie, băgându-şi mâinile sub fund în timp ce stătea pe pat, cu picioarele atârnând în aer.

„Şi să ratez toată distracţia asta?” M-am uitat în jur, găsind un loc bun pe podea, lângă ferestre.

„înmormântarea ta.”

„N-ai vrea tu.” „Aş vrea, de fapt.”

Un zâmbet laconic mi-a atins buzele. „Asta ar fi avut mai multă greutate dacă nu te-ai fi agăţat de mine de fiecare dată când tatăl tău era prin preajmă. Ai mai multă încredere în mine decât în el.”

Mi-a suflat o zmeură copilăroasă. „Eşti nebun.”

Plecând în grabă la baie, s-a întors o jumătate de oră mai târziu, îmbrăcată într- un hanorac Harvard gri supradimensionat, în boxeri şi fără

machiaj.

Am fost surprins de frumusețea pur și simplu a proaspetei Hallie. Era uimitoare. Am stat la fereastră, urmărind cum personalul de securitate își împacheta lucrurile și se retrăgea în noapte.

„Ne-au adus periuţele de dinţi şi hainele de la hotel.” Hallie şi-a apăsat un prosop pe părul ud. O puteam vedea prin reflexia ferestrei. „Este în baia mare, două uşi mai jos.”

Mi-am aruncat o privire la ceas. Era ora zece noaptea.

„Vei fi bine?” Am întrebat.

„Oh, nu.” Şi-a dat ochii peste cap. „O să mă prăbuşesc într-o baltă de emoţii şi lacrimi de îndată ce pleci.”

„Rămâi aici”, am spus.

„Ultimele cuvinte celebre.” S-a strecurat sub pătură, care era bine îndesată sub saltea. „Ultima dată când mi-ai cerut să fac asta, am fost agresată.”

„Bine spus.” M-am întins să eliberez pătura de pe saltea pentru ea. „Regulă nouă: rămâi aici dacă nu simţi că eşti în pericol, caz în care vii să mă iei.” „Mai bine.” S-a întors cu spatele la mine, ghemuindu-se în poziţie fetală, semnalând că conversaţia s-a încheiat.

„Hallie...” M-am oprit, vrând să spun ceva, dar ştiind că orice aş spune va suna stupid.

„Vă rog să plecaţi.”

Suspinând, m-am dus la baie, am făcut un duş, m-am bărbierit şi m-am spălat pe dinţi. Am îmbrăcat o pereche de pantaloni de trening şi un pulover de soţie.

Când m-am întors în cameră, luminile erau stinse. Figura lui Hallie se ridica şi se scufunda în ritmul respiraţiilor ei. Rearanjând pernele de pe podea, m-am întors cu spatele la ea, încercând să mă fac comod. Se prăbuşise. Mie, în schimb, îmi era greu să dorm, ştiind că sora ei se logodnicul era liber să umble pe străzi.

Nu se va mai atinge de Hallie, eram sigur de asta, dar asta nu însemna că nu vor fi şi alte victime. Nu-mi doream nimic mai mult decât să-l arunc pe ticălos în închisoare. Problema era că asta nu făcea parte din fişa postului meu şi era extrem de contraproductiv pentru obiectivul meu principal, care era să plec naibii de aici după ce se termina timpul şi să rămân în graţiile lui Anthony Thome.

„Crezi că sunt o marfă stricată?” Vocea ei a pătruns în aer.

Până la urmă, nu e chiar aşa de adormit.

„Nu mă gândesc la tine ca la un produs.”

„Ştii ce vreau să spun.” A lăsat să iasă un băiguială moale. „Crezi că sunt...

stricată?” „Oricine cu o jumătate de poveste de viaţă este distrus.”

„Continui să te eschivezi de la întrebare.”

„Nu, continui să ratezi esenţialul”, am spus calm, schimbându-mă pentru a mă întoarce şi a o privi din cealaltă parte a camerei. Ochii ei străluceau în întuneric. Nu eram sigur dacă plângea, dacă era obosită sau ambele.

„Aveţi probleme, da. Nu cunosc mulţi oameni care să nu aibă. Presupunerea ta de lucru este că toţi ceilalţi au totul în regulă. în cel mai bun caz, asta este inexact şi în cel mai rău caz autodistructiv.”

„Nu cunosc multe femei care să fi ajuns în aceeaşi situaţie în care am ajuns eu cu Craig.” A scotocit într-o margine zdrenţuită a plapumei. O

lacrimă i-a alunecat pe obraz.

„Nu cunoşti multe femei, punct”, am Şoptit. „Ce vrei să spui?” Ea a pufnit.

„Toate prieteniile tale sunt false. Ai spus-o chiar tu. Te înconjori de oameni care îşi ascund durerea în acelaşi mod ca şi tine. Tu le crezi numărul – şi ei ţi-l cred pe al tău.”

Ea nu a spus nimic.

„Dar asta nu are nicio legătură cu asta. Nu te-ai introdus în nicio situaţie. A fost doar Craig. Aveai paisprezece ani. Tânăr, impresionabil şi protejat. Ar trebui să fie în închisoare acum."

„Nu poate merge la închisoare."

Nu am răspuns. Tom m-ar spânzura de boaŞe dacă aş fi depăşit măsura şi aş fi stricat acest post. Şi pe bună dreptate. Şi eu aş reacţiona la fel. Dar situaţia nu mai era atât de simplă.

„în plus, dacă ai urât atât de mult violul...", a început ea.

„Opreşte-te", i-am tăiat-o eu. „Nu e acelaşi lucru. Nici măcar o iotă de asemănare. Fanteziile şi perversiunile mele nu au nimic de-a face cu realitatea." „Atunci de ce le ai?"

Am înghiţit în sec. „Pentru că, în copilărie, modul în care am fost introdusă în sex a fost un fel de sarcină. Tipul ăla de care ţi-am povestit, Moruzzi? Ne-a pus pe mine şi pe ceilalţi copii să facem lucruri rele pentru el. Şi ca răsplată pentru munca noastră, ne angaja prostituate. Sexul nu era opţional. Era obligatoriu. Un ritual de trecere. Multă vreme, am asociat sexul cu ceva ce eram obligat să fac."

„Deci acesta este modul tău de a-ţi recăpăta sexualitatea." A lăsat să iasă o gură de aer. „Da." Era prima dată când recunoşteam acest lucru în faţa cuiva.

„Am înţeles. Atunci de ce mă excită toate astea?"

M-am gândit puţin la asta. „Poate pentru că vrei să-ţi aminteşti partea importantă."

„Care este?"

„Că ai supravieţuit."

Tăcerea a persistat înainte ca ea să vorbească din nou.

„Arătai ca şi cum ţi-ar fi păsat de mine astăzi." S-a mişcat sub pătură. „Mi-am făcut doar treaba." Mi-am curăţat gâtul. îl simţeam strâns.

„Treaba ta era să mă protejezi, nu să-l omori." „Unele slujbe au avantaje."

O altă tăcere.

„Răscumpărare?

„Ce?"

A ezitat. Mi-am ţinut respiraţia. Chiar nu trebuia. Am evitat-o timp de Şapte zile. Nu aveam de ce să aştept mai multe cuvinte de la ea.

„Poţi să..."

Nu. „Poate..."

La naiba, nu.

„...să mă ţii în braţe?"

Partea cea mai proastă era că nu puteam spune nu. Am vrut. Nu puteam să-i refuz nimic în acest moment.

Mi-am simţit corpul ridicându-se şi rotunjind patul. M-am strecurat în spatele lui Hallie, rămânând la capătul celălalt al saltelei. Ea nu s-a

întors. Mi-am înfăşurat braţele în jurul umerilor ei, lăsând loc pentru Iisus între noi, şi pentru alţi câţiva oameni ai Bibliei, dacă voiau să se strecoare.

Tremura ca o frunză. Am vrut să-l măcelăresc pe Craig până nu mai rămânea

nimic din el decât praf şi dinţii ăia falşi din furnir.

încet, în speranţa de a o linişti fără să-mi trezesc penisul – care nu avea nicio reţinere în faţa suferinţei lui Hallie – am început să-i mângâi părul. Era moale şi lung. Era

mirosea a nucă de cocos şi flori. Cum nu mai făcusem niciodată îmbrăţişări – mă îndoiesc că aş fi rostit cuvântul cu voce tare – am făcut ceea ce am văzut că fac oamenii în filme.

Tremuratul ei s-a diminuat încet.

„Vreau să-l omor", am auzit-o Şoptind.

„Pot să o fac eu pentru tine." Am glumit doar pe jumătate. „Ai ucis vreodată pe cineva?"

M-am liniştit, mâna mea oprindu-se pe ceafa ei.

„Nu contează." S-a îngropat mai adânc în mine, oftând. „Nu vreau să ştiu, pentru că nu va conta. Eşti încă singurul care mă tratează pe jumătate decent. Cât de trist este asta?"

„Foarte", am recunoscut, înghiţind în sec. Penisul meu se încorda de pantalonii de trening, hiperconştient de faptul că singura barieră care stătea între el şi fundul lui Hallie era o pereche Şubredă de boxeri uzaţi.

„Continuă să mă ţii în braţe."

„Nu te mai mişca, atunci", am lătrat.

„De ce?" Vocea ei a coborât o octavă, devenind senzuală.

„Pentru că penisul meu este la fel de tare ca şi ziua ta şi aş vrea foarte mult să nu-mi cadăboaŞele".

Ea şi-a mişcat fundul luxuriant ca răspuns. Penisul meu în erecţie era cuibărit între obrajii ei de fund prin hainele noastre. M-am uitat în jos sub plapumă. Era cea mai tare chestie pe care o văzusem vreodată.

„Hallie." Am închis ochii, târându-mă înapoi. Jumătate din corpul meu atârna de salteaua aia nenorocită. Eram pe punctul de a cădea din pat. Totuşi, am ţinut-o în braţe.

„Hmm?" Mi-a urmărit între picioare, mişcându-şi fundul în sus şi în jos, lovindu-se de penisul meu, care nu a mai avut nevoie de absolut nicio încurajare pentru a elibera o perlă de pre-spermă care s-a lipit de pantalonii mei de trening. Arborele meu se legăna înainte şi înapoi, bătându-i fundul. Ea a toarce. Ştia exact ce face.

„Opreşte-te", am gemut, bilele mele se strângeau.

„Vezi, ştiu că ar trebui să o fac." Şi-a împletit unul dintre picioare cu al meu, continuând să se strângă de mine. „Dar tu eşti singurul bărbat care m-a făcut să simt... *dorinţă*

„Vezi tu, dacă îi spui asta unui Dom înseamnă că orice se întâmplă aici ar trebui să se termine imediat, din moment ce eu sunt adultul din cameră în acest moment."

Cuvintele au *sunat* bine şi s-au *simţit* bine. Am practicat stilul de viaţă suficient de mult timp pentru a cunoaşte limitele – ale mele şi ale partenerilor mei – şi totuşi nu puteam să o refuz.

Şi-a strecurat o mână între noi, apucându-mi penisul prin pantalonii de trening. „Te vreau, Ransom."

„Nu vreau să te ruinez", am răcnit. Şi, în general, am distrus tot ce am atins.

Cu excepţia cazului în care a fost legat de muncă.

„Oricum, ruinează-mă." Mâna ei a alunecat în pantalonii mei de trening, degetul ei mare răsucind picătura de spermă de pe vârful

penisului meu, frecând-o de partea sensibilă. „Nu a mai rămas prea mult de distrus așa cum este.”

Restul autocontrolului meu s-a transformat în confetti. Am întors-o, astfel încât

să fim față în față. Ne-am holbat unul la celălalt în întuneric. Am vrut să mă sinucid pentru ceea ce urma să fac.

„Sărută-mă”, a mormăit ea.

Neajutorat şi complet futut, mi-am înfipt degetele în părul ei, trăgând-o înainte în timp ce gura mea se strivea pe a ei.

Dinţii noştri s-au ciocnit. Am mârâit, îndepărtându-mă. Acesta a fost primul meu sărut adevărat, la vârsta de 29 de ani, iar în ceea ce priveşte primele săruturi, probabil că pentru ea a fost unul lipsit de strălucire. Apoi mi-am amintit că probabil nici ea nu sărutase cu adevărat pe nimeni. Eram amândoi începători în asta.

Hallie nu-i dădea drumul. M-a tras mai aproape, strângându-şi picioarele în jurul taliei mele, ca o caracatiţă umană, fără să-mi dea drumul.

A clătinat din cap, deschizându-şi gura împotriva gurii mele, vârful limbii ei căutând înăuntru, explorând, măturându-mi dinţii şi limba şi cerul gurii.

„Nu facem asta cum trebuie", am mârâit. Nu eram un expert, dar ştiam. Ea a îngheţat în braţele mele. Gura ei s-a desprins de a mea şi s-a îndepărtat, cercetându- mi ochii.

„Ransom, ai fost vreodată..."

„Nu."

„Bine, nu voi întreba."

A fost dureros. De aceea mi-am păstrat legătura sexuală pe partea perversă. Era mult mai uşor de explicat de ce nu ar fi existat sărutări şi îmbrăţişări.

M-a sărutat din nou, încet acum. Atingându-şi buzele de partea laterală a gurii mele. Limba ei mi-a urmărit buzele. Braţele ei mi-au înfăşurat gâtul. Mi-am deschis gura. Avea gust de pastă de dinţi şi ceva dulce şi Hallie. De glumele şi ciudăţeniile ei şi de programul ei idealist şi ecologist.

Am făcut asta pentru o vreme. Nu am îndrăznit să mă ating de hainele ei, să scot nimic. Dar m-am simţit uşurat când s-a dat puţin înapoi, a apucat tivul tricoului şi l-a aruncat pe podea. Am dat pătura jos de pe noi, permiţându-mi să îi admir sânii. Tatuajele ei. Toate tatuajele ei.

Uită-te bine Şi satură-te, pentru că eşti pe cale să te culci cu clientul Şi, odată cu el, cu întregul tău plan de afaceri.

Degetul meu mare i-a trasat cerneala. Lotusul de-a lungul abdomenului, coada de sirenă de pe Şold...

„Vrei să mă săruţi în altă parte?" Vocea ei suna din nou timid – aproape copilăros – în urechile mele. Şi, dacă nu eram prea departe, asta m-ar putea determina să mă îndepărtez şi să mă adun.

M-am uitat la ea, dând din cap. „Vreau să te sărut *peste tot."*

„Te rog, fă-o."

Am început cu gâtul ei. I-am lins conturul sânilor, muşcând uŞor partea în care curba se întâlnea cu cutia toracică. A fost o tortură minunată. Pielea mea se simţea altfel. Mai sensibilă. Poate că eram alergic la giugiuleală. Puţin probabil, dar nu ieşea din comun.

Prinzându-i un sfârc între dinţi, mi-am înclinat penisul între picioarele ei, găsind-o elegantă şi gata pentru mine. Am ştiut, când vârful meu s-a cuibărit între faldurile ei fierbinţi şi umede, că făceam o greşeală.

Ştiam, şi totuşi, am apăsat spre casă.

A gâfâit, împingându-şi gura fierbinte în gâtul
meu. „Mă simt atât de...”, a bâlbâit ea.

Vă rog să spuneţi bine Şi nu oribil, pentru că îmi va cădea scula dacă trebuie să mă opresc acum.

„Da?” Am îndemnat-o, mişcându-mă înăuntrul ei încet, atât de încet încât mă

durea. Nu numai pentru că voiam să fie bine pentru ea, ci şi pentru că eram destul de sigur că eram pe cale să ejaculez.

„Nebunie curată!” Şi-a lăsat capul pe pernă, cu unghiile înfipte în talia mea, trăgându-mă mai aproape.

I-am înghiţit gemetele cu sărutări pretenţioase şi adânci, intrând în ea, spiralând cu fiecare împingere, simţind-o cum se strânge în jurul meu. îmi doream atât de mult să vină încât mă dezgustam. Această nouă versiune a mea, cea căreia îi păsa, era un pericol pentru identitatea mea.

„Chiar acolo.” Gura ei a căzut în formă de O, ochii ei găsindu-i pe ai mei în întuneric. Făceam contact vizual acum în timp ce-o trăgeam. Asta era pur şi simplu grozav. Ce a urmat? Lingura.

Deja i-ai dat cu linguriţa, idiotule. Pre-sex.

Şoldurile ei se rostogoleau, întâlnindu-se cu fiecare dintre împunsăturile mele. Mi-am dat seama că se pricepea la asta. Era naturală. într-o zi, avea să găsească pe altcineva, să sperăm că pe cineva bun, care să se bucure de asta zilnic.

Acel cineva nu voi fi eu.

Apucând-o de fund, am tras-o pe marginea patului, afundându-mi picioarele pe podea. Nu mai suportam tandreţea. Romantismul de până atunci.

Deschizând-o larg, am început să o împing înăuntru sacadat, aşa cum aş fi făcut-o dacă ar fi fost o altă agăţată fără chip şi foarte bine îngrijită de pe Tinder.

Spune-mi să mă opresc. Spune-mi că nu e bine pentru tine. Spune-mi că sunt un ticălos.

„Rahat! Oh! E atât de bine!”, a strigat în schimb, iar sânii ei săltau în ritmul împingerilor mele.

Acesta a fost momentul în care mi-am dat seama. Nu purtam prezervativ, pentru prima dată de când începusem să fac sex.

„Trebuie să mă retrag”, am gemut. „Suntem în pielea goală. Vii şi tu?” „Dă-mi câteva.”

Am intrat în ea cu putere. „Grăbeşte-te.”

Ca şi cum ar fi fost un semnal, s-a destrămat sub mine, muşchii ei strângându- mi scula cu lăcomie. Respiraţia ei a devenit agitată. O picătură de sudoare s-a rostogolit de pe fruntea mea, explodând în buricul ei.

M-am scos, cu firele mele albe de spermă care se prelingeau pe corpul ei tatuat. Acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Nu am ieşit niciodată din scenariu. Nu am înşelat niciodată un client. Doar că s-a întâmplat. Se întâmpla. Chiar acum. îndesându-mi picioarele în pantaloni, am ieşit clătinându- mă din camera ei. Acum nu era momentul să încep să prind sentimente.

1

J-jeddM'

„Hallie! Vino aici, te rog. Au nevoie de o altă fotografie de familie!" Licăreala exagerat de veselă a mamei mele răzbătea de sub coloanele albe şi arcuite ale Muzeului de Artă din Dallas. Acesta fusese transformat în loc de nuntă pentru o zi. O excursie Şcolară a trebuit să fie anulată pentru a găzdui evenimentul.

Am tras rochia de domnişoară de onoare verde salvie de pe podeaua cu pietricele, călcând în picioare în direcţia mamei. Craig fusese MIA până acum – după o oră de la pozele de dinaintea nunţii

-şi Hera, în rochia de bal asimetrică din mătase de fildeş de Cowen Original, era într-un stadiu avansat de pierdere a minţii.

în timp ce mă îndreptam spre părinţii şi sora mea, cu coapsele interioare încă dureroase, cu centrul vibrând de la întâlnirea mea cu Ransom de aseară, am auzit-o pe Hera suflând în telefon: „Nu-mi pasă dacă e mort, Braxton! Dacă nu e aici, arătând ca un milion de dolari, în exact douăzeci de minute, anulez totul. Să vedem cine îi va plăti acum datoria de student. Nenorocitul ăsta nefolositor a profitat de ani de zile. N-o să mă facă să arăt ca un idiot."

„Corabia a plecat", a murmurat Ransom, în costumul lui Armâni negru, când am trecut pe lângă el în drum spre familia mea, cu ochii lipiţi de telefon. Inima mea a sărit o bătaie şi mi-am întors capul pentru a vedea dacă mă privea în ochi. A facut- o.

Am împărtăşit un moment. Un zâmbet. O înţelegere.

Ieri a fost prima dată când am ajuns la orgasm

cu un bărbat. Prima dată când am făcut sex. Sex

adevărat.

A plantat o sămânţă de speranţă în mine. Că poate aş putea fi fericită.

M-am strecurat între părinţii mei. Hera stătea lângă tata. Şi-a aruncat telefonul în mâna uneia dintre domnişoarele de onoare. „Hai să terminăm cu rahatul ăsta."

Stăteam pe scările care duc la muzeul în stil colonial spaniol.

Hera şi-a îndreptat privirea spre mine. „Să acoperi tatuajele alea cu machiaj ar fi prea mult de cerut, nu?”.

„Hera, *ajunge*”, m-a certat mama, înfăşurându-şi degetele în jurul umărului meu în mod protector.

„Nu înţeleg de ce s-a supărat atât de tare Hera.” Mi-am dat părul peste cap, rânjind seducător către aparatul de fotografiat, în timp ce fotograful începea să dea click. „Dacă estetica ar însemna atât de mult pentru ea, nu s-ar fi măritat cu un bărbat care arată ca un câine.”

„Târfă geloasă!”

Cu un mieunat sălbatic, Hera şi-a aruncat buchetul, lansându-se asupra mea. Degetele ei erau pe cale să-mi înconjoare gâtul când Ransom s-a interpus între noi, servind ca un zid uman. Nu a atins-o, dar nici nu a lăsat-o să se apropie de mine. „Dă-te din calea mea!” Hera i-a zdruncinat pieptul cu unghiile ei manichiurate franţuzeşte. „Hera, te rog!” Mama a tras de braţul fiicei sale mai mari, încercând să o îndepărteze.

Tata o apucă de celălalt braţ. Au făcut un schimb de priviri exasperate, târând-o pe scări în jos, lovind-o şi ţipând.

A fost plăcut să nu mai fiu desemnat copilul cu probleme pentru o schimbare.

„Îţi dau cinci.” Fotograful a tresărit, împiedicându-se înapoi. „Ştiu cum e.”

Avea şi el o soră narcisistă?

„Trebuie să te calmezi”, i-a spus mama lui Hera. „Nu ai mai fost tu însăţi de ceva vreme. înţeleg presiunea, dar nu trebuie să te răzbuni pe noi toţi, cu atât mai puţin pe Hallie.”

„Mama ta are dreptate. Nu ne putem permite o scenă, dragă. Oamenii ăştia au semnat un NDA, dar dacă se scurge ceva...” a adăugat tata.

Am continuat să mă ascund în spatele lui Ransom, privirea mea zgâriindu-i ceafa. Semilunele urme roşii ale unghiilor – unghiile *mele* – îi ornamentau pielea, iar fiecare fibră a corpului meu tânjea să îl atingă din nou.

„Mirele e aici!” Un dobitoc în bretele şi pantofi Adrien Oxford s-a strecurat printre mesele albe, rotunde, aranjate în jurul grădinii, răsturnând ghirlande şi centre de masă.

Salvat de abuzatorul sexual.

în urma lui se afla Craig, în costum şi cu părul prea ciufulit. Chiar şi prin stratul gros de machiaj, mi-am dat seama că era palid. M-am înţepenit la vederea lui. Ransom a făcut un pas înapoi, astfel încât eram umăr lângă umăr.

„Crezi că e supărat?” I-am Şoptit.

„Cred că îi voi măcina toate oasele din corp până la fainâ dacă va acţiona în acest sens”, a răspuns Ransom.

„Asta e o viziune.”

„Spune doar un cuvânt, prinţesă.” Şi-a lipit umărul de al meu.

Simţindu-ne prezenţa, ochii lui Craig s-au oprit asupra mea şi a lui Ransom. Faţa i s-a întunecat.

Prietenul său l-a tras spre mireasa care îl aştepta.

„Aşa, amice. Câte un pas pe rând.” Golden Douche a zâmbit.

Hera s-a îndreptat spre ei, izbindu-şi buchetul de pieptul mirelui. „Ai întârziat o oră, idiotule!”

Tata a mârâit, frecându-şi ochii. „Fă-mi legătura cu Graham la telefon. Va trebui să mă asigur că nu se va afla asta în presă.”

„Nu mă simţeam bine”, a spus Craig cu subînţeles.

„Da, ei bine, poate că ar trebui să laşi berea din când în când”, a muşcat sora mea.

„Lasă-mă în pace, te rog.” Craig şi-a aruncat braţele, trecându-şi degetele prin părul pieptănat. „îmi eşti în cârcă de un an de zile. *Slăbeşte, albeşte-ţi dinţii, zâmbeşte pentru camere, aplaudă, maimuţoiule, aplaudă*. Nu mai pot suporta asta. Nu *te* mai pot suporta!” S-a frecat la obraz, ca şi cum ar fi fost pălmuit. „Dacă nu sunt destul de bun pentru tine, spune doar un cuvânt şi...”

„Nu-mi vine să cred că ai îndrăzneala să ripostezi!” Hera şi-a astupat gura, în mod clar devastată.

„Nu-mi vine să cred că mi-a luat atât de mult timp”, a replicat Craig.

Prietenul său s-a strecurat spre bar, care nu era încă deschis, căutând cu disperare pe cineva care să-l servească. Aproape că mi-ar fi părut rău pentru Craig, dacă nu l-aş fi urât cu atâta înverşunare.

„Urăsc să fiu purtătorul de veşti proaste.” O femeie într-un costum verde a apărut de sub una dintre arcade, strângându-şi iPad-ul la piept. „Dar suntem presaţi de timp şi trebuie să încheiem filmările în mai puţin de o oră.”

„Se pare că prăbuşirea ta va trebui să mai aştepte.” I-am făcut un pufnit lui Hera din siguranţa de a fi lângă Ransom.

„Tu.” Hera m-a arătat cu degetul spre mine, în timp ce-şi târa viitorul soţ spre locul unde stăteau părinţii mei. „O să mă asigur că vei plăti pentru asta. Cineva să-l cheme pe fotograf. *Acum.”*

Restul nunţii a fost surprinzător de suportabil, având în vedere toate aspectele. Chiar dacă nu cunoşteam pe nimeni, oamenii au fost drăguţi cu mine. Părinţii mei m-au prezentat prietenilor şi colegilor lor, prezentându-mă cu mândrie ca fiica lor filantropică. Dar asta ar fi putut fi doar pentru a salva aparenţele. *Şomeră* nu suna la fel de fermecător.

Ori de câte ori mă simţeam nelalocul meu, mă retrăgeam într-una dintre încăperile muzeului cu un Şerveţel şi un pix şi mâzgăleam. Făcând mâzgăliturii îmi încetinea ritmul cardiac. M-a ajutat să nu-mi mai tremure mâinile. Mai mult decât orice – a organizat dezordinea din capul meu.

Ransom a fost mereu la periferia mea, dar niciodată prea aproape. A gravitat în jurul meu, lăsându-mi spaţiu şi fiind în acelaşi timp cu ochii pe mine.

După ceremonie a urmat cina, care nu a fost repetată, şi odată cu ea, discursul meu. Familiile cuplului s-au aşezat la rând pe o masă lungă, acoperită cu şifon. Lumânările pâlpâiau în grădină. Hera părea

regală, cu o coroană de flori în păr, zâmbindu-mi cu ochi admirativi. Își juca rolul atât de bine. Singura diferență era că, în aceste zile, nu o invidiam pentru asta. Mi-era milă de ea. Să te prefaci cu normă întreagă trebuie să fie epuizant.

M-am ridicat în picioare, ciocnind furculița de paharul de Șampanie. Nu mă atinsesem de nicio picătură de alcool pe tot parcursul nunții. Eram mândră de mine.

Băutura fusese strategia mea pentru a supraviețui la funcțiile de familie. Astăzi, eram ciudat de prezentă. Mi-am permis să simt, chiar și atunci când nu era plăcut.

Ransom stătea în partea cealaltă a grădinii, pe o bancă albă veche, conversând cu un bărbat despre care eram destul de sigur că era de la CIA. încă nu-mi venea să cred

îl făcusem pe acest bărbat să-şi încalce una dintre reguli şi să facă sex cu mine. Să *mă sărute*. O senzaţie puternică m-a străbătut.

„Bună ziua, tuturor." Am zâmbit publicului, piperând gestul cu un mic salut. „Adevărul este că am avut un întreg discurs pregătit şi memorat pentru această ocazie, dar, desigur, eu fiind eu, acum că a venit timpul să spun ceva, voi lua o pagină din cartea mea de eyeliner şi voi improviza."

Râsetele au izbucnit de peste masă, însoţite de aplauze uşoare.

M-am întors să o privesc pe Hera, al cărei zâmbet crispat s-a prăbuşit ca un turn LEGO prost construit.

„Hera şi Craig, Craig şi Hera." Am suspinat, ştiind cât de stresată trebuie să fie sora mea. „Atât de perfect potriviţi, încât nu aş putea găsi un cuplu mai potrivit nici dacă aş încerca."

Până acum, nici măcar o minciună şi o doză foarte mică de pasiv-agresivitate. Eram sigur că nefericitul cuplu putea citi printre rânduri. Mâna mi-a tremurat uŞor în timp ce strângeam paharul de Şampanie când am simţit ochii lui Craig făcându-mi o gaură prin obraz. Privirea mea s-a poticnit la Ransom din instinct. Mi-a dat din cap sec.

Continuaţi. Vă apăraţi singur. Dă-i dracului.

„Hera este o femeie cu multe faţete. Fiică, soră, medic, logodnică, logodnică, o filantroapă. Craig este... ştii tu, Craig." Am ridicat un umăr. Toată lumea a râs, conştienţi fiind că nu era la fel de decorat şi sărbătorit ca sora mea. „Unii dintre voi s-ar putea să se întrebe – cum reuşeşte un cuplu să rămână împreună atât de mult timp? Cincisprezece ani şi numărătoarea continuă. Oamenii sunt dinamici. Ei se schimbă, evoluează. Ei bine, nu şi aceştia doi!" Am închinat paharul de Şampanie în aer. „Craig şi Hera au rămas *exact* la fel ca atunci când s-au cunoscut. Tocmai de aceea relaţia lor funcţionează."

Hera s-a mişcat neliniştită. Craig şi-a înfăşurat un braţ peste spătarul scaunului, aruncându-i tatălui meu o privire indescifrabilă. Poate că spera ca tata să-mi taie calea. în mod surprinzător, nu a făcut-o.

„Acum, trecem la Craig, noul meu cumnat!" Am spus veselă. „Bunul şi bătrânul Craig. Credeţi că îl cunoaşteţi, dar credeţi-mă, acesta este *plin* de surprize."

Craig a afişat un zâmbet dureros, dând din cap, ca şi cum am fi fost prieteni buni. Liniştea care acoperea mesele îmi spunea că oamenii începeau să se prindă de faptul că nu eram neapărat directă. Trebuia să închei repede.

„Când i-am văzut pentru prima dată pe cei doi împreună, am Ştiut, fără nicio îndoială, că sunt cu adevărat făcuţi unul pentru celălalt. Cred că încă mai este cazul. Visele şi aspiraţiile identice, ca să nu mai vorbim de busolele morale, îi fac pe aceşti doi atât de potriviţi unul pentru celălalt. Deşi este adevărat că nu petrec prea mult timp cu ei, pot spune cu sinceritate că, de fiecare dată când ne aflăm în aceeaşi cameră, mă simt ca şi cum nu aş fi plecat niciodată. Cu siguranţă ştiu cum să creeze o atmosferă."

Chiar dacă unul de rahat.

„Hera şi Craig, vă doresc o căsnicie lungă şi continuă, plină de copii încăpăţânaţi care să vă reflecte în toate privinţele. Pentru Hera şi Craig, toată lumea.” Am ridicat paharul în aer.

Oamenii au aplaudat, au ciocnit paharele şi au băut. Mi-am înclinat privirea spre

sora mea şi soţul ei. Amândoi se uitau la mine fără vlagă, palizi şi Şocaţi.

„Am improvizat.” Le-am zâmbit cu dulceaţă. „Nu vă deranjează acum, nu-i aŞa?”

Când nunta s-a terminat, Ransom m-a urcat într-una dintre limuzinele care se îndreptau spre vila părinţilor mei. S-a aşezat în colţul opus faţă de mine. Am ridicat peretele despărţitor dintre noi şi Şofer de îndată ce ne-am strecurat înăuntru, întorcându-mă cu faţa la el.

„Ai supravieţuit”, a observat el, scuturând scrumul de ţigară de pe bordul sacoului său. „Crede-mă, sunt la fel de Şocat ca şi tine.” Eram atât de bucuroasă că eram singuri acum. El era începe să se simtă din ce în ce mai mult ca acasă.

„Nu sunt Şocat. Niciodată nu-ţi acorzi credit.”

„Răscumpărare?”

„Aşa mă cheamă.”

„Mâine plec la Los Angeles”, am afirmat, mai degrabă decât am întrebat, tară să-i las prea mult loc de obiecţii.

M-a privit tară patimă, gândindu-se la asta. „Dă-mi câteva zile.” De data aceasta a cerut, nu a spus.

„Nu.” Mi-am îndreptat coloana vertebrală, respirând adânc. „Ţi-am dat destul timp. Los Angeles nu va deveni mai sigur în următoarea zi sau două. Texasul mi se pare declanşator. Vreau să pun o anumită distanţă între mine şi Hera şi Craig. Cu siguranţă, poţi înţelege asta”.

A făcut-o. Ştiam că da, pentru că şi-a frecat degetele de maxilarul ascuţit, şuierând de frustrare.

„L.A. este un bârlog de vipere”, a spus el în linişte. „Pentru mine, Texasul este mai rău.”

„Nu ai prieteni în New York?”, a întrebat el. „Cineva pe care ai putea să-l vizitezi?”

Am zâmbit, apreciind faptul că nu se împotrivea la asta. „Nu am prieteni nicăieri, îţi aminteşti?”

„Nu este adevărat.” Şi-a apăsat buzele într-o linie dură. „Acum, ai cel puţin una.”

Inima mi-a tresărit în piept. Am împărţit zâmbete conspirative. Aceasta era Şansa mea de a vorbi cu el despre ceea ce se întâmplase ieri între noi. Despre noaptea noastră de pasiune. Dar era ceva atât de perfect în acest moment, liniştea lui, încât nu am vrut să îl stric.

Mâine, mi-am spus. Azi, ai înfruntat nunta. O bătălie pe rând.

„Sunt mândru de tine, prinţesă Thorne.”

„Ce s-a întâmplat cu Brat?” Am încruntat o sprânceană.

Ransom a clătinat din cap. „Hera a smuls acel titlu după cinci minute de la prima noastră întâlnire.”

Am râs, clătinând din cap. *„Hoţ.”*

1

Fordul Ford Escape Hybrid al părinţilor mei a intrat pe pista micului aeroport privat, alături de avionul lor. M-am cutremurat la gândul amprentei de carbon, dar acesta era ultimatumul lui Ransom dacă voiam să mă întorc la Los Angeles.

A fost foarte hotărât să nu treacă prin LAX.

Mama a coborât de pe scaunul pasagerului, ocolind maşina pentru a mă îmbrăţişa. „Mulţumesc că ai venit, Bunny. Ştiu că preferi vizitele mai scurte şi apreciez timpul pe care l-ai făcut pentru noi.” A făcut o grimasă. Măcar nu m-a certat pentru discursul de la nuntă. „Te-ai descurcat de minune.”

„Da, Sugar Pie. Sperăm că ne vei onora din nou cu prezenţa ta de Ziua Recunoştinţei.” Tata ni s-a alăturat, în timp ce Ransom ne scotea valizele din portbagaj.

Nicio Şansă în iad să mă vadă înainte de anul viitor.

Am zâmbit cu putere, dându-le fiecăruia o îmbrăţişare rapidă înainte de a mă îndrepta spre scara avionului. „Mulţumesc pentru ospitalitate. Vom… vorbi.”

Poate.

în avion, eram doar Ransom, o însoţitoare de bord, pilotul şi eu.

„Unde e Max?” Mi-am pus centura de siguranţă în timp ce ne pregăteam de decolare. „E deja în L.A.”

„Cum aşa?”

„Puneţi-l în concediu plătit.” „De ce?”

„Nu era nevoie de el.”

„Sună ca un cod pentru a vrea să fie liber”, am tachinat, zâmbind. însoţitoarea de zbor a venit să se aşeze lângă noi, punându-şi şi ea centura de siguranţă.

Ransom mi-a zâmbit cu căldură. „Du-te să-ţi verifici urechile, prinţesă.”

Am decis să nu insist asupra subiectului. La urma urmei, nu eram singuri. De asemenea, nu voiam neapărat să ştiu ce credea Ransom despre noaptea pe care o petrecusem împreună acasă la părinţii mei. O respingere m-ar fi zdrobit. Faptul că nu ştiam care era poziţia mea era la fel de greu, dar am prelungit conversaţia cât am putut.

După decolare, Ransom s-a dedicat lucrului la laptop. După ce a terminat, m-a fixat cu o privire. „Te-ai gândit deja la ce vrei să faci?”

„Ce vrei să spui?” M-am mişcat pe scaun, câştigând timp.

Bineînţeles, nu m-am gândit la asta. Eram îngrozită de opţiunile mele limitate, mai ales acum că fusesem diagnosticată cu dislexie.

„Pentru a trăi”, a precizat el. „Cu *viaţa ta.”*

„Bineînţeles, m-am gândit la asta.” Mi-am căutat frenetic ceva în creier. Nu eram calificată pentru majoritatea joburilor, aşa că am ales o opţiune care necesita foarte puţine lecturi şi multă personalitate. „Mă gândesc să devin clovn medical”.

„Un clovn medical?”, a repetat el, clipind încet.

„Da.” Mi-am luat caietul de schiţe şi câteva creioane. „Ce e în neregulă cu asta? Voi ajuta oamenii.”

„Este întâmplător.”

„Va plăti
facturile.”

„Te doare-n cot de facturi”.

„Şi ţie nu-ţi pasă de mine. Ai vrut să-mi găsesc o slujbă, nu ai spus niciodată că trebuie să devin neurochirurg. Acum dă-te la o parte şi lasă-mă să-mi trăiesc viaţa”, am răbufnit. Speram să conteste această afirmaţie. Până la urmă, între a da un rahat şi a fi îndrăgostit de cineva exista o prăpastie adâncă. Vreau să spun, ar putea să-i pese în continuare,
Nu-i aşa? Chiar dacă a fost doar un pic.

Ransom a exhalat, strâmbând din ochi la cerul albastru pudrat în care înotam. „Fii un clovn, domnişoară Thome. Se pare că excelezi în acest domeniu.”

Imediat ce am aterizat, m-am grăbit să urc în taxi. Ransom m-a urmat cu stoicism. Am căzut înăuntru şi mi-am înclinat capul pe bancheta de piele, închizând ochii.

Speram ca Ransom să ia locul pasagerului şi să mă scutească de umilinţa iminentă de a-l întreba despre ce s-a întâmplat între noi. Îşi petrecuse noaptea trecută ghemuit pe podea, cât mai departe de mine.

Din păcate, am simţit cum scaunul de lângă mine s-a înclinat când mi s-a alăturat în spate. Inima mi-a tresărit. Aşteptasem două zile lungi ca să

abordez subiectul nostru. Acum eram la kilometri distanţă de locul crimei şi, în sfârşit, mă simţeam suficient de în siguranţă.

„O să vorbim vreodată despre asta?" Am scăpat din gură.

„Devii un clovn medical?" Degetele lui Ransom pluteau pe ecranul telefonului său. Bătea agresiv un mesaj text. „Cu plăcere. Totuşi, nu o să-ţi placă ce am de

spus.”

Am aruncat o privire la Şoferul nostru, un bărbat cu aspect prietenos, cu părul argintiu, în vârstă de 60 de ani. Era bronzat şi ridat. Umm Kulthum se auzea la radio, iar de oglinda retrovizoare atârnau fotografii ale familiei sale.

Nu este prototipul care să vândă o poveste la fileu.

„Vorbesc despre noi.” Mi-am scăzut vocea, pentru orice eventualitate. „Nu sunt familiarizat cu acest termen.”

Ransom şi-a pocnit degetele.

Mă simţeam patetică, insistând când era clar că nu voia să vorbească despre asta, dar ştiam că voi fi cea care pierde dacă nu-l urmăresc. Ransom a tratat sexul ca pe o pricină, ca pe un joc. Partenerii lui se schimbau des. Eu? Aveam nevoie de *el*. Nimeni altcineva nu putea face pentru mine. El era sexy, dar şi sigur. Putea să mă scoată din androfobia mea.

„Vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat acum două nopţi.”

Şi-a lăsat telefonul jos, studiindu-mă. Ochii lui îmi cereau să îl arunc. I-am ţinut privirea, tară să-i dau drumul.

„Se mai întâmplă şi greşeli.” A ridicat din umeri în cele din urmă.

„Uită-te la palmaresul meu.” „Asta nu a fost o greşeală. Nu ne-am putut opri.”

„Exact”, a replicat el. „Aceasta este definiţia unui accident.”

Ne-am strecurat într-un ambuteiaj lung, mai aveam cel puţin douăzeci de minute până să ajungem acasă. Era prins în această conversaţie, fie că-i plăcea sau nu.

„Am o propunere.” Mi-am lins buzele.

„Răspunsul este nu.”

„Nici măcar nu ai auzit-o.”

„Nu e nevoie.” Şi-a ridicat din nou telefonul. L-am smuls din mâna lui şi l-am băgat în buzunarul din faţă.

A arcuit o sprânceană. „în regulă. Mi-ai atras atenţia. Ce este, prinţesă?” „Acum două nopţi... a fost prima dată când am fost cu un bărbat. Şi m-am simţit bine. Securizat. Eu chiar... Ştii tu.” M-am mişcat în scaun. „Am *ajuns la orgasm*.”

„Ştiu.” Părea îndurerat. Ca şi cum ar fi suferit în timpul conversaţiei. Pun pariu că aşa era. întâlnirile lui sexuale nu includeau niciodată vreun fel de discuţii pe pernă.

„Este o victorie uriaşă pentru mine.”

„Mă bucur pentru tine. Sincer.” S-a uitat fix la mine, aşteptând replica. „Putem continua să facem asta... discret, până când îţi expiră postul”, am sugerat eu.

Era nemişcat. Atât de nemişcat încât, pentru o secundă, m-am întrebat dacă nu cumva s-a transformat într-un stâlp de sare. „Ţi-ai ieşit din minţi?”, a întrebat în cele din urmă. „Asta ar fi o încălcare grosolană a contractului meu, ca să nu mai vorbim de o pată pe conştiinţa mea deja murdară. Tu eşti pupila. Eşti sub protecţia mea. Ce fel de ticălos ar profita de asta?”

Şoferul a dat volumul muzicii mai tare, semn că nu avea niciun interes să asculte această negociere şi că ar trebui să nu mai facem zgomot.

„Nu te flata singur, Random. Dacă cineva va profita de cineva aici,

acela sunt eu dintre voi.”

„Eşti tânăr, vulnerabil şi încercăm să-ţi readucem viaţa pe drumul cel bun. Ai o istorie pe care ar trebui să o înfrunţi, nu să o îngropi. Nu vreau să înrăutăţesc lucrurile pentru tine.”

„Sunt majoră, sănătoasă la cap şi vreau să mă distrez”, am insistat. „Trebuie să treci peste ceea ce ţi s-a întâmplat. Nu-mi asum niciun risc.” „Să-mi spui de ce

am nevoie şi de ce nu am nevoie este Şovinist”.

„Bine. O să reformulez – poţi fi cu alţi bărbaţi. Dar nu cu mine.”

Mi-a sfâşiat stomacul. Felul în care nu avea încredere că sunt bine. Mi-am întins un zâmbet calm pe faţă, radiind prin durere.

„Credeam că ai spus că trebuie să rămân abstinent.”

Dacă nu mă doreşti, măcar fii posesiv cu mine.

„Schimbare de planuri. Poţi să te culci cu cine vrei.” A făcut o pauză, încruntându-se la mine. „Cu condiţia ca pe nenorocitul ăla să nu-l deranjeze un pic de public. Nu te las să rămâi singură cu un oarecare.”

„Nimeni nu va dori să facă asta."

„Nu?" A făcut o faţă tristă. „Păcat."

Lacrimile mi-au ciupit spatele nasului. Se comporta din nou ca un nemernic de felul lui special. Mesajul era clar – nu voia să aibă nimic de-a face cu mine din punct de vedere sexual. O aventură era exclusă. Texas era o aventură unică. Cine ştia? Poate că nici acolo nu-i plăcea de mine. Dacă îi părea rău pentru mine din cauza lui Craig? O partidă de sex din milă. Versiunea lui de a mă bate prietenos pe spate.

Da. Asta e tot ce a fost. Nu a vrut să mă prăbuşesc la nuntă. Să nu mă simt bine când toată treaba lui era să mă ţină împreună. în acea noapte, el doar mă *repara*, nu mă regula, nu mi-o trăgea.

Am vrut să fiu bolnavă.

„Îmi dai telefonul înapoi?" Şi-a deschis palma, aŞezând-o între noi. Am scăpat aparatul în mâna lui, uitându-mă în altă parte.

I-am trimis un SMS lui Keller în drum spre casă.

SOS. Am nevoie de TLC mental şi de sfaturi prietenoase. Ne vedem la mine acasă.

Până când taxiul s-a oprit la uşa mea din faţă, Ford Mustang Shelby roşu vişiniu al lui Keller era deja acolo, blocând uşa garajului. Keller a sărit din maşină exact când m-am materializat din taxi, purtând o eşarfa la gât, ochelari supradimensionaţi şi o cămaşă hawaiiană ironică.

„Draga mea! Te-ai întors din sălbăticie." A sărutat aerul de lângă ambii mei obraji. Şi-a strecurat ochelarii pe nas şi şi-a lărgit ochii la ceea ce se întâmpla în spatele umărului meu, alias blestemul existenţei mele ieşind din taxi, apoi scoţându-ne valizele din portbagaj.

„Vai, vai. îl voi mânca la micul dejun, prânz, cină şi gustări."

„Ai grijă să nu te îneci", am murmurat, glisându-mi ochelarii de soare până când mi s-au aşezat pe cap. „Este un pericol pentru sănătate."

„Arată ca un viciu." Keller a zâmbit în sinea lui, îmbrăţişându-mi umărul. „Vrei să-mi spui că încă nu l-ai gustat?".

„în legătură cu asta." Mi-am curăţat gâtul. „Să mergem înăuntru. Trebuie să vorbim."

„Şi să-l lase cu valizele?" O sclipire răutăcioasă a zbârnâit în ochii lui Keller. Am aruncat o privire în spatele umărului, apoi i-am dat din umeri lui Keller.

A tresărit. „Ugh, Deja îmi dau seama că energia dintre voi doi nu este deloc bună pentru pielea mea."

Keller şi cu mine am intrat în casa mea. Am luat câteva cutii de La Croix şi am urcat pe scări. Ne-am încuiat pe amândoi în camera mea înainte ca Ransom să mă certe cu privire la verificarea oamenilor înainte de a intra în casă.

„Spune-mi totul." Keller a bătut din palme. „începând de la zvonurile că sora ta era o mireasă. Tabloidele au o zi plină după ce s-a scurs de la Şedinţa foto de dinaintea nunţii. A fost chiar atât de rea?"

„Nu", am spus, încrucişându-mi picioarele peste pat. „A fost *mai rău*."

Keller a oftat, aruncându-se lângă mine. „îmi dă vibraţii intense de

Vărsător. Este Vărsător?”

„Bineînțeles.” Ea era Berbec, dar era practic același lucru.

I-am povestit despre comportamentul deplorabil al lui Hera, omițând partea în

care mirele mă agresase. îmi plăcea mult de Keller, dar nu aveam încredere deplină în el. Nu cu adevărul meu, oricum. Apoi i-am spus lui Keller despre cuplarea mea cu Ransom, neglijând din nou toate părţile care mă lăsau să mă simt prea expusă. Nu i-am spus cât de mult a însemnat pentru mine.

Să te prăbuşeşti în braţele altcuiva. Doar că s-a întâmplat, şi că Ransom nu era dispus să se repete.

„Dar părea că-i place în noaptea în care a insistat să împartă dormitorul cu tine." Keller a ronţăit vârful unui chips de tortilla. „Nu-i aşa?"

„Bine." M-am mişcat inconfortabil, luând o înghiţitură din sifonul meu. El nu avea întregul context al situaţiei, felul în care Ransom mă salvase şi pe mine din mâinile abuzive ale lui Craig, aşa că nu înţelegea întreaga imagine. „Dar cred că a fost doar un moment de slăbiciune din partea lui. Eram la părinţii mei şi totul s-a... fiert."

„O dată slăbiciune, mereu slăbiciune." Keller a clătinat din cap. „Tot ce are nevoie este un mic imbold în direcţia cea bună. Cine nu ar vrea să te facă? Adică, *eu* aş vrea. Eşti super sexy."

Am zâmbit, întinzându-mă să-i strâng mâna. „Cum merg lucrurile la Main

Squeeze?" „Oh. Bine. Ştii tu. A venit sezonul sărbătorilor, aşa că îi aştept pe

oameni

să se îngraşe, aşa că vor începe dietele de urgenţă." A sărit de pe patul meu, mergând spre fereastra mea pentru a-şi aprinde jointul. „De asta profit. Nefericirea altora. Să-ţi câştigi existenţa este o treabă atât de plictisitoare, Hal, lasă-mă să-ţi spun."

M-am lăsat pe spate pe perna mea de satin, împletindu-mi o Şuviţă de păr în mod absent. „Poţi oricând să iei o pauză dacă e prea mult."

„Şi cine ar conduce Main Squeeze?" Keller şi-a aşezat fundul pe pervazul ferestrei, împingându-şi ţigara rulată între buze.

„Nu ştiu, să angajez un manager?"

Keller mi-a zâmbit cu dragoste. „Oh, Hal-Pal, chiar te iubesc."

Poate că da, dar şi el mă trata cu superioritate în mod constant, iar eu nu ştiam de ce. Keller nu putea să conducă o afacere de unul singur, nu? Asta era un lucru pe care doar adulţii îl făceau.

„Hei, Hal." Keller s-a încruntat, uitându-se pe fereastra mea în timp ce-şi aprindea un joint. în faţa lui se întindea priveliştea uimitoare a Hollywood Hills şi a piscinei olimpice a vecinilor mei. „E o maşină ciudată care stă în spatele aleii vecinilor tăi."

„Ciudat cum?" Am căscat.

„Ciudat... ca şi cum o persoană de pe scaunul pasagerului *îmi* făcea fotografii, prin fereastră."

Am sărit din pat şi am pornit spre fereastră. Dându-l pe Keller la o parte, am văzut un Escalade negru, imens, parcat în faţa garajului vecinilor mei. Un bărbat stătea pe scaunul pasagerului şi făcea poze la fereastra mea, cu faţa ascunsă de smartphone-ul uriaş pe care îl ţinea în mână.

Nările mi s-au umflat.

„Poţi să-i vezi numărul de înmatriculare?" Mi-am scos telefonul din

buzunar, făcându-i poze tipului, pentru orice eventualitate. Unde era Ransom? Cum de nu a văzut asta?

„Nu.” Keller s-a încruntat, luându-şi telefonul. „Lasă-mă să mă duc în dormitorul de rezervă şi să văd dacă pot face o poză dintr-un unghi mai bun.”

„Mulţumesc.”

în timp ce Keller încerca să ia numărul de înmatriculare, eu am fugit spre camera lui Ransom. El nu era acolo. Am auzit apa curgând în baia de lângă el. Deci de aceea nu văzuse maşina. Am bătut în uşă, cu plămânii înfierbântaţi de frică.

Cine erau aceşti

oameni? Ce voiau?

De asta nu voia Ransom să ne întoarcem la Los Angeles? Dar nu avea niciun sens. Niciodată nu mă mai urmărise cineva.

Uşa de la baie s-a deschis. Ransom stătea acolo, cu condensul care se rostogolea de pe pieptul şi umerii săi strălucitori şi musculoşi. Avea un prosop mic înfăşurat în jurul taliei.

„Iisuse”, l-am auzit pe Keller gemând în spatele meu. „Omul este ireal.”

„Ce este?” a întrebat Ransom, ignorându-l pe Keller.

„Este o maşină suspectă parcată chiar în faţa ferestrei dormitorului meu. Şi un dobitoc care se afla în ea mi-a făcut poze chiar acum.”

A trecut pe lângă mine fără să mai spună

nimic. Zburând pe scări, aproape gol puşcă.

Chapter Eighteen

\ /

* *

'y^nionr

M-am urcat în stupidul Hipmobile, am apăsat acceleraţia şi am ocolit conacul lui Hallie. Planul era să-i blocăm pe ticăloşi să iasă de pe aleea vecinilor. Prea târziu. Infractorul era deja pe jos pe stradă, îndreptându-se spre porţile principale. I-am urmat, goală, cu bulele de săpun încă alunecând pe pielea mea udă.

Ruşii au apărut de îndată ce Hallie şi cu mine am ajuns la solul califomian, făcându-şi clar intenţiile. Nu uitaseră de mine, de ceea ce făceam sau de unde mă aflam.

Am pariat pe faptul că poarta din faţă era închisă. Speram să-i încolţesc, să-i bat măr şi să aflu unde e Kozlov. Vroiam să mă întâlnesc personal cu el şi să rezolvăm odată pentru totdeauna problema noastră.

Escalade a trecut în viteză pe lângă peluzele îngrijite şi vilele spaniole excesive, coborând o pantă înainte de a vedea poarta. Din nefericire, aceasta era larg deschisă. O vedetă de pe YouTube care locuia în cartier s-a strecurat înăuntru cu Hummer-ul său HI.

Ruşii au trecut prin poarta de fier forjat deschisă şi au ieşit din cartier. încă pe urmele lor, am apăsat cu piciorul gol pe acceleraţie.

Mi-am dat drumul la telefon şi l-am

sunat pe Max. „Şefu[1]?", a răspuns

imediat.

„Trebuie să te duci la casa lui Hallie chiar acum şi să stai cu ochii pe ea."

„Ce se întâmplă? Este bine?" Părea îngrijorat, iar asta m-a făcut să mă simt... nu, la naiba cu asta. Nu m-a făcut să mă simt. Pentru că nu *simţeam*. Dar m-am întrebat de ce naiba îi păsa de o femeie care se folosea de el ca să ajungă la mine.

„Este bine. Cineva ne-a urmărit acasă de la aeroport şi îi urmăresc. Nu vreau să fie singură."

Nici eu nu am vrut să fie cu *el*. Dar viaţa era despre compromisuri.

„Cine ar putea fi? Nu am verificat-o înainte de a începe postul?"

Ei bine, Max, asta nu are nimic de-a face cu ea Şi are legătură cu mine, nu că ai fi plătit să te bagi în treburile mele.

„Nu sunt sigur încă", am spus printre dinţi strânşi. „Voi fi acolo în cincisprezece *minute." „înarmat."*

„Bineînţeles!" a spus Max. „I-"

Am întrerupt apelul. Ochii mei erau încă fixaţi pe Escalade. Plăcuţa de înmatriculare era acoperită cu bandă reflectorizantă, probabil pentru a scăpa de radare. Puteam distinge o parte din numere, dar nu toate.

Drumul cu două sensuri din cartierul lui Hallie Şerpuia de-a lungul unui munte, întreaga parte dreaptă era o stâncă, întretăiată de o balustradă joasă. Escalade-ul a zigzagat periculos între cele două benzi, încercând să mă dea la o parte. Din direcţia opusă nu venea nicio maşină. Dar când a apărut una de pe versantul muntelui, am accelerat şi m-am apropiat cât am putut de Escalade, aproape că i-am sărutat bara de protecţie. încercau să mă piardă. Ei bine, nenorociţii au muncit din greu ca să ajungă la mine, cel puţin puteam să-i onorez cu prezenţa mea.

Şoferul s-a învârtit din nou pe banda opusă, încercând să îl facă pe Şoferul unui Prius care trecea să îşi devieze maşina pe banda mea şi să intre în coliziune cu Nissan-ul.

Prius-ul m-a zgâriat pe partea stângă şi am simţit cum maşina aproape că se răstoarnă pe parapetul de protecţie. Am frânat la stânga, încercând să nu pierd Escalade, care prindea viteză, profitând de faptul că trebuia să-mi recapăt echilibrul.

Prius a tras la dreapta în urcare. Mi-am dat seama că Şoferul era zdruncinat, dar nevătămat.

Eu şi Escalade ne îndreptam spre o intersecţie cu mai multe benzi care se bifurca spre nord, sud şi est. Escalade a trecut în viteză prin trafic, intrând şi ieşind de pe benzile de circulaţie. Oamenii au claxonat. Unii au tras pe margine, fără să rişte. Zece secunde mai târziu, semaforul s-a făcut verde şi intersecţia a fost inundată de un râu de maşini care veneau din toate direcţiile. Escalade a dispărut printre ele.

„La naiba" Am apăsat în claxon, producând un sunet asurzitor.

S-a făcut. Nu i-am putut găsi. l-0 pentru echipa gazdă. Acesta a fost semnalul meu pentru a-i spune lui Tom că avea dreptate. Ruşii erau în joc. Ar trebui să mă retrag şi să las pe altcineva să se ocupe de Prinţesa Thorne. Era ceea ce trebuia să fac. La naiba, era lucrul cel *mai inteligent* de făcut. Şi toate scuzele mele pentru a rămâne erau proaste în cel mai bun caz şi patetice în cel mai rău caz.

Aveam nevoie să mă gândesc.

Am băgat Nissan LEAF-ul în marŞarier, am făcut o întoarcere ilegală şi am fugit înapoi în cartierul lui Hallie. Când am ajuns, Max era deja acolo. S-a aşezat cu Hallie şi Keller în bucătărie.

Se părea că aveau un fel de festin vegan DoorDash. Keller era în

mijlocul povestirii despre ferma sa braziliană ecologică şi sustenabilă, fără conflicte, de unde îşi procură majoritatea fructelor şi legumelor pentru sucurile sale. Părea cel mai puţin rentabil plan de afaceri de care am auzit vreodată.

Max a continuat să murmure „Wow”, în timp ce îşi sorbea smoothie-ul verde. „Pot să spun”, Keller şi-a ridicat capul din bolul său verde, privirea lui concentrându-se asupra genunchilor mei, „arăţi delicios în costumul de ziua ta.”

M-am uitat în jos. Prosopul era încă înfăşurat în jurul taliei mele, dar penisul meu se legăna pe sub el, ca un al treilea picior moale. Am aruncat o privire rece către Hallie, ca să văd dacă îi împărtăşea fascinaţia. Ea se ocupa încercând să înfigă o roşie cherry pe furculiţă. „Mă duc să plec pentru câteva ore." Am îndreptat asta către Max, singura persoană din cameră care nu a vrut să mă călărească.

Max a dat din cap. „Anunţă-mă dacă ai nevoie să rămân peste noapte."

O parte din mine îşi dorea să-l pună în calea ispitei. Dacă i-o trăgea, puteam să-l concediez, puteam să renunţ la acest post şi să mă întorc la viaţa mea obişnuită.

„O să te anunţ."

Am urcat la etaj şi m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri de ţigară, adidaşi din piele şi un tricou negru. Mi-am luat portofelul şi telefonul şi m-am îndreptat spre parter.

Am optat pentru BMW Hydrogen 7 al lui Hallie. Nissan LEAF-ul a fost lovit din cauza ciocnirii mele cu ruşii.

Am condus până la cel mai apropiat bar. O clădire joasă cu cărămizi negre şi o firmă de neon roz mă privea. *Cocks and Tails*. Los Angeles nu era cunoscut pentru subtilitatea sa. Am vrut să fiu găsit de Kozlov. Voiam să mă încolţească.

Împingând uşa de lemn cu capătul rotund, am trecut pe lângă o masă de oameni transpiraţi, pe jumătate dezbrăcaţi, care dansau pe melodia unui remix cu adevărat oribil al piesei „În a Manner of Speaking" de Nouvelle Vague. Eram pe cale să mă întorc şi să plec – era o greşeală, nu aveam nevoie de o bere, trebuia să fac lucrurile cum trebuie – când am observat o cameră mai mică, separată, destinată celor care frecventează barul. Am intrat înăuntru. Spaţiul era întunecat, mohorât, cu scaune înalte şi tablouri erotice moi. Arhipelagul de oameni de la bar stăteau fie în cupluri, fie singuri, uitându-se la smartphone-urile lor pentru a vedea unde era întâlnirea lor de pe Tinder.

Ce naiba. O băutură nu ar strica. Am

alunecat pe un scaun şi am bătut în bar.

„Jameson, sec."

„Vine imediat", a scâncit un barman cu o tunsoare tocată şi piercinguri pe faţă.

Ca la un semn, o femeie din genul *„Neveste disperate"* – înaltă, cu picioare lungi,

blondă, cu suficient machiaj cât să vopsească o casă – s-a strecurat pe scaunul de

lângă mine.

Purta un un sacou roz aprins, pantaloni scurţi asortaţi şi pantofi cu tocuri albe.

„Conform revistei pentru femei pe care am citit-o astăzi în timp ce aşteptam programarea la dentist, bărbaţii care comandă Jameson ştiu ce fac." I-a făcut semn barmanului cu mâna.

„White Russian pentru mine.” Apoi, întorcându-se spre mine, femeia – 29 de ani? Treizeci?- a zâmbit seducător. „Ce spune despre mine comanda mea de băutură?”

„Că nu ai mai lucrat niciodată într-un bar, aşa că ai presupus greşit că laptele din frigider nu a expirat”, am spus eu fără menajamente.

A dat drumul unui râs gutural, mângâindu-Şi gâtul. „Poate că sunt optimistă.”

„Optimist nu este cuvântul PC pentru iluzii?” Ce naiba era în neregulă cu mine? Vroiam să mă culc cu femeia asta, sau să fiu îngenuncheat în boaŞe de ea?

Ea a râs din nou, fără să se descurajeze. „îmi plac bărbaţii care sunt isteţi.”

„Şi mie îmi place să muncesc pentru cuceririle mele sexuale. Vrei măcar să te

prefaci că mi-o faci greu?”

Practic, mi-am imaginat-o pe Hallie facându-mi faţa ei de *sfânt rahat, eşti tragic*. Barmanul s-a întors cu ambele băuturi. Am observat că blonda cu picioare lungi îşi adulmecă cocktailul negru pe alb înainte de a lua o înghiţitură. Am aruncat o privire în jurul meu, sperând să văd persoane suspecte care să pară că m-ar fi urmărit. De data aceasta, am *vrut* să să fie prins.

„îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar cred că laptele este în floarea vârstei.” Mi-a aruncat un zâmbet de circumvoluţiune. „Şi ca să ştii, şi eu la fel.”

I-am oferit o încuviinţare scurtă din cap. Devenise extrem de dificil să o resping. Poate că era mai bine să i-o trag şi să-i spun lui Hallie. Unul dintre noi trebuia să o dea în bară ca să nu se mai întâmple din nou omisiunea noastră. Iar eu puteam conta întotdeauna pe mine să dezamăgesc oamenii.

„Întotdeauna eşti aşa de îndrăzneaţă?”

Am întrebat. „Doar când îmi doresc ceva foarte mult”.

Zâmbind, am spus: „Nu poate fi un străin pe care tocmai l-ai întâlnit la bar. Aşa că de ce nu-mi spui de ce eşti aici?”

„La naiba. Poate că eşti atât de bun pe cât se spune că eşti.” Femeia a pivotat pe scaun, înclinându-şi tot corpul spre mine. „Să trecem la subiect.”

Aruncând o privire spre tocurile ei nepractice, am *tăcut*. „Dacă vrei să continui să fii în dezavantaj.”

„Ştiu cine eşti.” Şi-a aşezat mâna între noi pe bar.

Lucra pentru Kozlov? Sau era de la FBI? Părea prea rafinată pentru prima variantă şi prea proastă pentru a doua.

„Da?” Am luat o înghiţitură din băutura mea. „Luminează-mă, atunci.”

„Eşti Ransom Lockwood de la Lockwood and Whitfield Protection Group. O companie de securitate cu sediul în Chicago. în prezent lucrezi cu Hallie Thorne, fiica preşedintelui Anthony Thorne. Şi eşti un om imposibil de angajat, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva există o poveste interesantă în spatele motivului pentru care ai ales să o protejezi pe Prima Fiică.” Şi-a ridicat paharul în semn de toast, pe care l-a dat pe gât în întregime.

I-am făcut semn barmanului să îi aducă un alt pahar.

Fără expresie, m-am întors spre ea, fără să-i confirm sau să-i infirm cuvintele. „Unde vrei să ajungi cu asta?”

„Unde vrei să mă duc cu ea?”, a toarce ea.

Departe de mine.

Am venit aici doar pentru a fi încolţit de Bratva, doamnă.

Am ridicat din umeri. „Tu eşti cel care a venit aici cu o agendă şi cu pagina mea neautorizată de Wikipedia.”

„De ce ai venit aici?” Şi-a sprijinit bărbia pe articulaţiile degetelor de la mâini. „O partidă rapidă de sex”, am minţit pe jumătate, pe jumătate mă încălzeam la idee.

Trebuia să o scot pe Hallie din sistemul meu, din capul meu, din viaţa mea. Această femeie părea o candidată improbabilă, acum că ştia cine eram. Nu contează. Mai erau destui ciorapi cu plasă în mare.

„Dacă ai putea pleca de aici cu o partidă de sex satisfăcătoare *şi cu* cinci sute de mii de dolari mai bogat?”. Se juca cu marginea sacoului ei, expunându-şi fâşii de piele. Din trupul ei plictisitor, neted şi nemarcat.

Nu te mai gândi la Hallie. Ea nu este o opţiune.

Barmanul a reapărut cu al doilea White Russian pentru femeie, în timp ce eu încă îmi mai sorbeam primul Jameson.

„Aş spune că eşti plin de rahat”, am afirmat.

„Ei bine, asta pentru că eşti un sceptic. Dar sunt pe cale să schimb asta.” Mi-a

oferit mâna. „Eu sunt Anna.”

M-am ridicat în picioare, scoţând portofelul şi aruncând un teanc de bani pe bar. „Şi am plecat de aici.”

„Aşteaptă!” A ajuns la tivul cămăşii mele, facându-mi o minge. „Nu vrei să auzi oferta mea?”

„Pentru sex şi o jumătate de milion?” Am ridicat o sprânceană. „Este fie o schemă piramidală, fie o slujbă. Nu mă interesează niciuna dintre ele.”

„După cum am spus, eşti sceptic, iar eu sunt pe cale să schimb asta.” Şi-a trecut o mână peste trunchiul meu. „Stai jos.”

Am facut-o, dar numai pentru că gândul de a mă întoarce la Hallie şi de a o vedea cum mă ignoră era ciudat de insuportabil.

„Aveţi trei minute”, am anunţat.

„Nu cred. Termină-ţi băutura şi ia-ţi alta. Vreau să fim pe picior de egalitate când vom avea această conversaţie.” A făcut un gest cu bărbia către Jameson-ul meu.

„Nu eşti în măsură să negociezi”, i-am reamintit eu.

„Sigur că da.” Mi-a ridicat paharul, ducându-mi-l la buze. „Eu ofer bani, sex şi putere. Cele mai căutate lucruri din univers. Acum, cu fundul în sus.”

Luând încă o înghiţitură, am studiat-o din nou. Arăta bine, într-un mod evident din L. A. Sâni umflaţi, buze şi nici un rid nu era de găsit. Probabil că ar fi fost bună în pat. Femeile din gama ei citiseră toate cărţile şi deţineau jucării sexuale premiate.

„Ce vrei?” Am întrebat fără menajamente.

„Capul lui Hallie 'Hallion' Thorne pe o tavă.” Şi-a lins buzele, iar ochii i s-au înfipt în ai mei cu o intensitate maniacă. „Vreau să ştiu totul despre copilul sălbatic al preşedintelui Thorne. Toate detaliile murdare. Secretele interesante. De ce e singură aici? De ce a renunţat la facultate? Cum e în conacul ei mare şi singuratic?”

M-am gândit la dislexia lui Hallie. La abuzul sexual. La viaţa de familie şi la nesiguranţa ei. Familia Thornes ascundea atât de multe. în loc să-i ofere sprijinul de care avea nevoie, în cazul în care ar fi facut-o avocată, ridicând-o la poziţia pe care o merita, au ascuns-o, apoi au fost surprinşi când a devenit amară şi necooperantă.

„Pentru cine lucrezi?” Am

întrebat. „Yellow Vault.”

Yellow Vault a fost unul dintre cele mai proaste tabloide de pe piaţă. Titlurile lor aveau rareori legătură cu realitatea. Ori de câte ori treceam pe lângă un teanc din ziarul irosit într-o bodegă sau într-un chioşc în timp ce îmi luam o cafea, mă întrebam cine era suficient de lipsit de suflet şi corupt pentru a veni cu aceste titluri.

PITICUL DE SEX AL PRINŢULUI FREDERIK MÂNCAT

DE GIRAFĂ. PETRECEREA MORTALĂ A PAPEI.

ÎNSĂRCINATĂ DE ACELAŞI BĂRBAT! VOR REUŞI CELE DOUĂ ACTRIŢE SĂ SUPRAVIEŢUIASCĂ RUŞINII?

„Stai să văd dacă am înţeles bine.” M-am sprijinit de bar. „Crezi că îmi voi încălca NDA-ul şi îmi voi ruina bunul nume pentru o Şansă de a câştiga zece procente din salariul meu anual şi pentru oportunitatea de

a mă culca cu o pereche de ţâţe de plastic?”.

Anna mi-a împins băutura proaspătă spre mine de-a lungul barului, cu faţa impasibilă. „Cred că eşti interesat. Am ajuns până aici cu tine, nu-i aşa? Bea.”

Amuzat de faptul că ea credea că o stratagemă atât de evidentă ar putea funcţiona cu mine, am zâmbit. „Dacă mai beau un pahar, ar trebui să bei şi tu.”

„S-a făcut.” A comandat shot-uri. „Şi revenind la conversaţia noastră – nu ştiu de ce te gândeşti să accepţi oferta mea, dar îmi dau seama că o faci. S-ar putea să nu fie vorba de bani. Iar sexul este cu siguranţă doar un mic beneficiu. Dar orice te face să vrei să accepţi – ascultă vocea aia. Nu eşti nimic în operaţiunea Thome. Doar un alt serviciu.

furnizor. Iar acest articol va fi lipsit de riscuri, vă garantez. Veţi fi o sursă anonimă. Pot să semnez orice îmi trimite avocatul tău".

Dacă Hallie ar fi aflat că i-am vândut secretele, nu ar fi trebuit să mă ţin departe. S-ar fi asigurat singură că nu are nimic de-a face cu mine. Ideea nu era complet rea. Anna şi cu mine am mai băut câteva pahare.

Şi-a pus mâna pe umărul meu, lăsând să iasă un mic oftat emoţionat. „Wow. Cineva s-a antrenat."

„Există reguli dacă vrei să faci sex", am spus, ignorându-i observaţia. „Nenegociabile, la fel ca şi condiţiile mele pentru această afacere."

„Să-i ascultăm."

I-a făcut cu mâna barmanului, comandând mai multe shot-uri. Atunci mi-am dat seama că o cunoşteam pe Anna.

De aproape şi personal.

Şi că m-a recunoscut şi ea.

Trei ore mai târziu, m-am împiedicat din taxi şi am ajuns la uşa din faţă a lui Hallie. Nu puteam să iau maşina. Nu puteam nici măcar să *merg pe jos* până la maşină. Ceea ce puteam să fac era să recunosc că făcusem o greşeală teribilă şi că aveam să o regret.

Mai târziu, după două încercări nereuşite de a introduce codul de securitate la uşă, bucata masivă de lemn s-a deschis de la sine. Max stătea de cealaltă parte, cu un aer somnoros, încă în hainele de zi.

Cât a fost ceasul? M-am uitat la ceas. Patru dimineaţa. Grozav. „E totul în

regulă, Şefu'?" a întrebat Max, dându-se la o parte pentru a-mi permite să intru. I am mers în zigzag spre bucătărie, camera din jurul meu se învârtea. Nu am băut prea mult. Cel puţin, nu *atât de* mult. Ceea ce m-a făcut să cred că Anna, mereu plină de resurse, îmi pusese o doză de băutură după ce îşi dăduse seama că o recunoscusem, probabil în timp ce eram ocupat să-mi verific telefonul după mesaje de la un anume Hallion.

Am deschis un dulap, am scos un pahar şi mi-am turnat apă de la robinet, î n g h i ţ i n d – o dintr-o dată.

„Bine. Pleacă naibii de aici."

„Eşti sigur?" Max s-a mişcat în locul lui, desculţ. „Nu arăţi ca... hmm..." „Ca

ce?" Am întrebat.

„Ca şi cum ai fi în stare să protejezi pe altcineva." „Ei

bine, sunt. Şi nu mai este nevoie de tine. Ieşi afară."

„Răscumpărare..."

„ Afară]"

Se mişca în linişte prin casă. Şi-a luat geanta şi şi-a pus geaca pe el.

Când a ieşit pe uşă, a bătut în tocul uşii, lăsând să iasă un oftat. „Voi fi prin preajmă dacă ai nevoie de mine”.

„Pe unde? Pe o bancă din parc?” Am

scuipat. El a dat din cap şi a ieşit din casă.

M-am târât pe scări, împingându-mă să nu mă opresc la uŞa ei. Am intrat în baie, m-am spălat pe dinţi, mi-am dat jos cămaşa îmbibată de whisky şi am ieşit.

Trebuia măcar să o verific ca să mă asigur că este în viaţă. Sau cel puţin aşa mi- am spus. Era datoria mea profesională, dacă nu era altceva.

M-am plimbat până la uŞa ei şi am împins-o uşor. Silueta spatelui ei ridicându- se şi coborând era uluitoare. Purta o cămaşă crem, fără mâneci, iar părul ei rubiniu se bălăngănea peste pernă.

Eram slab.

Atât de

slabă.

Slabă când am intrat în camera ei, închizând uŞa în urma mea în linişte.

Slab când mi-am spus că e mai bine să mă culc cu ea, pentru orice eventualitate. Slab când m-am strecurat în patul ei.

Slăbită când mi-am înfăşurat braţele în jurul ei şi am încercat să mă prefac că seara asta nu s-a întâmplat niciodată.

S-a agitat în braţele mele, dând jos pătura. Mirosea a vanilie şi a sucuri de fructe şi a prinţesă stricată, iar eu nu mai puteam suporta. Combinaţia perfectă de dulce şi tragic.

Apăsându-mi nasul pe ceafă, mi-am spus că e în regulă. Am fost drogat. Mi s-a permis un pas greşit.

Buzele mele au găsit partea goală dintre gâtul şi umărul ei. Am supt-o uşor.

Ea a lăsat să iasă un geamăt moale.

„Ar trebui să mă opresc?" Am croncănit, limba mea mişcându-se de-a lungul pielii ei sărate.

„Nu încă", a răsuflat ea, trecând de pe o parte pe spate. I-am prins gura cu a mea, sărutând-o încet şi adânc, trezind-o cât de încet puteam. Penisul meu pulsa în pantalonii de ţigară.

Buzele mele se târau de-a lungul pielii ei, absorbind-o, în timp ce degetele mele se hârjoneau în chiloţii ei de băiat. îmi plăcea că nu purta haine sexy şi sumare în pat. Că nu încerca să impresioneze.

Mi-am înmuiat degetul arătător în ea. Era udă şi caldă, atât de caldă. Mâna mea liberă s-a dus să mă desfac. Ea a ajuns la palma mea, oprindu-mă la jumătatea mişcării.

„Nu atât de repede."

îndepărtându-mă, m-am uitat la ea, căutându-i ochii în întuneric. Gâfâiam ca un animal urmărit şi speram să nu miroasă alcoolul din respiraţia mea sau parfumul femeii care se agăţa de hainele mele.

Eşti un ticălos că i-ai făcut asta. Mai ales acum. Mai ales după toate astea. „Spune-mi cum funcţionează, atunci", i-am Şoptit.

Şi-a aşezat mâna peste inima mea. Aceasta bătea ca o nebună. Uram faptul că avea acest efect asupra mea. Uram că şi ea ştia asta.

„Mănâncă-mă, şi apoi poate-poate-ţi voi trage-o."

A avut îndrăzneala să bocească în faţa mea, zâmbindu-mi apoi somnoroasă, ca şi cum ar fi vrut să spună: *Ce-ai de gând să faci în privinţa asta, cowboy?*

Nu mai făcusem niciodată sex oral cu o femeie. Am recunoscut o adevărată ofertă „ia-o sau las-o baltă" când am văzut una. Hallie m-ar fi

dat afară dacă nu făceam ce voia ea.

M-am aplecat, muŞcându-i uşor bărbia. „Ţi-a spus cineva vreodată că eşti o puştoaică?" „Da, şi de multe ori." Mi-a împins capul în jos pe corpul ei,

desfacându-şi picioarele, iar pantalonii scurţi sunt încă intacţi. Am tras ţesătura dintre picioarele ei într-o parte, lingându-mi buzele. Penisul meu era atât de înfundat încât mă întrebam dacă îmi mai ajungea circulaţia sângelui la creier. Aplecându-mă în jos, i-am sărutat fanta. Căldura buzelor mele a găsit căldura din centrul ei. Ea a gemut, surprinzându-mă din nou uitându-se între picioarele ei cu curiozitate, privindu-mă.

Am început să-i sărut franţuzeşte păsărică. Mi-am târât limba înăuntru şi în afara ei. Avea un gust bun. Pământesc şi dulce. Noul meu desert preferat.

împingând-o mai larg cu ajutorul degetelor mele, am săpat mai adânc cu limba. Mâna ei mi-a găsit părul. A tras de el, înclinându-mi faţa în sus ca să o privesc.

La naiba, era tare când era o căţea care controla. „Suge-
mi clitorisul", a cerut ea.

„întreabă frumos."

„Suge-mi clitorisul, sau te dau afară." M-a răsplătit cu un zâmbet câştigător în întuneric.

Nu am mai avut nevoie de alte instrucţiuni şi am intrat direct în ea, sugând micul mugure în timp ce o trăgeam cu degetul. Oricât de mult îmi plăcea – şi chiar îmi plăcea – aşteptam momentul în care ea va veni, mă va trage în sus şi mă va lăsa să intru. Aveam nevoie să fiu în ea. Să-mi şterg ziua aceea din memorie. Dar mi-am dat seama şi ce făcea ea aici. Preluând controlul. Aşa cum făceam şi eu când mă jucam cu micile mele fantezii.

„Mai multe degete." Şi-a aruncat unul dintre picioare peste
umărul meu. M-am conformat.

„Vin."

„Da", am răsuflat, accelerând ritmul. „La naiba, da."

S-a destrămat, muşchii ei se strângeau în jurul degetelor mele. Un val de căldură a străbătut-o. A tresărit violent, iar eu m-am întrebat ce fel de idiot prost eram de credeam că numai femeilor le place să facă sex oral. Acesta era oficial cel mai bun lucru de la pâinea feliată încoace.

M-am îndepărtat, desfăcându-mi repede centura.

Cu camera din jurul meu încă învârtindu-se, am simţit vârful piciorului lui Hallie în timp ce mă împingea de pe saltea, cu piciorul apăsat pe pieptul meu. Mi- am pierdut echilibrul şi am căzut în fund la picioarele patului ei.

„Ce naiba?" Am întrebat din noua mea poziţie pe podea.

„La naiba, e că te-ai purtat ca un nemernic cu mine toată ziua. O greşeală, pe naiba, Random. O să facem sex în mod regulat. Acum, că mi-ai dat ceea ce mi-am dorit, sunt gata să mă întorc la somn. Ai grijă să închizi uşa când ieşi".

Mi-a mai oferit un nou căscat, întorcându-se în poziţia ei iniţială, pe o parte, cu părul aruncat pe pernă.

Qwftprh]mt¿m

Săptămânile de după ce Ransom a intrat în camera mea în miez de noapte mirosind ca un bordel de joasă speţă au trecut într-o falsă fericire domestică.

Max a fost MIA, din cauza lui Ransom care nu a plecat de lângă mine. Zi şi noapte, mă urmărea peste tot. La premierele mele stupide de la Hollywood, la petrecerile lipicioase de ziua de naştere a prietenilor şi chiar şi la întâlnirile mele cu Keller pentru Pilates şi smoothie.

A doua zi după ce m-a mâncat, am dormit până târziu, am coborât în bucătărie cu ochelarii de soare şi i-am cerut să-mi dea înapoi cârdul de credit.

„Dacă vrei să stai în patul meu, va trebui să-mi acorzi drepturi egale."

Spre surprinderea mea, nu s-a opus. Nici nu a încercat să se culce din nou cu mine.

...până trei zile mai târziu, când l-am târât cu mine la un magazin second-hand şi am încercat o rochie mini fabuloasă de la Balenciaga.

„Random, mă ajuţi să o închid?" Am toarce din vestiar.

Mi s-a alăturat înăuntru, strecurându-mi fermoarul pe spate în liniște. M-am întors spre el, zâmbind. „Cum arăt?"

„Destul de bun pentru a mânca", a spus el abătut, întorcându-se, pe punctul de a pleca. „Atunci fa-o."

M-a prins de oglinda din podea până în tavan şi m-a regulat fără milă, jucându- ne fanteziile în timp ce eu încercam să-l dau jos, gemetele noastre fiind înăbuşite de sărutul fierbinte şi murdar pe care îl împărtăşeam tot timpul, până când a venit în mine.

Asta a fost una dintre multele ocazii în care am făcut sex. De fiecare dată când făcea sex cu mine, se ura pentru asta, iar eu ştiam asta. Nu-mi stătea bine. Dar nu m-am putut abţine. Am devenit atât de

dependentă de el, încât nu mă puteam opri.

într-o zi, am luat maşina şi am mers la Runyon Canyon, iar el a sfârşit prin a mă apleca peste portbagajul maşinii şi m-a luat pe la spate.

Altă dată, s-a furişat în camera mea în mijlocul nopţii.

Nu mă puteam decide dacă se simţea vinovat pentru că făcuse ceva neprofesional, făcând-o cu un tânăr de 21 de ani, sau pentru că trecutul meu îl făcea să se întrebe dacă nu cumva mă pedepseam pe mine însămi culcându-mă cu el. în orice caz, mă bucuram nu doar de corpul lui, ci şi de atenţia lui.

Ransom m-a protejat cu înverşunare. Mult mai mult decât înainte. Uneori – de multe ori, de fapt – mă întrebam dacă nu cumva comportamentul lui era mai mult decât atât. De ce se arunca în faţa mea ori de câte ori cineva se repezea spre mine pentru a-mi cere o fotografie sau un autograf. De ce patrula acum prin casă de trei ori înainte de a se culca în fiecare seară. De ce a insistat să-mi blindeze maşina. Dar Ransom nu mi-a dat nimic. Nici măcar atunci când am încercat să aflu cine erau acei oameni care îmi făcuseră poze cu Keller zilele trecute.

„Nu ai de ce să-ţi faci griji", el evitase întrebarea. „Atâta timp cât sunt aici, nu vor ajunge latine."

„Şi după ce vei pleca?"

„Nu te vor deranja. Ai încredere în mine."

Nu a fost o explicaţie cel puţin satisfăcătoare, dar a fost tot ce am avut la dispoziţie.

Părinţii mei au încercat totuşi să mă sune şi să aranjeze să mă întorc acasă. Rareori răspundeam, iar când o făceam, le spuneam că sunt ocupată să găsesc un program interesant la facultate. Nu era o minciună. Nu în întregime. Mă uitasem la programe, dar în principal pentru schiţe şi pictură.

Hera şi Craig au plecat în luna de miere de două săptămâni în Muntenegru. Niciunul dintre ei nu a încercat să mă contacteze, iar eu m-am amăgit crezând că probabil îi voi putea evita încă câţiva ani.

Tot ce trebuia să fac era să mă asigur că data viitoare când vom fi în acelaşi cod poştal, voi avea un bodyguard cu mine. Doar în cazul în care Craig ar fi vrut să se răzbune.

Ransom a încetat să mă mai deranjeze cu privire la ce vreau să fac cu viaţa mea. Sau, cel puţin, a încetat să mă mai bată la cap în legătură cu asta. încă mai aducea subiectul în discuţie, dar nu insista niciodată.

Singura problemă *care* ne-a dat un motiv constant de ceartă a fost faptul că el mi- a cerut din nou şi din nou să merg la un terapeut în legătură cu ce s-a întâmplat cu Craig şi cu dislexia.

Fiecare conversaţie a decurs în

acelaşi mod. „Ai un terapeut,

Random?" „Nu."

„De ce?"

„Sunt iremediabil."

„Şi aş putea fi uşor de reparat?"

„Eşti promiţător. Potenţial. Un *suflet.* Lucruri pe care eu

nu le am.” „Voi merge la terapie dacă tu mergi la terapie.”
Aceasta era partea în care de obicei mă privea cu o privire de *„ești nebun?”*. Partea în care eu îi zâmbeam triumfător. „Iată-l.”

Viaţa era bună. Suspect de bună, de fapt. Ar fi trebuit să ştiu că se va sfârşi. Mai exact, sub forma familiei mele.

La trei săptămâni după ce Ransom şi cu mine ne-am întors din Texas, m-am trezit cu un şir de SMS-uri de la Keller.

Keller: <<Link>>» The Thornes aŞa cum nu i-ai mai văzut niciodată! Anthony, Julianne, Hera şi Craig discută despre dragoste, căsătorie şi loialitate!

Keller: ««Voice»» Dă-mi găleata cu vomă. Hera se străduieşte ATÂT de mult. Şi arată groaznic în această Şedinţă foto!

Keller: <<«Voice>» De ce nu eşti acolo, apropo? Se pare că este o întreagă familie în chinuri.

Am dat click pe link, cu inima bătându-mi în piept. Ransom zăcea lângă mine, sforăind încet. Nu dormea întotdeauna în patul meu, dar în ultima vreme o făcea din ce în ce mai des.

Am văzut o serie de fotografii cu părinţii mei, Hera şi Craig, în grădina imensă a părinţilor mei. Printre ele se aflau şi câini. Toată lumea zâmbind în faţa aparatului foto. O familie mare şi fericită.

Lovindu-l pe Ransom în braţ, i-am băgat telefonul în faţă. Nu puteam să citesc destul de repede – dacă nu cumva în starea mea actuală.

S-a trezit, nu părea să se grăbească în mod deosebit să afle de ce îl asaltasem. S- a sprijinit de rama patului, smulgând telefonul dintre degetele mele.

„Iisuse Hristoase, faţa lui Craig nu este prima pe care vreau să o văd când mă trezesc", a mormăit el, înfingându-şi baza palmei în orbită.

„Citeşte-o", i-am ordonat, încrucişându-mi braţele peste piept. Mi-a aruncat o privire nesigură. „Pentru ce naiba?"

„Voi avea o zi de rahat oricum. Măcar spune-mi de ce sunt supărat."

Cu un oftat, a început să citească.

''..Julianne, în vârstă de 55 de ani, nu se poate opri din a se lăuda cu noul membru al familiei. 'Craig este tot ce ne-am dorit vreodată la un fiu. Este loial, iubitor, statornic Şi îşi pune familia mai presus de orice. Să-l vedem cum a crescut alături de Hera Şi a devenit acest bărbat curajos Şi virtuos a fost foarte inspirator"'."

„în timp ce Anthony, în vârstă de 60 de ani, insistă: „Tot ceea ce a realizat Hera a fost pe merit propriu. Este cea mai harnică, mai plină de compasiune Şi mai iubitoare fiinţă umană pe care am întâlnit-o vreodată. A fi tatăl ei a fost de departe rolul meu preferat Şi cel mai onorabil'„. „

„...Preşedintele Thorne insistă că, în ciuda faptului că fiica sa Hallie nu a fost prezentă la filmări sau la interviu, lucrurile nu au fost niciodată mai bune. 'Adevărul este că întotdeauna vor exista zvonuri, dar asta este ceea ce sunt. Zvonuri. Hallie îşi adoră noul cumnat Şi nu a fost niciodată mai apropiată de Hera. Sunt cu adevărat două boabe într-opăstaie'„. „Asta, după ce domnişoara

Thorne a ţinut un discurs mai puţin favorabil în datoria de domnişoară de onoare, îi face pe oameni să se întrebe…”

„Stop!” I-am smuls telefonul din mână, aruncându-l pe podea. A alunecat până când a lovit peretele. Am sărit din pat, plimbându-mă înainte şi înapoi, simţindu-mă

rău de stomac. „Asta e o porcărie de cal nediluată.”

Ransom a rămas în patul meu, privindu-mă cu ochi calculaţi. Indiferent de câte ori făcusem sex, de câte nopţi am împărţit, de fiecare dată când mă vedeam prin ochii lui, mă cutremuram. Mă trata în mod clinic. Ca pe o treabă neterminată şi murdară.

„Eşti supărat.”

„Nu mai spune, sunt supărat!” Mi-am aruncat braţele în aer. „în mod oficial, nu mai fac parte din familia Thorne, conform acestui articol.”

„Te deranjează?”, a întrebat el.

„Nu!”

„Da, aşa este. Vă sugerez să faceţi ceva în privinţa asta.” A întins mâna spre noptieră, desprinzându-şi telefonul de la încărcător.

„Şi să le dau satisfacţia de a şti că am citit-o?” Am lăsat să iasă un oftat.

Avea ochii morţi pe ecran în timp ce derula. „întreaga lume a citit-o. Este pe toate canalele media de acolo. Chiar şi videoclipuri, fotografii şi fragmente la ştiri.”

Asta nu a fost doar scuipatul în faţa mea. A fost aruncarea unei găleţi întregi
de salivă. M-am oprit din mers, întorcându-mă spre el. „Ce crezi că ar trebui
să fac?”

„Urcă-te într-un afurisit de avion şi spune-le ce ai pe suflet. înfruntă-i. Despre tot. Craig. Despre dislexia ta nediagnosticată. Tratamentul lor defectuos pe care ţi l- au aplicat”, a spus el, cu faţa serioasă.

Am ezitat. „Dar dacă...”

„Orice scenariu cel mai rău s-a întâmplat deja”, mi-a tăiat-o, aruncând pătura şi adunându-şi telefonul, portofelul şi pistolul, care era mereu la îndemână. „L-au făcut pe nenorocitul ăsta cumnatul tău, te-au privat de context, de oportunităţi şi de condiţii de viaţă mai bune. Te tratează ca pe un cetăţean de mâna a doua. Nu văd cum ar putea fi mai greu pentru tine, prinţesă.”

Avea dreptate şi ştiam asta. Mai mult decât atât, mă simţeam pregătit pentru o confruntare cu familia mea. Nu ştiam ce era. Poate că realizările constante cu care fusesem bombardat. Dificultăţile mele de învăţare. Talentul meu nou descoperit de a face schiţe. Depăşirea aversiunii mele faţă de sex. Şi, da, poate chiar acceptarea faptului că nu aveam prieteni adevăraţi, nici o familie adevărată şi că, în ciuda a toate acestea, reuşisem să supravieţuiesc.

Am dat din cap sec. „Fă-ţi bagajele, Random. Mergem în Texas.”

în afară de faptul că aproape l-am pălmuit pe Ransom când m-a întrebat dacă vreau să-mi canalizez furia în sex furios şi explorator, călătoria cu avionul spre Dallas a decurs fără probleme. O maşină ne aştepta la aeroport. Nu aveam niciun bagaj.

Pe tot parcursul călătoriei cu maşina, mi-am dat seama că Ransom era uşurat că nu eram în Los Angeles. Umerii îi erau relaxaţi, iar

maxilarul nu îi era încordat

pentru prima dată după
săptămâni. Nu am avut timp sau dorinţa de a-l întreba despre asta.
Eram concentrată doar pe a face un nou sfâşietor familiei mele.
îndrăzneala acestor oameni m-a ucis.

De îndată ce maşina a oprit la poarta părinţilor mei, am ieşit în trombă, Ransom urmându-mă îndeaproape.

„Scuzaţi-mă, domnişoară Thorne, dar nu cred că părinţii dvs. se aşteaptă...” Daphne, în eternul blazer business casual, m-a înfruntat când am ajuns la uŞa lor.

Am trecut pe lângă ea, mergând direct pe scări spre biroul tatălui meu. Ce avea de gând să facă, să mă aresteze pentru că mi-am vizitat familia? Nu. Dacă ar fi făcut asta, ar fi creat titluri oribile pentru prețioasa familie Thorne.

Am luat scările pe rând, trecând pe lângă menajere și personalul administrativ. Când am ajuns la ușile duble ale tatei, nu m-am deranjat să bat la ușă. Am intrat direct înăuntru.

Tata stătea în biroul său împreună cu câţiva bărbaţi de 40-50 de ani. Pe unul dintre ei l-am recunoscut ca fiind Wolfe Keaton, un senator elegant din Chicago. După aerul de suficienţă şi mirosul de ţigară din încăpere, mi-am dat seama că şi ceilalţi erau tot politicieni. *Bine.* Asta merita o audienţă.

Şi-a ridicat privirea, ochii i s-au aprins în Şoc la vederea mea. împingându-se înapoi pe scaun, am ridicat o mână pentru a-l opri.

„Nu. Nu staţi în picioare. Asta ţi-ar da un avantaj faţă de mine când voi fugi după ce îmi termin discursul."

Nu mă îndoiam deloc că ar fi vrut să-mi sucească gâtul după ce aş fi terminat cu

el. „Ce se întâmplă, Sugar Pie?", a întrebat el, încă întins pe scaun. Nu a putut permite să-şi permită să pară agitat.

„O întrebare atât de bună." Am aplecat un umăr peste uşă, oftând. „Ce *esie* greşit? Cred că o întrebare mai bună ar fi ce este *corect* în viaţa mea. Iar răspunsul este

-nu prea multe. Trebuie să vă mulţumesc pentru asta."

Cei trei bărbaţi din cameră au făcut un schimb de priviri. Ştiau că nu ar trebui să fie prezenţi la acest tip de conversaţie. Domnul Keaton s-a ridicat în picioare, butonându-şi sacoul de costum.

„Ei bine, Tony, a fost o plăcere, ca întotdeauna..."

„Rămâi." M-am împins de pe tocul uşii, intrând mai adânc în cameră. „Cred că vei avea parte de o privire frumoasă şi intimă în viaţa de familie a bunului tău prieten."

„Hallie." Tata s-a încruntat, ascunzându-şi ţigara în scrumieră. „Nu-mi place

teatrul.

Spune ce ai venit să spui."

„Am văzut articolul." Acum eram în faţa biroului său. Am trântit revista lucioasă, de înaltă ţinută, pe birou. M-am gândit că a cumpărat-o la aeroport a fost un gest frumos. „Foarte emoţionant, această imagine a fericirii familiale."

„Hei." A sărit în picioare. „Te-am sunat de nenumărate ori. Am încercat să te convingem să ni te alături. Ai fost de neatins."

„Şi nu ai putut să ajungi la mine prin intermediul mereu prezentului meu bodyguard, pe care l-ai numit să mă urmărească în ciuda obiecţiilor mele?".

„Ne-am făcut griji pentru siguranţa ta. Erai pe-afară, nu erai atent..." Şi-a scuturat capul, ca şi cum ar fi scăpat de această imagine oribilă.

„Oh, da." Mi-am dat ochii peste cap, smulgându-i trabucul din scrumieră şi împingându-l în gură. Am urât gustul. Totuşi, am tras din el, doar pentru efect. „Nimic nu spune *că îmi fac* mai multe *griji pentru fiica mea* decât să-i ascund dificultăţile de învăţare!" Mi-am lovit palma deschisă de biroul lui. El nu a tresărit. Nu. Tata era făcut din lucruri mai rezistente. Ne-am ţinut privirile unul altuia. Dintr-o dată, nu-mi

păsa câtuşi de puţin dacă îmi tăia finanţele. A meritat. Merita să primesc răspunsuri.

„Oricât de mult am aprecia spectacolul – şi am o slăbiciune pentru teatru – ar trebui să mergem." Keaton a dat o mişcare nepăsătoare a încheieturii mâinii. „Domnilor, urmaţi-mă. Tony, mult noroc cu... *asta*."

Au ieşit, trecând pe lângă Ransom, care a rămas la uşă. Atenţia mea era îndreptată numai spre tata.

„Hallie...” A tresărit.

„De ce nu mi-ai spus că sunt dislexic?” Am Şuierat. „Asta a fost neglijenţă, nepăsare şi, mai presus de toate, crud. Credeam că sunt simplă. Proastă. De unică folosinţă. M-ai închis într-o cuşcă de aur şi m-ai ţinut ascunsă de lume.”

„Oh, Sugar Pie...” A scuturat din cap, fără cuvinte. L-am păcălit cu asta, şi el ştia asta.

„Nu mă lua cu *Sugar Pie.* Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă pentru a-mi ascunde aŞa-zisul „secret". Chiar şi cu preţul de a mă face să mă simt ca un idiot complet. Apoi m-ai exclus din familie..."

„Acum, asta nu s-a întâmplat!", a tunat el. *„Tu ai* fost cel care s-a retras. Tu ai fost cea care a continuat să vrea să plece din stat pentru Şcoală. Tu ai fost cea care a inventat motive pentru a nu veni cu noi în vacanţe şi sărbători. Tu ai făcut tot ce ai putut pentru a ne arăta că eşti nefericit cu noi. Că am făcut o treabă groaznică cu tine."

„Ai facut-o." M-am dus la fereastră şi am aruncat ţigara pe preţioasele tufe de trandafiri ale mamei. M-am simţit bine să provoc un pic de distrugere asupra oamenilor faţă de care mă simţeam atât de amărât şi furios.

„Am vrut să te protejăm." Tatăl meu s-a repezit în spatele meu, încercând să mă prindă de umeri. I-am dat din umeri. „Credeţi sau nu, nu a fost pentru a vă face rău. Noi te *iubim.* Am vrut să te scutim de durerea de cap. Şi am crezut că putem. Cu relaţiile noastre şi cu atracţia noastră. Lumea era la picioarele noastre şi am crezut că te putem proteja de toate lucrurile greşite din ea. Nu am vrut ca tu să porţi stigmatul. Nu am vrut să fiţi scoşi în evidenţă. Aşa că am minimalizat situaţia."

„Dislexia nu este o ruşine." M-am întors cu faţa la el. „Ai luat o dizabilitate de învăţare nevinovată şi ai transformat-o într-o povară. M-ai *distrus*."

A închis ochii, respirând adânc. Mi-am dat seama că era devastat – tatăl meu nu dădea niciodată semne de emoţie, iar asta, pentru el, era mult. M-am bucurat de durerea lui.

„Hallie..."

„Recunoaşte", i-am tăiat-o eu. „Sunt invizibil. Nu sunt în casa asta, nu sunt în aceste camere, nu sunt în sufletul tău, în *venele tale.* încerci, dar văd că nu ai inima în ea. Ştii de unde ştiu eu?"

A clipit, uitându-se la mine, pregătindu-se pentru lovitură. I-am zâmbit. „Ştiu pentru că ai refuzat să citeşti ce scrie pe perete."

„Ce vrei să spui?" Expresia lui de suspiciune îmi spunea că ştia că o lovitură se îndreaptă spre el.

„Craig", i-am înecat numele, făcând un pas înapoi faţă de tata. „Craig a abuzat sexual de mine. De ani de zile."

Lumea a ieşit din cadru în timp ce tatăl meu, pentru prima dată de când mă născusem, a izbucnit în lacrimi. S-a întors, dându-mi spatele pentru a se asigura că nu le pot vedea. Şi-a lipit faţa de perete, cu umerii tremurându-i necontrolat.

„Nu", am auzit un oftat venind dinspre uşă. „Nu, nu, nu, nu."

Mama stătea acolo, în costumul ei de caŞmir, cu degetele fluturându-i pe buze. Se uita la mine, uimită. „Hallie, spune-mi că nu e adevărat."

Dintr-un motiv oarecare, nu am crezut niciodată că mă vor crede dacă mă voi prezenta. Nu am crezut niciodată că mă vor lua în serios. Cred că nu credeau că sunt atât de proastă pe cât mă făcuseră să fiu.

„Nu-ţi spun nimic." Cu răceală, i-am arătat spatele, alegând unul dintre

paharele de whisky la întâmplare de pe birou şi aruncându-l pe jos. „Nu prea eşti mama mea. Cu excepţia faptului că m-ai născut, ai fost destul de absentă din viaţa mea.”

„Bineînţeles, sunt mama ta!” Mama s-a înecat. „Tony, fa ceva.”

Prin reflexia ferestrei imaculate, o vedeam prăbuşindu-se pe podea, sprijinindu-

se de unul dintre pereţi.

„Dacă este adevărat…” Tata s-a îndreptat spre mine, cu faţa roşie şi furioasă. „Dacă te-a rănit cu adevărat…”

„Oh, Doamne, tată, nu asta.” M-am lăsat pe scaunul lui, încrucişându-mi gleznele pe birou. „Partea cu *„dacă”* este atât de inutilă şi jignitoare. Mai ales că, din câte îmi amintesc, ai candidat pentru realegere pe baza promisiunii de a nu reduce la tăcere femeile, experienţele lor sau luptele lor.”

„Nu mă îndoiesc de tine.” S-a aşezat într-un genunchi, încercând fără succes să- mi prindă privirea. „încerc să înţeleg... încerc să diger ceea ce se întâmplă aici...” „Nu te obosi.” I-am făcut semn să plece. „Niciun cuvânt nu poate fi suficient pentru ceea ce am trăit. Experienţa este inundată de ruşine, durere şi regret. Aţi făcut bine că aţi făcut articolul fără mine. Chiar nu mai fac parte din această familie. Domnule Lockwood?” I a strigat, aruncând o privire spre uşă.

Ransom a apărut ca un demon invocat, cu mâinile la spate.

„Domnişoară Thorne?”

„Următoarea noastră oprire este apartamentul surorii mele din centrul oraşului Dallas. Poţi să te asiguri că maşina este pregătită?”

„Absolut”, a spus el cu promptitudine, iar sclipirea din ochii lui îmi spunea că era mândru.

Apoi s-a întâmplat. Din toate momentele, din toate zilele, din toate momentele pe care le-am petrecut împreună.

Ca un pumn în stomac a venit îngrozitoarea şi tragică realizare că eram îndrăgostită de Ransom Lockwood.

Orfană. Fără suflet. Fără inimă. Şi ruptă până la o greşeală. îndrăgostită de părţile lui bune, dar şi de cele rele. Părţile urâte şi cele atât de frumoase încât îmi era imposibil să mă gândesc la el şi să respir în acelaşi timp. Eram îndrăgostită de cum mă făcea să mă simt, de cine mă făcea să devin. Odată plecat, avea să-mi ia inima cu el, iar eu nu puteam face nimic în privinţa asta.

Ameţită, m-am ridicat, îndreptându-mă spre uşă. Părinţii mei au încercat să mă oprească. Mama s-a aruncat în faţa uşii, plângând cu disperare ca eu să rămân. Am ocolit-o, simţindu-mă liniştită de ceea ce se întâmplase cu părinţii mei şi complet panicată de faptul că eram îndrăgostită de Ransom.

„Mai întâi ne oprim la o secţie de poliţie.”

Ransom a dat vestea cu finalitatea liniştită a unui om care ştia că nu va întâmpina rezistenţă. Nu se mai putea da înapoi de la acesta. Acţiunile mele din casa părinţilor mei nu mai puteau fi anulate. Nu am *vrut să* fie anulate. Craig comisese acte atroce împotriva mea şi merita să plătească pentru asta.

„O să fie jenant.” Mi-am ronţăit unghia degetului mare, uitându-mă pe

fereastră.

„Va fi o împuternicire”, a replicat Ransom.

Mi-a venit un gând. Unul pe care probabil că l-am ascuns în timp ce mă confruntam cu părinţii mei, care, apropo, îmi explodau telefonul şi intrau direct în căsuţa vocală.

întorcându-mă brusc către garda mea de corp, am spus: „îţi pot rezilia

contractul în orice moment. Practic, i-am scuipat în față și le-am spus, nu în atâtea cuvinte, că asistența și sprijinul lor financiar nu sunt apreciate.”

Nu-mi puteam imagina cum aş fi reuşit să supravieţuiesc tară ajutorul părinţilor mei, dar ştiam că era timpul să mă retrag de sub aripa lor.

„Nu pot.” Ransom a tastat ceva în telefon. „De unde ştii?”

„Eu îmi scriu singur contractele. Nu există clauză de ieşire.”

„S-ar putea să te concedieze doar ca să-mi facă în ciudă şi să te ţină pe statul lor
de plată.”

„Ai o părere foarte proastă despre familia ta.” Ochii lui s-au mutat de pe ecran, scanându-mă cu atenţie. „în plus”, a zâmbit, „ei încă mai cred că mă urăşti, îţi aminteşti? Nici vorbă să te lase să scapi de mine acum.”

Dezamăgirea s-a abătut asupra mea şi mi-am dat seama, în mod stupid, că mă aşteptam ca el să-mi spună că va rămâne, chiar dacă îl vor concedia.

Maşina a încetinit până s-a oprit lângă o bordură. Ransom şi-a băgat telefonul în buzunar. „Am ajuns.”

Depunerea unei plângeri împotriva lui Craig a fost relativ nedureroasă, având în vedere toate aspectele. Am recitit incidentele la rece, în ceea ce am simţit aproape ca o experienţă extracorporală.

Cei doi ofiţeri care mi-au luat declaraţia i-au permis lui Ransom să fie în încăpere şi mi-au pus întrebările cu blândeţe, dându-mi timp să îmi pun ordine în gândurile pe care le aveam în minte.

Când am ieşit din secţia de poliţie, o oră mai târziu, aveam cincisprezece apeluri pierdute de la mama, douăzeci de la tata şi zeci de mesaje necitite.

Ransom şi cu mine ne-am strecurat în maşină. M-am frecat la tâmple, simţind începutul unei dureri de cap. „Nici măcar nu ştiu unde locuieşte sora mea.”

Nu mă invitase niciodată la ea, nufăcuse nici celmai mic efort sămă cunoască. „îl am”, a spus Ransom.

„Mă întreb cum va fi viaţa după tine”, am spus. „Dupăce nu vei mai fi.”

Mi-a aruncat un zâmbet. „La fel caînainte, dar cumult mai multe căutări pe
Google.”

Hera şi Craig locuiau într-un zgârie-nori asemănător unui acvariu din centrul oraşului. Numai sticlă azurie şi tavane înalte. Genul cu concierge 24 de ore din 24, sală de gimnastică, spa, restaurant gourmet şi centru de afaceri. înainte de a ajunge acolo, Ransom l-a rugat pe Şofer să oprească la o mică florărie şi a cumpărat un buchet mare.

M-am uitat la el, nedumerită. „Cauţi să faci o mişcare, acum că cel

mai probabil va fi singură?” Am arcuit o sprânceană.

Singurul motiv pentru care am crezut că Hera va fi singură a fost pentru că nu avea cum să suporte ruşinea de a sta alături de Craig dacă se ajungea la proces.

„Mă cunoşti prea bine”, a spus Ransom categoric.

Când am intrat în clădirea lui Hera şi Craig, jocul lui Ransom mi-a devenit clar. S-a apropiat de portarul în uniformă, ţinând buchetul în mână.

„Bună ziua, eu sunt Ransom Lockwood, iar ea este domnişoara Hallie Thome, sora lui Hera Thome. Suntem aici în cadrul unei vizite sociale, dar am dori să

păstrăm o surpriză pentru cuplul proaspăt căsătorit.”

Bărbatul, în vârstă de cincizeci şi ceva de ani, a privit florile cu un zâmbet. „Bineînţeles că da.

Din păcate, acest lucru contravine politicii noastre. La ce apartament să sun?”

„Şase-două-patru”, a spus Ransom cu uşurinţă. „Dar, de preferinţă, ne-ai lăsa să trecem. Vedeţi, am pregătit o surpriză pentru cuplu. Sunt sigur că ar aprecia întregul impact al acesteia dacă am sosi neanunţaţi.”

Bărbatul părea sfâşiat. Pe de o parte, era vorba de un protocol. Pe de altă parte, Ransom era incredibil de convingător, iar florile erau superbe.

în cele din urmă, a gemut: „Bine.”

Şi aşa ne-am strecurat în liftul de la etajul Şase, îndreptându-ne spre apartamentul lui Hera şi Craig.

„O surpriză, nu-i aŞa?” M-am uitat în sus la tavanul cu oglinzi al

liftului. „Fără minciuni acolo”, a murmurat Ransom.

„Şi dacă Craig încearcă să mă atace?” Am tras aer în piept rapid.

„Atunci îşi va găsi moartea prematură şi extrem de dureroasă în mâinile

mele.” Liftul s-a deschis. Am ieşit amândoi.

îmi tremurau picioarele, îmi transpirau palmele, dar, în mod uimitor, nicio parte din mine nu voia să se întoarcă şi să fugă. Am vrut să merg până la capăt.

Când am ajuns la uşa lui Hera şi Craig, am ridicat pumnul şi am bătut de patru ori. Uşa s-a deschis imediat, ca şi cum cineva ne aştepta deja de partea cealaltă.

Hera. Transpirată şi cu un aspect de gaură, probabil după un curs de spinning. Ţinuta ei de Alo Yoga se agăţa de silueta ei osoasă. Părul ei era un dezastru. Gura îi era răsucită într-un zâmbet amar.

„Ai venit pentru dansul victoriei?” Şi-a arătat dinţii.

„Asta crezi că este?” Mi-am îngustat ochii la ea.

Cât de iluzoriu ar putea fi o persoană care să creadă că orice parte a acestui lucru a fost distractiv pentru mine? Mama şi tata nu ştiau nimic. Dar Hera? Ea era dezgustătoare.

Hera şi-a sprijinit un Şold de uşă, luând o înghiţitură din sticla de apă. „Ei bine, soţul meu este în prezent arestat preventiv pentru acuzaţii de tentativă de viol, iar eu sunt aici baricadată în apartamentul meu aşteptând ca mama şi tata să îşi trimită echipa de PR să cureţe mizeria asta, aşa că, da. Cred că ai o zi minunată. în sfârşit, Hera cea bună şi respectuoasă a dat-o în bară şi Hallion iese învingător.”

Craig a fost în custodie? Deja? Asta a fost rapid. Şi de asemenea ciudat. Poate că nu am fost primul care s-a plâns? Poate că mai erau şi alţii?

„Eşti nebun.” Degetele mi se crispau, implorând să o apuc şi să o scutur. „Şi ai o părere foarte bună despre tine.”

„Nu, *tu* eşti gelos.” M-a înjunghiat în piept cu degetul. „Şi, de asemenea, ai plecat de aici.”

A încercat să-mi trântească uşa în nas. Ransom a întins o palmă turtită spre ea, împingând-o până la capăt şi intrând fără prea mult efort. L-am urmat. Nu aveam de gând să plec până nu-i spuneam versiunea mea a poveştii. Nu pentru că îmi păsa de părerea ei – ci pentru că merita să fie chinuită de adevăr. Nu era vorba de a o răni – era vorba de a mă apăra pe

mine însumi.

„Aţi încălcat proprietatea!” a exclamat Hera.

„într-adevăr.” Ransom s-a îndreptat spre bucătărie, deschizând întâmplător frigiderul, pregătindu-şi o limonadă. „Chiar şi aşa, bănuiesc că nu vei suna la poliţie şi nu vei raporta vizita surorii tale chiar acum. Ştii, având în vedere circumstanţele.”

Se holba la el cu ochii plini de foc şi furie. Am păşit în raza ei vizuală, pocnind din degete în faţa ei.

„Concentrează-te”, am ordonat.

„Pe ce?”, a strigat ea. „Este evident pentru toată lumea, nu Craig a facut-o. Este doar o minciună pe care ai inventat-o. Ştiu despre mica voastră aventură de când eraţi la facultate. El mi-a spus! Poate că este un trişor, dar nu este genul acela de persoană. El...”

„M-a molestat prima dată când aveam paisprezece ani”, am început eu, fără să mă descurajez. Gura ei a rămas deschisă.

„Ce?”

„Şi a durat ani de zile. De-abia acum câteva săptămâni, în ziua repetiţiei de nuntă şi a misterioasei alergii. Dar bănuiesc că ai fost pe urmele lui într-una din ultimele dăţi când a facut-o şi ţi-a spus că l-am sedus, nu? Că am vrut-o. Că i-am *cerut-o*, chiar. De aceea mă urăşti atât de mult zilele astea.”

Totul a început să aibă sens pentru mine acum. Comportamentul ei faţă de mine.

Faţă de Craig.

A crezut că suntem iubiţi.

Faţa ei s-a contorsionat în semn de recunoaştere. Ca şi cum totul ar fi avut în sfârşit sens acum. Altceva se ascundea în spatele ochilor ei albaştri. O tristeţe goală, goală, pe care nu o mai văzusem până atunci.

Fixată pe mine, s-a prăbuşit pe braţul canapelei pentru a se sprijini. „Eu...eu...eu...eu nu...nu m-am gândit niciodată...”

„Şi nu m-ai întrebat niciodată”, am spus eu cu degetul.

„Ai dreptate.” Ochii i s-au umplut de lacrimi. „Am acceptat versiunea lui, mi-am înghiţit mândria şi am mers mai departe, gândindu-mă că trebuie să mă urăşti atât de mult ca să îmi faci asta mie şi relaţiei mele. Te rog să-mi spui totul, Hallie. Te rog.”

Şi aşa am făcut. Nu mi-a scăpat niciun detaliu, de la prima dată şi până la ultima, în urmă cu doar trei săptămâni. Felul în care am încercat să mă lupt cu el. Să-l opresc. Cum m-am schimbat, puţin câte puţin, după fiecare atac. Craig mi-a luat bucăţi din suflet, până când nu a mai rămas nimic. Până când am devenit cochilia de plastic pe care o văzuse lipită pe tabloidele de la Hollywood, arătându-şi sfârcurile lumii întregi.

Pentru că Ştiam ce sunt.

Bunuri deteriorate.

„Dar de ce nu mi-ai spus?” Hera a zburat de pe canapea, mergând spre fereastra ei de la podea la tavan. Nu mai plângea, dar părea distrusă.

„Am vrut.” I-am privit spatele. „De atâtea ori. Dar de fiecare dată când am încercat să vorbesc cu tine, erai ocupat, sau dispreţuitor, sau nu erai disponibil pentru mine. Nu ai vrut să ai nimic de-a face cu mine. Ştiam unde mă aflam cu tine. Îţi era ruşine cu dislexia mea, cu lipsa mea de realizări academice. Nu vroiai ca media mea să se răsfrângă asupra ta. Vă plăcea să fiţi entităţi complet separate. Nu m-am ridicat niciodată la nivelul tău. Tu erai steaua strălucitoare care ardea totul în calea ei, iar eu eram pierdut în umbra ta.”

S-a întors spre mine, înfaŞurându-şi braţele în jurul ei. „Cum am putut să ratez asta?”

„Uşor”, am spus eu obosit. „Craig nu ţi-a arătat decât o singură latură a sa.”

Ea a clătinat din cap. „Avea probleme cu furia. Vreau să spun, *are.* încă le mai are. A spart unul dintre vazele mamei când ne-am certat cu ceva timp în urmă. Altă dată, a dat afară din apartamentul nostru o prietenă de-a mea pentru că l-a tachinat

în legătură cu nota sa la SAT. Face terapie de ceva vreme. Doi, trei ani, poate? Am crezut că se simte mai bine. Nu mi-am închipuit niciodată că încăpățânarea lui se poate transforma în...”

„Violenţa sexuală?” Am completat pentru ea. „Da.”

Lacrimile i-au înghiţit ochii. A încercat să se lupte cu ele. La urma urmei, ea era Hera, soţia lui Zeus, regina tuturor zeilor. Absolut de neatins.

„în tot acest timp, am rămas cu el pentru că nu am vrut să provoc un titlu de primă pagină. Publicului îi plăcea foarte mult faptul că eu şi Craig eram iubiţi din liceu, aşa că am încercat să merg mai departe cu relaţia." Ea a pufnit. „Deci nu ai inventat totul ca să te răzbuni pe mine pentru acel articol?"

Am închis ochii, respirând adânc. „Hera, îmi pare rău că te dezamăgesc, dar chiar dacă nu sunt mulţumit de felul în care a decurs viaţa mea, nu mi-am dorit niciodată să fiu în locul tău. Fără supărare, dar se pare că duci o viaţă destul de mizerabilă. Nu-ţi dai nici un răgaz. Te munceşti până la os, îţi epuizezi corpul cu antrenamente pedepsitoare şi faci mereu tot ce aşteaptă oamenii de la tine, tară să ţii cont de ceea ce vrei *tu. De* fapt, nu cred că eşti îndrăgostită de Craig. V-am văzut pe voi doi împreună. Arată mai mult ca un aranjament de convenienţă decât orice altceva. Vrei să fii această creatură perfectă, dar Hera..." Am deschis ochii, zâmbind cu tristeţe. „Persoana care încerci să fii nu există. Te sinucizi încercând să devii ea."

Lacrimile îi curgeau libere acum, acoperindu-i obrajii. S-a prăbuşit pe podea. Fruntea ei a atins marmura rece. Spatele îi tremura de plâns.

„Am făcut o greşeală îngrozitoare căsătorindu-mă cu el." „îmi pare rău", am şoptit.

Nu am omis să observ cum Hera era încă concentrată pe viaţa ei, pe deciziile *ei, pe* greşelile ei, pe durerile ei de inimă. Chiar dacă eu eram cea cu trauma. Cea care fusese nedreptăţită. Am presupus că simpatia era prea mult de cerut. Mai ales având în vedere că eram cu toţii în pragul unui scandal naţional.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, şi-a înclinat capul şi s-a uitat fix la mine. „Şi viaţa ta se va schimba pentru totdeauna, să ştii." S-a folosit de spătarul canapelei pentru a încerca să se stabilizeze înainte de a se ridica în picioare. „De îndată ce se va afla vestea, toată lumea va şti. Eşti pregătită pentru asta?"

„Gata? Nu." Am zâmbit, m-am întors şi m-am îndreptat spre uşă.

„Pregătită? Da."

Drumul spre aeroport a trecut într-o tăcere contemplativă.

Răsfoind pe telefon numele terapeuţilor din L.A., am dat click pe pozele celor care păreau prietenoşi. Toate femei. Nu mă puteam vedea dându-mi sufletul în faţa unui bărbat după toate prin câte trecusem.

Ransom părea încruntat şi adâncit în gânduri. Am fost uimit că nu a folosit timpul pentru a lucra la telefon.

„Eşti bolnavă sau ceva de genul ăsta?" Am luat o pauză de la cumpărăturile terapeutului meu. S-a uitat la mine, încă la un milion de kilometri distanţă. „Nu."

„Pari distrasă." „Mă gândesc."

„Despre ce?"

Ochii lui s-au lipit de ai mei, cu răspunsul în ei. Ascundea ceva. Am înţeles, şi eu îmi trăisem viaţa învăluită în secrete. Ceva adânc,

întunecat şi periculos.

„încerc să mă gândesc cum să o exprim în

cuvinte.” „Mă
sperii.”

„Concentrează-te pe găsirea unui terapeut, Hallie. Vei avea nevoie de unul.”

Şi-a dat capul pe spate, privind maşinile care treceau pe lângă el. Mi-am coborât privirea înapoi la telefon, iar ochii mei au aterizat pe o femeie de cincizeci şi ceva de ani, cu un blazer funky de smarald şi un zâmbet primitor. Avea tunsoarea Rachel – total anii '90 –, părul ei roşu ca flacăra ca al meu.

Ilona Queen, PsyD

Psiholog clinician licenţiat

Dependenţa de alcool, abuzul de substanţe, tulburări de alimentaţie, traume, PTSD Şi probleme de relaţionare.

Am făcut clic pe butonul *Rezervă o consultaţie* şi mi-am ţinut respiraţia. Poate că acesta era începutul sfârşitului.

Şi sfârşitul gândirii că nu-mi pot rescrie începutul.

Apoi.

După cum s-a dovedit, nici măcar nu a trebuit să-l omorâm pe domnul Moruzzi.

Lucrarea sfinţilor a fost adesea făcută prin intermediul altora. în cazul nostru, doamna Moruzzi.

Se pare că domnul Moruzzi avea o sumă destul de mare de asigurare de viaţă. Nu mă întrebaţi de ce cretinul ăla s-a gândit că ar fi o idee bună să aibă o poliţă de asigurare bună, când toată lumea din viaţa lui voia să-l vadă mort.

La Ştiri, am auzit că a fost un accident. O eroare umană teribilă. Cuplul îndrăgostit pur Şi simplu mergea la vânătoare împreună, aŞa cum făceau adesea (conform reporterilor, nu realităţii, care era mai degrabă că doamna Moruzzi nu-Şi putea suporta soţul sau orfanii murdari pe care îi aducea acasă pentru a lucra pentru el).

O lovitură la cap. De fapt, a străpuns până la capăt Şi a lovit Şi căprioara. Căprioara a supravieţuit. Domnul Moruzzi – nu prea.

Doamna Moruzzi a făcut totul cum trebuie. A sunat imediat la poliţie. Le-a spus versiunea ei. Soţii Moruzzi erau un cuplu înstărit din partea bună a oraşului Chicago, care adoptaseră trei fii, toţi la facultate. Nimeni nu ar fi suspectat vreodată o crimă.

Doamna Moruzzi a scăpat.

Şi eu la fel, sau cel puţin aŞa credeam.

Pentru că, câţiva ani mai târziu, am luat o viaţă. Cea mai preţioasă viaţă care a existat.

O viaţă care nu trebuia să fie luată.

„Cred că am găsit un terapeut foarte bun.”

Hallie a stat în faţa mea în avion. Şi-a înclinat mai bine telefonul, arătându-mi o fotografie a unei femei care semăna cu o versiune mai în vârstă a ei. „încă nu ştiu cum mi-o voi permite, având în vedere că pun foarfeca pe cârdul de credit al părinţilor mei imediat ce mă întorc în Los Angeles, dar mă gândesc că Keller m-ar putea lăsa să lucrez la Main Squeeze.”

Privindu-i ochii albaştri, nu mă puteam gândi decât la cât de mult nu mi-o doream în Los Angeles. Cât de mult mai accesibil ar fi fost pentru ea să se mute în altă parte şi să o ia de la capăt. Şi, bineînţeles, cum mi-ar face viaţa mea ca body guard.

„Cum veţi face chirie?”

Faţa ei a căzut. Nu se gândise la asta. „Cred că... nu o să mă gândesc? Va trebui să găsesc ceva mai mic. Un studio, poate. Te-ar deranja foarte mult să te muţi într-o garsonieră?”

Nu m-ar deranja să împart o conservă de ton cu această femeie, dar nu asta era problema. „Los Angeles este scump.” Am încercat un alt unghi. „Şi nesigur.”

„Bine, Sherlock.” Ea a încruntat o sprânceană, aŞezându-se pe spate în timp ce avionul decola. „Care este ideea ta? Ştii că nu mă mut în Texas.”

„Texas şi California nu sunt singurele state din federaţie.”

„Credeţi că ar trebui să mă mut undeva unde nu ştiu?”

„Cred că ar trebui să o iei de la capăt.” L-am reformulat. „Du-te undeva unde chiria este ieftină, unde paparazzi nu te vor urmări.” *Sau vreun membru Bratva.*

Ea a reflectat, ronţăindu-şi buza inferioară. în apărarea mea, mutarea ei în altă parte nu ar fi fost numai în avantajul meu. Nu avea nevoie de toţi papagalii care să se învârtă în jurul ei atunci când rahatul ar fi lovit ventilatorul şi ar fi început să apară ştiri despre Craig.

„Cred că... Minnesota este frumoasă în această perioadă a anului.” Părea mistificată de ideea de a lua o nouă cale, poate o nouă identitate.

Am dat din cap încurajator.

Hallie a clătinat din cap, încruntându-se brusc. „Nu, nu pot să fac asta. Nu pot să mă ridic şi să plec pur şi simplu. Ar transmite un mesaj greşit. Ca şi cum aş fugi.”

„Nu poţi rămâne în Los Angeles”, am spus nerăbdător, gândindu-mă la Kozlov, la proasta de Anna, la toate complicaţiile.

„Bineînţeles că pot.” Ea a zâmbit. „Şi dacă voi avea probleme financiare, cel puţin voi avea...”

„Viaţa ta e în pericol”, i-am tăiat-o, obosit să tot orbitez în jurul aceleiaşi probleme. Ea a clipit, privindu-mă cu ochii mari, ca şi cum aş fi pălmuit-o.

„Viaţa mea e în pericol?” a repetat ea, uluită. „Cum? De ce? Craig?”

înfigându-mi degetele în orbite, am lăsat să iasă o respiraţie tremurândă.

„Nu are nicio legătură cu el. Eşti în pericol de luni de zile”, am spus eu. „De

când am intrat în viaţa ta, mai exact."

„Spune-mi totul." Tonul ei era rece, neclintit. Era deja o femeie diferită de cea care încercase să mă înjunghie cu o sticlă de suc. Era făcută dintr-un material mai rezistent. Şi mă întrebam dacă ştia asta.

„Pe vremea când lucram în domeniul contraterorismului intern, treaba mea era să doborâm

L. A. Bratva. Operaţiunea mafiotă rusă câştigase rapid puterea şi preluase controlul

străzilor, în special în jurul Hidden Hills, Westlake Village şi în centrul oraşului. Jocurile de noroc ilegale şi spălarea de bani erau deranjante, dar nu erau o problemă. Traficul de fiinţe umane şi de arme era punctul în care guvernul trăgea linie şi devenea clar că aveam o problemă în mâinile noastre. în anul în care am preluat această funcţie, treizeci şi trei de oameni nevinovaţi au fost ucişi de aceştia."

Capul îi atârna în jos, în semn de tristeţe, dar nu a spus nimic, ceea ce mi-a permis să termin.

„Conducătorul era un tip pe nume Vasily Kozlov. Un nenorocit urât, cu un palmares impresionant în ceea ce priveşte luarea vieţilor celor care i-au călcat pragul. Misiunea era să punem mâna pe el, viu sau mort. Respiraţia era întotdeauna preferabilă, dar nu era necesară."

Aceasta a fost partea de care m-am temut. Am respirat adânc. Nu am mai rememorat acea zi din momentul în care mi-am prezentat demisia şi am dat agenţiei o declaraţie oficială a celor întâmplate. Legea ştia majoritatea lucrurilor. Tom, doar o parte.

„într-o zi, am aflat de o întâlnire. Se făcea schimb de arme ilegale între Bratva şi un club MC din NorCal. Un pont important pe care l-am primit a dezvăluit schimbul a două sute de arme de 9 mm şi o serie de puşti. întâlnirea a avut loc în spatele unui restaurant georgian. Am făcut o razie în local."

M-am oprit şi am închis ochii, lăsându-mi capul să cadă între umerii mei. Habar nu aveam de ce îi spuneam asta. Aş fi putut să-i dau versiunea scurtă. Cea care nu m-ar fi descris ca pe un monstru.

Dar ea merita să ştie tot adevărul.

Că eram, de fapt, un monstru. Iar monştrii pot prospera doar în întuneric. Departe de ea şi de tot ce reprezenta ea.

„Spune-mi", a răcnit, întinzându-se să-mi atingă mâna. „Arată-mi vulnerabilităţile tale. Ai văzut deja atât de multe din ale mele."

„A fost un raid pe străduţa din spate. Am dărâmat uşa de ieşire. Dar a fost o înscenare. Kozlov a vrut ca oamenii din cazul *nostru* să fie măcelăriţi. Am fost întâmpinaţi cu bombe fumigene de bricolaj care făceau imposibilă respiraţia, darămite vederea. Dar eu eram un ticălos încăpăţânat şi am luat-o ca pe o invitaţie de a-i da capul lui Kozlov pe o tavă de argint. M-am împins înainte cu doi dintre colegii mei, străbătând coridorul îngust şi întunecat. Auzeam oamenii alergând, ţipând în rusă. Cred că se gândiseră că ne vom retrage odată ce am fost întâmpinaţi de bombele fumigene. Dintr-o dată, m-am trezit într-o cameră cu aproximativ o duzină de oameni. Unul dintre ei era Kozlov."

Mi s-a făcut rău fizic de la amintirea a ceea ce s-a întâmplat în continuare. Nici o parte din mine nu dorea să continue această poveste. Mi-am închis ochii.

„A ridicat mâna şi a arătat-o spre mine. Am crezut că are o armă. Am crezut că o să mă omoare."

Tăcere.

„Ce-ai făcut?"

„Am tras trei focuri de armă”, am mormăit. „Drept în mijloc.”

Mi-am simţit bătăile inimii în gât când buzele mi s-au despărţit din nou pentru a-mi termina povestea. „Hallie...”

„Da?”

„își ținea copilul în brațe. Fiul său de doi ani. Era versiunea lui de steag alb.” Amintirile m-au izbit deodată. Plânsul pe care îl auzisem doar în retrospectivă.

Gâfâielile.
Gâfâielile.
Tăcerea.
Sângele. Sângele. Sângele.

Am ucis un copil. Un copil nevinovat. Un suflet pur, care s-a aflat într-o situaţie nefericită.

Cu restul de energie care mi-a mai rămas, am spus: „Kozlov a supravieţuit. Gloanţele nu au trecut niciodată prin corpul fiului său. Acel copil a fost scutul său uman. Mi-am dat demisia şi m-am mutat înapoi la Chicago. Ştiam că Kozlov jurase să răzbune moartea fiului său – şi, sincer, nu puteam să-l învinovăţesc pentru această parte – dar ştiam, de asemenea, că pentru el, a păşi pe teritoriul Chicago era o problemă. Bratvas diferiţi, jurisdicţii diferite. Nu putea pur şi simplu să dea buzna în Chicago şi să verse sânge."

„Dar în Los Angeles, el poate", a încheiat Hallie pentru mine.

Am dat din cap. „Şi ştie că sunt cu tine, ceea ce te face şi pe tine o ţintă". „Ai vorbit vreodată cu cineva despre ceea ce s-a întâmplat?"

Dând din cap, am lăsat să iasă un chicotit uşor. „Cu cine aş putea vorbi? Prietenul meu, Law, ştie o parte din poveste, dar are propriile lui rahaturi de care trebuie să se ocupe. Familia. O slujbă. Nu are timp să fie terapeutul meu. Tom e grozav, dar e unul dintre copiii lui Moruzzi. Tom nu ar vedea asta ca pe o mare problemă. Amândoi am făcut nişte chestii destul de nasoale."

„Trebuie să ai mai mulţi oameni care să ţină la tine." „Trebuie, acum?" I-am făcut un zâmbet strâmb.

„Răscumpărare..." Şi-a desfăcut centura de siguranţă, sărind în picioare şi făcând un pas spre mine. Şi-a aşezat fundul în poala mea, aşezându-şi bărbia peste vârful capului meu în timp ce mă îmbrăţişa. „Urăsc faptul că ai trecut prin toate astea, dar de asemenea detest şi faptul că mi-ai spus despre asta abia acum. A fost o mare prostie."

„Ştiu foarte bine." Braţele mele i-au înconjurat talia, un instinct mai mult decât orice altceva.

Nu am vorbit.

„Uită-te la mine acum." M-a apucat de faţă, înclinând-o astfel încât ochii noştri să se întâlnească. „Nu eşti un monstru."

Am zâmbit încruntat. „ScuteŞte-mă de momentul *„Days of Our Lives"*. Eu sunt şi am învăţat să trăiesc cu asta."

„Nu eşti un monstru", a repetat ea. „Ai făcut o greşeală. O greşeală oribilă şi nevinovată. Nici o parte din tine nu a vrut să ucidă acel copil. Niciuna."

Am închis ochii, imaginându-mi micuţa grăsuţă. Nu Ştiam cât de mult era adevărat şi cât de mult era imaginaţia mea. Obrajii rotunzi. Bucăţile de pernă de pe picioare.

„Nu eşti un monstru", a repetat ea, de data asta mai tare. „Tu, Ransom Lockwood, nu mă vei convinge niciodată, niciodată, niciodată,

niciodată, că eşti un monstru.”

M-a desţărmat. îmi simţeam faţa fierbinte şi umedă. Oare... plângeam? Ce *naibcf!* Nu am plâns niciodată. Mă îndoiesc că am plâns chiar şi când eram copil, din ziua în care am fost lăsat pe treptele acelei biserici.

„L-au măcelărit pe fostul meu Şef, Ian Holmes. L-au îngropat în curtea lui. Kozlov a ucis o mulţime de oameni, Hallie. Şi niciunul dintre ei nu a meritat-o. Trebuie să fie oprit, şi mă ruinează să ştiu că nu sunt omul care să-l oprească."

„Nu este treaba ta să salvezi lumea." M-a mângâiat pe obraji şi, în acel moment, pentru o scurtă secundă, am crezut-o.

„Nu te lupta cu emoţiile pe care le trăieşti. Simte-le." Mi-a sărutat tâmpla, creştetul capului, vârful nasului. „Ai trecut printr-o traumă oribilă.

Aveţi voie să vă rupeţi. Ruptura poate fi bună. îţi oferă posibilitatea d e a te reasambla de la zero.”

M-am uitat la ea, prinzându-i buzele cu ale mele. Avea să fie o tortură să-mi iau rămas bun de la această femeie.

Dar aveam de gând să o fac oricum, după ce se terminau cele Şase luni. Merita mult mai mult decât aveam eu de oferit.

Ne-am ţinut de mână pe drumul de întoarcere spre casa ei, marcând prima dată când mă ţineam de mână cu o femeie în loc să ţin mâinile cuiva deasupra capului. Nu mi-a displăcut. Poate că Hallie avea dreptate. Poate că eu, Robotul, puteam să-mi permit să simt din când în când.

„Cred că voi căuta locuri în afara Los Angeles-ului”, a spus Hallie în timp ce ne apropiam de cartierul ei.

„Mu 1 ţu m e s c”, am spus încet, ştiind că era din cauza mea. Din cauza rahaturilor mele, a păcatelor mele, a greşelilor mele.

„Cum rămâne cu Dennis şi Ethel?” A adulmecat.

M-am uitat fix la ea cu privirea pierdută. Cine dracu' erau ei, animalele ei de companie?

„Şoferul meu şi soţia lui”, a explicat ea. „Nu-mi voi mai putea permite serviciile lui Dennis. Ei au nevoie de venit”.

îi păsa de ceilalţi. Adânc. Mi-a fost greu să-mi amintesc de ce am crezut vreodată că era o târfuliţă superficială.

„Ai vreo idee câţi ani are Dennis?”

Ea a clătinat din cap. Eu am făcut-o. Am ştiut. Pentru că am examinat fiecare parte a vieţii ei înainte de a zbura la Los Angeles.

„Are 68 de ani.”

„Bine...”

„Nu mai vrea să muncească. Vrea să se pensioneze.”

Anthony Thome mi-a spus acest lucru în timpul convorbirii telefonice pe care am avut-o înainte de a accepta postul. „Chiar aşa?” A tresărit. „Dar atunci... de ce a rămas?”

„Din cauza ta. Te iubeşte ca pe o nepoată. L-am trimis în vacanţă nu ca pedeapsă, ci pentru că era epuizat. Ai fost plecat şi ai stat în oraş la orice oră din noapte. El nu putea ţine pasul – nu e un adolescent.”

„Cum de nu am observat asta?”, a murmurat ea. „Am fost o puştoaică îngrozitoare.” „Nu atât de teribil. Dar o puştoaică, într-adevăr.” I-am strâns mâna.

Şoferul a încetinit în timp ce se apropia de cârtierul ei. Hallie a introdus codul pentru a deschide poarta. Fusese o călătorie scurtă, dar cu siguranţă a fost o lovitură dată naibii.

„Asta e ciudat.” Hallie s-a uitat pe geamul pasagerului, înclinându-şi

uşor gâtul. „Este o maşină pe care nu o cunosc parcată în faţa casei mele.”

Pielea mi s-a înţepat de conştientizare. Dacă era cine credeam eu că este, urma

s ă intre într-o lume a durerii.

Şoferul a oprit la câţiva metri de un Jaguar roşu decapotabil.

„Nu stingeţi motorul”, i-am spus, deschizând partea mea de uşă. „Hallie, stai aici şi nu ieşi până nu-ţi spun eu. Sună la poliţie dacă e nevoie – dar nu. Nu. Pleacă.”

Am ieşit, am trântit uşa în urma mea şi m-am îndreptat spre maşină, cu o mână asupra pistolului ascuns la brâu. Maşina nu ţipa a mafie, dar poate că era doar o deghizare inteligentă.

Uşa de la Jaguar s-a deschis şi a ieşit Anna. Hai să ne-o tragem şi să o ruinăm pe Hallie-Thorne-Anna.

Vestea bună era că viaţa lui Hallie nu era în pericol.

Vestea proastă era că a mea era, dacă Hallie ajungea vreodată faţă în faţă cu femeia.

Anna şi-a aruncat părul bombat pe un umăr, aplecându-se să-mi sărute ambii obraji.

„Ransom, dragă, mi-ai lipsit."

„Nu pot spune că sentimentul este reciproc." M-am îndepărtat, uitându-mă la ea.

Ce căuta aici?

„Am crezut că mă vei suna." Mi-a oferit un zâmbet seducător.

„Poftim. Ia-ţi nişte instincte mai bune." Mi-am scos portofelul, scoţând o bancnotă de cincizeci de dolari.

Şi-a încrucişat braţele peste piept, refuzând să se atingă de bani.

Am suspinat. „Cu ce te pot ajuta, Anna?"

„Ei bine, după cum ştiţi, avem treburi neterminate de rezolvat."

„Totul este destul de terminat", am completat eu. „Nu ar fi trebuit să veniţi aici."

De unde a făcut rost de adresă? întrebare stupidă. A lucrat pentru un tabloid. Majoritatea colegilor ei paparazzi puteau să o îndrume în direcţia corectă cu ochii închişi.

„Am nevoie de o lingură."

„Ai nevoie de o schimbare de carieră", am replicat eu. „Aşa cum am mai spus, nu-ţi dau nimic pe clientul meu."

Mi-a netezit cămaşa, zâmbind la mine.

„Oh, haide, uriaŞule. Am o ofertă şi mai bună pe masă. Şeful meu tocmai a dat undă verde. Nu eşti măcar puţin curios să auzi ce suntem dispuşi să oferim pentru un articol în exclusivitate?"

„Răscumpărare?" Am auzit o voce din dreapta mea. *Hallie.*

A coborât din maşină, făcându-i semn Şoferului să îşi ia rămas bun. Trebuie să se fi gândit că Anna nu reprezenta un pericol. Aici s-a înşelat.

Anna şi-a îndreptat spatele, lăsând să se desprindă un zâmbet. „Oh, bună, Hallie Thorne. Nu mă cunoşti, dar eu..."

„Te cunosc." Hallie s-a oprit în faţa noastră amândouă, iar mie nu mi-a plăcut cum eu Şi Anna păream o unitate împreună, vizavi de ea. „Ai scris un articol dur despre mine după ce mi-a scăpat sfârcul. Poza ta e chiar lângă articolul tău."

A fost pentru prima dată când am suferit pentru altcineva şi a fost o durere imensă în gât.

Empatia m-a străpuns ca un cuţit. Aproape că mi-a fost greu să respir.

„Grozavă amintire!” a răcnit Anna. „Poate că nu erai atât de drogat pe cât am crezut că eşti.”

„Te rog, nu lăsa ca adevărul despre mine să îţi strice povestea.” Hallie a zâmbit cu răceală. „Pentru tine, voi fi întotdeauna o ratată. Acum, ce faci la mine acasă?” „Ransom şi cu mine suntem prieteni vechi.”

„Chiar aŞa?” Ochii lui Hallie s-au îndreptat spre mine în semn de întrebare. Am dat scurt din cap.

„Ransom, ai vrea să purtăm conversaţia noastră într-un loc privat?” Anna a ignorat prezenţa lui Hallie, zâmbindu-mi.

„Poţi să spui tot ce ai de spus chiar aici.”

„Eşti sigur de asta?” Ochii Annei m-au avertizat că nu o să-mi placă următoarea parte.

Nu am negociat cu teroriştii.

„Pozitiv.”

„Ei bine, mă întrebam când o să ne cuplăm...” A dat o bătaie semnificativă, studiind-o pe Hallie cu zel. *„Din nou”*

Hallie a încremenit pe loc. Faţa ei nu trăda nimic. Dar eu am văzut-o. Dezamăgirea. Nu apăruse când îi spusesem că ucisesem un copil nevinovat. Dar acum era acolo, scrisă pe faţa ei.

Ambele au fost greşeli din partea mea. Dar numai una a fost sub controlul meu.

„Acum ar părea un moment foarte bun pentru voi doi să vorbiţi.” Hallie şi-a revenit repede, trecând pe lângă umărul meu în drum spre uşa ei. „Având în vedere că am nişte lucruri de făcut.”

Uşa s-a trântit în spatele ei înainte ca eu să pot explica.

„Idiotule.” M-am întors spre Anna, cu furia bolborosindu-mi în sânge. „De ce ai făcut asta?”

„A fost adevărul, nu-i aşa?” a întrebat Anna cu sfidare.

„Un adevăr foarte selectiv”, am scuipat eu. „Ştiai al naibii de bine că Şansele mele de a te mai atinge vreodată cu un băţ de trei metri erau zero într-o zi bună, iar majoritatea zilelor mele sunt proaste.”

„Totuşi.” Anna a deschis uşa de la Jaguar-ul ei, strecurându-se înăuntru. „A meritat. Pentru că acum Ştiu fără nicio îndoială că te culci cu clientul, iar ăsta e un titlu al naibii de suculent. Mulţumesc, amice.”

Am împins uşa, aşteptându-mă la un carnagiu. Cel puţin, o piesă de mobilier grea aruncată în direcţia mea.

în schimb, am găsit o umflătură de mărimea unui om pe canapea, întinsă în faţa televizorului stins. Nu s-a mişcat până când nu am închis uşa, facându-mă cunoscut.

S-a aşezat în picioare, ştergându-şi faţa cu mâneca.

„Pot să explic”, am spus, nu pentru că aŞa spuneau bărbaţii de obicei, ci pentru că într-adevăr, sincer, puteam. Exista o explicaţie bună pentru toate astea.

Hallie s-a ridicat în picioare, îndreptându-se spre etaj. Am urmat-o, zguduit de lipsa ei de reacţie. Pentru prima dată în viaţa mea, nu ştiam ce să fac.

„Este ciudat că nu vreau să o faci?”, a spus ea în cele din urmă. „Simt că asta e o ocazie de aur să tai cablul. Ar fi trebuit să se întâmple cu mult timp în urmă. De fapt, nu-mi vine să cred că am ajuns atât de departe.”

Vorbea despre postul meu de bodyguard sau despre cum să ne-o tragem unul altuia? Oricum ar fi, nu mi-a plăcut implicaţia. Nu

terminasem cu ea. Nici pe departe.

A împins uşa de la camera ei şi a intrat în dulapul ei. Acolo, a luat câteva valize mari, le-a deschis şi a început să arunce hainele în ele.

„Pleci?” Am pus un cot pe peretele ei.

„în cele din urmă.” A aruncat câteva rochii în fălcile deschise ale valizei sale. „După ce-mi dau seama unde mă duc.”

„Vin cu tine.”

„Nu e nevoie.” A aruncat mai multe cămăşi într-o valiză, tară să se uite la mine. „Sunt sigură că părinţii mei nu se vor supăra că ai renunţat la slujbă în acest moment. Sau, dacă încă mai vrei relaţiile lui tata, rămâi aici şi ne vom preface că încă mă protejezi. Oricum, asta i-ar îndepărta pe ruşi de pe urma mea.”

Nu s-a înşelat. Şi

totuşi. Şi încă.

„Crezi că aş rămâne tară tine?” De ce suna atât de hidos, ideea de a rămâne tară ea? „Aşa mă cunoşti?”

încă împachetând, a spus: „Nu ştiu nimic despre tine. Asta e problema.”

„Bineînţeles, mă cunoşti.”

Sau, cel puţin, mă cunoştea mai bine decât toţi ceilalţi.

S-a întors cu faţa la mine, strângând o fustă între degete. „Bine. Aveţi dreptate. Chiar te cunosc. De aceea ştiu că de data asta mă vei asculta. Vreau ca tu să pleci. Trebuie să mă gândesc. Am nevoie să fiu singur. Suntem blocaţi împreună de câteva săptămâni. Sau sunt luni? Cât timp a trecut?” A lăsat să iasă un chicotit fragil. „Totul a fost o neclaritate de când ai luat cu asalt lumea mea. Nu-mi amintesc viaţa mea fără tine. Ceea ce mă sperie. Vreau să-mi respecţi măcar o dată limitele Şi să pleci. Nu-l suna nici pe Max. Vreau să fiu singură.”

„Nu poţi...”

„Ai văzut pe viu cum toţi cei pe care îi cunosc m-au dezamăgit”, mi-a tăiat-o, cu ochii roz, cu bărbia clătinată. „Te rog. Ai dat-o în bară. *I-ai* tras-o. Măcar o dată în viaţa ta, fă ceva altruist. Dă-mi drumul.”

„Hallie...”

Nu a mai ieşit nimic altceva. A avut dreptate. Nimeni nu i-a respectat dorinţa. Şi dacă alegeam să nu o părăsesc, făceam la fel. Dar cum puteam să plec când ştiam că ea putea fi în pericol?

„Pleacă”, a spus ea încet. „Pentru mine”, a adăugat ea.

„Pentru noi.” Am închis ochii.

Am vrut atât de mult să explic. Dar ea m-a rugat să nu o fac. Şi nu puteam fi unul dintre acei oameni care nu dădeau doi bani pe ceea ce voia ea. Merita mai mult.

„Patru ore”, mă auzeam pe mine însumi spunând, fiecare cuvânt având gust de metal în gura mea. „îţi dau patru ore să te răcoreşti. Pentru că ai dreptate. îţi respect dorinţele şi, dacă aş putea să dau lucrurile înapoi...” Am ezitat. „Aş lua înapoi întregul nostru început. L-aş reface.”

M-a împins afară din dulapul ei, închizând uşa în spatele ei cu u n clic moale.

1

J-jeddM'

Simbolul verde al telefonului de pe iPhone-ul meu era împodobit cu un cerc roşu cu nouăzeci şi nouă de apeluri ratate.

Mam

ă.

Tată.

Texas Landline.

Am băgat telefonul înapoi în buzunar, continuând să-mi fac bagajul. Nu Ştiam unde mă duceam; ştiam doar că trebuie să plec. Viaţa pe care o trăiam nu era a mea. Fiecare minut pe care îl împărţeam cu Ransom îmi făcea mai greu să-mi iau rămas bun de la el. Şi urma să trebuiască să-mi iau rămas bun de la el. în curând.

Când se va întoarce, nu mă va mai găsi aici.

M-am uitat la ceasul de pe noptieră. Era ora trei după-amiaza. Trecuseră două din cele patru ore fără Ransom. Aproape că terminasem de împachetat. Eram mândră de mine pentru că nu plângeam. îmi doream atât de mult să plâng în pernă. Faptul că Ransom se culca cu femeia asta oribilă era ultima picătură dintr-o lună dezastruoasă.

Groaznic, Şi totuşi atât de previzibil. Ştiai că e un om fără suflet.

Ceea ce m-a împiedicat să-l urăsc până la capăt a fost revelaţia a ceea ce a trăit cu ani în urmă. Băiatul acela. Ştiam că o purta în suflet în fiecare zi, povara păcatului său făcându-l să respire cu greu.

S-a înşelat. Nu era o cauză pierdută. Avea un suflet. Poate chiar unul bun. Dar l- a îngropat atât de adânc în el, încât m-am împăcat cu faptul că nu-l pot scoate din ruinele tragediilor sale. Doar el putea face asta pentru el însuşi.

S-a dovedit că vechiul clişeu avea dreptate de la bun început – doar noi aveam puterea de a ne îmbunătăţi.

Am auzit uşa de la parter deschizându-se cu un vuiet. Maxilarul mi s-a încleştat.

„Credeam că ne-am înţeles asupra a patru ore, Random", m-am plâns, suficient de tare pentru ca el să mă audă.

Paşii urcau cu putere pe scări. Una... *două* perechi.

De ce erau două perechi? Cu cine era?

Inima îmi zvâcnea în cutia toracică.

Mi-am dat drumul la hainele pe care le ţineam şi m-am târât sub pat. Era pariul meu cel mai sigur. Singura cale de scăpare din dormitorul meu era balconul, iar ultima dată când ruşii ne-au făcut o vizită, au parcat chiar în faţa lui.

Paşii se apropiau, se auzeau tot mai tare. Am tras aer în piept, lăsând capul în jos pentru a încerca să trag cu ochiul prin perdeaua de lenjerie care mă ascundea de priviri.

Am văzut două perechi de pantofi deştepţi. Au intrat în camera mea cu hotărâre, vorbind repede între ei în rusă.

Rahat, rahat, rahat, rahat.

Unul a intrat în dulapul meu, dând la o parte valizele pe jumătate pline. Celălalt s-a apropiat de fereastra mea, probabil ca să vadă dacă am sărit pe ea.

Tipul de la fereastră i-a spus tipului de la dulap ceva în rusă. Amândoi au râs. Au ieşit din camera mea, intrând şi ieşind din camerele de la etajul doi. Ştiau c ă s u n t p e aici pe undeva. Mă auziseră.

M-am gândit să încerc să scot telefonul şi să o sun pe Ransom, dar am decis să nu o fac. Telefonul meu era un mini, atât de mic încât mi-l băgasem în talie. Putea uşor să alunece şi să facă zgomot.

Closet Guy a ieşit cu greu în faţa sălii mele de sport, mârâind. El şi celălalt bărbat s-au întâlnit din nou pe hol. Vocile lor înăbuşite nu mai păreau atât de îngâmfate acum. Inima îmi bătea atât de tare încât mă miram că nu o auzeau.

Aveau de gând să plece? Răscumpărarea era principalul lor obiectiv. E clar că nu era aici. Nu avea cum să se ascundă sub nicio mobilă. Era masiv.

Unul dintre ei a început să coboare scările. Am tras o gură de aer. *Aproape am ieşit din pădure.* Apoi, cealaltă pereche de pantofi s-a întors în direcţia mea, înaintând rapid.

Nu. Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.

Picioarele au dispărut în periferia mea. Nu puteam să-i urmăresc locaţia fără să mă deplasez şi să fac zgomot. Totul era liniştit. Nu îndrăzneam să respir. Dintr-o dată, o pereche de mâini m-au apucat de glezne din spate şi m-au tras afară de sub pat. Degetele mele s-au agăţat automat de covor.

M-am smucit înainte, lovindu-mă cu capul de rama patului în acest proces.

Lovindu-l cu piciorul de mâini în încercarea de a riposta, am început să ţip. Bărbatul m-a răsturnat pe spate, a mârâit de supărare şi şi-a apăsat palma pe gura mea. Dinţii mei au săpat în pielea lui. Gustul metalic al sângelui mi-a explodat în gură. El nu s-a lăsat mai prejos. De

fapt, a râs.

A râs, a râs şi a râs şi a râs.

El nu este Craig. N-o să te rănească în felul ăsta. Adună-te.

Faţa bărbatului a devenit mai clară, în timp ce am clipit pentru a îndepărta punctele albe de adrenalină. Chiar şi fără să-l fi întâlnit vreodată, ştiam că era Kozlov însuşi. Faţa lui era marcată de cicatrici adânci, cu tăieturi intenţionate. Răni de cuţit. Ochii lui erau foarte mici şi foarte negri. Două stafide pline de ură.

Cu un lătrat rapid în limba rusă, l-a făcut pe cel de lângă el să mă ridice în

picioare. Bărbatul m-a percheziţionat pentru dispozitive şi arme. Ameţit picioare, m-am rugat.

că nu-mi va găsi telefonul. Oprindu-se la buzunarele mele, bărbatul a făcut un pas înapoi şi a clătinat din cap.

Am lăsat să iasă o expiraţie sacadată. îi scăpase.

Aruncând o privire prin cameră, am încercat să caut ceva cu care să-i atac pe cei doi bărbaţi. între timp, asistentul lui Kozlov mi-a adus împreună ambele braţe la spate şi mi le-a legat cu o bandă neagră şi groasă. îmi venea să vomit. Nu mă simţisem niciodată atât de neajutorată în viaţa mea.

A trebuit să-ţi trimiţi garda de corp de aici, nu-i aŞa? Totul pentru că erai gelos, meschin Şi copilăros.

Deşi, era de asemenea adevărat că mi-a adus necazuri chiar la uşă, iar dacă aş fi scăpat cu viaţă, ar fi trebuit să-i distrug cariera, doar pentru asta, ca pedeapsă.

Kozlov s-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre scări. Asta era Şansa mea de a încerca să-l dobor pe asistentul său. Bărbatul m-a împins din spate spre scări. M-am conformat, sperând că îşi va slăbi garda asupra mea. Dar când am ajuns 1 a marginea scărilor, am reuşit să-mi izbesc corpul de al lui, împingându-l în jos. El a apucat repede balustrada cu o mână, folosindu-şi rezerva pentru a-şi înfige degetele în părul meu. A tras violent de mine, împingându-mă spre gura lui. îmi ardea scalpul.

„Poartă-te frumos, fetiţo", a poruncit el cu un accent gros. Şi nu ştiam de ce, dar faptul că îl auzeam vorbind în engleză făcea ca totul să fie mult mai real şi mai înfricoşător.

Şansele erau mari să nu scap cu viaţă din asta.

în drumul nostru spre parter, am observat că toate camerele Nest au fost acoperite. Kozlov verificase casa înainte, probabil când eu şi Ransom eram în Texas. Altfel, nu ar fi cunoscut locaţia lor.

„Nu ştiu unde este", am mârâit când l-am observat pe Kozlov stând lângă uşă, aşteptându-ne pe mine şi pe soldatul său. „Nu voi fi de ajutor."

Kozlov a zâmbit senin, pe jumătate mângâindu-mi pe jumătate palmând obrazul. „Va veni după tine. Tu însemni ceva pentru el."

Iisuse. Cât de aproape ne-au urmat?

O pânză neagră mi-a înfăşurat ochii din spate, fixată ferm într-un nod dublu. Am fost împins afară, într-o maşină – nu una spaţioasă după cum o simţeam – unde am stat liniştit în timp ce trei voci discutau în rusă.

Sorbindu-mi isteric gândurile amestecate, am încercat să-mi dau seama ce voiau de la mine. Eram în mod evident un mijloc pentru un scop. Ceva care să-l atragă pe Ransom pe teritoriul lor. Dar mă îndoiesc că m-ar fi cruţat dacă lucrurile ar fi luat-o razna.

Drumul a fost îngrozitor de lent, dar nu ştiam dacă era din cauză că mă luaseră de departe sau din cauza nervilor mei împuşcaţi.

Când maşina s-a oprit în sfârşit, nu ştiam dacă să mă simt uşurată sau să mă tem din nou. Uşa de pe bancheta din spate s-a deschis brusc.

Persoana care stătea lângă mine a coborât prima, trăgându-mă după ea. Deoarece stăteam în mijloc, am simţit cum persoana din spatele meu mă împingea în spate, încurajându-mă.

„Unde mă duci?" Am sughiţat. „Sunt fiica preşedintelui Thome. Dacă crezi că vei scăpa cu asta, te aşteaptă altceva."

Chiar şi pentru mine însumi, păream un personaj secundar slab dintr-un film de

groază, destinat să moară rapid şi dureros pentru a face să avanseze intriga. L-am auzit pe Kozlov chicotind lângă mine. „Relaxează-te.” „Vorbeşti serios acum? Vrei să mă *relaxezi”* El nu a răspuns.

Am urcat un rând de scări. Fiecare pas pe care îl făceam mă simţeam de parcă mă apropiam de o condamnare la moarte.

Locul mirosea ciudat. Un amestec de praf, mâncare şi lână veche. M-am întrebat unde ne aflam. Cât de aproape eram de civilizaţie.

„Când o să-mi scoţi legătura de la ochi?" Am încercat să-mi păstrez vocea calmă. Să continui conversaţia. Să le reamintesc că eram om şi nevinovat.

„În curând." Kozlov părea aproape vesel.

„Doar nu te aştepţi să vină aici, nu-i aşa?" Am întrebat. „Nu ştie unde este acest loc."

„Nu am", a confirmat el. „Am de gând să te atârn în faţa lui în altă parte.
După ce mă voi decide asupra detaliilor."

„Şi dacă nu muşcă momeala?" Vocea mea a răsunat într-o cameră goală şi umedă. O împingere în umăr m-a făcut să-mi întâlnesc fundul cu un scaun de lemn tare. Cineva din spatele meu mi-a desfăcut legătura de la ochi.

Kozlov stătea în faţa mea, chicotind în timp ce-şi deschidea braţele. „Atunci presupun că momeala ar deveni inutilă pentru noi."

Nu e nevoie să mă legaţi. Nu eram în pericol de a scăpa. Un bărbat mare şi chel stătea lângă uşa micului birou din spate. Kozlov era chiar în faţa mea, ţinând în mână o armă, iar asistentul său stătea în spatele unui birou, aşteptând instrucţiuni.

Telefonul ascuns la brâu îmi ardea pielea, cerând să fie folosit. Puteam să cer să mă duc la baie şi să văd dacă am semnal. Orice aş fi ales să fac, trebuia să o fac înainte să mi se termine bateria.

Kozlov s-a îndreptat spre mine, trăgându-şi pantalonii de rochie înainte de a se ghemui uşor pentru a se aduce la nivelul ochilor mei. „Domnişoară Thorne, iată ce se va întâmpla. Vă voi pune întrebări despre angajatul dumneavoastră, iar dumneavoastră veţi răspunde cu sinceritate. Dacă nu o veţi face, veţi fi bătută. Dacă refuzaţi să cooperaţi, veţi fi bătută. Dacă minţi, vei fi bătut. Am înţeles?"

Am dat din cap. Deşi, în mod Şocant, nu aveam nicio dorinţă de a-i împărtăşi ceva despre Ransom.

Nu avea niciun sens. Omul adusese această situaţie dezastruoasă asupra mea de unul singur. Ar fi trebuit să cânt despre el, să ofer orice informaţie pe care o aveam.

Kozlov a luat un scaun şi l-a aşezat în faţa mea. S-a scufundat în el.

„Unu – unde îşi ţine Lockwood arma?"

Asta a fost o întrebare uşoară. Nici măcar nu a fost nevoie să mint. Nu aveam nicio idee. Am clătinat din cap. „Nu ştiu."

„Domnişoara Thorne." Kozlov a zâmbit cu regret, ca şi cum ar fi fost de partea mea. Poliţistul cel bun. „Chiar nu aş vrea să vă rănesc mai mult decât este absolut necesar. Răspundeţi la întrebarea mea."

„Mi-ar face plăcere", am spus, cu ochii la acelaşi nivel cu ai lui. „Dar

nu ştiu răspunsul la întrebarea ta. Nu ştiu dacă ai observat, dar este un tip destul de secretos.”

Biciul a venit din spate. La un moment dat, asistentul său trebuie să se fi ridicat şi şi-a dat jos centura. Spatele îmi era protejat de scaun, în mare parte, dar biciul mi-a lins ceafă, arzând ca o mie de focuri.

Am lăsat să iasă un geamăt moale, dar nu am plâns. Nu puteam să-i las să câştige. Aceşti oameni, care făceau trafic de femei în interiorul şi în afara ţării.

Care au ucis, au violat şi au pus arme în mâinile criminalilor.

„întrebarea numărul doi”, a anunţat Kozlov, ridicându-se şi valsând nonşalant prin cameră. „Ţi-o tragi cu el?”

„De ce e treaba ta?” Am tunat.

„Tot ceea ce face el este treaba mea”, a spus el liniştit. „Mi-a ucis fiul.”

„A fost un accident!” Am scăpat din gură. Am Ştiut că era un lucru greşit de spus înainte de a termina propoziţia. Ştiam, pentru că, chiar în timp ce o auzeam, mi-am dat seama cât de mizerabil suna la urechile tatălui acelui copil.

Tot ce a făcut Kozlov a fost să se uite pe lângă mine, să dea un mic semn din cap şi să se întoarcă cu spatele la mine. Am tras aer în piept, pregătindu-mă pentru ceea ce ştiam că va urma.

Centura mi-a lovit mai
întâi umărul. Apoi în
ceafă.

Apoi partea din spate a genunchilor.

Mi-am înăbuşit ţipetele, mi-am înghiţit lacrimile şi am refuzat să cedez. Capul îmi atârna fără vlagă pe piept. Transpiram cu găleata. Nu mai puteam să suport. Dar nici nu puteam să le spun nimic despre Ransom.

Am aflat că eram o persoană loială, demnă de încredere... doar pentru a irosi aceste trăsături pe un bărbat ratat care nu avea sentimente şi avea de două ori mai multe probleme decât mine. Tipic.

„Acum să încercăm din nou, domnişoară Thorne. Şi de data aceasta, cu un pic mai multă cooperare...”

Cu coada ochiului l-am văzut pe Kozlov avansând spre mine. Tot corpul meu a tresărit. Şi-a ridicat mâna, fără îndoială cu intenţia de a mă lovi. Am tras aer în piept.

„Opreşte-te.”

Vocea era mortal de calmă. Inima mi s-a împiedicat peste tot, făcând ping-pong în mine. M-am uitat spre uşă în acelaşi timp cu Kozlov. Ransom stătea înăuntru, cu braţul înfăşurat în jurul gâtului bodyguardului, cu arma la tâmplă.

Am vrut să strig de uşurare, dar gâtul îmi era înecat de plâns. Kozlov s-a întors complet spre el, părând mai mult amuzat decât speriat.

„Cum ne-ai găsit?”, a întrebat el, aproape politicos.

„Clienta mea are la ea un mini iPhone, iar eu îi urmăresc permanent locaţia.” Privirea lui Kozlov a zburat spre asistentul său, care s-a dat înapoi lângă mine, ştiind că va plăti scump greşeala.

Soldatul Bratva era complet nemişcat în strânsoarea de cap a lui Ransom, conştient că bodyguardul meu nu avea nicio reţinere în a-i trage un glonţ în cap dacă situaţia o cerea. „Care este planul?” Kozlov a zâmbit. „Termină treaba pe care ai început-o cu Yefim şi să ne ucidă pe toţi?”

Yefim. Numele băiatului era Yefim. Am văzut cum i s-a întărit

maxilarul lui Ransom, cum i s-au deschis nările. El ştia asta. Bineînţeles că ştia asta. Pun pariu că a retrăit acel moment în fiecare oră din viaţa lui.

Asistentul lui Kozlov a scos un pistol de la brâu şi l-a îndreptat spre Ransom.

La naiba. Ar putea viaţa mea să fie mai încurcată cu omul ăsta prin preajmă? Şi când mă gândesc că totul a început cu o *scăpare*.

„Pentru că," Kozlov a zâmbit cu indulgenţă, „dacă mă omori pe mine, se pare că vei fi omorât şi tu."

„Frumoase abilităţi deductive.” Ransom l-a împins pe bodyguard înainte, păşind mai adânc în încăpere. „Nu am planuri imediate de a ucide pe niciunul dintre voi, oricât de tentant ar fi.”

„Corect”, a spus Kozlov. „Deci, cum vedeţi să se desfăşoare acest lucru?”

„Pur şi simplu.” Ransom a dat drumul unuia dintre zâmbetele sale caracteristice, de tip „diavolul-cu-îngrijire”. „Acest restaurant este încoronat cu o întreagă echipă SWAT, douăzeci de poliţişti LAPD pentru întăriri, un elicopter, procurorul şi o cantitate nefirească de vehicule de securitate. Ai ucis un agent FBI, rahatule. Poţi să te predai în linişte – opţiunea mea cea mai puţin preferată – sau poţi să ieşi în plină glorie şi să mă laşi să te omor. Asta îmi place mai mult, pentru că aş putea s-o fac încet şi dureros, pentru modul în care ai tratat-o pe domnişoara Thorne.”

Nu mi-am dat seama niciodată, până nu a spus-o el, că arăt ca un dezastru. Dar fusesem maltratat de Kozlov şi de asistentul său şi sunt sigur că toate acele bătăi lăsaseră urme. „Dacă am cădea amândoi, n-aş avea niciun regret”, a spus Kozlov în linişte. „Ai ucis fiul meu.”

„Mă urăsc în fiecare zi pentru asta.” Pentru prima dată de când îl cunoscusem, vocea lui Ransom s-a frânt. „Mă gândesc la acel băiat mai mult decât la părinţii care m-au părăsit. Mai mult decât mă gândesc la propria mea viaţă nenorocită. Dar nu aveam nicio idee. Niciuna, deloc. L-ai pus chiar în faţa mea. în pericol. Ce fel de tată nenorocit face asta?” „Deci... ar trebui să fii iertat?” Kozlov a pufnit, părând resemnat. Umerii lui se lăsase, iar el părea sătul şi obosit dintr-o dată.

Ambii bărbaţi păreau distruşi.

„Nu”, a spus Ransom. „Ar trebui să ai încredere în durerea mea. Pentru că eu o simt. Fiecare. Fiecare. Să ţi-o tragi. Ziua.”

în spatele lui Ransom, membrii echipei SWAT s-au adunat. Ransom i-a dat drumul gărzii de corp, împingându-l în faţă. S-a clătinat spre Kozlov.

„Jocul s-a terminat, Kozlov. Ori ieşi de aici ca un câine, ori într-un sac de cadavre.” „Toate astea au fost plănuite?” a cerut Kozlov. „Ai vrut să o răpesc?” Simpla sugestie a făcut ca sângele meu să se transforme în lavă. Era posibil.

Total posibil. Ceea ce m-a înfuriat.

Ransom a clătinat din cap. „Nu i-aş face niciodată aşa ceva.” „Nu cred că ai nicio limită”, a spus Kozlov.

Şi, din păcate, am împărtăşit acest sentiment.

Kozlov a închis ochii. Tot ceea ce a făcut pentru a-şi arăta supunerea a fost un gest scurt, abia auzit, din cap, către garda sa de corp şi soldatul din încăpere.

Ransom s-a dat la o parte. Echipa SWAT a intrat înăuntru, punându-i cătuşele lui Kozlov şi echipei sale. Ochii mei i-au urmărit pe cei care mă răpiseră. Mi-era teamă că dacă clipesc, vor fi din nou deasupra mea, mă

vor trânti la podea, mă vor lovi.

„Eşti în siguranţă acum.” Vocea lui s-a infiltrat în urechea mea, atât de aproape încât respiraţia lui fierbinte îmi mângâia partea laterală a gâtului.

„Mi-ai urmărit telefonul”, am spus fără voce.

N-ar trebui să fiu surprins. Am fost şi voi fi mereu doar o altă slujbă pentru Ransom.

Poate unul cu avantaje, dar, în cele din urmă, am fost o crestătură pe centura lui.

„Nu puteam risca să te rănesc.” A lucrat rapid pentru a-mi dezlega mâinile de la spate.

M-am întors să mă uit la el. Furia îmi făcea ochii să ardă. Tremuram de furie.

„Vă eliberez oficial din funcţie, domnule Lockwood.”

În jurul nostru, federalii şi membrii echipei SWAT deconectau computerele, confiscau documente, răvăşeau camera.

Mi-a cercetat faţa, cu o expresie rigidă şi sfidătoare.

„Uite, nu mi-ai dat timp să-ţi explic.” M-a ajutat să mă ridic, având grijă să nu mă atingă acolo unde fusesem biciuită. „Rahatul ăsta cu Anna… da, m-am culcat cu ea. Dar s-a întâmplat în facultate. M-a găsit la o gaură în perete câteva săptămâni.

în urmă. M-a urmărit şi a încercat să reaprindă ceva în schimbul unor informaţii despre tine. I-am tăiat calea. Am băut câteva pahare. Cred că a pus drog în una din băuturile mele. Apoi am ieşit şi am luat un taxi, înjurând-o tot timpul. Nu am atins-
o. Jur."

Ridicând o mână pentru a-l opri, am clătinat din cap. „Crezi că-mi pasă de tine şi de ea?"

A clipit, confuz. „Da?"

Aruncându-mi capul pe spate, am lăsat să iasă un râs.

„Oh, Ransom, tu chiar crezi că eşti darul lui Dumnezeu pentru femei. Nu dau doi bani pe ce ai făcut cu Anna."

Nu era chiar adevărat, dar aveam probleme mai urgente de rezolvat.

„îmi pasă că m-ai urmărit fără să-mi spui. îmi pasă că mi-ai pus viaţa în pericol. Că *ştiai că* oamenii te urmăreau, că puteam fi rănită, şi totuşi, te-ai pus pe tine pe primul loc. Am vrut să fug de tine în cele patru ore pe care mi le-ai dat ca să mă „auto-reflectez"." Am rostit ultimele cuvinte cu ghilimele de aer. „Nu eşti doar un om groaznic, ci şi un bodyg- pardon, *ofiţer de protecţie apropiată"*. Mi-am dat ochii peste cap. Acum eram pe val, gândindu-mă la toate modurile diferite în care era crud şi insensibil cu mine. Nu puteam să mă las să mă opresc acum. Sau să cedez. Să-i permit să rămână. Trebuia să plece. *Trebuia* să plece. Pentru siguranţa inimii mele. „Eşti îngrozitor peste tot. E adevărat, ceea ce a spus odată Dorothy Parker. „Frumuseţea e pe piele, dar urâtul ajunge până la os."

M-a omorât să-i spun toate astea. Mai ales după ce mi-a mărturisit ce-i făcuse fiului lui Kozlov. Dar nu puteam permite ca mila să aibă un loc în inima mea. Avea să mă distrugă dacă rămânea. Trebuia să-l fac să plece.

Mi-am smuls braţul de lângă el, realizând că încercase să mă atingă în timpul micului meu discurs.

„Nu ştii ce spui", a spus el cu seriozitate. „Tocmai ai trecut printr-o încercare dată naibii. Trebuie să dai o scurtă declaraţie şi apoi te vom duce acasă."

Am făcut un pas înapoi de la el, punând mai mult spaţiu între noi. „Hai să
terminăm cu asta."

M-am trezit cu o tresărire.

Mă durea capul. Fâşiile gălbui ale soarelui la apus se infiltrau prin fereastra dormitorului meu, încălzindu-mi pielea.

Mă durea corpul. Mă durea capul. Mă durea totul.

Scuturând din ochi somnul, mi-am îndreptat faţa spre ceasul de pe noptieră. Era ora Şapte seara. Bănuiam că dormisem aproape toată ziua de ieri şi că mă trezisem într-o nouă zi.

Lângă ceas se afla un pachet de Tylenol – cele extra puternice – o sticlă de apă şi ceea ce părea a fi o reţetă medicală. Telefonul meu era şi el acolo.

Întinzându-mă spre ea, mi-am simţit muşchii spatelui încordaţi, gâtul ţipând de durere acolo unde fusesem bătut. Pielea avea să se desprindă în curând, ştiam fără să mă uit. Aveam să simt sechelele a ceea ce mi se întâmplase în următoarele săptămâni.

Luându-mi telefonul, am răsfoit ultimele apeluri. Mama. Tata. Hera – asta a fost ceva nou. Keller a sunat de câteva ori, la fel şi NeNe şi Tara. Nu mi-am putut imagina

eu însumi relatând oricui tot ceea ce mi se întâmplase în ultimele 48 de ore, dacă pentru asta mă sunau.

Se scurseseră deja veşti?

Despre răpire? Despre Craig şi acuzaţiile de agresiune sexuală? Despre Ransom şi despre mine, prin Anna?

Există un singur mod de a afla.

Desprinzându-mă din pat, m-am târât până la duş. La început, am dat apa prea fierbinte. Apoi, dându-mi seama de greşeala mea, de cât de rănită şi de crudă îmi simţeam pielea, am răsucit repede deviatorul de duş, optând pentru apă rece ca gheaţa. A fost o treabă rapidă, urmată de uscarea mea prin tamponare cu grijă. Să- mi pun un halat pe mine era prea dureros. M-am îndreptat spre oglinda din baie şi mi-am ridicat părul, inspectându-mi ceafa şi umerii. Vârtejurile păreau furioase, purpurii Şi adânci. Lacrimile mi-au umplut ochii.

Ar fi putut preveni asta.

Ar fi putut să-i dea slujba lui Max.

Complexul său grandios, egocentric şi egocentric de Napoleon nu-i permitea să nu termine ceva ce începuse.

Ei bine, m-a terminat, într-adevăr. Nu mai aveam nimic de dat.

Şi totuşi, pentru prima dată în viaţa mea, am ştiut cu o claritate teribilă ce trebuie să fac.

După ce mi-am dat cu aloe pe spate şi pe gât, am intrat în cea mai confortabilă pijama şi am luat două Tylenol. M-am îndreptat spre parter. Ransom stătea pe canapeaua mea, răsfoindu-şi simultan iPad-ul, laptopul şi telefonul.

Da. Vestea a apărut, în regulă. Spălătoria murdară a fost expusă.

S-a ridicat în picioare când am apărut pe scări, ca şi cum ar fi fost chemat de o regină. „Părinţii tăi au venit mai devreme."

Am zâmbit fără să mă implic. „Bineînţeles că da. Trebuie să se fi aflat că am fost răpită."

„Totul este la ştiri", a confirmat Ransom, părând stânjenit pentru prima dată în viaţa lui. „Bratva, arestările, Craig a fost luat în custodie. Totul."

Tata Thorne pur şi simplu nu a putut suporta să refuze ocazia de a face poze. Şi dacă nu a putut obţine o poză cu el îmbrăţişându-şi Sugar Pie, atunci cel puţin, paparazzi au făcut poze cu. el şi mama îmbrăţişându-se unul pe altul în timp ce aterizau în Los Angeles, înfruntând vântul de pe pistă în drum spre maşina lor privată.

„Nu am de gând să le văd."

„Mă gândeam." Ransom şi-a lins buzele. „I-am spus lui Anthony că nu era un moment potrivit." „Nici eu nu cred că e bine să *te* văd", am încheiat.

A arcuit o sprânceană. „Dacă este vorba despre articolul despre Anna, nimeni nu-l cumpără. Toţi prietenii tăi au negat public. Keller. Tara. Celălalt cu nume ciudat."

O furtună de rahat mai puţin de care să mă îngrijorez, dar ştiam că nu avea nicio importanţă. M-am dat jos de pe balustradă.

„Stai jos.”

A făcut-o. M-am aşezat cât mai departe de el, ştiind cât de greu avea să fie. Dacă prea mult din mirosul lui îmi întâlnea nasul, dacă prea mult din ochii lui verzi îmi atingeau sufletul, cedam şi îl lăsam să rămână. Aş ceda şi m-aş mulţumi. Aş

accepta un aranjament temporar, chiar dacă îmi doream să fiu fericită până la adânci bătrâneţi.

Mai rău, chiar dacă Ransom voia ceva serios cu mine, avea dreptate. Aveam prea multe obstacole de depăşit. Trebuia să înfrunt singură procesul Craig. Trebuia să-mi găsesc o slujbă singură. Trebuia să urmez terapia – singură.

„Răscumpărare”, am spus eu, ca la serviciu. „După cum văd eu lucrurile, ai două opţiuni. Ori pleci de aici acum fără să te opui, iar eu nu fac public faptul că din cauza imprudenţei tale aproape că mi-am pierdut viaţa.” Asertivitatea mea m-a surprins. La fel şi seninătatea din vocea mea. „Nu-l voi implica pe Tom, nici pe poliţie, nici pe părinţii mei. Nu voi păta reputaţia imaculată a Robotului.”

„Mă ameninţi?” Vocea lui era rece ca gheaţa.

Am clătinat din cap. „Doar expun lanţul evenimentelor, aşa cum se vor întâmpla, dacă nu evacuezi singur această casă. Pentru că a doua opţiune – dacă rămâi...”

Nu a fost nevoie să termin propoziţia.

Ştia că vorbesc serios, pentru că şi-a tras obrajii în piept, luptându-se să-şi păstreze calmul. „Cum rămâne cu siguranţa ta?”

„Sunt destul de în siguranţă”, am insistat. „Nu trebuia să mă ţii departe de pericol. Trebuia să mă dădăceşti şi să mă sperii de moarte ca să nu fac greşeli. Acum că Kozlov este închis, împreună cu oamenii de top din organizaţia sa, iar tu nu vei mai fi aici, în Los Angeles, Bratva nu va mai avea niciun motiv să se apropie de mine.”

„Cum rămâne cu îndatoririle mele de babysitter?”, a scuipat el. „Nu mai am nevoie de dădacă.”

„Tatăl tău nu va fi de acord cu asta.” Ransom s-a ridicat în picioare, umflându-şi pieptul. Un ultim efort pentru a-şi afirma puterea asupra mea. M-am ridicat odată cu el, făcând câţiva paşi înainte.

De la egal
la egal.
De la nas
la nas.

Bătăile noastre de inimă, însă, nu mai erau în regulă. A mea era accelerată, încercând să iasă din piept. Cel al lui Ransom, ca întotdeauna, era lent şi constant.

El era cine era. Un cal întunecat care reuşise împotriva tuturor Şanselor – fără pedigree, fără nume şi fără suflet. Nu era rău intenţionat, nu. Doar neglijent. Şi numi mai puteam permite să mă înconjor de oameni cărora nu le păsa de mine.

„Îl vei convinge.” Mi-am înclinat bărbia în sus.

„Faci o greşeală.” Ransom mi-a prins vârful bărbiei între degete. I-am dat mâna la o parte.

„Nu-mi mai spuneţi ce simt, ce gândesc, ce fac. Nu mă mai luminaţi cu gazete. Pleacă. Acum. Şi nu mă mai contacta niciodată.”

„Vorbeşti serios?”

Am închis ochii, durerea era prea mare pentru a o suporta. „Cu *adevărat.”*

Şi am ştiut în acel moment că nu mă va mai contacta niciodată. Că era prea mândru, prea distrus, ca să recunoască vreodată. Să se încline. Să-şi arate slăbiciunea.

Mi-am forțat corpul să se dea înapoi, simțind că picioarele mele sunt făcute din beton.

Să mă întorc de la el, să-i dau spatele, a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac.

La urma urmei, el era protectorul meu.

Omul care m-a învăţat atât de multe
despre mine. Omul care m-a făcut să
râd.
Care m-a făcut să trăiesc din nou.
Care a făcut dragoste cu mine, când credeam că voi pieri sub atingerea altuia. „Prinţesă.” Vocea lui m-a făcut să mă opresc la piciorul scării curbe. Nu am... întoarceţi-vă. Nu am avut suficientă încredere în mine. „Sunt foarte mândru de tine.” „Ştiu.”

„Faci ceea ce trebuie.” „Și eu
știu asta.”

Ar fi vrut să spună altceva. Am simţit asta. Dar, în cele din urmă, tot ce am auzit a fost clicul moale al uşii mele când s-a închis.

Pentru prima dată în viaţa mea, mi-am permis să mă las dusă de val, să mă prăbuşesc pe scări, să plâng în braţe, să-mi las tot corpul să se frângă, nu doar inima.

Chapter Twenty-Two

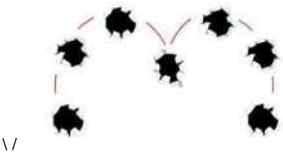

\ /

* *

'y^nionr

„idiot nenorocit.”

Tom şi-a lipit fruntea de oţelul rece al uşii agenţiei noastre, închizând ochii. Respiraţia îi era îngreunată şi părea gata să ucidă pe cineva.

Eu. Eu am fost acel cineva. Şi am meritat o bătaie bună pentru ceea ce am făcut. Sprijinindu-mă de birou, cu braţele încrucişate, l-am lăsat să se descarce. „Ţi-ai pus clienta în pericol, ai scăpat-o din vedere *şi* ai păstrat toată mizeria, de la mine. Nu-mi vine să te cred.”

S-a dat jos de pe uşă, pivotează în zona comună a agenţiei. A lovit cu piciorul un coş de gunoi. Acesta s-a rostogolit pe podea, scuipând hârtii mototolite şi gumă de mestecat.

Cu un calm pe care nu-l simţeam, am remarcat: „Tu ai fost geniul care a insistat să accept slujba”. „Nu ştiam că problema ta cu ruşii este o problemă în curs de rezolvare!” Tom a aruncat cu braţele în aer, strigând. „Nici eu”, am minţit cu neruşinare. „Şi acum te-a *concediat*.”

Asta mi-a străpuns pieptul ca un cuţit ruginit.

„Am decis că e mai bine să ne despărţim. Ea nu va spune nimic tatălui ei despre asta. El va crede că a fost doar o chestie de mafie. Ea este foarte cunoscută, bogată, căutată...”

„Ceva nu are sens aici.” A ridicat mâna, oprindu-mă la jumătatea frazei. Am arcuit o sprânceană. „Oh?”

„Niciodată nu mi-ai ascuns aşa ceva. Niciodată.” Tom s-a îndreptat spre mine, cu ochii lui zbâmâind de determinare. „Nu-mi spui toată povestea. De ce ai ţinut-o pentru tine? De ce nu mi-ai spus imediat despre ruşi?”

Pentru că nu puteam sta departe de o anumită prinţesă Thorne.

„Mă pot descurca singur cu problemele mele.”

„Prostiil” Şi-a trântit palmele pe pieptul meu, împingându-mă. Biroul a răzbit în spatele meu. „Dă-mi piesa lipsă.”

„Nu există nicio piesă lipsă.”

„Mă voi duce să o întreb chiar pe domnişoara Thorne. Va răspunde şi ea. Fata aia nu ar putea minţi nici dacă viaţa ei ar depinde de asta”, a avertizat Tom.

Nu s-a înşelat. Hallie era pură ca zăpada proaspăt căzută. Totuşi, care erau Şansele ca el să se arunce în fund până în California doar ca să o invite? M-am uitat fix la el, spunându-i că bluf.

Tom a valsat până la biroul secretarei noastre, a smuls un bileţel Post-it dintr-un teanc şi a mâzgălit ceva, lovindu-l de ecranul ei.

Pune-mă într-un zbor spre L.A. azi.

1. *T*

A ridicat telefonul şi a dat un telefon.

„Ce faci?” Am întrebat tăios. Nu aveam răbdare pentru rahatul ăsta. Eram obosit, agitat şi, mai presus de toate, încă digeram faptul că Hallie mă alungase din viaţa ei.

„O sun pe fiica lui Holmes. La înmormântare – la care ai lipsit, apropo – i-am promis că o voi suna dacă voi mai fi în Caii. Vrea să vorbească despre tatăl ei.”

Ticălosul vorbea serios. Avea de gând să se ducă în California şi să afle de la fosta mea angajată cum i-am tras-o.

Era timpul să înfrunte muzica, chiar dacă suna ca o pisică în călduri. „I-am tras-o”, am scuipat în cele din urmă.

Tom a încremenit, cu telefonul încă lipit de ureche. Am auzit câteva *saluturi* slabe de pe cealaltă linie. Încet – foarte încet – şi-a coborât telefonul, a închis apelul şi l-a băgat în buzunarul interior al sacoului.

„Te-ai *culcat* cu secţia?”

Auzind cuvintele aruncate înapoi la mine, au sunat greşit. Am făcut un gest dispreţuitor cu mâna.

„A fost mai mult o aventură.”

„Tu nu te ocupi de aventuri. Tu faci contracte şi NDA-uri şi fantezii de viol. Toate rahaturile sordide.”

„Oamenii se schimbă.”

„Oameni – da. Nu tu.” Mâinile îi tremurau de furie şi le-a strâns în pumni lângă el. A mârâit, ca un animal, îndreptându-se spre mine.

Am stat mai dreaptă, cu muşchii încordaţi în cazul în care ar fi trebuit să ne luptăm. Nu ar fi fost prima dată. Am fost forţaţi să facem asta de multe ori când eram copii. Să ne rezolvăm neînţelegerile cu pumnii.

„Insinuezi că sunt incapabil să dezvolt sentimente?” Am trasat. „Nu insinuez, este un fapt dovedit. Aş paria pe asta.”

Dar nu ar fi câştigat. Nu şi de data asta. Pentru că eu, de fapt, aveam

sentimente. O mulţime de ele. Mă simţeam furioasă şi nelalocul meu. Confuză, de asemenea. A fost prima dată când o femeie

mă dăduse afară din patul ei, din casa ei. O femeie cu care, mai exact, nu terminasem.

Nu contează. Trebuia să fie bine că eu şi Hallie ne aflam acum în părţi opuse ale continentului. Nu ar fi ieşit nimic din mica noastră aventură.

Atunci de ce mă simţeam aşa de prost?

Dându-mi seama că Tom aştepta un răspuns, am spus în cele din urmă: „Uite, nici măcar nu contează. Orice s-a întâmplat, s-a întâmplat, şi acum a rămas în urma noastră. Anthony nu va Şti niciodată. Ea nu i-ar fi spus niciodată. Programează o convorbire cu McAfee. îi voi explica gafa cu răpirea rusească. Dacă e ceva, e un lucru bun." L-am împins pe Tom afară din spaţiul meu personal, îndreptându-mă cu paşi mari spre fereastra cu vedere la orizontul oraşului Chicago şi la The Loop.

„Bine?", a pufnit în spatele meu. „Explică-mi logica ta, Lockwood."

Am luat sticla de coniac din dulapul cu băuturi alcoolice Ralph Lauren şi mi-am turnat un pahar generos. „Adevărul este că a fost răpită şi mi-a luat mai puţin de două ore să o găsesc şi să o salvez. în acest proces, am reuşit să îi închid şi pe Kozlov şi compania. Doi iepuri dintr-o lovitură. McAfee va fi impresionat de asta."

„Va fi impresionat şi de faptul că ai fost concediat?".

Am luat o înghiţitură din băutura mea, rostogolind-o în gură. „Nimeni nu trebuie să ştie că am fost concediată. în ceea ce priveşte McAfee, am schimbat lucrurile. Am decis să mă întorc la biroul principal, acum că ameninţarea a fost înlăturată, şi am desemnat pe altcineva pentru acest post."

„Nu mai este nimeni altcineva la locul de muncă", a subliniat Tom.

M-am întors pentru a-i arunca una dintre privirile mele speciale, gen *„nu-mi ziceţi, la naiba!"*. „Nu am observat", am spus fără să vreau.

„Nenorocitule." Tom a strâns din dinţi. „Bine. Dar numai dacă îl aducem pe Max înapoi la muncă. Nu vreau să mint."

Am clătinat din cap. „Nu există nicio Şansă ca Hallie să ne mai lase pe vreunul dintre noi să ne apropiem de ea vreodată."

Şi pe bună dreptate. Am dat-o în bară cu ea. Am fost norocos că nu mă aştepta un proces de mărimea Belgiei în acest moment.

„Fără gardă de corp, fără McAfee." Tom şi-a încrucişat braţele peste piept.

„îţi baţi joc de mine?" Am răcnit. „Ai *promis.* Ăsta a fost singurul motiv pentru care m-am dus acolo în primul rând."

Şi-a ridicat palmele în sus. „Hai să ne înţelegem. O vom supraveghea fără să-i spunem, ca să ne asigurăm că nu va avea probleme. Ne linişteşte şi nu trebuie să-i cerem favoruri. înţeleg cât de complicat ar putea fi să-i ceri o favoare, având în vedere... *indiscreţia* ta."

Soluţia perfectă. Una care m-ar linişti şi pe mine. Şi totuşi, n-am putut s-o fac. Nu mă puteam hotărî să mă împotrivesc cererii specifice a lui Hallie

de a nu fi urmărit, doar pentru a-mi salva propriul fund. Nu-mi păsa să mă gândesc la ce ar fi însemnat asta. Ştiam doar că nu-i puteam face asta.

„Nu.” Mi-am lăsat capul în jos.

„Nu?” a reluat Tom, ridicând o sprânceană.

„Nu”, am spus eu. „Nu pot permite să fie urmărită. A spus că s-a terminat. Trebuie să respectăm asta.”

„De când *respecţi* tu regulile altora?” a scuipat Tom. „Cine eşti tu?”

Ambele erau întrebări bune şi nu aveam un răspuns pentru niciuna dintre ele. Tot ce ştiam era că voiam ca această conversaţie să se termine. M-am îndreptat spre biroul meu, luându-mi portofelul, cheile şi laptopul înainte de a ieşi pe uşă.

„Securizaţi întâlnirea cu McAfee. Vreau să vorbesc cu Thome şi să-l rog să ne prezinte pe oricine avem nevoie în Washington."

Am ieşit din birou, trântind uŞa în urma mea.

în acea seară, am intrat într-un bar din apropierea apartamentului meu şi am băut până am murit. A doua zi dimineaţă am venit la serviciu, după o sesiune de CrossFit, am făcut un duş, eram elegant, şi gata să cucerească lumea. Insistând asupra tuturor problemelor legate de muncă, m-am convins că e nevoie doar de sârguinţă. Douăzeci şi patru de ore pentru a o scoate pe Halbe Thorne din sistemul meu. Exact ca un gândac rău de stomac.

Ea nu mai era treaba mea, problema mea sau o parte din viaţa mea.

Planul a mers bine până când ceasul a bătut ora Şapte şi toată lumea a plecat de la birou spre casă.

M-am dus direct la bar. *Din nou.*

Alţi oameni – oameni normali – aveau pe cineva care îi aştepta acasă. Un soţ, o prietenă, un copil, un animal de companie. Pentru prima dată în viaţa mea, era cineva pe care chiar voiam să-l văd şi nu puteam. Singura dată când nu am vrut singurătate, am fost forţat să o am.

A doua zi a fost la fel. Am funcţionat. Am participat la întâlniri. Am repartizat agenţi pe cazuri. Am informat. Am făcut curte. L-am avut chiar şi pe McAfee la telefon şi, aşa cum era de aşteptat, părea mulţumit de modul în care am rezolvat cazul răpirii lui Halbe Thorne. Un caz care acum apărea mai puţin pe titlurile ziarelor şi apărea mai mult pe paginile patru şi cinci, chiar lângă cupoanele de cumpărături şi reclamele la scutece pentru incontinenţă pentru adulţi.

La urma urmei, ea era bine.

Am fost bine.

Atât de bine, de fapt, încât am decis să vizitez din nou barul după conversaţia cu McAfee, pentru a sărbători. McAfee îmi promisese să mă pună în legătură cu fosta firmă de securitate a lui Thorne pentru a discuta despre potenţiali clienţi pentru aventura mea în domeniul securităţii cibernetice.

O săptămână s-a
transformat în două.

Două în trei.

înainte să-mi dau seama, am ajuns la o lună întreagă.

La un moment dat, în jurul a două săptămâni, am încetat să mai

frecventez barurile şi am început să merg la magazinul de băuturi alcoolice. Nu mai avea rost să mă cert cu barmanii sau să mă feresc de gospodine în călduri în căutare de partide murdare de sex în timp ce mă îmbătăm bine.

Într-o zi, m-am uitat la calendar şi mi-am dat seama că mă îmbătasem până la amorţeală timp de treizeci de zile la rând. M-am gândit pentru scurt timp să mă

arunc la dezintoxicare pentru o perioadă. Dar asta ar fi fost cel mai inteligent lucru de făcut. Ceea ce ar fi fost *corect* să fac.

în schimb, am renunţat.

Am aruncat toate sticlele de whisky şi coniac la gunoi. Am dublat programul de CrossFit. Mi-am făcut curăţenie.

Treaz, cu o tunsoare nouă şi frecventarea casei lui Tom Brady Bunch pentru nenorocitele de cine de familie, am reuşit în sfârşit.

Am încetat să mă mai gândesc la Hallie.

Am încetat să mă mai gândesc la ziua în care mi-a spus să mă duc dracului. Şi am început să-mi trăiesc viaţa.

A fost chiar atât de simplu.

Vezi, dobitocule? Poţi face orice îţi pui în minte. Eşti, la urma urmei, Ransom Lockwood.

Clm^prwt

„O să vorbim vreodată despre el?” Keller s-a uitat la mine din spatele peretelui din bucătărie, ronţăind un chips de nacho verde. Kale, probabil.

„Cine?” Nu mi-am ridicat privirea din locul în care schiţam pe canapea. Cunoscută şi ca noul meu pat în ultima lună, de când mă mutasem aici după ce îl dădusem afară pe Ransom şi nu mă deranjasem să deschid niciunul dintre plicurile trimise de părinţii mei care conţineau noi cărţi de credit.

„Voldemort.”

„Noi nu-i rostim numele.” Am tresărit.

„Răscumpărare, atunci.”

„Nu vorbesc nici despre el.”

Desenam o inimă rănită, înşirată ca un corset. Inima se topea, scurgându-se printre fire. Mi-am muşcat buza inferioară pentru a-mi reprima un geamăt de durere. Numai numele lui mă făcea să-mi vină să plâng.

„Oh, dragă, e în regulă să nu fie bine.” Keller s-a aşezat pe braţul canapelei, mângâindu-mi părul.

„Nu, nu este.” M-am ridicat în picioare, valsând până la valiza mea din colţul sufrageriei lui, deschizând-o. în ea, aşezasem un plic plin de bani. Bani pe care îi păstrasem cu ani în urmă. Tata spunea mereu că e bine să ai bani la îndemână şi nu se înşela. Aveam nevoie de ei pentru când îmi plăteam terapia ocupaţională, precum şi meditaţiile care să mă ajute să îmi gestionez dizabilităţile de învăţare şi dislexia. Apoi a fost Ilona. Nici ea nu a fost ieftină.

Am scos banii din plic, numărând în tăcere. Mai rămăseseră doar o mie de dolari acolo.

Nimic mai mult. *Nu mai e nimic.*

„Pot să-ţi împrumut nişte bani”, a oferit vocea lui Keller din locul lui de pe canapea. „Nu vreau banii tăi; vreau să-mi dai o slujbă.”

Am închis valiza, m-am ridicat şi m-am îndreptat spre bucătărie să iau un pahar cu apă. Avusesem această conversaţie de nenumărate ori până atunci. Eram disperată să obţin o slujbă la Main Squeeze. Dar Keller îmi tot sugera că ar trebui să-mi dea doar bani până când mă puneam din nou pe picioare. Nu puteam să-i accept oferta. Nu voiam să-i fiu îndatorată lui – nimănui – şi nu ştiam când se va îmbunătăţi situaţia mea financiară. Keller m-a urmat în bucătăria lui. Avea un apartament cu un dormitor în West Hollywood. Era mic, dar amenajat impecabil. Secţionale tapiţate în gri şi fotolii culisante din piele fină, covoare cu ciupituri în stil persan, plapume din blană artificială şi tablouri abstracte pe care le cumpărase la preţuri de nimic în centrul L.A., pe Art Walk.

Mi-am umplut un pahar cu apă de la robinet înainte de a mă întoarce şi de a mă sprijini de tejgheaua albă a bucătăriei lui.

„Dragă, ştii că aş face-o. într-o clipă.” Keller m-a strâns de braţe, cu faţa plină de remuŞcări.

„Ce te opreşte, atunci?” Am întrebat. „De ce nu-mi dai o Şansă?”

„Ei bine, nu e un joc, să lucrezi pentru Main Squeeze.” S-a strâmbat inconfortabil, frecându-şi ceafa. „Va trebui să te trezeşti devreme pentru ture, să tai toate fructele şi legumele la cinci dimineaţa... să te descurci cu clienţi *imposibili.”*

„Şi nu ai încredere în mine că voi face o treabă bună?” Am arcuit o sprânceană, simţind cum pleoapa mi se crispa de supărare.

S-a răsucit. „Nu ai avut niciodată o slujbă în viaţa ta,

Hal.” „Există un început pentru orice.”

„Adevărat.” A suspinat, părând chinuit. „Dar Main Squeeze este o afacere foarte importantă pentru mine. Este pâinea şi untul meu şi nu-mi pot permite niciun sughiţ. Nu cred că înţelegi.” Şi-a închis gura, clătinând din cap. „Dragă, eu chiar *nu iau* niciun ban de la tatăl meu. Dacă lucrurile se duc naibii, nu voi putea să-mi plătesc ipoteca pe acest loc. Nu voi putea să plătesc leasingul la maşina mea. Nu am un plan B. *Sau* un plan

C. Este tot ce am. Acest mic magazin de sucuri. Tatăl meu este un rock star fără bani care este îndrăgostit de el însuşi, de cocaina lui şi de orice fată care i-o suge în prezent – nu sunt sigur cine este luna asta, dar e sigur că e mai tânără decât mine. Nu am nimic pe care să mă pot baza. Mami şi tati Thome nu mă vor scoate pe cauţiune. Şi te iubesc!”, a exclamat el cu pasiune. „Dar...”

„Dar nu te poţi baza pe mine”, am încheiat eu cu blândeţe.

Am înţeles. Am înţeles cu adevărat. Keller mă cunoştea dinainte de a face schimbarea. înainte să realizez că viaţa nu era un rollercoaster de genţi de designer şi greşeli. Mă cunoştea ca pe fata cu Şoferul, cu cărţile de credit, cu casa care nu se potrivea cu salariul ei inexistent. El

m-a iubit pentru ceea ce eram. O prietenă de ieşit. O fată care era isteaţă şi mereu amuzantă. Dar nu mi-ar fi încredinţat neapărat mijloacele lui de trai.

Şi... nu puteam să-l învinovăţesc pentru asta.

Nu i-am dat niciun motiv să creadă că am înţeles şi că pot participa la viaţa reală. Până acum.

Dând slab din cap, m-am întors și am clătit paharul pe care îl folosisem, punându-l pe suportul de vase. „Trebuie să plec.”

„Oh, dragă, nu te purta așa! Nu am nimic până la ora două. Putem să ne uităm la *Selling Sunset* și să mâncăm chestiile alea organice cu nucă de cocos și curmale de la Whole Foods, care par sănătoase, dar sunt de fapt foarte calorice.”

Dându-i un zâmbet apăsat, l-am apucat de tivul cămăşii şi l-am strâns în braţe.

„Eşti bine, Keller. Nu sunt supărat. Mă laşi să stau aici tară să plătesc chirie până când îmi dau seama cum stau lucrurile. Nu-mi datorezi nimic. Te rog să nu te simţi ca şi cum mi-ai datora."

S-a îndepărtat de mine, cu tot corpul lui tremurând. „Cine eşti tu şi ce ai făcut cu prietena mea meschină, deşi adorabilă?"

Am ridicat din umeri. „Poate că am crescut."

Faţa lui s-a liniştit. „Da. încep să bănuiesc că poate ai făcut-o."

înarmată cu rucsacul meu JanSport (recunosc, era mult mai practic decât orice geantă de firmă pe care o aveam), m-am îndreptat prima dată către Dennis. în ultima lună, îmi făcusem un scop să-l vizitez pe el şi pe soţia lui o dată pe săptămână. Uneori le aduceam gustări şi cafea. Dar ultima dată, nu prea aveam bani. Poate după ce reuşisem să-mi vând vechile articole de designer la magazinele de consignaţie.

Ethel mi-a deschis uşa, zâmbitoare. „Dacă nu e fata mea preferată!"

După ce le-am plivit grădina şi am rămas la o cafea („Să *faci ceva pentru alţii îţi va face sufletul să se simtă bine*", mi-a spus Ilona), mi-am luat rămas bun de la ei.

„încotro te îndrepţi?" a întrebat Dennis.

„Sunset Boulevard."

„E la kilometri depărtare!", a tunat el în mod dramatic. „Lasă-mă să te conduc." Am râs, clătinând din cap. „Nicio Şansă în iad."

„Şi pe pământ?", a spus el sâcâitor. Doamne, îmi plăceau glumele lui cu tata. Eram atât de bucuroasă că îl aveam din nou în viaţa mea, chiar dacă nu ca Şofer.

„Nici aici." Am făcut o pauză, încruntându-mă în timp ce mă gândeam la asta. „Ştii, Dennis, mi-a plăcut că am fost o echipă atât de mult timp. Tu ai fost partea mea preferată din Los Angeles. încă eşti."

Dar nu pentru mult timp. El şi Ethel urmau să se întoarcă în curând pe Coasta de Est, pentru a se reîntâlni cu familia lor din Maryland.

„Dar e ciudat că îmi place să merg cu autobuzul? Este ceva cu adevărat minunat să stai în faţa unui geam, să priveşti oraşul trecând în viteză, cu căştile în urechi şi să... dispari pentru o clipă."

Gura lui Dennis s-a lărgit într-un zâmbet satisfăcut. Ochii îi străluceau. „Da." A dat din limbă. „Mă simt la fel de fiecare dată când citesc o carte. La revedere, Halbe."

L-am salutat, facându-i cu ochiul lui Ethel. „Până săptămâna viitoare, oameni

buni."

Am ajuns la Misfits and Shadows, magazinul meu preferat de tatuaje, cu o jumătate de

oră mai devreme.

Aceasta a fost o premieră pentru mine. De obicei, aveam obiceiul de a întârzia la orice. Mă făcea să mă simt importantă, căutată. Nu mai era aşa. Acum prosperam datorită faptului că eram organizată, calculată şi mereu la timp.

Într-una dintre Şedinţele noastre bisăptămânale, Ilona a subliniat că poate că mă simţeam atât de deprimată pentru că nu mi-am dat niciodată Şansa de a reuşi.

„Întotdeauna întârziat, niciodată pregătit. Este aproape ca Şi cum ai vrea să eşuezi, Hallie, pentru a-ţi putea dovedi ţie însăţi că da, eşti, de fapt, toate acele lucruri pe care crezi că oamenii le cred despre tine."

Misfits and Shadows a fost la fel de ciudat şi plin de culoare ca şi restul Bulevardului Sunset. Clădirea în sine era toată neagră. în loc de firmă, existau graffiti mov şi roz cu numele localului, decorate cu cranii şi trandafiri tridimensionali. Artiştii de aici erau cei mai buni. în perioada mea de glorie, când aveam foarte puţine lucruri de făcut cu timpul meu, îmi petreceam ore întregi stând aici, plănuind cu ei următorul meu design.

M-am uitat fix la numele magazinului de tatuaje, am respirat adânc şi m-am întors prompt, mergând în cealaltă direcţie.

Nu am putut s-o fac.

Nu puteam suporta să eşuez.

A fost oribil, laş şi prostesc, dar era un adevăr cinstit. Să
aud cuvântul „nu" avea să mă desfiinţeze.

Mi-a sunat telefonul în buzunar. L-am scos, apăsând un buton placebo pe semafor pentru a traversa strada.

Mama

Nu era prima dată când suna
săptămâna aceasta. Nu avea să fie nici
ultima dată.

Ar trebui să mă simt prost, dar nu m-am simţit. A fost complicat. Ilona m-a asigurat că era în regulă să îmi iau ceva timp, să mă îndepărtez de situaţie şi să îmi examinez sentimentele înainte de a-mi înfrunta familia.

în mod ciudat, nu am simţit groaza şi jena care însoţeau de obicei un apel de la mama. Doar o durere surdă în piept – o durere care mă ardea puţin mai tare, puţin mai adânc la gândul de a renunţa la ocazia de a încerca să fac ceva cu mine însumi. Faptul că nu i-am răspuns mamei a fost o alegere pe care puteam să o anulez. Dacă nu m-aş fi prezentat la primul meu interviu de intern, aş fi regretat cu siguranţă.

M-am pivotat, păşind cu hotărâre spre magazinul de tatuaje. Eram încă cu cincisprezece minute mai devreme. Am împins uşa de sticlă, tornadând spre tejgheaua de la recepţie înainte ca îndoiala de sine să-mi cântărească din nou pe picioare. Locul era plin, ca de obicei. Misfits and Shadows nu acceptau intrări fără programare şi nu era greu de înţeles de ce. Erau cel mai aglomerat salon din Los Angeles.

„Hallie!" M-a întâmpinat Meadow, recepţionera cu tunsoarea Chelsea, trei inele pe buze şi o abundenţă de eyeliner verde. „Aţi ajuns. Vrei ceva de băut până îl chem pe Grady?"

Grady era Şeful cel mare. Proprietarul. Tipul care a tatuat toţi oamenii celebri din oraş. Nu mai acceptase clienţi noi de un deceniu sau aşa ceva. Reuşisem să mă strecor cu el doar de două ori, când era într-o dispoziţie bună şi avea anulări de ultim moment.

O minge de anxietate mi s-a depus în gât. Am înghiţit în sec,
împingând-o înăuntru.

„Dacă nu te avansezi pe tine însuţi, cine o va faceV'

- Ilona. „Apa ar fi grozavă.” *Cu o doză de Xanax.* „Sigur. Ia loc.”

Am facut-o, strecurându-mă între un cuplu entuziasmat care venise să îşi facă tatuaje asortate şi un motociclist mare care îşi tot pipăia un tatuaj pe braţ pe care, evident, îl refăcea. Mi-am strâns rucsacul la piept, amintindu-mi că acest loc era ca acasă. Mai fusesem aici de zeci de ori. Ştiam cui aparţinea fiecare dintre cele patru posturi din studio. Recunoşteam scaunele de vinii roşu pe care le avea fiecare artist - şi îmi aminteam că cel al lui Grady avea o ruptură uriaşă.

Dacă ar fi spus nu – aş fi fost bine.

Dacă lucrurile nu dau greş, înseamnă că nu sunteţi suficient de inovator.

Cuvintele lui Elon Musk, nu ale mele.

Meadow s-a întors cu un pahar cu apă. Câteva clipe mai târziu, a apărut Grady – un bărbat slab, plin de sâni, un tip de star rock îmbătrânit, căruia îi plăceau cămăşile cu muşchi şi colecţiona creioane din toată lumea.

„Hal. Mă bucur să te văd." S-a oprit în faţa mea.

M-am ridicat în picioare, aruncându-mi rucsacul pe umăr, simţindu-mă ca un copil. M-am întins să îi strâng mâna. „Mulţumesc că m-ai primit."

„Plăcerea mea. Hai să vorbim în biroul meu."

Biroul lui era în spate şi complet izolat, ceea ce a fost o uşurare, pentru că nu voiam să am public. în momentul în care m-am aşezat în faţa lui, şi-a strâns degetele, aŞezându-se pe spate.

„De ce vrei să devii artist tatuator?"

„Pentru că este pasiunea mea. Este ceea ce mă gândesc în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Pentru că vreau să schimb vieţi. Vreau să ajut oamenii să-şi ascundă cicatricile. Să le pun în valoare personalitatea. Frumuseţea lor. Cine sunt ei. Pentru că, cu cât petrec mai mult timp pe acest pământ, cu atât mai mult cred că exprimarea de sine este unul dintre cele mai importante daruri pe care ni le datorăm nouă înşine. Şi pentru că..." Am respirat adânc, întărindu-mă, pregătindu-mă să spun pentru prima dată ceva pozitiv despre mine. „Pentru că eu cred că pot fi al naibii de uimitoare în acest domeniu, cu îndrumarea potrivită. Şi cred că tu eşti cel mai bun în domeniu."

După zâmbetul uşor al lui Grady, mi-am dat seama că era mulţumit de răspuns. „Sunteţi un client de mult timp", a subliniat el.

Am dat din cap. „Aşa cum am spus, tu eşti prima mea alegere. *Singura* mea alegere în acest moment, ca să fiu sincer, pentru o ucenicie."

„Nu am mai acceptat niciodată un client ca stagiar. Este o ucenicie solicitantă", a avertizat Grady. A împins sertarul biroului său, scoţând un teanc de creioane şi începând să le ascută. „Este vorba de doi ani fără niciun salariu. îţi cunosc trecutul şi ştiu că ai mijloace..."

„De fapt, nu Ştiu", l-am întrerupt. „Dar asta nu contează. Sunt de acord cu un stagiu lung. Am o mulţime de lucruri în depozit pe care le pot vinde ca să mă descurc. Şi îmi iau o slujbă cu jumătate de normă în câteva zile."

Dacă cineva mi-ar da o Şansă.

„Ai începe de jos în sus dacă te-aş lua în primire", a continuat el. „Să

duci gunoiul, să montezi şi să demontezi staţii, să mergi la cafea şi să o înlocuieşti pe Meadow ori de câte ori lipseşte de la serviciu, adică de fiecare dată când se desparte de un iubit, *ceea ce se întâmplă o* dată la două luni.”

Bănuiam de mult timp că Grady era îndrăgostit de Meadow, doar observându-i

tăcere pe cei doi de-a lungul anilor. Am zâmbit. „Pot să fac asta. Nicio problemă.”

„Primul lucru pe care îl vei face, la aproximativ Şase luni după ce vei deveni curierul desemnat al magazinului, este să amesteci cerneală. Nu te voi lăsa să atingi piele vie înainte de un an.”

„Mi se pare corect.”

„Vei face aproximativ o sută cincizeci de tatuaje pe gratis – şi va trebui să găseşti voluntari dacă vei fi acceptat.”

„Am o reţea mare şi o listă de contacte mai mare. Pot să fac să se întâmple”, am spus cu încrederea pe care – în mod surprinzător – începusem să o simt.

„Şi vei plăti pentru cerneală.”

Părea că Grady încerca să mă sperie şi să mă facă să renunţ la slujbă. Poate că, la fel ca Keller, credea că nu pot s-o fac.

Dar am continuat să dau din cap, păstrându-mi zâmbetul intact, chiar şi atunci când speranţa mea a început să se destrame. „Nu contează cu ce mă loveşti, Grady, îţi promit. îmi doresc asta mai mult decât orice altceva. îţi voi dovedi ce pot face.”

„în regulă.” A suspinat, lăsând creionul pe care îl ascuţise în sertar şi luând altul. „Să vedem ce ai.”

Cu degete tremurânde, mi-am scos caietul de schiţe din rucsac şi i l-am înmânat în tăcere. O săgeată de scuze se afla în vârful limbii mele, încordată şi gata să fie trasă.

Acestea sunt doar primele schiţe.

Mergeţi până la sfârşit Şi vedeţi câte progrese am făcut. Dacă nu este suficient, pot să iau cursuri serale.

Dar nu am spus nimic. Am aşteptat cu răbdare în timp ce el răsfoia paginile, observându-mi cu atenţie schiţele. îngerul cu gură de cătuşe şi aripi frânte, diavolul care râdea ameninţător, inimile în cuşti şi portretele de animale, dragoni şi războinici.

S-a oprit când a ajuns la schiţa unei fete care semăna foarte mult cu mine, purtând o coroană de spini. A tras o lungă respiraţie, furând tot oxigenul din cameră. Muşchii mi s-au înţepenit în timp ce aşteptam verdictul lui.

„Tu eşti?”, a întrebat el în linişte.

Faţa fetei-meu era disproporţionată. A fost una dintre primele mele piese.

Cred că am desenat-o prima dată când am fost cu Ransom în Texas.

„Da”, am spus, rezistând impulsului de a explica faptul că acum puteam reda mult mai bine o faţă umană.

„Este plin de durere.”

Ochii mei s-au tras în sus pentru a se întâlni cu ai lui. „Nu suntem cu toţii aşa?” Un zâmbet i-a trasat buzele. „Când poţi începe?”

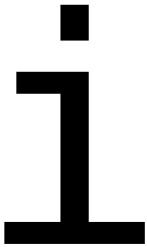

J-jeddM'

Trei luni mai târziu.
O să te duci acolo sus Şi o să deschizi lacătul, Hallie Thorne.

Mi-am făcut un discurs de încurajare, legănând uşa de intrare în clădirea mea din

Westwood.

Poate că un apartament era un nume mare pentru ceea ce închiriam. Proprietatea era o casă cu două etaje care fusese transformată în patru garsoniere – două la primul etaj şi două la al doilea. Detaliile erau riscante în ceea ce priveşte legalitatea acestui aranjament, dar era un cartier destul de sigur, iar chiria era foarte ieftină.

Sprijinindu-mi bicicleta de mâna a doua de peretele din holul umed, m-am uitat cu un oftat la scara mochetată care ducea spre apartamentul meu.

„încuietoarea nu-ţi va face probleme", mi-am repetat cu severitate, de data aceasta cu voce tare.

Da, va fi. întotdeauna a fost aşa. Mi-a luat douăzeci de minute să deschid apartamentul în fiecare zi. Dar nu eram în măsură să mă târguiesc cu proprietarul meu, iar traiul cu Keller era ceva ce amândoi începeam să urâm. Nu eram de acord cu agăţările lui aleatorii care nu sunau niciodată şi care întotdeauna apuca ultima cutie de La Croix din frigider înainte de a se strecura afară.

El, pe de altă parte, era sătul ca cineva să-i ocupe sufrageria şi să folosească toată apa caldă de la duş.

Urcând cu paşi repezi, mi-am trecut degetele peste pereţi. Degetele mele erau atât de calofile, atât de uzate de la muncă, încât simţeam orice presiune asupra lor era plăcută. Telefonul mi-a dansat în buzunar, semnalând un mesaj text, şi pentru a mia oară l-am scos, sperând că poate văd numele lui Ransom.

Keller: Hei, dragă, veşti bune. Derryck, de la cafeneaua de peste drum, are nevoie să i se cureţe casa de trei ori pe săptămână. Să-i dau numărul tău?
X

Am tastat un *„da”* rapid şi mi-am continuat călătoria la etaj.

Pentru o vreme, l-am văzut pe Ransom peste tot. La supermarketul cu discount pe care îl frecventam. La magazinul de biciclete. La cinematograf, ori de câte ori mergeam cu Keller, şi chiar şi la salonul de tatuaje unde am fost intern.

Din moment ce nu reuşisem să-mi găsesc o slujbă cu jumătate de normă – după părerea lui Keller, de fiecare dată când oamenii îmi vedeau numele pe un CV, credeau că este o glumă – a trebuit să fac curăţenie în fiecare seară la Main Squeeze şi la localul de lângă, un dispensar numit High Fashion. Îmi plătea facturile – mai mult sau mai puţin. Şi poate că era din cauza fumului de iarbă, dar puteam să jur că îl văzusem şi pe Ransom acolo.

Dar, în ultimele zile, situaţia s-a îmbunătăţit. Mă trezeam că nu mă gândeam la el timp de o oră întreagă, uneori chiar două. Când capul meu ajungea pe pernă, epuizarea câştiga războiul împotriva durerii inimii şi puteam să dorm în loc să fiu obsedată de el – ce făcea el? Cu cine era? Se gândea şi el la mine? Era adevărat ce se spunea. O viaţă de muncă grea te ţinea departe de necazuri... şi de păcat.

La urma urmei, am făcut ceea ce trebuia. Lui Ransom nu i-a păsat niciodată cu adevărat de mine. De aceea i-a fost atât de uşor să stea departe.

Când am ajuns în vârful scărilor, eram atât de epuizată de tura mea de la magazinul de tatuaje, încât m-am prăbuşit pe uşă cu un geamăt. Numai că trupul meu nu a fost întâmpinat de o masă de lemn tare. Am căzut pe ceva mai moale... şi cu siguranţă mai curbat.

„Iepuraş, arăţi ca naiba!”, m-a salutat mama mea în stilul ei caracteristic, în stilul Julianne Thorne.

Trăgându-mă înapoi, m-am împiedicat până când spatele meu s-a lovit de peretele opus, clipind. Am fost imediat în alertă. În faţa mea se aflau tata, Hera şi mama. Fără bodyguarzi. Nici un detaliu de securitate. Pentru o clipă, am fost tentat să latru la ei să se întoarcă în Texas. Dar apoi mi-am amintit ceva ce îmi spusese Ilona săptămâna trecută.

„Nu poţi sta departe de familia ta pentru totdeauna. Chiar dacă sunt imperfecţi, iar sentimentele tale sunt valabile, ei încă te iubesc Şi ţin foarte mult la tine în felul lor. Nu renunţa la ei înainte de a încerca să îţi schimbi relaţia. „

„Ce cauţi aici?” M-am luptat să scot cuvintele din gură. Cu greu. „E timpul să vorbim”, a spus tata, încet, dar cu severitate. Era tonul lui tară menajamente, şi n-am mai auzit-o de mult timp. Mi-a scăpat, mi-am dat seama prosteşte. Mi-a lipsit dragostea lui dură. Mi-a lipsit iubirea lui de orice fel.

„Nu am mai vorbit din acea zi îngrozitoare în care ai venit în Texas pentru câteva ore.

De când...” Mama a tras o respiraţie sacadată, oprindu-se la mijlocul frazei.

Din moment ce am spus clar că nu-i consider o familie după ce am trecut cu vederea comportamentul lui Craig faţă de mine.

Dar de atunci făcusem unele progrese. Mi-am dat seama că poate nu pe ei ar trebui să fiu supărat pentru acea infracţiune. Aveau şi ei greşelile lor – s-au

amestecat în viaţa mea, în deciziile mele, în bunăstarea mea şi mi-au tăiat aripile, punându-mă într-o cuşcă frumoasă şi aurită. Dar, aşa cum a subliniat Ilona într-una dintre multele noastre Şedinţe, nu au fost răutăcioşi, chiar dacă abuzul a avut loc. Iar agresiunile lui Craig se întâmplau suficient de discret pentru a nu provoca nicio suspiciune din partea lor.

Mi-am îndreptat privirea spre Hera, aruncând o sprânceană. „Unde este soţul tău?” Ştiam deja răspunsul. Pentru prima dată în viaţa mea, eu eram sora sarcastică.

Hera îşi strânse buzele, privind în jos. „Acum locuieşte la părinţii lui. A plătit cauţiunea la scurt timp după ce a fost arestat.”

„Probabil că a fost pentru prima dată în viaţa lui când a simţit vreun fel de disconfort.” „Mergeţi mai departe cu procesul?”, a întrebat sora mea.

Zâmbind pudic, i-am spus: „Contrar credinţei populare, eu termin întotdeauna ceea ce încep.” „Vom divorţa”, a spus Hera.

„Bineînţeles.” Am rămas indiferent. „Este o publicitate proastă să rămâi cu el după ce s-a întâmplat. O mulţime de titluri de ziare.”

„Asta e ceea ce crezi tu?” Hera rămase cu gura căscată. Am ridicat din umeri.

„Uite, Halbe, ne-ar plăcea să vorbim cu tine înăuntru, în intimitate.” Acesta era tata, părând atât de pierdut, atât de ieşit din habitatul său natural, încât un fior de tristeţe mi-a înţepenit efectiv pielea. Nu-l mai văzusem niciodată atât de ieşit din fire.

Nu credeam că apartamentul meu avea suficient spaţiu pentru noi toţi, dar oricum mi-am băgat cheia în încuietoare. Am început să mă joc cu ea când s-a blocat. Cu un oftat, i-am explicat: „E o cheie complicată”.

Tata a intrat în spaţiul meu personal, preluând controlul, ţinând în mână mânerul şi cheia. „Secretul este că trebuie să tragi mânerul spre tine în timp ce împingi cheia cât mai adânc posibil înainte de a o întoarce.” A împins uşa să se deschidă tară efort.

Cu o încruntare sceptică, am întrebat: „De unde ştii asta?”.

„Am lucrat pentru un lăcătuş toată vara, în fiecare vară, când eram adolescent.” „Habar n-aveam.”

„Asta pentru că nu am vorbit aproape niciodată cu voi, fetelor, despre ceva important.

Aş vrea să schimb asta. Acum, vino.”

Ne-am adunat cu toţii în sufrageria mea. Nu mi-am cerut scuze pentru mărimea apartamentului meu sau pentru starea lui. Sau pentru faptul că canapeaua arăta de parcă ar fi avut zile mai bune.

-în anii '90.

Mama şi Hera s-au aşezat pe canapeaua mea minusculă, în timp ce tata a luat singurul scaun de lângă colţul de mic dejun. Eu am aterizat pe patul meu cu două paturi.

Tata s-a uitat între Hera şi mama. întotdeauna am simţit că erau o echipă, independentă de mine în orice fel, formă şi chip. Aşa părea şi acum. Ca şi cum ar fi vorbit un limbaj secret doar prin ochii lor.

„încep eu”, a spus tata cu hotărâre, când atât mama, cât şi Hera s-au uitat în altă parte, stânjenite. „întreaga familie îţi datorează scuze, Halbe. Şi cred că momentul potrivit pentru a-ţi prezenta aceste scuze a fost ziua în care ai venit în Texas să ne spui despre Craig. Eram atât de Şocate, atât de supărate – pe el, pe noi înşine – încât tragedia a fost umbrită de furie. Când ne-am revenit, când am digerat tot ce s-a spus şi ce s-a *făcut*, aţi refuzat să ne răspundeţi la telefon. Ransom ne-a sfătuit să stăm departe...”

La menţionarea numelui său, inima mea a făcut un salt. Dar faţa mea

nu a tresărit. „Şi, ei bine, ţi-am lăsat puţin spaţiu. Am continuat să te sunăm, dar nu am dat buzna. Până când a devenit evident că nu mai voiai să ai de-a face cu noi -

probabil pentru totdeauna. Am dreptate aici, Sugar Pie? Nu vrei să „ai nimic de-a face cu noi?”

Da. Nu. Poate?

„Este complicat”, am spus în cele din urmă. „Prezenţa ta aici nu-mi aminteşte doar de ceea ce s-a întâmplat cu Craig şi a trecut neobservat. Pentru mine, tu simbolizezi pierderea independenţei mele. Sau faptul că nu am câştigat-o niciodată cu adevărat, în primul rând. Toate minciunile, toate ascunzişurile despre dislexia mea... felul în care ai înlocuit dragostea şi afecţiunea ta pentru mine

cu vile Şi genţi de firmă... sunt supărat pe tine. Sunt supărată pe *mine* pentru că am lăsat să se întâmple asta. Şi nu am terminat de a fi supărată."

„Corect." Tata şi-a frecat maxilarul. „Nu te vom împinge să faci nimic pentru care nu eşti pregătit. Dar avem câteva lucruri de spus înainte de a pleca de aici. în primul rând, aş vrea să-mi cer scuze. Aceasta este o declaraţie generală, Hallie, aşa că ascultă cu atenţie. îmi cer scuze că nu am fost prezent când ar fi trebuit. Pentru că am luat decizii greşite când erai prea tânără să le iei singură. Pentru că te-am rănit în încercarea mea de a te proteja. Pentru că te-am înecat în lucruri materiale în loc de atenţie. Pentru că am fost absent şi m-am concentrat asupra mea, asupra carierei mele, când viaţa a început să se destrame pentru tine. Pentru că am lăsat-o să-mi scape de sub control aşa cum a facut-o. Mai presus de toate", a tras aer în piept, cu buza inferioară tremurând uşor, „îmi cer scuze că nu am fost tatăl pe care îl meritai".

Ai fi putut auzi un ac de pin. Locul era atât de mic încât ne atingeam genunchii. Era ridicol să vezi toţi aceşti oameni puternici stând într-un studio de nouă sute de dolari pe lună.

„E rândul meu." Mama şi-a şters colţul ochiului, cu un chicotit stânjenit pe buze. „Aş vrea să-mi cer şi eu scuze. Bănuiesc că rolul meu a jucat un rol important în felul în care te simţi acum. Am fost... atât de obsedată de locul meu în această lume, de titlul meu, de ceea ce voiam să realizez, încât te-am neglijat complet. Pe amândoi." S-a uitat şi ea la Hera.

„Doar că cu Hera a fost... diferit. Ea a rămas aproape. Nu a vrut să trăiască departe. îmi căuta atenţia şi sfaturile în mod activ, aşa că a fost mai uşor să formez o relaţie mai apropiată cu ea. Am crezut prosteşte că, dacă îţi ofer spaţiul tău, vei veni la mine în cele din urmă. Că vom avea o relaţie. O parte din mine chiar te-a resimţit – propria mea fiică – pentru lipsa ta de interes faţă de mine şi de realizările mele. în loc să încerc să găsesc o cale spre tine, aşteptam ca tu să găseşti o cale spre mine. îmi pare foarte rău. Nu am vrut niciodată să-ţi fac rău. Am crezut sincer că dacă te supun unor teste care te-ar eticheta într-un anumit fel, ţi-ar afecta stima de sine, nu ţi-ar ridica-o. Am avut încredere în felul meu cu atâta convingere, încât nu mi-am putut imagina, nici măcar pentru o clipă, un scenariu în care să mă înşel. îmi pare foarte rău, Hallie. Dacă îmi dai o Şansă, ştiu că pot să îmbunătăţesc situaţia. Pentru amândoi. Să o luăm de la capăt."

Din nou, nu am spus nimic. Erau multe de procesat. Privirea mea era fixată pe Hera. Ea era singura care nu spusese nimic. O parte din mine nu credea că o va face. Lăsând la o parte filmele Hallmark, oamenii nu aveau de obicei revelaţii. Momente cu beculeţe sau puncte definitorii în care brusc ştiau ce să spună şi ce să facă. Iar recunoaşterea propriilor erori era deosebit de dificilă.

Cu precauţie, Hera a deschis gura. Dar în loc de scuze, a ieşit cu

totul altceva.

„îmi urăsc viaţa.”

Cuvintele au răsunat în toată camera, infiltrându-se în pereţi.

„întotdeauna mi-am urât viaţa”, a spus ea, aŞezându-se puţin mai dreaptă. „Eu am luat-o pe calea opusă ţie, Hallie. Tu ai fost întotdeauna despre a-ţi lăsa propria amprentă în lume, trăindu-ţi viaţa aşa cum credeai de cuviinţă, explorând cine eşti. Eu am vrut doar să fac parte din moştenirea Thorne. Am vrut să devin o persoană de

care mama şi tata să fie mândri. Dar, în drumul meu spre asta, am uitat să-mi dau seama cine eram cu adevărat.

Nu s-a uitat la niciunul dintre noi, dar a continuat să vorbească ca într-un fel de transă. „M-am dus la facultatea de medicină pentru că arăta bine pe hârtie. M- am întâlnit cu Craig pentru că povestea a fost uimitoare – iubiţi din copilărie, vacanţe la schi împreună de la vârsta de nouă ani. Am rămas în preajma mamei şi a tatei, chiar dacă îmi era dor de Coasta de Est în fiecare zi. Am vrut

să fie cea perfectă. *Cea bună*. Şi am plătit un preţ teribil pentru asta. Dar cred că, dintre toate daunele pe care le-am făcut…" Şi-a lins buzele, în ochii ei sclipind lacrimi nevărsate. „Cel mai îngrozitor a fost că, undeva pe parcurs, am devenit o persoană oribilă. O persoană căreia nu-i păsa de nimic altceva decât de imaginea ei. Un monstru care se hrănea cu propria mizerie. îmi pare foarte rău, Halbe. Nu meritai asta. Nici tratamentul rău, nici îndoiala mea, nici atitudinea mea. M-am purtat oribil cu tine în trecut, doar pentru că voiam să fiu cea mai bună şi uram concurenţa. îmi pare rau. îmi pare rău că am lăsat nesiguranţa mea să strice totul."

Acesta era momentul să spună ceva important şi profund. Dar nu am putut găsi cuvintele. Aşa că… nu am spus nimic.

Am stat acolo în tăcere câteva minute. Am profitat de acest timp pentru a mă obişnui cu prezenţa lor.

Hera a vorbit prima, ştergându-şi ochii umezi.

„Doamne, ce ciudat este. Hai să luăm ceva de mâncare. Nu am mâncat nimic din mâncarea din avionul privat. Arăta de parcă ar fi stat în frigider ani de zile."

Mi-a pus un zâmbet pe faţă, în ciuda eforturilor mele. „Iepuraş, ştii un loc?" m-a întrebat mama.

„Păi, da, dar este vegetarian".

„Cu atât mai bine." Tata s-a ridicat în picioare. „M-am săturat de atâta carne

roşie."

I-am dus la un restaurant indian, unde am mâncat cât am putut de mult Chole, orez şi samosas la cuptor. M-am bucurat atât de mult de mâncare încât îmi venea să plâng. Nu mai mâncasem în oraş de câteva săptămâni. Poate de luni de zile. Mesele fine deveniseră un lux pe care nu mi-l puteam permite.

Probabil că familia mea a perceput vibraţiile de animal turbat, pentru că tata şi- a curăţat colţurile gurii, prefacându-se că nu e mare lucru că se afla aici, în acest mic restaurant de cartier, cu nu mai puţin de trei agenţi ai serviciilor secrete care ne supravegheau.

„Ştii, poţi primi oricând o alocaţie de la noi. Nu trebuie să fie una extravagantă."

„Nu, mulţumesc." Mi-am lăsat furculiţa pe masă, prea plină ca să mai respir. „Nu-ţi iau banii, dar…" Am aruncat o privire între cei trei membri ai familiei mele cu adevărat distruse. „O să vă împart compania. Poate. Cu paşi mărunţi şi toate cele."

Hera a zâmbit. „Paşi mici."

„Deci…" Tata şi-a curăţat gâtul. „Vom vorbi despre sperietura cu răpirea?" Eh. Nu am discutat cu nimeni, în afară de poliţie pentru o declaraţie şi câteva întrebări de urmărire. în mod ciudat – sau poate nu atât de ciudat – nici măcar nu-mi făceam griji că aş fi fost o ţintă. Traumatizată – da. A fost destul de oribil să trec prin toate astea. Dar nu m-am speriat. Ştiam că incidentul nu avea nimic de-a face cu mine şi totul avea de-a face cu Ransom. Şi, în plus, toţi cei care luaseră parte la operaţiunea de răpire erau închişi şi aşteptau procesul pentru acuzaţii grele. Am auzit că procurorul a pus la

cale un proces
un caz solid împotriva lui Kozlov.

„Au fost abia două ore”, am minimalizat.

„Totuşi”, a spus tata. „Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut în acele ore”.

„Nu a fost punctul culminant al vieţii mele. Nu.” Am devenit tăios şi

necooperant. Ştiam încotro se îndrepta conversaţia.

„Ransom a salvat ziua”, a declarat mama. Nu i-am răspuns. „Totuşi... ai decis că era mai bine să te desparţi de el. Cum aşa?”

„A fost mai degrabă o decizie comună”, am minţit, căutându-l cu disperare pe chelner ca să pot face semn pentru nota de plată. „El a vrut să se întoarcă la Chicago, iar asta s-a întâmplat pe

după tot ce s-a întâmplat cu voi, şi am vrut să fiu singură. Complet singură. Şi singurul motiv pentru care am fost de acord ca el să aibă grijă de mine a fost pentru că depindeam de banii tăi. Ceea ce nu mai este cazul."

A fost, de asemenea, unul dintre motivele pentru care nu aş mai accepta niciodată un ban de la ei.

Sentimentul legat de ea mi-a făcut pielea de găină.

Mama a dat din cap. „Se pare că v-aţi înţeles bine."

Hera a încercat să-mi prindă privirea. M-am uitat fix la tavan. Nu voiam să mă gândesc la el. Numai numele lui îmi făcea lucruri îngrozitoare şi delicioase în stomac, chiar şi acum. Uram cum îmi era dor de el. Mi-a fost dor de el în ciuda a tot ce se întâmpla.

„M-am lăsat purtat de lovituri", am spus în cele din urmă.

„M-am întâlnit cu el zilele trecute", a spus tata în mod conversaţional. I-am simţit privirea pe faţa mea şi nu m-am putut abţine. Am cedat şi m-am uitat la el, fiecare celulă din corpul meu fiind însetată să aud mai multe.

„Oh, da?"

El a dat din cap. „El deschide un departament de securitate cibernetică. I-am promis că îl voi ajuta." „Sper că se descurcă bine", am spus cu prudenţă. Am vorbit serios în fiecare cuvânt. Chiar speram se simţea bine. Chiar dacă a fost fără mine. „E un tip greu de citit."

„Hmm."

„A întrebat de tine." Tata şi-a ridicat paharul. A învârtit berea de import în el. Inima mea a accelerat periculos.

„Da?" Vocea mea era ascuţită. Diferită. „I-am spus că habar n-am. Că ne-ai izolat pe toţi."

„Şi cum a răspuns?" Nu am mai încercat să mă prefac că sunt indiferentă. Tata s-a uitat în faţă, fixându-mă cu privirea. „Părea *mândru*."

„Ai avut ceva special cu acest bărbat, nu-i aşa?" Mama a adulmecat.

„Oh, mamă, taci din gură. Asta depăşeşte orice limită!" Mi-am luat faţa în braţe, canalizând adolescenta obraznică pe care nu am avut niciodată ocazia să fiu.

„Nu spun că a fost romantic!" Mama a ţipat. „Doar că păreaţi să ţineţi foarte mult unul la celălalt. îmi amintesc că era foarte protector cu tine."

„Uh, *duh*| A fost garda mea de corp. Putem vorbi despre altceva?"

„Da!" a anunţat Hera cu o floare. „Hai să vorbim despre cum vreau o petrecere de divorţ! Una cu un tort amuzant şi filme de încurajare şi cocktailuri! Cocteiluri cu zahăr în ele! Vreau să mă dezlănţui".

Am râs.

Pentru prima dată, am simţit că am o familie. O familie disfuncţională şi ciudată.

Dar o familie, totuşi.

Chapter Twenty-Five

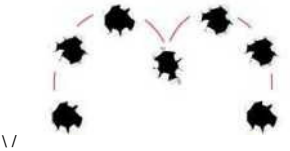

\ /

* *

Trei luni mai târziu.

„Ceea ce aud este că noi vom fi prima voastră lovitură la securitatea campusului.” Dax Gorsuch, insuportabilul răspuns uman pentru un pârţ, alias prorectorul Universităţii Clarence din Chicago, stătea în faţa mea în sala de Şedinţe. Părea atât de plin de sine, de parcă tot ce aveam nevoie era un ac pentru a-l face să explodeze şi să sângereze ego-ul lichid.

Am simţit cum ochii lui Tom au aterizat asupra mea. Eu eram cea care se ocupa de potenţialii clienţi. Tom nu se pricepea să vorbească în public. Sau, ştii tu, la vorbit în general, de fapt.

„Nu.” Tom şi-a curăţat gâtul în cele din urmă, când şi-a dat seama că nu voiam să spun nimic. „Este incorect, domnule. De fapt, avem o experienţă vastă în asigurarea evenimentelor şi petrecerilor mari. Suntem experţi în controlul accesului, evaluarea securităţii, monitorizarea sistemelor şi intervenţia preventivă pe holuri şi în parcări.”

„O să fie rău.” Gorsuch şi-a mângâiat bărbia Şubredă, bătându-şi degetele pe masa mea de lemn ovală personalizată, lăsând urme. „Aducem această personalitate politică nebună şi extremistă a ştirilor politice. îşi va aduce propria securitate, dar deja vedem demonstraţii în campus. Va deveni violent. Sută la sută la sută. Şi chiar nu vreau să am un proces pe cap.”

Cuvintele au intrat pe o ureche şi au ieşit pe cealaltă. Nu-mi păsa deloc de această prelegere de la Universitatea Clarence. Tot la ce mă puteam gândi – tot la ce mă gândisem în ultimele Şapte luni – era Hallie Fucking

Thome.
Mirosul
ei.
Zâmbetul

ei.
Cerneala
ei.

Ghiţănelele pe care le-a lăsat peste tot. Eram un om posedat şi nu puteam să am un gând corect fără ca ea să mi-l păteze. Mă bântuia în timpul zilei şi venea la mine noaptea. Nu puteam scăpa de ea. Şi am vrut s-o fac. La naiba, voiam să uit de ea.

Asta era ceea ce îşi dorea. Mi-a spus să stau departe. Aşa că aşa am făcut.

Prin ceaţa din capul meu, îl puteam auzi pe Tom bâlbâindu-se într-un răspuns lipsit de strălucire la adresa lui Gorsuch.

„...să ne antrenăm gărzile de corp să ia cea mai sigură decizie în orice moment. Ne-am confruntat în trecut cu multe situaţii în care personalităţi media de profil înalt au fost ameninţate. Nu-i aşa, *Ransom!"*.

Numele meu a fost mai mult scuipat decât rostit. I-am aruncat o privire de ocolit. Dacă privirile ar putea ucide, aş fi fost prăbuşit pe scaunul meu cu tapiţerie din piele crem, cu optsprezece răni de glonţ.

în cele din urmă m-am smuls din ceaţă şi l-am fixat pe Gorsuch cu o privire

răutăcioasă. „Uite, eşti aici, ceea ce înseamnă că te-ai decis deja cam cine cu care te duci. Pe bună dreptate. Suntem cei mai buni din Chicago şi avem contracte federale care atestă acest lucru. Nu vom sta aici şi vă vom enumera motivele pentru care ar trebui să ne angajaţi. Acum, aici e partea în care vrei să ne spui că suntem orgolioşi. E în regulă. Duceţi-vă afacerile în altă parte. Doar puneţi deoparte banii pentru avocaţi, taxe de soluţionare şi mediere pentru când se va întâmpla ceva în campus şi zeci de procese vă vor fi băgate în fund." Mi-am încheiat blazerul cu o singură mână, în faţa feţei stupefiate a rectorului. „Să aveţi o zi bună." Am ieşit.

„Scuzaţi-l. Este... uhm, nebun clinic." Tom a sărit în spatele meu, urmându-mă afară din sala de Şedinţe.

Holul gri s-a închis în faţa noastră. întotdeauna a fost atât de îngust şi de întunecat? Nu că mi-ar fi lipsit Los Angeles şi traficul, poluarea şi oamenii de plastic, dar Chicago putea fi mizerabil uneori.

„Ce naiba e în neregulă cu tine?" a Şoptit Tom în Şoaptă.

I-am făcut cu mâna, fără să mă opresc din mers spre birou. „Este o treabă mică şi te face să transpiri pentru ea. La naiba cu el."

„O slujbă este o slujbă", a insistat Tom.

„Nu", i-am explicat cu o răbdare condescendentă. „O slujbă este un contract între două părţi, bazat pe respect reciproc. Eu nu pup în fundul nimănui".

„Nu ai sărutat niciodată un fund." Tom a sărit în faţa mea, blocându-mi drumul spre uşă. Amândoi ştiam că puteam să-i dau un pumn direct în faţă şi să ajung la destinaţie. Dar adevărul era că munca putea să mai aştepte. Nu făcusem *altceva decât să* muncesc în ultimele Şapte luni.

„Ce te roade, Ransom?" Ochii lui îi căutau pe ai mei cu frenezie.

„Nimic."

„Nu ai fost tu însuţi."

„Eu însumi sunt o pacoste totală, şi exact asta sunt acum."

Are 21 de ani. Douăzeci de ani. Unu. Ce o face să fie imposibil de uitat?

„Uite…” A oftat. „îmi dai senzaţii de nebunie şi, având în vedere că eşti partenerul meu de afaceri, asta mă face să mă simt într-un fel. Vii la cină diseară? Lisa ar vrea foarte mult să te vadă. Şi copiilor le e dor de tine.”

Cea mai mare porcărie pe care am auzit-o vreodată, dar agenda mea socială era

larg deschisă. în plus, văzându-i pe Lisa şi pe copii m-ar putea face să mă lupt cu ceva care să semene a cavalerism.

Sau cel puţin să nu aibă un comportament de rahat total. Gorsuch a ieşit din sala de Şedinţe, îndesând o grămadă de hârtii în pieptul lui Tom în timp ce ieşea.

„Să nu o dai în bară", a murmurat el.

Am arcuit o sprânceană către Tom. „Vezi?"

Tom a clătinat din cap, părând epuizat. „Să fii la mine acasă la ora Şase. Să arăţi prezentabil. Oh, şi nu bea!"

„Nu am mai băut de luni de zile."

„Da." Tom s-a retras, mergând cu spatele spre biroul său în timp ce mă privea. „Ştiu foarte bine, faţă de cur. Ai fost insuportabil până peste măsură."

Un copil stătea în poala mea, iar altul pe umerii mei în timp ce încercam să mă uit la un meci de fotbal în sufrageria lui Tom.

„întotdeauna au fost atât de grele? Atât de nevoiaşi?" Am întrebat în timp ce un deget micuţ îşi găsea drumul în nara mea, proprietarul său chicotind de încântare.

Lisa se uita la mine cu atenţie de pe fotoliul înclinat. „Ransom, sunt cinci."

La Şase ani, eram deja un hoţ de buzunare expert care fura pentru a se asigura că am burta plină şi mă luptam cu dinţii şi cu unghiile pentru locul meu pe un pătuţ murdar. Habar nu aveam cum se comportau copiii normali la acea vârstă.

„Unchiule Rand-fiule, există monştrii lunare?"

„Unchiule Rand-fiule, cine e mai puternic, Thor sau Spiderman?"

„Monştrii nu există, decât dacă îi numeri pe politicieni şi avocaţi. Thor este un zeu care mânuieşte un ciocan, iar Spiderman este un adolescent care poartă un costum de latex, aşa că faceţi voi calculele. De asemenea, spune-i mamei tale să-mi aducă obere."

„Spune-i unchiului tău să-şi ia şi el una", a spus Lisa cu soare.

I-am scuturat pe copii de pe mine şi m-am ridicat în picioare, mergând spre bucătăria lui Tom şi a Lisei. Mâncarea urma să fie gata în zece minute, ceea ce însemna că trebuia să îndur pedeapsa chinuitoare a discuţiilor mărunte până atunci. Nu aveam chef să mănânc. Nu aveam chef să mă distrez. Tot ce voiam să fac era să mă duc acasă şi să fac una dintre căutările mele săptămânale pe internet despre Hallie. Căutări care deveneau din ce în ce mai frustrante, având în vedere că ea dispăruse de pe faţa pământului, sau cel puţin de pe internet. Nici o premieră de film, nici o petrecere, nici o poză cu paparazzi la The Ivy.

Bineînţeles, puteam să o urmăresc şi să aflu tot ce voiam să aflu despre ea. Dar a fost o mişcare atât de idioată – o asemenea vibraţie de urmăritor obsesiv – încât nu m-am putut hotărî să o fac.

Am deschis frigiderul, scoţând trei beri pentru Lisa, Tom şi pentru

mine. Am spart capacele cu degetul mare. S-au aruncat direct în chiuvetă. Pivotând, mă pregăteam să mă întorc în sufragerie când am găsit-o pe Lisa în faţa mea. Se uita la mine cu o atitudine primordială, cu mâinile prinse de talie.

„Ce se întâmplă cu tine?”

„Nimic.” M-am încruntat, ferindu-mă de ea. „Vezi-ţi de treaba ta.”

„Este greu când îi faci soţului meu imposibil să se ocupe de munca sa în mod

profesionist. Nu te implici cu totul, nu-i aşa?” Mi-a urmat paşii, rămânând aproape în urma mea.

Strâmbând din nas, i-am spus: „E un pic cam extravagant, draga mea. Eu lucrez cam de trei ori mai multe ore decât soţul tău."

„Eşti distrasă, agitată şi nu-ţi aduci partea ta", a continuat ea, tară să se descurajeze. La naiba cu Lisa şi cu licenţa ei în psihologie. „Opreşte-te. Intoarce-te. Ajută-mă să pun masa", mi-a ordonat ea.

M-am oprit, aruncând o privire spre masa de prânz.

„Este deja pregătită." „Ajută-mă să scot friptura din cuptor, atunci."

Am luat o înghiţitură din berea mea, punându-le pe toate trei pe masă înainte de a mă întoarce în bucătărie. „Eşti o pacoste, Lisa."

„Sigur, dar nu-ţi poţi permite să fii pretenţios cu prietenii tăi, aşa că lasă-te purtat de situaţie." A sărit pe tejghea, privindu-mă cum îi serveam cina gazdei mele la masa ei.

„Lasagna şi caserola sunt în celelalte două cuptoare", a cântat ea. „Da, am înţeles."

„Deci..." Ochii ei au fost tot timpul aţintiţi asupra mea. Am luat prosoapele de bucătărie şi am început să aranjez masa cu mâncare. „Cred că ştiu ce te va face să te simţi mai bine."

„Mă îndoiesc", am mormăit, aşezând friptura pe masă. „Ar trebui să taci din gură şi să mă laşi în pace, iar eu am sentimentul că nu sunt atât de norocos."

„Am pe cineva cu care să-ţi aranjez o întâlnire", a spus ea.

„Nu, mulţumesc."

„E genială!" a exclamat Lisa. „Amuzantă, deşteaptă, frumoasă..."

Ea nu este Hallie, am terminat pentru ea în capul meu. Era imposibil să trec mai departe. „Nu sunt pe piaţă pentru aşa ceva", am răcnit, întorcându-mă să iau lasagna şi caserolă.

„De ce, te interesează altcineva?", a răcnit ea. „Nu", am şuierat.

Lisa şi-a lăsat picioarele să atârne peste tejghea, cu mâinile băgate sub fund. Strălucea, iar eu uram asta. „Cred că da."

„Cina e servită", am ignorat-o. „Cheamă-i pe paraziţii pe care îi numeşti familie." „Du-te în L.A., Ransom. Dacă o iubeşti atât de mult. Este evident că o iubeşti."

„Nu ştiu despre ce vorbeşti." Am înfipt furculiţa şi cuţitul în friptură, cioplind- o ca şi cum ar fi fost faţa cuiva pe care îl uram.

„Asta nu e ceva peste care să treci." A sărit de pe tejghea, îndreptându-se spre mine. „Este evident că nu ai mai fost îndrăgostită până acum."

Mi-a atins umărul. M-am îndepărtat brusc la contact, întorcându-mă pentru a-i mârâi în faţă. „Nu sunt îndrăgostit de nimeni, şi chiar dacă aş fi – ceea ce nu sunt – ea nu vrea să mă vadă. Mi-a spus-o foarte clar. Sunt un ticălos şi un nenorocit, dar nu sunt atât de egoist încât să mă cac peste cererea ei valabilă. Eşti mulţumit acum?"

După mărimea ochilor Lisei – două luni grase care îmi străluceau în spate – ştiam că arăt ca şi cum ar fi trebuit să mă calmez naibii. Şi dacă ăsta nu era un semn revelator, atunci faptul că Tom a apărut la periferia mea, poziţia lui invitând la necazuri, era.

„Imens!” Lisa şi-a aruncat braţele peste umerii mei într-o îmbrăţişare. Am încremenit, ţinând încă în mână cuţitul şi furculiţa de sculptat. Ce naiba se întâmpla? Am vrut să nu se mai întâmple. Nu voiam să fiu atins de nimeni. Ei bine, nu *oricine.* Dar nu de ea. „În sfârşit, simţi ceva, Ransom. Asta e enorm.”

„E o prostie.” M-am tras înapoi, cu faţa tunătoare. „Nimic din toate astea nu este în regulă. Am o obsesie ciudată pentru o femeie pentru care am lucrat. O femeie care este cu opt ani mai tânără decât mine.”

„Eşti îndrăgostit.”

„Nu aşa arată dragostea”, am scuipat.

„Este *exact* cum arată dragostea”, a intervenit Tom din locul lui de lângă masă. „Du-te la Los Angeles, nenorocitule.”

„Nu vrea să mă vadă.”

„A spus asta acum Şapte luni”, a precizat Tom.

„De asemenea, nu are memoria unui peştişor auriu”, am replicat eu. „A vorbit

serios atunci.

Acum vorbeşte serios.”

„Ransom-go!” Acum era rândul Lisei.

„Nu vreau să o deranjez.”

„Nu vei fi”, m-a asigurat Tom. „Cum

de...”

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu!” Lisa şi-a aruncat mâinile în aer. „Pentru că eu vorbesc cu ea, bine? Vorbesc cu ea la telefon cam de două ori pe lună şi încă este înnebunită după tine. Te urăşte pentru ceea ce ai făcut, pentru cum te-ai purtat cu ea, pentru o mulţime de lucruri, dar încă te iubeşte foarte mult. Aşa că, pentru numele lui Dumnezeu, te rog, *te rog,* Ransom, du-te la Los Angeles şi fii bărbat. Corabia a plecat. Niciodată nu vei mai putea să nu mai simţi nimic. Nu odată ce ai căpătat sentimente. Nu vor dispărea. Acum că ştii cum e să simţi, asigură-te că amândoi vă simţiţi *bine*.”

Avea de gând să mă stranguleze.

în primul rând, pentru că a luat un avion privat de la Chicago la Los Angeles.

Un client miliardar îmi era dator cu o favoare şi a fost de acord să-mi împrumute avionul dacă plăteam pilotul şi combustibilul.

în al doilea rând, pentru că mă prezentam la uşa ei.

Deşi era foarte posibil ca Halbe să se mai gândească ocazional la mine, aşa cum a spus Lisa – era o fiinţă sentimentală –, era cât pe ce să mă împingă de pe o nenorocită de stâncă ultima dată când ne-am văzut.

Dar, până la urmă, Lisa avea dreptate. Trebuia măcar să încerc să-mi pledez cauza.

Exista o singură mică problemă – nu aveam nici cea mai vagă idee unde locuia zilele astea şi aveam foarte puţin timp pentru a mă documenta. M-am îmbarcat în avion la doar două ore după conversaţia cu Lisa şi Tom.

Primul meu apel a fost către Keller. Părea să fie prietenul ei bun şi încă mai aveam contactul lui de când lucram pentru ea.

„Hola?”, a ciripit el în telefon.

M-am aşezat pe fotoliul alb şi pufos din avion. „Keller, sunt Ransom.” A fost o pauză înainte ca el să spună: „Ce naiba?”.

„Fostul bodyguard al lui Halbe.”

„Ştiu cine eşti. Memoria mea este *impecabilă*. Ştii cât de mult gingko consum? Nivelurile de flavonoide şi terpendoi din corpul meu sunt nebuneşti."

Vorbea măcar în engleză? „Ce vrei?"

a întrebat Keller.

în mod evident, Halbe nu mi-a cântat laudele celei mai bune prietene a ei după

confruntarea noastră. „Voi fi în zonă în câteva ore şi aş vrea să o cunosc pe domnişoara Thorne. Poţi să... să-mi spui noua ei adresă?”

„Nu, nu pot”, a spus el cu hotărâre. „Poţi să o suni şi să o întrebi tu însuţi.”

„Amândoi Ştim că răspunsul va fi nu.” M-am întrebat ce m-a inspirat să am această conversaţie la telefon şi nu faţă în faţă. Keller avea o slăbiciune pentru oamenii plăcuţi din punct de vedere estetic. „Iar eu vreau să vorbesc cu ea”.

„Şi vreau să mă cuplez cu Neil Patrick Harris. Dar ghici ce? Este deja ocupat. Iar eu nu sunt o distrugătoare de case. Oh, şi sunt destul de sigură că locuieşte în Sherman Oaks, unde traficul este *nebunesc*.”

Acest om era cu totul prea mult. Cum de a suportat Hallie o conversaţie cu el era un mister.

„Keller.” Am folosit tonul meu cel mai ameninţător. „Ar vrea să audă ce am de

spus.” „Eşti sigură de asta, dragă?”, a întrebat el cu dulceaţă. „Minunat. Atunci

sun-o şi întreab-o de

ea. adresa. La revedere!”

A închis telefonul. M-am uitat încruntată la aparat, apoi l-am format pe Max. A răspuns imediat. Nici măcar nu mi-a păsat că ocupa un post în Rusia şi se afla într- un alt fus orar.

„Max.”

„Care-i treaba, Şefu'?”

„Am nevoie de noua adresă a lui Hallie Thorne.” Acest lucru urma să-mi dea şi un bun indiciu dacă cei doi păstrau sau nu legătura.

A fost o clipă de tăcere înainte de a spune: „Şefu[1]... habar n-am. Am încercat să o sun de câteva ori după cele întâmplate. Nu a răspuns niciodată şi nu am vrut să am probleme.”

La naiba.

„Este ceva...”, a început el, dar i-am închis în nas, formând următorul număr.

NeNe, prietena ei – nu mai avusese veşti de la ea de luni de zile.

Dennis, fostul ei Şofer, mi-a spus să mă duc dracului, nu în atâtea cuvinte, pentru că i-am făcut rău lui Hallie.

Mi-a devenit clar că trebuia să fac ceea ce mă îngrozea foarte tare. Am format numărul, mişcându-mă neliniştit pe scaun.

Dragoste, pe naiba. Dragostea ar trebui să fie distractivă Şi confortabilă. Am văzut filme. Asta e o rahatură de atracţie fatală.

Linia s-a activat cu un clic uşor. „Lockwood? E

totul în regulă?”

L-am avut la telefon pe fostul preşedinte al Statelor Unite. Totul pentru că am vrut să vorbesc cu o *fată*. La naiba cu viaţa mea. Dacă avionul ăsta se prăbuşeşte în câteva minute, nu mi se va simţi lipsa.

„Preşedintele Thorne. Da. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji”, am spus cu răceală, sperând că am sunat mai puţin deranjat decât acţiunile mele de acum. „Am sunat pentru a verifica.”

„Atât de devreme?” A chicotit. „Nu prea cred, şi sunt un om ocupat, aşa că mai bine scuipă, fiule.”

Asta. A fost. dureros.

„Sunt în drum spre Los Angeles şi am vrut să vorbesc cu fiica dumneavoastră. Mi-e greu să dau de ea.” în *principal pentru că nu am curajul să o sun Şi să îi răspund la căsuţa vocală.* „Mă întrebam dacă puteţi să-mi daţi adresa ei, domnule.”

„Adresa ei?”, a repetat el, revenindu-şi repede din Şoc. „Nu prea cred, Ransom. Tocmai i-am recâştigat încrederea. Cu greu. Nu am de gând să i-o stric.”

în acel moment mi s-a întâmplat ceva interesant. Am simţit o adevărată uşurare. Nu pentru că nu voia să coopereze – la naiba cu asta, era un alt eşec de care nu aveam nevoie – ci pentru că mi-a plăcut să aud că Hallie se reconecta cu familia ei. Trebuia să închid telefonul şi să încep să-mi fac legăturile din Los Angeles să funcţioneze. „În regulă", am spus, alimentându-mi laptopul în timp ce vorbeam. „Să ai..."

„Asta e tot?" a întrebat Thorne, părând aproape jignit.

„Huh?"

„Ai de gând să accepţi un refuz ca răspuns?"

Mi-am arcuit sprâncenele, întrebându-mă dacă nu cumva nenorocitul avea un atac cerebral.

„Nu am fost niciodată acuzat că sunt un gentleman, dar până şi fundul meu a fost învăţat că nu înseamnă nu."

„'Nu' înseamnă întotdeauna deschis la negocieri", a răspuns Thorne. „'Pleacă naibii' înseamnă nu. Aceasta este regula."

M-am aşezat pe spate, mângâindu-mi buza de jos. „În regulă. Hai să negociem." „Unde te afli acum?", a întrebat el.

„Un avion privat. Din punct de vedere geografic, ne aflăm deasupra statului Colorado. Tocmai am trecut de Boulder."

„Nu-i va plăcea ideea cu avionul privat." „în acest caz, ceea ce nu ştie ea nu ne poate face rău?"

„Destul de corect. Ce intenţii ai cu fiica mea?"

Să i-o tragi până în următorul deceniu? Să-i cerşesc iertare? Să o inviţi la o întâlnire?

Nu aveam niciun plan de joc. Nici o strategie. Am jucat după ureche şi am urât fiecare minut.

„Vorbeşte", am spus cu maxilarul strâns. „Nu mă minţi."

Destul de corect. „Aş dori să mă explic şi să explic acţiunile mele. Ne-am despărţit nu în cei mai buni termeni şi simt că este loc de scuze din partea mea."

„Se încălzeşte." Thorne a chicotit şi l-am auzit aprinzându-şi un trabuc, „încearcă din nou."

„Ce vrei să spun?" Am răcnit, pierzându-mi cumpătul. „Că nu mă pot opri să nu mă gândesc la ea? Că sunt obsedat de ea? Că vreau să fiu lângă ea tot timpul? Că Ştiu că e prea bună pentru mine, prea tânără pentru mine, prea *totul* pentru mine, şi totuşi nu-mi pasă?".

Spune-mi că eşti un psihopat nenorocit jară să-mi spui că eşti un psihopat nenorocit,

Hallie chicoteşte în capul meu.

Dar Thorne a chicotit şi mai mult, părând foarte amuzat.

„Da. Mi-ar plăcea să aud toate aceste lucruri. Se întâmplă să cred că fiica mea este o partidă fantastică şi împărtăşesc sentimentul că este prea bună pentru tine." A făcut o pauză. „Şi prea tânără pentru tine, de asemenea."

Am gemut: „Să trecem la subiect".

„Nu aşa se vorbeşte cu preşedintele tău", a meditat el.

„Nu mai sunteţi preşedintele meu”.

„O să-ţi arunc un os.”
„Asigură-te că are ceva came pe ea.” Mi-am arătat dinţii.
„Nu vă dau adresa ei, dar vă pot spune unde lucrează.” *Lucrai* Aş fi căzut în fund dacă nu eram aşezat.

„Loveşte-mă cu ea.”

„Misfîts and Shadows.”

„Spune-mi te rog că nu este o temniţă a sexului”, am mormăit, tastând deja numele pe laptop.

Thorne scoase un râs în hohote. „Cine ar fi crezut că Ştii să faci glume, Lockwood? Nu.
Este un magazin de tatuaje.”

„Va lucra astăzi?” „Eu sunt tatăl ei, nu secretara ei.”

„Mulţumesc pentru clarificare. Fusta creion m-a derutat.” A râs din nou. „Du-te după ea, fiule.”

„Intenţionez să o fac, domnule.”

Chapter Twenty-Six

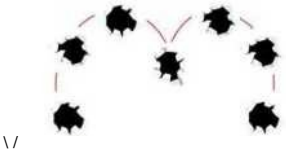

\ /

* *

'y^nionr

Când am aterizat în Los Angeles, ploua torenţial. Nu-mi puteam aminti ultima dată când plouase în acest iad uitat de Dumnezeu. Dar, desigur, pentru mine, a plouat.

Un taxi aştepta în faţa micului aeroport. M-am strecurat înăuntru, dându-i bărbatului de la volan adresa Misfits and Shadows.

Hallie părea să-şi fi găsit calea, independenţa şi o cale de întoarcere la familia ei. M-am bucurat pentru ea, dar am fost şi îngrijorată. îngrijorat că nu mai aveam nimic să-i ofer. Era terminată.

A reuşit să se descurce. Nu mai avea nevoie de mine.

Taxiul a oprit în faţa localului de pe Sunset Boulevard. Am coborât, simţindu- mă ca un idiot fără umbrelă. Era încă ploaie torenţială, ploaia cădea din norii cenuşii şi graşi ca nişte ace.

Am alergat până la uşa din faţă, împingând-o şi scuturând picăturile de ploaie de pe mine ca un câine. La tejghea, o fată cu o serie de piercing-uri şi tatuaje se uita la mine fără să vadă nimic.

„Aveţi o întâlnire?"

Aruncând o privire în jurul meu, am observat că locul era plin de lume.

„Nu." M-am apropiat de ea, aruncându-mi labele pe tejgheaua dintre noi. „Nu sunt aici ca să-mi fac un tatuaj."

„Oh." Ea a căscat. „Fără racolări, frate."

„Sunt aici pentru Hallie Thorne."

„Şi tu eşti?" Şi-a înclinat capul într-o parte.

Coşmarul ei.

„Prietenul ei..." Exagerarea secolului.

„Cum te cheamă?”

„Ransom.”

„Frumos nume.”

Am zâmbit cordial. „Poţi să-i spui că sunt aici?” „Oh, da. Nu este aici, Ransom.”

Acum îmi spunea asta? „Când va fi aici?”

A ridicat din umeri, Împingându-Şi buza de jos în afară. „Habar n-am.”

M-am uitat în jurul meu, calculându-mi următoarea mişcare. Locul era aglomerat, iar umiditatea era în creştere.

„Va fi aici astăzi?” Am încercat din nou.

„Oh, da!”, a spus ea strălucitoare, zâmbindu-mi. „Cu siguranţă, cu siguranţă. Doar că nu Ştiu când va veni.”

„Voi aştepta, atunci.” M-am întors să caut un loc, dar nu mai eraniciunul disponibil. „Este o idee bună, dar va trebui să o faci afară. Regulile companiei.” „Compania?” M-am întors să o privesc cu dispreţ. „E un nenorocit de salon de tatuaje, nu un salon de tatuaje. JPMorgan.”

„Da, ei bine, Şeful meu nu permite vagabondajul. Va trebui să aşteptaţi afară.” „Plouă cu cearceafuri.” Am făcut un gest spre fereastră, în caz că nu observase. „Îmi pare rău, amice.”

Karma avea chef să mi-o tragă foarte încet la lumina lumânărilor astăzi. M-am târât afară, trântind uşa în timp ce ieşeam. Nu se ştia când va ajunge Hallie aici şi nu voiam să o sperii sunând-o şi întrebând-o.

Ca să înrăutăţesc lucrurile, nu puteam aştepta în apropiere. Toate barurile şi restaurantele din jur erau încă închise – era prea devreme – şi nu era niciun Starbucks la vedere.

Patetic, m-am trezit stând în picioare şi aşteptând în ploaie. Habar nu aveam când va apărea. *Dacă* va apărea. Ştiam doar că trebuie să încerc. Nu puteam continua să exist fără sens. Era chinuitor.

De asemenea, nu mai făcusem sex cu nimeni de peste Şapte luni şi eram destul de sigur că îmi vor cădea boaŞele.

M-am plimbat pe stradă, înainte şi înapoi. Un sentiment nou pe care încă nu-l experimentasem se scurgea în mine pe măsură ce orele treceau: îndoiala.

A trecut prea mult timp. Este prea devreme pentru a începe să încercăm. A trecut mai departe.

Acesta a fost un teritoriu neexplorat pentru mine, deoarece de obicei eram sigură de tot ceea ce făceam, până şi de mesele mele pentru următoarea lună sau două.

La ora patru, am început să mă enervez foarte tare. Puştiul idiot de la recepţie trebuie să se fi înşelat. Era aproape după-amiaza târziu şi încă nu era Hallie.

M-am întors în salon, lovindu-mă din nou cu palmele de tejgheaua ei. De data aceasta, am creat două mici iazuri de apă. Eram ud până la os.

„Când vine?” Am întrebat.

Fata şi-a ridicat privirea de pe iPad, complet imperturbabilă. „Cine?”

Ce cretin...

„Hallie”, am spus printre dinţi strânşi. „Hallie Thorne.”

„Oh.” A bătut din palme. „Da, e aici de ceva vreme, a intrat pe la intrarea angajaţilor.”

înapoi. La naiba. Uşa. Bineînţeles că da.

Ochii mei au călătorit în sus. Am zărit-o în spatele unui perete despărţitor. Stătea acolo, cu părul ei stacojiu răsucit într-un coc pe jumătate, măturat în blugi simpli şi un body care îi scotea în evidenţă curbele – şi tatuajele.

Am vrut să o îmbrăţişez. Am vrut să o sărut. Am vrut să...

„Domnule? Domnule? Picuraţi pe toată podeaua. Şi arătaţi... cam albastru? Mov? Eşti bine?”

Eram bine? Nu-mi simţeam degetele de la picioare sau de la mâini, iar urechea

dreaptă îmi era
amorţită, în rest, am
fost bine.

„Hallie!” Am strigat. Localul era încă plin, iar eu nu arătam deloc ca prinţul elegant pe care îl merita. Şi-a ridicat privirea şi s-a oprit din fluierat la melodia care se auzea pe fundal.

întreaga ei expresie s-a topit. Nu puteam să-mi dau seama ce simţea. Era fericită? Tristă? Supărată să mă vezi?

„Ce faci aici?” Şi-a îngustat ochii. La naiba. Supărată,

atunci.

„Trebuie să vorbim.”

A sprijinit mătura de un perete şi s-a îndreptat spre biroul de recepţie. Eram conştient de publicul intrigat care urmărea interacţiunea noastră.

„Nu, nu avem.” Şi-a sprijinit un şold de tejghea.

Nevoia de a o atinge mi-a carbonizat vârful degetelor.

„Hallie...”

„Ţi-am spus să nu mă contactezi.” Faţa ei era nemişcată, dar vocea îi tremura. M-a surprins faptul că arăta exact aşa cum mi-o aminteam. Şi totuşi, nu mă puteam opri din privit. Nu mă puteam sătura. Nimic nu avea sens.

„Ai spus o mulţime de lucruri pe care nu cred că le-ai vrut să le spui”, am spus eu încet. „Ai spus că eşti un ratat, iar asta a fost o tâmpenie. Că ai fost prost – tu eşti cea mai deşteaptă persoană pe care o cunosc. Ai spus că nu te vrea nimeni”.

„Asta e încă adevărat.” Şi-a întins braţele în aer, zâmbind fermecător.

„Cineva chiar te doreşte.”

Un râs exasperat i se ridică din fundul burţii. „Corect.” Şi apoi. „Cine?”

„Eu.”

M-am uitat la ea cu nerăbdare. Tot salonul făcea la fel. Ea se uita la mine fără să vadă nimic, aşteptând mai mult. Am respirat adânc.

„Uite, am stat deoparte, dar a fost mizerabil pentru mine. Mi-a fost atât de dor de tine.” Cuvintele mi-au înfundat gâtul. „De fapt, cred că mi-a fost dor de tine chiar înainte de a şti că exişti. Dar acum că ne-am întâlnit, a devenit imposibil să trec mai departe. Am încercat să mă întorc la vechea mea viaţă. Să fiu din nou Robotul. Dar nu pot. Nu sunt un robot. Nu am mai fost acel robot de mult timp. Din cauza ta. Trebuie să mă crezi, nu am stat departe pentru că era uşor. Am făcut-o pentru

că am crezut că fac ce trebuie pentru tine.”

„Deci, ce te aduce aici?”, a tachinat ea, dar ochii îi străluceau, iar umerii îi erau căzuţi. „Te-ai hotărât că nu-ţi mai pasă să faci ceea ce e bine pentru mine?”

„Nu”, am gemut. Totul îngheţa în corpul meu şi bănuiam că făceam febră. „Mi- am dat seama că totul a fost o prostie. Că amândoi aveam nevoie să ne vedem, cel puţin încă o dată, ca să vedem dacă putem face să meargă.”

„Nu putem face să meargă”, a spus Hallie cu convingere. „Te-ai pus înaintea

mea. Aş fi putut fi ucisă. Şi, apropo, eşti albastră.”

Ignorând ultima parte, am spus: „Ştiam că nu ţi se va întâmpla nimic.”

„Cum?”

„Pentru că eram nebun după tine!” Mi-am aruncat braţele în aer, frustrat. „Nu te-am scăpat din ochi nici măcar o secundă. Singura dată când nu ai fost chiar lângă mine a fost atunci când te-au luat şi chiar şi atunci, imediat ce mi-am dat seama că ceva nu e în regulă, am făcut praf oraşul ăsta nenorocit ca să te găsesc.”

A deschis gura, pe punctul de a spune ceva, apoi a închis-o cu palma. „Cred că ar trebui să pleci”, a spus ea în cele din urmă.

„Hallie...”

„Ai spus că trebuie să ne mai vedem încă o dată ca să aflăm dacă poate funcţiona. Ţi-ai primit răspunsul. Nu se poate. Vreau să pleci.” Lacrimile i-au făcut ochii să strălucească. „Respectă-mi dorinţa şi pleacă.”

Am vrut să mor de un milion de ori.

Dar nu am putut s-o refuz.

M-am întors şi am început să mă îndrept spre exterior. Nu aveam un plan sau o altă destinaţie în minte. La un moment dat, aveam de gând să o strâng de gât pe soţia celui mai bun prieten al meu pentru că m-a indus în eroare, dar în afară de asta, niciun obiectiv.

Am ieşit în ploaie. Aveam picioarele şi hainele grele. Strada era pustie, cu excepţia câtorva maşini care treceau pe lângă ea şi a unui semafor scos din funcţiune care semnaliza începutul unei furtuni care se pregătea.

Pe punctul de a lua un colţ, m-am aruncat în faţă. în spatele meu am auzit ecoul unei voci. Trebuia să ajung la spital. Ceva nu era în regulă.

„Aşteaptă! Opreşte-te!”

Vocea lui Hallie mi-a răsunat în urechi. Părea că vine din interiorul corpului meu. La naiba. Aveam halucinaţii. Trebuia să chem un taxi şi să mă arunc la Urgenţe.

M-am oprit din mers, chemând un taxi pe telefon. Aplicaţia nu mai funcţiona.

Cifrele.

Ceva a intrat în mine din spate. M-am aruncat înainte, aproape că am căzut direct în trafic. O mână disperată m-a tras înapoi în siguranţă, trăgându-mă cu ea înapoi spre bordură.

„Te-am sunat! Nu m-ai auzit?”

Am clipit pentru a reuşi să focalizez persoana care îmi vorbea. Era Hallie. Cu siguranţă Hallie. Faţa ei era animată şi supărată. *Frumoasă.* Şi o pierdusem.

„N-am auzit”, am spus eu încet.

Ploaia se revărsa asupra amândurora, fără niciun adăpost la vedere. Eram sigur că arătam jalnic. Dar, din anumite motive, nu mă deranja atât de mult.

„Chiar ai vorbit serios?”, a oftat ea, tară suflare. „Despre faptul că mă doreşti?”

„Nu te vreau decât pe tine”, am recunoscut. „Crede-mă, am încercat să te înlocuiesc cu alcool, antrenament, muncă...”

„Femei?” Mi-a tăiat cuvintele.

Am clătinat din cap. „Nu pot nici măcar să miros o altă femeie tară să vreau să fii tu.”

A râs şi, prin râsul ei, am văzut şi câteva lacrimi. „Micul meu robot.” „Ce vrei?”

Am întrebat. „Să-mi spui. Pentru că se pare că te-ai transformat în întreaga viaţă în Şapte luni. Ai propria locuinţă, lucrezi, ţi-ai preluat controlul asupra vieţii tale. Am încredere că Hallie va lua o decizie bună în privinţa vieţii ei.
Şi nu sunt sigur dacă asta mă lasă şi pe mine înăuntru sau în afara ei.”

„Eşti înăuntru.” M-a apucat de tivul cămăşii, trăgându-mă aproape. „Sunt un nemernic”, am avertizat-o, în caz că nu era atentă.

„Dar tu eşti dobitocul *meu*. Şi te iubesc.”

„i_h

Aveam de gând să-i spun că şi eu o iubesc. Dar să leşin deasupra ei părea un plan mai potrivit, aşa că am făcut exact asta.

M-am trezit două ore mai târziu, cu o perfuzie în venă, într-o cameră de spital de un albastru palid.

Hallie s-a aşezat lângă mine. Fruntea ei era încreţită de îngrijorare.

„Ce spuneai?” A ridicat o sprânceană, plină de obrăznicie. „Eram cam în mijlocul unei conversaţii când te-ai hotărât să fii dramatic.”

Am râs, care s-a transformat într-o tuse vicioasă. Coastele mele se simţeau de parcă erau pe cale să se rupă.

„Spuneam că te iubesc. Te iubesc de ceva vreme. Doar că nu mi-am dat seama de asta.”

„Şi acum o faci?” Şi-a apăsat obrazul pe dosul mâinii mele, privindu-mă cu acei ochi de înger.

„Acum sunt.”

„Rămân în Los Angeles, să ştii”, a spus ea, după o pauză.

Am dat din cap. „O să ne descurcăm cu asta. Nu trebuie să schimbi nimic pentru mine. Acum, spune-mi ceva interesant care să mă distragă de la sentimentul că am fost lovit de toate camioanele de pe Coasta de Vest.”

„Ceva interesant?” Ea a *spus*. „Da.

Orice. Surprinde-mă.”

Şi-a scos telefonul din haina verde şi a tastat ceva. Am privit-o, fascinat. Nu fusese capabilă să facă asta cu doar câteva luni în urmă. Era evident că muncea din greu. îi tremurau degetele, dar zâmbea. Instinctiv, am întins mâna pentru a-i apuca mâna liberă.

„Ah, iată una bună.” Mi-a aruncat un zâmbet stânjenit. „Oamenii au tendinţa de a se îndrăgosti de persoane care au un sistem imunitar diferit de al lor, dar care au un volum pulmonar, o lungime a lobilor urechilor şi o rată metabolică similare.”

Am clipit, privind-o. „Ăsta este cel mai puţin romantic lucru pe care l-am auzit vreodată.” Ea a chicotit.

„Şi totuşi, faptul că ai citit asta mă face să vreau să te sărut de te sărut şi să termin ce am început pe trotuar.”

„Deci, da.” Şi am făcut- o.

1

Un an mai târziu.

„Urăsc locul ăsta”, mă întâmpină Ransom vesel în timp ce mă urc în micul nostru Prius.

Deschid centura de siguranţă şi îi fac cu mâna lui Meadow, care tocmai închide Misfits and Shadows, şi lui Grady, care o priveşte cu nostalgie.

Noaptea este întunecată, dar Sunset Boulevard străluceşte puternic. Lumini sclipitoare îşi întind membrele de-a lungul bulevardului, în timp ce tot mai multe afaceri îşi deschid porţile, aprinzându-şi panourile de neon. Luna atârnă înaltă şi argintie, o semilună perfectă, atârnând ca un cercel.

„Nu trebuie să suferi prea mult timp.” II mângâi pe coapsă.

Ransom se apleacă să-mi sărute partea laterală a gâtului, buzele lui apropiindu- se de ale mele. Mă sărută lung şi tare, limba lui împingându-mi buzele deschise, căutând acces. Mă agăţ de partea laterală a maxilarului său, adâncind sărutul nostru, rămânând tară suflu şi fără inhibiţii.

Aşa procedăm de fiecare dată când el aterizează în Los Angeles din Chicago sau când mă duc să-l vizitez. Ne zgâriem unul pe celălalt ca şi cum mâine nu ar veni niciodată.

Ca şi cum data viitoare ar fi doar un

„poate”. Pentru că aşa este.

Nimic nu este garantat în viaţă.

Am învăţat acest lucru pe calea

cea mai grea.

Când se îndepărtează, îmi pune o Şuviţă de păr după ureche. „Voi suferi destul de mult timp. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să merg în Texas şi să mă joc de-a familia fericită cu sora ta.”

Fac o mutră, împingându-l în piept în timp ce el porneşte maşina. „Nu e frumos, a străduit foarte mult.”

„Titlul vieţii ei.”

Maşina se îndreaptă spre LAX, unde ne vom îmbarca într-un avion spre Texas. Hera se căsătoreşte... *din nou.* De data asta cu un tehnician medical foarte drăguţ pe nume Jeff Antrenează echipa locală de T-ball, vrea trei copii şi întotdeauna le invită pe doamnele în vârstă la dans la petreceri.

Pe scurt – este bun. Şi adevărat.

în prezent, Craig se află în închisoare, unde ispăşeşte o pedeapsă de trei ani. Poate că nu pare mult, dar ştiu că, indiferent ce se întâmplă, viaţa lui, aşa cum o ştia el, este distrusă. A fost deposedat de tot ceea ce îi păsa, iar pentru mine, asta este suficient.

„Iar te gândeşti la cât de drăguţ este Jeff, murmură Ransom, părând pe punctul de a fi gata să lovească un perete.

„Diavolul a sunat. îşi vrea atitudinea înapoi.” Am râs.

„Spune-i că ar trebui să ştie mai bine decât să ceară ceva unui ticălos ca mine. îl păstrez.”

în ciuda traficului, ajungem la LAX la timp. Parcăm în parcarea pe termen lung şi ne înregistrăm bagajele şi pe noi înşine în următorul zbor spre Dallas. Ne ţinem de mână. Ne rânjim unul la celălalt. Suntem cuplul la care obişnuiam să mă uit de peste drum şi pe care îl detestam, pentru că părea atât de sănătos.

„Te-ai răzgândit?”, întreabă el. Ştiu că se referă la mutarea la Chicago.

„Nu chiar.” îmi strâmb nasul. „Ştiu că nu-ţi poţi muta afacerea în altă parte.

Eu pot. Art nu are o adresă. Casa ei este în sufletele noastre.”

De când s-a deschis departamentul său de securitate cibernetică, acesta a explodat. Ransom călătoreşte mult, dar centrul său rămâne în Chicago.

„Asta e cea mai Hallie declaraţie pe care am auzit-o vreodată.”

El zâmbeşte, îmi strânge mâna, aducând-o la gură, trecându-şi buzele pe spatele ei.

„Ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine”, spun, ştiind că e adevărat.

„într-o clipă.”

O sesiune de sărutări pe scaunele din terminal şi o cafea mai târziu, ne îmbarcăm în avion. Nu mai călătoresc în Texas cu plumb în stomac. Mă simt bine. Uşor, chiar. Am propria mea cameră în casa părinţilor mei. Iar mama îşi face un rost să îmi elibereze timp pentru mine ori de câte ori sunt acolo, pentru a merge la cumpărături, pentru a mânca sau pur şi simplu pentru a face o plimbare plăcută. Totuşi, nu este genul de relaţie la care am visat atunci când stăteam întinsă într-un pat străin, într-o ţară străină, într-un internat care nu-mi aparţinea. Dar este un început. După decolare, Ransom se întoarce şi îmi aruncă acel zâmbet. Acela care îmi face oasele moi ca nişte bezea. E contagios, şi mă trezesc zâmbind şi eu. încă ne luptăm pentru putere. încă ne împingem unul pe celălalt la limită, ne provocăm unul pe altul la fiecare pas. Dar jocul a devenit mult mai amuzant, acum că ştiu că dragostea este necondiţionată.

„Vrei să te alături Clubului Mile High?” Ridică o sprânceană groasă, îmi bat buzele, prefăcându-mă că mă gândesc la asta. „Nu cumva Groucho Marx a spus că nu ar vrea să fie acceptat în niciun club care ar fi dispus să-l primească?”.

Este un zbor de la miezul nopții. Cei câțiva oameni de la clasa business dorm adânc.

„El a spus asta? Ei bine, nu am încredere în oamenii cu mustață”, spune

Ransom. Am lăsat să iasă un râs ușor. „Ce chestie de spus.”

„Este Ştiinţific.” Se încruntă, foarte serios. „Există un motiv pentru care niciun preşedinte după Grover Cleveland nu a avut mustaţă. Au fost sfătuiţi să nu o facă. Nu doar asocieri proaste, ci şi trăsături de caracter proaste.”

Zâmbesc, încântată să mă bucur din nou de atenţia lui, de pasiunea lui.

Ne vedem o dată la două săptămâni, dar în ultima vreme nu a fost suficient.

„Eu mă duc primul, iar tu aştepţi câteva minute.” îmi muşc buza inferioară. „Şi... Ran?”

Se holbează la mine.

„Hai să ne prefacem că nu vreau.”

îmi dă din cap. Mă ridic în picioare, strecurându-mă în pasajul îngust şi îndreptându-mă spre toaletă. înainte ca măcar să închid uşa cu un clic, el este în spatele meu, blocându-mi calea pentru a o închide.

„Joci murdar, domnule Lockwood.”

„Ei bine, domnişoară Thorne, este singurul mod în care Ştiu să joc.”

* *

/

Ransom

Este o ceremonie plictisitoare şi plictisitoare.

Cu toate elementele de bază ale unui cuplu plictisitor: statui de gheaţă în formă de lebădă, bujori albi şi o mireasă subnutrită şi neliniştită. Partea bună – şi există, într-adevăr, un singur aspect pozitiv al evenimentului – este faptul că se va termina curând.

Prietena mea – domnişoara de onoare – sare în prezent printre oameni, ca un fluture social, acceptând complimente despre frumuseţea ei uluitoare. Mă relaxez pe scaunul meu şi o privesc cum se dezvoltă. Este un sentiment ciudat, să ai grijă de altcineva. Dar nu mai urăsc neputinţa care vine odată cu acest sentiment faţă de cineva.

Anthony se lăsă pe un scaun lângă mine cu un oftat îndelungat, cu un trabuc îndesat în partea laterală a gurii. Mă bate pe umăr. „E fericită.”

„Cel care se căsătoreşte sau cel care este pe cale să se căsătorească?”

Am tras de limbă. El chicoteşte. „Uşurel, tigrule. Hallie nu a spus încă da.”

Pentru că nu am întrebat-o. Dar o voi face, mâine. Când ne vom

întoarce la Chicago şi îi voi arăta casa pe care am închiriat-o pentru ea. Un salon de tatuaje în The Loop. Un loc unde poate înflori şi îşi poate face propriul ei lucru. Nu există un loc mai bun pentru a îngenunchea decât în propriul ei regat.

„O va face”, spun eu cu încredere.

„Probabil.” îşi retrage trabucul de pe buze, trimiţând o pală de fum spre cer. „Este înnebunită după tine.”

Ca şi cum ar fi simţit că discuţia se referă la ea, prietena mea îşi răsuceşte capul, ne priveşte de după umăr şi ne aruncă acea mare rază Halbe care face să se aprindă constelaţiile pe cer.

„Te voi face un om foarte nefericit dacă îi faci rău, fiule.”

„Domnule.” Un zâmbet îmi trage de buze. „Dacă aş răni-o vreodată, ea m-ar răni la rândul ei de două ori mai tare. De aceea mă căsătoresc cu ea.”

Halbe se întoarce, în timp ce Anthony se întoarce spre mine. îmi atinge cu degetele tivul sacoului, acolo unde pielea mea se întâlneşte cu ţesătura. „Ce e asta?”

înainte de a putea răspunde, îşi ridică sacoul, cât să facă să se vadă că fărâmă de cerneală care se întrezăreşte din smochingul meu se transformă într-o mânecă în toată regula.

„Avea nevoie de o sută cincizeci de tatuaje sub centură pentru stagiatură”, spun

eu. „Şi ai decis ca *toate să* fie făcute pe tine?”. Anthony chicoteşte.

„Nu toate.” Zâmbesc. „Dar majoritatea.”

într-o perioadă scurtă de timp, Halbe m-a folosit ca pe o pânză personală. Mi-a sculptat pe piele trecutul, prezentul şi viitorul meu. Chipuri, citate şi oameni care au însemnat ceva pentru mine de-a lungul anilor.

„Te-a marcat.” Anthony îmi aruncă o privire liniştitoare, ca şi cum ar fi în sfârşit convins de mine. Pe cale să facă o ofertă pentru un cal.

Stau şi privesc cum iubirea vieţii mele devine parte integrantă a familiei sale.

„Nu a avut nevoie de cerneală pentru a face asta.”

CLOPOTE MARI ŞI SĂLI DE RAL FRUMOASE: HALLION SE CĂSĂTOREŞTE !

De Anna Brooks, colaborator *Yellow Vault*

Hallie Thorne Şi-a refăcut imaginea... Şi asta include un iubit sexy, un bodyguard de profil înalt. Sau ar trebui să-l numim acum... logodnicul ei?!

Aţi auzit prima dată aici, Vaulters. Draga noastră mondenă, petrecăreaţă noastră preferată, se căsătoreşte! Priviţi această fotografie exclusivă cu Hallie Şi iubitul ei, Ransom Lockwood, împărţind o îngheţată Şi un sărut destul de fierbinte Şi intens în centrul oraşului Chicago. N-am crezut niciodată că vom vedea această zi. Un lucru este sigur — dacă această fată Şi-a putut găsi finalul fericit, atunci dragi Vaulters, vă asigur că Şi voi puteţi face la fel!

Sfârşitul.

Linia naţională de asistenţă telefonică pentru agresiuni sexuale: l-800-656-4673 Get Help: http s: //carefl. or g/ get-help/

Dacă dvs. sau cineva pe care îl cunoaşteţi a fost victima unei agresiuni sexuale şi/sau a unui viol, vă rugăm să luaţi în considerare posibilitatea de a folosi oricare dintre contactele menţionate mai sus.

Această carte este rodul a multă durere şi reflecţie şi a confruntării cu propria mea dificultate de învăţare.

Aş dori să le mulţumesc numeroşilor oameni care au făcut posibil acest lucru, în primul şi în primul rând, editorilor mei, Mara White, Tamara Mataya, Sarah Plocher şi Paige Maroney Smith. Vă mulţumesc pentru îndrumare, răbdare şi atenţia acordată detaliilor. Mă străduiesc să devin un scriitor mai bun datorită vouă. Pentru cititorul meu sensibil/kinkster, care a dorit să nu fie numit, pentru onestitate, timp şi simţul umorului. Ai făcut ca părţile rele să fie suportabile.

Şi lui Stacey Blake pentru formatarea minunată şi încântătoarei Emily Wittig pentru coperta uimitoare. Amândouă sunteţi nişte comori absolute cu care să lucrez şi nu ştiu ce m-aş fi făcut fără voi. Mulţumiri speciale pentru Letitia Hasser pentru superba copertă alternativă. Este totul şi chiar mai mult decât atât.

Pentru Tijuana Turner, extraordinarul meu manager de marketing. Mulţumesc că m-ai înţeles mereu şi îţi mulţumesc pentru tot ce eşti.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru Vanessa Villegas, Marta Bor, Ratula Roy, Sarah Plocher, Yamina Kirky, Jan Cassi şi Pang Theo. Un milion de mulţumiri pentru tot. Voi, fetelor, sunteţi stânca mea şi vă apreciez foarte mult.

Jenn Watson, Sarah Ferguson şi Keyanna Butler, de la Social Butterfly PR – mulţumesc, nici nu se poate spune mai mult. Vă sunt veşnic recunoscătoare. Toată dragostea mea, şi încă ceva.

Şi pentru agentul meu, Kimberly Brower, pentru tot sprijinul şi dedicarea sa. Apreciez cu adevărat tot ceea ce faci pentru mine.

Nu în ultimul rând, le mulţumesc bloggerilor, cititorilor, TikTokerilor, bibliotecarilor şi angajaţilor librăriilor care îmi citesc, recomandă şi vorbesc despre cărţile mele. Nu aş fi putut face asta fără voi.

Cu toată dragostea mea, LJ Shen

Contactați L. J. Shen pe rețelele de socializare

Facebook:

facebook.com/authorlishen

Instagram: Instagram.com/authorlishen TikTok: tiktok.eom/@authorlj

Contactaţi L. J. Shen pe reţelele de socializare

shen
Buletin informativ

L.J. SHEN

Păcătoșii de Sfântul
Defy (#0.5) Vicious (#1) Ruckus (#2)
Scandalos (#3) Bane (#4)

All Saints High
Destul de nesăbuit (#1) Broken Knight (#2) Dumnezeu furios (#3)

Boston Belles
Vânătorul (#1) Răufăcătorul (#2)
Monstrul (#3)
The Rake (#4)

Cruel Castaways
Rival nemilos (#1) Fallen Foe (#2)

Standalones
Tyed Sparrow Blood to Dust Bad Cr uz
Jucând cu foc Midnight Blue

The End Zone
The Kiss Thief
Dirty Headlines în cazul puțin probabil
Morminte

frumoase

Eşti curios în legătură cu Wolfe Keaton? O privire de ansamblu asupra romanului meu de dragoste mafiot cu căsătorie aranjată – Hoţul de săruturi:

PROLOGUE

CE A FOST CEA MAI NESIMȚITĂ A FOST că eu, Francesca Rossi, aveam întregul meu viitor închis într-o cutie de lemn veche și banală.

Din ziua în care am fost conștient de ea – la vârsta de Șase ani – știam că ceea ce mă aștepta înăuntru avea să mă omoare sau să mă salveze. Așa că nu a fost de mirare că ieri, în zori, când soarele a sărutat cerul, m-am hotărât să mă grăbesc cu soarta și să o deschid.

Nu trebuia să știu unde ținea mama cheia. Nu trebuia să

știu unde ținea tatăl meu cutia.

Dar chestia cu statul acasă toată ziua și faptul că stăteai acasă toată ziua și te îngrijeai până la moarte ca să poți îndeplini standardele aproape imposibile ale părinților tăi? Aveți timp... din belșug.

„Stai nemișcată, Francesca, că te înțepenesc cu acul", s-a plâns Veronica sub mine.

Ochii mei au trecut pentru a suta oară peste biletul galben în timp ce stilistul mamei mele mă ajuta să intru în rochie ca și cum aș fi fost invalidă. Am întipărit cuvintele în memorie, închizându-le într-un sertar din creierul meu la care nimeni altcineva nu avea acces.

Excitația îmi curgea prin vene ca o melodie de jazz, iar ochii îmi zbârâiau de determinare în oglinda din fața mea. Am împăturit bucata de hârtie cu degete tremurânde și am înfipt-o în decolteul de sub corsetul meu descusut.

Am început din nou să mă plimb prin cameră, prea animată ca să stau nemișcată, făcându-i pe coafeza și pe stilistul mamei să latre la mine în timp ce mă urmăreau în mod comic prin cabina de probă.

Eu sunt Groucho Marx în Duck Soup. Prindeți-mă dacă puteți.

Veronica a tras de capătul corsetului meu, trăgându-mă înapoi spre oglindă ca și cum aș fi fost în lesă.

„Hei, au!" Am tresărit.

„Stai nemișcat, am

spus!"

Nu era neobișnuit ca angajații părinților mei să mă trateze ca pe un pudel glorificat și bine crescut. Nu că ar fi contat. Aveam de gând să-l sărut pe Angelo Bandini în seara asta. Mai precis, aveam de gând *să-l* las să *mă* sărute.

Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit să-l sărut pe Angelo în

fiecare seară de când m-am întors acum un an de la internatul elveţian în care m-au aruncat părinţii mei. La nouăsprezece ani, Arthur şi Sofia Rossi se hotărâseră oficial să mă introducă în societatea din Chicago şi să mă lase să-mi aleg un viitor

soţ dintre sutele de bărbaţi italo-americani eligibili care erau afiliaţi la The Outfit. Seara aceasta avea să dea startul unui lanţ de evenimente şi de vizite sociale, dar eu ştiam deja cu cine vreau să mă căsătoresc.

Tata şi mama mă informaseră că facultatea nu era în cărţi pentru mine. Trebuia să mă ocup de sarcina de a găsi soţul perfect, având în vedere că eram copil unic şi

singurul moştenitor al afacerilor Rossi. Să fiu prima femeie din familia mea care să obţină o diplomă fusese un vis al meu, dar nu eram nici pe departe atât de proastă încât să îi sfidez. Menajera noastră, Clara, spunea adesea: „Nu trebuie să îţi găseşti un soţ, Frankie. Trebuie să răspunzi aşteptărilor părinţilor tăi".

Nu s-a înşelat. M-am născut într-o cuşcă aurită. Era spaţioasă, dar totuşi închisă. Să încerc să evadez din ea însemna să risc moartea. Nu-mi plăcea să fiu prizonier, dar mi-am imaginat că mi-ar plăcea mult mai puţin decât să fiu la doi metri sub pământ. Aşa că nici măcar nu îndrăznisem să arunc o privire printre gratiile închisorii mele şi să văd ce se afla dincolo.

Tatăl meu, Arthur Rossi, a fost Şeful organizaţiei „The Outfit".

Titlul suna dureros de nemilos pentru un bărbat care îmi împletise părul, mă învăţase să cânt la pian şi chiar vărsase o lacrimă de furie la recitalul meu de la Londra, când am cântat la pian în faţa unui public de mii de persoane.

Angelo – aţi ghicit – era soţul perfect în ochii părinţilor mei. Atractiv, bine dotat şi foarte bogat. Familia lui deţinea fiecare a doua clădire din Uni verşi ty Village, iar majoritatea proprietăţilor erau folosite de tatăl meu pentru numeroasele sale proiecte ilicite.

II cunoşteam pe Angelo de la naştere. Ne-am privit unul pe celălalt cum creşteau florile. încet, dar repede în acelaşi timp. în timpul vacanţelor de vară luxoase şi sub stricta supraveghere a rudelor noastre, Made Men – bărbaţi care fuseseră induşi oficial ca membri cu drepturi depline ai mafiei – şi a gărzilor de corp.

Angelo avea patru fraţi, doi câini şi un zâmbet care îţi topea îngheţata italiană din palmă. Tatăl său conducea firma de contabilitate cu care lucra familia mea şi amândoi ne luam anual aceleaşi vacanţe siciliene în Syracuse.

De-a lungul anilor, observasem cum buclele blondului moale al lui Angelo se întunecau şi erau îmblânzite cu o tunsoare. Cum ochii lui strălucitori, de un albastru oceanic, deveneau mai puţin jucăuşi şi mai încrâncenaţi, căliţi de lucrurile pe care tatăl său, tară îndoială, i le arătase şi îl învăţase. Cum vocea i se adâncise, accentul său italian se ascuţise şi începuse să-şi umple de mușchi, de înălţime şi de încredere trupul subţire de băiat. A devenit mai misterios şi mai puţin impulsiv, vorbea mai rar, dar când o făcea, cuvintele lui îmi lichefiau interiorul.

îndrăgostirea a fost atât de tragică. Nu e de mirare că îi întrista atât de mult pe

oameni.

Şi, deşi mă uitam la Angelo de parcă ar fi putut topi îngheţata, nu eram singura fată care se topea de la încruntarea lui constantă ori de câte ori se uita la mine.

Mi s-a făcut rău când m-am gândit că atunci când m-am întors la Şcoala mea catolică de fete, el s-a întors la Chicago pentru a petrece timpul, a vorbi şi a *săruta* alte fete. Dar el m-a făcut mereu să mă simt

ca şi cum aş fi fost „Fata”. Mi-a strecurat flori în păr, m-a lăsat să sorb din vinul lui când nu se uita nimeni şi a râs din priviri ori de câte ori vorbeam. Când fraţii lui mai mici mă tachinau, el le dădea din urechi şi îi avertiza. Şi în fiecare vară, găsea o modalitate de a fura un moment cu mine şi de a-mi săruta vârful nasului.

„Francesca Rossi, eşti chiar mai frumoasă decât erai vara trecută. „

„întotdeauna spui asta.”

„Şi întotdeauna vorbesc serios. Nu am obiceiul de a irosi

cuvintele. „ „Spune-mi ceva important, atunci.”
„Tu, zeiţa mea, vei fi într-o zi soţia mea.”

Am îngrijit fiecare amintire din fiecare vară ca şi cum ar fi fost o grădină sacră, am păzit-o cu o afecţiune îngrădită şi am udat-o până când a crescut până a devenit o amintire de poveste.

Mai mult decât orice, mi-am amintit cum, în fiecare vară, îmi ţineam respiraţia până când se strecura în camera mea, sau în magazinul pe care îl vizitam, sau în copacul sub care citeam o carte. Cum a început să ne prelungească „momentele” pe măsură ce anii treceau şi intram în adolescenţă,

privindu-mă cu amuzament deschis cum încercam – şi nu reuşeam – să mă port ca unul dintre băieţi, când eram atât de dureros şi brutal o fată.

Am băgat biletul mai adânc în sutien exact când Veronica şi-a înfipt degetele cărnoase în carnea mea de fildeş, strângând corsetul în spatele meu de la ambele capete şi strângându-l în jurul taliei mele.

„Să am din nou 19 ani şi să fiu din nou frumoasă", a urlat ea destul de dramatic. Şirurile de cremă mătăsoasă s-au încordat unul de altul, iar eu am oftat. Doar crusta regală a Outfit-ului italian mai folosea încă stilişti şi cameriste pentru a se pregăti pentru un eveniment. Dar în ceea ce-i privea pe părinţii mei – noi eram familia Windsor. „Îţi mai aminteşti zilele acelea, Alma?"

Coafeza a strâmbat din nas, prinzându-mi bretonul într-o parte în timp ce-mi completa coafura ondulată. „Iubito, coboară de pe calul tău înalt. Erai frumoasă ca o felicitare Hallmark când aveai 19 ani. Francesca, aici de faţă, este *Creaţia lui Adam*. Nu este de aceeaşi ligă. Nici măcar nu e acelaşi joc."

Am simţit cum pielea mi se inflamează de jenă. Aveam sentimentul că oamenilor le plăcea ceea ce vedeau când se uitau la mine, dar pe mine mă umilea ideea de frumuseţe. Era puternică şi totuşi alunecoasă. Un cadou frumos împachetat pe care urma să îl pierd într-o zi. Nu voiam să îl deschid sau să mă răpesc în avantajele sale. Ar fi făcut doar ca despărţirea de el să fie mai dificilă.

Singura persoană pe care voiam să observe apariţia mea din seara asta la balul mascat de la Institutul de Artă din Chicago era Angelo. Tema galei a fost Zei şi zeiţe prin mitologiile greacă şi romană. Ştiam că cele mai multe femei vor apărea ca Afrodita sau Venus. Poate Hera sau Rhea, dacă le venea ideea de originalitate. Dar nu şi pe mine. Eu eram Nemesis, zeiţa răzbunării. Angelo mă numise mereu zeitate, iar în seara asta aveam de gând să-mi justific numele de animal de companie, prezentându-mă ca cea mai puternică zeiţă dintre toate.

Poate că era o prostie în secolul 21st să vrei să te căsătoreşti la nouăsprezece ani într-o căsătorie aranjată, dar în The Outfit, cu toţii ne-am înclinat în faţa tradiţiei. A noastră se întâmpla să aparţină ferm anilor 1800.

„Ce era în bilet?" Veronica mi-a prins pe spate un set de aripi negre catifelate, după ce mi-a alunecat rochia pe corp. Era o rochie fără bretele, de culoarea cerului senin de vară, cu festonuri magnifice de organza albastră. Tulul se lăsa la doi metri în urma mea, bălţind ca un ocean la picioarele domnişoarelor mele. „Ştii tu, cea pe care ţi-ai băgat-o în corset pentru a o păstra în siguranţă." A chicotit, strecurându- mi cercei cu aripi de pene de aur în urechi.

„Asta" – am âmbit dramatic, întâlnindu-i privirea în oglinda din faţa noastră, mâna fluturându-mi pe pieptul unde se odihnea biletul – „este începutul restului vieţii mele".

CHAPTER ONE

Francesca

„Nu ştiam că VENUS are aripi.”

Angelo m-a sărutat pe dosul mâinii la uşa Institutului de Artă din Chicago. Inima mi s-a scufundat înainte de a da la o parte dezamăgirea prostească. Nu făcea decât să mă momească. în plus, arăta atât de orbitor de frumos în smochingul lui din seara asta, încât aş putea ierta orice greşeală pe care ar fi facut-o, mai puţin o crimă cu inima rece.

Bărbaţii, spre deosebire de femeile prezente la gală, au purtat o uniformă formată din smochinguri şi semimăşti. Angelo şi-a completat costumul cu o mască de mascaradă veneţiană cu frunze de aur care îi acoperea cea mai mare parte a feţei. Părinţii noştri au făcut schimb de amabilităţi în timp ce stăteam unul în faţa celuilalt, savurând fiecare pistrui şi fiecare centimetru de carne de pe celălalt. Nu i- am explicat costumul meu de Nemesis. Aveam timp – o viaţă întreagă – să discutăm despre mitologie. Trebuia doar să mă asigur că în seara asta vom avea încă un moment de vară trecătoare. Doar că de data asta, când m-ar săruta pe nas, aş fi privit în sus şi mi-aş fi închis buzele, şi soarta, împreună.

Eu sunt Cupidon, aruncând o săgeată a iubirii direct în inima lui Angelo.

„Arăţi mai frumoasă decât ultima dată când te-am văzut.” Angelo şi-a strâns ţesătura costumului peste locul unde îi bătea inima, simulând capitularea. Toată lumea din jurul nostru făcuse linişte, iar eu am observat că taţii noştri se priveau conspirativ unul pe altul.

Două familii italo-americane puternice şi bogate, cu puternice legături

reciproce. Don Vito Corleone ar fi mândru.

„M-ai văzut acum o săptămână la nunta Giannei.” M-am luptat cu nevoia de a- mi linge buzele în timp ce Angelo mă privea drept în ochi.

„Nunţile ţi se potrivesc, dar să te am numai pentru mine te prinde mai bine”, a spus el simplu, aruncându-mi inima în viteza a cincea, înainte de a se răsuci spre tatăl meu. „Domnule Rossi, pot să o conduc pe fiica dvs. la masă?”.

Tatăl meu m-a prins de umăr din spate. Eram doar vag conştient de

prezenţa lui, în timp ce o ceaţă groasă de euforie mă cuprindea. „Ţine-ţi mâinile la vedere.”

„întotdeauna, domnule.”

Angelo şi cu mine ne-am împletit braţele în timp ce unul dintre zecile de chelneri ne-a arătat locurile la masa îmbrăcată în aur şi decorată cu porţelanuri negre. Angelo s-a aplecat şi mi-a Şoptit la ureche: „Sau cel puţin până când vei fi

oficial a mea”.

Rossis şi Bandini fuseseră plasaţi la câteva locuri distanţă unul de celălalt – spre dezamăgirea mea, dar nu şi spre surprinderea mea. Tatăl meu a fost întotdeauna în centrul

de la fiecare petrecere şi plătea un ban frumuşel pentru a avea cele mai bune locuri oriunde mergea. Vizavi de mine, guvernatorul statului Illinois, Preston Bishop, şi soţia sa se agitau în legătură cu lista de vinuri. Lângă ei se afla un bărbat pe care nu- 1 cunoşteam. Purta o semimască simplă, complet neagră, şi un smoching care trebuie să fi costat o avere, după ţesătura bogată şi croiala impecabilă. Era aşezat lângă o blondă gălăgioasă într-o rochie albă de tul franţuzească cu camisolă. Una dintre zecile de venusi care sosiseră în acelaşi număr.

Bărbatul părea plictisit de moarte, învârtind whisky-ul din paharul său în timp ce o ignora pe frumoasa femeie de lângă el. Când aceasta a încercat să se aplece şi să vorbească cu el, el s-a întors în cealaltă parte şi şi-a verificat telefonul, înainte de a-şi pierde complet interesul pentru toate lucrurile combinate şi de a se holba la peretele din spatele meu.

Un fior de tristeţe m-a străpuns. Merita mai mult decât ceea ce îi oferea el. Mai mult decât un bărbat rece, prevestitor, care îţi dădea fiori pe şira spinării fără să te privească măcar.

Pun pariu că ar putea păstra îngheţata la rece zile întregi.

„Tu şi Angelo păreţi să fiţi îndrăgostiţi unul de celălalt", a remarcat tata în mod conversaţional, aruncând o privire la coatele mele, care erau sprijinite pe masă. Ii retrăgeam imediat, zâmbind politicos.

„E drăguţ." Aş spune „super drăguţ", dar tatăl meu detesta cu desăvârşire argoul modem. „Se potriveşte cu puzzle-ul", a tăiat tata. „M-a întrebat dacă te poate scoate în oraş săptămâna viitoare, şi am spus da. Cu supravegherea lui Mario, bineînţeles."

Bineînţeles că da. Mario era unul dintre zecile de muşchi ai tatei. Avea forma şi IQ-ul unei cărămizi. Presimţeam că tata nu avea de gând să mă lase să mă furişez undeva unde nu mă putea vedea în seara asta, tocmai pentru că ştia că eu şi Angelo ne înţelegeam prea bine. Tata mă susţinea în general, dar voia ca lucrurile să fie făcute într-un anumit fel. Un mod pe care majoritatea oamenilor de vârsta mea l-ar fi găsit înapoiat sau poate chiar la limita barbariei. Eu nu eram prost. Ştiam că îmi săpam o groapă dacă nu luptam pentru dreptul meu la educaţie şi la un loc de muncă remunerat. Ştiam că *eu* trebuia să fiu cea care decide cu cine vreau să mă căsătoresc.

Dar ştiam, de asemenea, că era calea lui sau autostrada. Eliberarea a venit cu preţul de a-mi lăsa familia în urmă – iar familia mea era întreaga mea lume.

în afară de tradiţie, The Chicagoan Outfit era foarte diferită de versiunea pe care o prezentau în filme. Nu existau străduţe murdare, dependenţi de droguri lipicioşi şi lupte sângeroase cu legea. în zilele noastre, totul se rezuma la spălare de bani, achiziţie şi reciclare. Tatăl meu curta deschis poliţia, se amesteca cu politicieni de prim rang şi chiar ajuta FBI-ul să prindă suspecţi de profil înalt.

De fapt, tocmai de aceea ne aflam aici în această seară. Tata fusese de acord să doneze o sumă impresionantă de bani unei noi fundaţii de

caritate, menită să ajute tinerii aflaţi în situaţii de risc să obţină o educaţie superioară.

Oh, ironie, prietenul meu loial.

Am sorbit Şampanie şi m-am uitat peste masă la Angelo, care făcea conversaţie cu o fată pe nume Emily, al cărei tată deţinea cel mai mare stadion de baseball din

Illinois. Angelo i-a spus că era pe cale să se înscrie la un program de masterat la Northwestern, în timp ce se alătura în acelaşi timp firmei de contabilitate a tatălui său. Adevărul era că avea de gând să spele bani pentru tatăl meu şi să servească organizaţia The Outfit până la sfârşitul zilelor sale. Mă pierdeam în conversaţia lor când guvernatorul Bishop şi-a îndreptat atenţia spre mine.

„Şi tu, micuţule Rossi? Mergi la facultate?”

Toţi cei din jurul nostru conversau şi râdeau, în afară de bărbatul din faţa mea. Acesta încă îşi ignora partenera în favoarea de a da pe gât băutura şi de a ignora telefonul,

care sclipea cu o sută de mesaje pe minut. Acum că se uita la mine, se uita şi *prin* mine. M-am întrebat vag câţi ani avea. Părea mai în vârstă decât mine, dar nu chiar de vârsta lui tata.

„Eu?", am zâmbit cu politeţe, cu coloana vertebrală înţepenindu-mi. Mi-am netezit Şerveţelul pe poală. Manierele mele erau fără cusur şi eram bine versată în conversaţii fără noimă. învăţasem latina, eticheta şi cultura generală la Şcoală. Puteam să distrez pe oricine, de la lideri mondiali până la o bucată de gumă mestecată. „Oh, tocmai am absolvit acum un an. Acum mă străduiesc să-mi extind repertoriul social şi să-mi formez legături aici, în Chicago."

„Cu alte cuvinte, nici nu munceşti, nici nu studiezi", a comentat categoric bărbatul din faţa mea, dându-şi băutura pe spate şi aruncându-i tatălui meu un zâmbet răutăcios. Am simţit cum mi se înroşesc urechile în timp ce am clipit la tatăl meu pentru ajutor. Probabil că nu a auzit, pentru că a părut să lase remarca să treacă pe lângă el.

„Iisuse Hristoase", a mârâit, înroşindu-se, femeia blondă de lângă bărbatul nepoliticos. El i-a făcut semn să plece.

„Suntem între prieteni. Nimeni nu ar divulga asta."

Scurgerea asta? Cine naiba a fost?

M-am înviorat, luând o înghiţitură din băutură. „Mai sunt şi alte lucruri pe care le fac, desigur." „împărtăşeşte-mi", a ironizat el, în semn de fascinaţie simulată. Partea noastră de masă a tăcut. A fost un fel de tăcere sumbră. Genul de tăcere care sugera că se apropia un moment deprimant. „Iubesc organizaţiile de caritate..."

„Asta nu este o activitate reală. Cu ce vă ocupaţi?" *Verbe, Francesca. GândeŞte-te la verbe.*

„Călăresc cai şi îmi place să grădinăresc. Cânt la pian. Eu... ah, fac cumpărături pentru toate lucrurile de care am nevoie." înrăutăţeam situaţia şi ştiam asta. Dar el nu m-a lăsat să deviez conversaţia în altă parte şi nimeni altcineva nu a intervenit în ajutorul meu.

„Astea sunt hobby-uri şi luxuri. Care este contribuţia ta la societate, domnişoară Rossi, în afară de susţinerea economiei americane prin cumpărarea de suficiente haine pentru a acoperi America de Nord?"

Ustensile aglomerate pe porţelanuri fine. O femeie a oftat. Resturile de pălăvrăgeală s-au oprit complet.

„Ajunge", a Şuierat tata, cu vocea îngheţată, cu ochii morţi. Am tresărit, dar bărbatul cu mască a rămas calm, cu spatele drept şi, dacă mai era nevoie, vesel amuzat de turnura pe care o luase conversaţia.

„Tind să fiu de acord, Arthur. Cred că am aflat tot ce era de ştiut despre fiica ta. Şi într-un minut, nu mai puţin."

„Ţi-ai uitat acasă îndatoririle politice şi publice, alături de manierele tale?", a remarcat tatăl meu, veşnic manierat.

Bărbatul a rânjit ca un lup. „Dimpotrivă, domnule Rossi. Cred că mi le amintesc destul de clar, spre dezamăgirea dumneavoastră viitoare."

Preston Bishop şi soţia sa au stins dezastrul social punându-mi mai

multe întrebări despre educaţia mea în Europa, despre recitalurile mele şi despre ceea ce voiam să studiez (botanică, deşi nu am fost atât de prost încât să precizez că

facultatea nu era în cărțile mele). Părinții mei au zâmbit la comportamentul meu fără cusur și chiar și femeia de lângă străinul nepoliticos s-a alăturat timid conversației, vorbind despre călătoria ei în Europa din timpul anului ei de vacanță. Era jurnalistă și călătorise peste tot în lume. Dar, oricât de drăguți erau toți, nu puteam să scap de umilința teribilă la care fusesem supus

limba ascuţită a partenerului ei, care – apropo – s-a întors să se uite la fundul paharului său proaspăt turnat cu o expresie care emana plictiseală.

M-am gândit să-i spun că nu mai are nevoie de o altă băutură, dar că un ajutor profesionist ar putea face minuni.

După cină a urmat dansul. Fiecare femeie prezentă a avut un carnet de dans cu numele celor care au făcut o ofertă nedezvăluită. Toate profiturile au mers în scopuri caritabile.

M-am dus să-mi verific cartea de vizită pe masa lungă care conţinea numele femeilor care participaseră. Inima mi-a bătut mai repede când l-am scanat, zărind numele lui Angelo. încântarea mea a fost rapid înlocuită de teamă când mi-am dat seama că cârdul meu era plin până la refuz de nume cu iz italian, mult mai lung decât celelalte împrăştiate în jurul lui, şi probabil că îmi voi petrece restul nopţii dansând până când îmi vor amorţi picioarele. Să mă strecor să mă sărut cu Angelo avea să fie complicat.

Primul meu dans a fost cu un judecător federal. Apoi cu un playboy italo- american furios din New York, care mi-a spus că a venit aici doar ca să vadă dacă zvonurile despre felul în care arăt erau adevărate. Mi-a sărutat tivul fustei ca un duce medieval, înainte ca prietenii lui să-i tragă fundul beat înapoi la masa lor. *Te rog să nu-i ceri tatălui meu o întâlnire*, a m gemut în sinea mea. Părea genul de scula bogată care mi-ar face viaţa o variantă a *Naşului.* Al treilea era guvernatorul Bishop, iar al patrulea era Angelo. A fost un vals relativ scurt, dar am încercat să nu-l las să-mi strice dispoziţia.

„Iat-o." Chipul lui Angelo s-a luminat când s-a apropiat de mine şi de guvernator pentru dansul nostru.

Candelabrele se prelingeau din tavan, iar podeaua de marmură cânta în urma zgomotului de tocuri al dansatorilor. Angelo şi-a coborât capul spre al meu, luându- mi mâna în a lui şi punându-şi cealaltă mână pe talia mea.

„Arăţi minunat. Chiar mai mult decât acum două ore", a respirat el, trimiţându- mi aer cald pe faţă. Aripile mici şi catifelate de fluture mi-au gâdilat inima.

„E bine de ştiut, pentru că nu pot respira în chestia asta." Am râs, ochii mei căutându-l sălbatic pe al lui. Ştiam că nu mă mai putea săruta acum, iar un strop de panică a scăldat fluturii, înecându-i în teamă. Dacă nu ne puteam prinde deloc? Atunci biletul ar fi fost inutil.

Această cutie de lemn mă va salva sau mă va ucide.

„Mi-ar plăcea să-ţi fac respiraţie gură la gură ori de câte ori rămâi fără suflare." Mi-a zgândărit faţa, gâtul lui se legăna cu o înghiţitură. „Dar aş începe cu o simplă întâlnire săptămâna viitoare, dacă eşti interesată."

„Mă interesează", am spus mult prea repede. A râs, fruntea lui a căzut pe a mea.

„Ai vrea să ştii când?"

„Când ieşim în oraş?" Am întrebat prosteşte.

„Şi asta. Vineri, apropo. Dar mă refeream când a fost momentul în care am ştiut că vei fi soţia mea?", a întrebat el fără să piardă o clipă. Abia m-am putut hotărî să dau din cap. îmi venea să plâng. I-am simţit mâna lui strângându-se în jurul taliei mele şi mi-am dat seama că îmi pierdusem echilibrul.

„A fost în vara în care ai împlinit Şaisprezece ani. Eu aveam douăzeci de ani. Hoţ de leagăn.” A râs. „Am ajuns târziu la cabana noastră siciliană. îmi rostogoleam valiza pe malul râului, lângă cabanele noastre alăturate, când te-am zărit înşirând flori într-o coroană pe doc. Zâmbeai florilor, atât de drăguţă şi

evazivă, iar eu nu am vrut să rup vraja vorbind cu tine. Apoi vântul a împrăştiat florile peste tot. Tu nici măcar nu ai ezitat. Ai sărit cu capul înainte în râu şi ai recuperat fiecare floare.

floare care se desprinsese de coroană, deşi ştiai că nu va supravieţui. De ce ai făcut asta?”

„A fost ziua de naştere a mamei mele”, am recunoscut. „Eşecul nu era o opţiune. Apropo, coroana aniversară a ieşit foarte frumoasă.”

Ochii mei au alunecat spre spaţiul inutil dintre piepturile noastre. „Eşecul nu este o opţiune”, a repetat Angelo gânditor.

„M-ai sărutat pe nas în toaleta acelui restaurant în ziua aceea”, am subliniat eu.

„îmi amintesc.”

„Ai de gând să furi un sărut pe nas în seara asta?” Am întrebat.

„Nu aş fura niciodată de la tine, Frankie. Mi-aŞ cumpăra sărutul de la tine la preţ întreg, până la ultimul bănuţ”, a spus el cu bunăvoinţă, făcându-mi cu ochiul, „dar mă tem că, între cartea ta de vizită Şocant de plină şi obligaţiile mele de a mă amesteca cu fiecare Made Man care a fost suficient de norocos să smulgă o invitaţie la chestia asta, s-ar putea să fie nevoie de un cec de ploaie. Nu-ţi face griji, i-am spus deja lui Mario că îi voi da un bacşiş generos pentru că nu s-a grăbit să ne aducă maşina de la valet vineri.”

Picătura de panică era acum o adevărată ploaie de teroare. Dacă nu avea de gând să mă sărute în seara asta, predicţia din bilet s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

„Te rog?” Am încercat să zâmbesc mai luminos, mascându-mi teroarea cu nerăbdare. „Picioarele mele ar avea nevoie de o pauză.”

Şi-a muşcat pumnul şi a râs. „Atât de multe aluzii sexuale, Francesca.”

Nu ştiam dacă îmi venea să plâng de disperare sau să ţip de frustrare. Probabil că ambele. Cântecul nu se terminase încă şi încă ne legănam unul în braţele celuilalt, legănaţi în interiorul unei vrăji întunecate, când am simţit o mână fermă şi puternică lipită de partea goală a părţii superioare a spatelui meu.

„Cred că este rândul meu.” Am auzit vocea joasă răsunând în spatele meu. M- am întors încruntată şi l-am găsit pe bărbatul nepoliticos cu semimască neagră care mă privea fix.

Era înalt – 1,80 sau 1,80 m – cu părul negru ca cerneala, neted şi netezit la spate până la o perfecţiune ispititoare. Fizicul său dur şi solid era subţire, dar lat. Ochii îi erau gri ca pietricica, oblici şi ameninţători, iar maxilarul său prea pătrat îi încadra perfect buzele arcuite, dându-i un aspect de altfel prea arătos, cu o tentă de duritate. Un zâmbet dispreţuitor şi impersonal îi împodobea buzele şi îmi venea să i-l şterg cu palma de pe faţă. Era evident că era încă amuzat de ceea ce credea el că sunt o grămadă de prostii pe care le-am scuipat la masă. Şi era clar că aveam un public, căci am observat că jumătate din cameră se uita acum la noi cu interes deschis. Femeile se uitau la el ca nişte rechini înfometaţi într-un acvariu. Bărbaţii aveau rânjete pe jumătate curbate de ilaritate.

„Ai grijă la mâini”, a răcnit Angelo când cântecul s-a schimbat, iar el nu m-a mai putut ţine în braţe.

„Vezi-ţi de treaba ta”, a spus bărbatul fără menajamente.

„Eşti sigur că eşti pe cartea mea de vizită?” M-am întors spre bărbat cu un zâmbet politicos, dar distant. Eram încă dezorientată de schimbul de replici cu Angelo când străinul m-a tras împotriva corpului său dur şi a apăsat o mână posesivă mai jos decât era acceptabil din punct de vedere social pe spatele meu, la o secundă de a-mi pipăi fundul.

„Răspunde-mi”, am Şuierat.

„Oferta mea pentru cartea ta a fost cea mai mare”, a răspuns el sec.

„Ofertele sunt anonime. Nu Ştii cât au plătit alţii”, mi-am ţinut buzele strânse pentru a mă împiedica să ţip.

„Ştiu că nu este nici pe departe cât valorează acest dans.”

De necrezut.

Am început să valsăm în jurul sălii, în timp ce alte cupluri nu numai că se învârteau şi se amestecau, ci şi ne priveau cu invidie. Priviri goale, crude, care îmi spuneau că oricine ar fi fost blonda cu care venise la balul mascat, nu era soţia lui.

Şi că poate că eu făceam furori în „The Outfit", dar că şi bărbatul grosolan era la mare căutare.

Eram ţeapăn şi rece în braţele lui, dar el nu părea să observe – sau să se supere. Ştia să valseze mai bine decât majoritatea bărbaţilor, dar era tehnic şi îi lipseau căldura şi jucăuşia lui Angelo.

„Nemesis." M-a luat prin surprindere, privirea lui răpitoare m-a dezbrăcat. „Distribuie bucurie şi împarte mizerie. Pare în dezacord cu fata supusă care i-a distrat pe Bishop şi pe soţia lui căluŞară la masă."

M-am înecat cu propria salivă. Tocmai a spus că soţia guvernatorului e o căluŞară? Şi pe *mine* supus? Mi-am întors privirea, ignorând mirosul captivant al coloniei lui şi felul în care corpul lui de marmură se simţea pe al meu.

„Nemesis este animalul meu spiritual. Ea a fost cea care l-a ademenit pe Narcisus într-un bazin unde şi-a văzut propria reflecţie şi a murit de vanitate. Mândria este o boală teribilă." I-am aruncat un zâmbet batjocoritor.

„Elnora dintre noi le-ar prinde bine să-l prindă." Şi-a arătat dinţii albi şi drepţi. „Aroganţa este o boală. Compasiunea este leacul. Cei mai mulţi zei nu l-au plăcut pe Nemesis, dar asta pentru că a avut coloană vertebrală." „Tu ai?" El a arcuit o sprânceană întunecată.

„Eu...?" Am clipit, zâmbetul curtenitor de pe faţa mea încremenindu-se. Era şi mai nepoliticos când eram singuri.

„Aveţi o coloană vertebrală", a oferit el. M-a privit atât de îndrăzneţ şi de intim, încât am simţit că îmi sufla foc în suflet. Am vrut să mă sustrag atingerii lui şi să sar într-o piscină plină de gheaţă.

„Bineînţeles că da", i-am răspuns, cu coloana vertebrală înţepenită.

„Ce-i cu manierele astea?

Ai fost crescută de coioţi sălbatici?"

„Dă-mi un exemplu", a spus el, ignorând gluma mea.

începusem să mă îndepărtez de el, dar el m-a tras înapoi în braţele sale. Sala de bal sclipitoare s-a distorsionat într-un fundal şi, chiar dacă începusem să observ că bărbatul din spatele semimascăi era neobişnuit de frumos, urâţenia comportamentului său era singurul lucru care ieşea în evidenţă. *Sunt un războinic Şi o doamnă... Şi o persoană sănătoasă la cap care poate face faţă acestui om oribil.* „îmi place foarte mult Angelo Bandini." Mi-am lăsat vocea, desprinzându-mi privirea din ochii lui şi îndreptându-mă spre masa la care se aşezase familia lui Angelo. Tatăl meu stătea la câteva locuri distanţă, privindu-ne cu răceală, înconjurat de Made Men care stăteau de vorbă.

„Şi vedeţi, în familia mea, avem o tradiţie care datează de zece generaţii, înainte de nuntă, o mireasă Rossi trebuie să deschidă un

cufăr de lemn sculptat şi făcut de o vrăjitoare care a trăit în satul italian al strămoşilor mei şi să citească trei bilete scrise de ultima fată Rossi care s-a căsătorit. Este un fel de talisman, un fel de talisman şi un pic de ghicitoare. Am furat cufărul în această seară şi am deschis

unul dintre bilețele, totul pentru a grăbi soarta. Spunea că în seara asta voi fi sărutată de iubirea vieţii mele şi, ei bine...” Mi-am tras buza de jos în gură şi am supt-o, privind pe sub gene la scaunul gol al lui Angelo. Bărbatul se uita la mine cu stoicism, ca şi cum aş fi fost un film străin pe care nu-l putea înțelege. „Am de gând să-l sărut în seara asta.”

„Asta e coloana ta vertebrală?”

„Când am o ambiție, mă apuc de ea.”

O încruntare îngâmfată i-a încreţit masca, ca şi cum ar fi vrut să spună că sunt un cretin complet şi total. L-am privit drept în ochi. Tatăl meu m-a învăţat că cel mai bun mod de a trata cu oameni ca el era să îi înfrunţi, nu să fugi. Pentru că, acest om? El ar fi urmărit.

Da, cred în această tradiţie.

Nu, nu-mi pasă ce crezi tu.

Apoi mi-am dat seama că, pe parcursul serii, i-am oferit toată povestea vieţii mele şi nici măcar nu l-am întrebat cum îl cheamă. Nu voiam să ştiu, dar eticheta îmi cerea să mă prefac măcar.

„Am uitat să te întreb cine eşti."

„Asta pentru că nu ţi-a păsat", a glumit el.

M-a privit cu aceeaşi taciturnitate. Era un oximoron de plictiseală feroce.

Nu am spus nimic pentru că era adevărat.

„Senatorul Wolfe Keaton." Cuvintele i-au ieşit brusc de pe limbă.

„Nu eşti cam tânăr pentru a fi senator?". L-am complimentat pe director ca să văd dacă pot dezgheţa stratul gros de găoază pe care îl construise în jurul lui. Unii oameni aveau nevoie doar de o îmbrăţişare strânsă. în jurul gâtului. Stai, de fapt mă gândeam să-l sugrum. Nu e acelaşi lucru.

„Treizeci. Sărbătorit în septembrie. Am fost ales în noiembrie."

„Felicitări." *Nu mi-a păsat deloc*. „Trebuie să fii încântat."

„Peste afurisita de lună." M-a atras şi mai aproape, trăgându-mi corpul la acelaşi nivel cu al lui.

„Pot să vă pun o întrebare personală?" Mi-am curăţat gâtul.

„Doar dacă pot face şi eu la fel", a tras el.

M-am gândit la

asta. „Poţi."

Şi-a lăsat bărbia în jos, dându-mi permisiunea să continui.

„De ce ai cerut să dansezi cu mine, ca să nu mai spun că ai plătit bani buni pentru această plăcere dubioasă, dacă în mod evident crezi că tot ceea ce reprezint eu este superficial şi dezagreabil?".

Pentru prima dată în această seară, ceva care semăna cu un zâmbet îi traversa faţa. Părea nefiresc, aproape iluzoriu. Am decis că nu avea obiceiul să râdă des. Sau chiar deloc.

„Am vrut să văd cu ochii mei dacă zvonurile despre frumuseţea ta sunt adevărate."

Din nou asta. Am rezistat impulsului de a-l călca în picioare. Bărbaţii erau nişte creaturi atât de simple. Dar, mi-am reamintit, Angelo mă credea drăguţă şi *înainte*. Când încă aveam aparat dentar, o pătură de pistrui care îmi acoperea nasul şi obrajii şi un păr Şaten, rebel, pe care încă nu învăţasem cum să-l îmblânzesc.

„E rândul meu", a spus el, fără să-şi exprime verdictul asupra înfăţişării mele. „Ai ales deja nume pentru copiii tăi cu Bangini a ta?".

A fost o întrebare ciudată, una care, fără îndoială, era menită să facă mişto de mine. Am vrut să mă întorc şi să plec de lângă el chiar atunci.

Dar muzica se stingea şi era o prostie să arunc prosopul într-o întâlnire care se va termina în scurt timp. în plus, tot ceea ce ieşea din gura mea părea să-l deranjeze. De ce să strice o lovitură perfectă?

„Bandini. Şi da, am făcut-o, de fapt. Christian, Joshua şi Emmaline."

Bine, s-ar putea să fi ales şi sexul. Asta se întâmpla când aveai prea mult timp liber.

Acum, străinul cu semimască rânjea din plin şi, dacă furia mea nu mă făcea să simt că îmi curge venin pur prin vene, puteam să-i apreciez igiena dentară demnă de o reclamă. în loc să-şi plece capul şi să-mi sărute mâna, aşa cum indica broşura mascaradei că era obligatoriu, a făcut un pas înapoi şi m-a salutat în semn de batjocură. „Mulţumesc, Francesca Rossi."

„Pentru dans?"

„Pentru intuiţie."

Noaptea a devenit din ce în ce mai proastă după dansul blestemat cu senatorul Keaton. Angelo stătea la o masă cu un grup de bărbaţi, prinşi într-o discuţie aprinsă, în timp ce eu eram aruncată de la o pereche de braţe la alta, amestecându- mă şi zâmbind şi pierzându-mi speranţa şi sănătatea mintală, cântec după cântec. Nu-mi venea să cred cât de absurdă era situaţia mea. Am furat cutia de lemn a mamei mele – singurul şi unicul lucru pe care îl furasem vreodată – pentru a-mi citi biletul şi pentru a-mi face curaj să-i arăt lui Angelo ce simţeam. Dacă el nu avea de gând să mă sărute în seara asta – dacă *nimeni nu avea de* gând să mă sărute în seara asta – însemna asta că eram condamnată să trăiesc o viaţă fără dragoste?

După trei ore de mascaradă, am reuşit să mă strecor pe la intrarea în muzeu şi m- am oprit pe treptele largi de beton, respirând în noaptea crocantă de primăvară. Ultimul meu dans trebuia să plece mai devreme. Din fericire, soţia lui intrase în travaliu.

Mi-am îmbrăţişat propriile braţe, înfruntând vântul din Chicago şi râzând cu tristeţe de nimic anume. Un taxi galben trecea printre clădirile înalte, iar un cuplu înghesuit laolaltă se îndrepta vertiginos în zigzag spre destinaţia lor.

Faceţi clic.

Suna ca şi cum cineva ar fi oprit universul. Stâlpii de iluminat de pe stradă s-au stins pe neaşteptate şi toată lumina a dispărut din peisaj.

Era de o frumuseţe morbidă; singura lumină vizibilă era semiluna singuratică şi strălucitoare de deasupra capului meu. Am simţit un braţ care mă înfăşură din spate în jurul taliei. Atingerea era încrezătoare şi puternică, curbând în jurul corpului meu de parcă bărbatul căruia îi aparţinea îl studiase de ceva vreme.

De ani de zile.

M-am întors. Masca de mascaradă aurie şi neagră a lui Angelo mă privea. Tot aerul mi-a părăsit plămânii, corpul meu transformându-se în mâzgă, lenevind în braţele lui cu uşurare.

„Ai venit", am şoptit.

Degetul lui mare mi-a atins obrajii. Un semn din cap moale, tară cuvinte.

Da.

S-a aplecat şi şi-a lipit buzele de ale mele. Inima mi-a tresărit în piept.

închide uşa din faţă. Asta se întâmplă.

L-am apucat de marginile costumului său, trăgându-l mai aproape. îmi imaginasem sărutul nostru de nenumărate ori până atunci, dar nu mă aşteptam să se simtă aşa. Ca acasă. Ca oxigenul. Ca o veşnicie. Buzele lui pline au fluturat peste ale mele, trimiţându-mi aer cald în gură, iar el a explorat, a ciupit şi mi-a muşcat buza inferioară înainte de a-mi revendica gura cu a lui, înclinându-şi capul într-o parte şi coborând în jos pentru o mângâiere feroce. Şi-a deschis gura, iar limba lui a ieşit şi a trecut pe lângă a mea. I-am întors favoarea. M-a tras mai aproape,

devorându-mă încet şi cu pasiune, apăsându-şi mâna în partea mică a spatelui meu şi gemând în gura mea ca şi cum aş fi fost apă în deşert. Am gemut în buzele lui şi i-am lins fiecare colţ al gurii cu zero expertiză, simţindu-mă jehată, excitată şi, mai ales, liberă.

Gratuit. în braţele lui. Exista ceva mai eliberator decât să te simţi iubit?

M-am legănat în siguranţa braţelor lui, sărutându-l timp de trei minute bune înainte ca simţurile mele să se târască înapoi în creierul meu înceţoşat. Avea gust de whisky şi nu de vinul pe care Angelo îl băuse toată noaptea. Era semnificativ mai înalt decât mine – mai înalt decât Angelo – chiar dacă nu cu mult. Apoi aftershave-ul lui mi-a ajuns în nas şi mi-am amintit de ochii de gheaţă cu pietricele, de puterea brută şi de senzualitatea întunecată care îmi lingea flăcările de furie în măruntaiele mele. Am respirat încet şi am simţit cum arde în mine.

Nu.

Mi-am smuls buzele de pe buzele lui şi m-am împiedicat înapoi, împiedicându- mă de o scară. El m-a apucat de încheietura mâinii şi m-a tras înapoi pentru a împiedica căderea mea, dar nu a făcut niciun efort pentru a ne relua sărutul.

„Tu!" am strigat, cu vocea tremurândă. Cu o sincronizare perfectă, felinarele au revenit la viaţă, luminând curbele ascuţite ale feţei sale.

Angelo avea curbe moi peste un maxilar bine definit. Omul acesta era plin de dungi aspre şi muchii tăiate. Nu semăna deloc cu pasiunea mea, nici măcar cu o semi-mască pe el.

Cum a făcut asta? *De ce a* făcut asta? Lacrimile mi s-au adunat în ochi, dar le- am reţinut. Nu voiam să-i dau acestui străin satisfacţia de a mă vedea cum mă prăbuşesc.

„Cum îndrăzneşti?", am spus încet, muŞcându-mi obrajii până când gustul de sânge cald mi-a umplut gura ca să nu ţip.

A făcut un pas înapoi, alunecând masca lui Angelo – Dumnezeu Ştie cum a pus mâna pe ea – şi aruncând-o pe scări ca şi cum ar fi fost contaminată. Faţa lui nemascată s-a dezvelit ca o operă de artă. Brutală şi intimidantă, îmi cerea atenţia. Am făcut un pas în lateral, punând mai mult spaţiu între noi.

„Cum? Uşor," Era atât de dispreţuitor; flirta cu un dispreţ deschis. „O fată deşteaptă, însă, ar fi întrebat de *ce*."

„De ce?" Am luat-o în derâdere, refuzând să las ultimele cinci minute să se înregistreze. Fusesem sărutată de altcineva. Angelo – conform tradiţiei familiei mele – nu avea să fie dragostea vieţii mele. Ticălosul ăsta, însă...

Acum era rândul lui să facă un pas în lateral. Spatele lui lat blocase intrarea în muzeu, aşa că nu am reuşit să văd cine stătea acolo, cu umerii lăsaţi, cu gura căscată, cu faţa glorios demascată, savurând scena.

Angelo s-a uitat o clipă la buzele mele umflate, s-a întors şi a intrat înăuntru cu Emily alergând după el.

Lupul nu mai era în blană de oaie şi se îndreptă spre scări, dându-mi spatele. Când a ajuns la uşi, partenera lui a ieşit ca la un semn. Wolfe a luat-o de braţ şi a condus-o la parter, fără să mă cruţe cu o privire în timp ce mă ofileam pe scările de ciment. îi puteam auzi partenera murmurând ceva, răspunsul lui sec la ea, iar râsul ei răsuna în aer ca un clopot de vânt.

Când uşa limuzinei lor s-a trântit, buzele m-au usturat atât de tare încât a trebuit să le ating ca să mă asigur că nu le-a dat foc. Pana de

curent nu a fost o coincidenţă. El a facut-o.

El a luat puterea. Puterea *mea.*

Am smuls biletul din corset şi l-am aruncat pe scări, călcând peste el ca un copil predispus la crize de furie.

Wolfe Keaton a fost un hot de saruturi.